

Giới thiệu Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ

Thể loại: ngôn tình hiện đại, hắc bang

Nội dung truyện xoay quanh về Hàn Như Tuyết khi cô mười tuổi thì cha mẹ qua đời. Mọi tài sản của gia đình đều để lại cho cô nhưng được trông nom bởi một vị hôn phu nhưng lớn tuổi hơn cô.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Mở đầu _

Tại biệt thự nhà họ Hàn,...

Những tiếng kêu la thảm thiết vang lên, tiếng roi vọt khắp căn biệt thự.

"Dừng lại đi. Á á.." Hàn Như Tuyết kêu lên vì đau.

Cô đang bị chính Hàn Yến chị ruột của mình hành hạ, bởi chị ta luôn ghen tị với cô về mọi thứ.

"Mày im đi, Dương Thiệu đi rồi, hôn phu mày đi rồi" Chị ta liên tục đánh cô.

Sáng sớm, Dương Nhượng Thiệu vừa lên chuyến bay sang Mỹ công tác. Vốn dĩ là hôn phu của mình nhưng Hàn Như Tuyết nhưng chưa một lần nhìn rõ mặt anh. Anh hơn cô 6 tuổi, hôn ước này được thành giao khi cô lên 5 và anh lên 11. Ba mẹ cô đã mất cách đây 3 năm và 2/3 gia sản của Hàn gia là của anh.

"Lòng tham. Vô đáy." Hàn Như Tuyết nhếch mép chế giễu chị mình, cô bị hành hạ suốt 3 tiếng hết đánh rồi bị dội nước lạnh bây giờ mới có 1 câu phản kháng.

"Ngậm miệng" Hàn Yến cúi người xuống, giật tóc cô.

**

Hành động của Hàn Yến bắt đầu được thả lỏng, bởi căn phòng đang có tiếng bước chân quen thuộc vang lên. Nó ngày càng tiến dần đến phía hiện trường không kịp phi tang, 1 luồng sát khí lạnh lần át căn phòng.

"Ác ôn" Dương Nhượng Thiệu lãnh đạm bước vào, anh sai bước chân dài, rồi đập mạnh vào cửa gây ra tiếng động lớn.

"Dương Thiệu, anh đừng hiểu lầm" Hàn Yến sợ hãi lùi người co ro về 1 góc tường.

Không phải người nói nhiều, Dương Nhượng Thiệu là người hành động qua ánh mắt sắc bén của mình. Anh cởi áo vest của mình ra, đi đến chỗ Hàn Như Tuyết khẽ mặc cho cô vào rồi ẵm cô lên. Sau khi, anh bế cô ra khỏi căn phòng ướm mùi máu tanh thì 1 đám người mặc đồ đen bước vào.

Hàn Như Tuyết mệt mỏi ngất đi trong lòng Dương Nhượng Thiệu.

**

Trong căn phòng xa hoa, với chủ đạo hai màu trắng đen nồng nặc mùi thuốc lá. Tiếng ti vi ồn ào, phá hỏng giấc ngủ của Hàn Như Tuyết, cô khẽ dụi mắt rồi ngồi dậy.

"Áy za, đây là đâu." Cô vừa ngồi dậy thấy mình trong căn phòng lạ thì hết sức bất ngờ, nhưng không sợ hãi mà lại bị thu hút bởi sự tĩnh tế.

"Nhà Tôi" Tiếng nói lạnh vang lên từ Dương Nhượng Thiệu, anh dập tắt điều thuốc dở dang quay lại nhìn cô.

"Anh là ai?" Cô nhìn anh ngờ ngác hỏi.

"Chồng em" Câu nói của Dương Nhượng Thiệu hết sức lạnh lùng như được ủ băng vậy.

"Dương Thiệu" Cô hết sức bàng hoàng, lần đầu tiên cô nhìn rõ gương mặt anh. Người đàn ông 24 tuổi mang danh hiệu chồng cô với gương mặt đẹp như tạc tượng, nhưng lại mang sự lạnh lùng tàn bạo.

"Em biết gì đây không?" Rồi khỏi ghế, Dương Nhượng Thiệu bước đến giường nơi Hàn Như Tuyết đang ngồi chỉ cây súng trong tay vào đầu cô.

" Sứ.ng " Cô run rẩy trả lời.

" Tôi không muốn có 1 người vợ yếu đuối " Cây súng đang ở trên đầu Hàn Như Tuyết dần được chuyển xuống lồng ngực cô.

"..." Cô sợ hãi không biết nói gì.

" Em sợ tôi giết em không?"

" Có " Cô yên lặng, ánh mắt trầm đi.

" Cầm súng bắn Tôi đi " Cầm lấy tay Hàn Như Tuyết anh đặt khẩu súng lên tay cô.

Không khí lạnh đi, Hàn Như Tuyết cầm súng lên ánh mắt không ngần ngại nhìn Dương Nhưộc Thiếu rồi bóp cò. Không có tiếng súng nổ, chỉ có 1 nụ cười lạnh buốt từ Dương Nhưộc Thiếu.

"Giỏi " Dương Nhưộc Thiếu vỗ tay tỏ vẻ hài lòng rồi tiếp tục nói.

" Muốn trả thù không? " Anh thì thầm vào tai cô.

" Có " Hàn Như Tuyết trả lời rất dứt khoát, trước đây cô có 1 gương mặt trong sáng, xinh xắn thu hút nam sinh giờ thì ánh mắt thay đổi cả con người cô. Làm sao không thù được, là chị ruột mà cướp bạn trai cô làm nhục cô trước thiên hạ.

"Hôn Tôi " Dương Nhưộc Thiếu ra lệnh cho Hàn Như Tuyết.

Cô nín thở, rồi hít 1 hơi dài tiến gần đến phía,Dương Nhưộc Thiếu, nhẹ nhàng đặt lên môi anh một nụ hôn.

Hãy để lại sao cho mình nhé!!

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Chuẩn bị kế sách

Nụ hôn kém kỹ thuật của Hàn Như Tuyết nhanh chóng được Dương Nhưộc Thiếu tiếp nhận, anh nhanh chóng cuốn lấy lưỡi cô. Cứ từ từ anh khám phá khoang miệng cô, bàn tay không yên phận luôn nắm bóp bầu ngực cô một cách chuyên nghiệp.

- Ừm...mm.

Hàn Như Tuyết không kém phần sắc sảo lạnh lùng như anh, anh tùy ý nghịch ngợm cơ thể cô còn cô chỉ giữ nguyên một trạng thái. Đôi khi phát ra chút âm thanh gọi tình.

" Em thật kém cỏi " Dương Nhưộc Thiếu dừng lại, nhăn mày không hài lòng, tự tay chỉnh sửa lại bộ váy trắng lộ liễu của cô rồi bước xuống giường châm 1 điếu thuốc.

" Cảm ơn " Hàn Như Tuyết không cười nhưng gương mặt cô đầy sự biết ơn. Cô biết không phải 1 lần được anh cứu, mà nhiều lần dù chỉ là từ phía sau.

" Tắm rửa đi, rồi đi trị liệu vết thương " Dương Nhưộc Thiếu đi lại gần tủ đồ, nhanh vớ lấy 1 chiếc váy đen thiết kế khá sang trọng đưa cho cô.

" Cảm ơn " Lại một lần nữa Hàn Như Tuyết mở lời cảm ơn anh. Vẫn là gương mặt đó cô không mỉm cười chỉ lẳng lặng cảm ơn rồi rời đi.

**

25 phút trôi qua, Hàn Như Tuyết cuộn trên mình chiếc khăn tắm bước ra, để lộ thân hình nóng bỏng hút hồn.

Dương Nhưộc Thiếu vẫn đang hút dở điếu thuốc, nghe thấy tiếng mở cửa liền quay lại. Trước thân hình của cô, anh cũng bị choáng váng về mặt tinh thần.

" Tôi đưa cô váy mà " Anh thay đổi sắc mặt và sau đó thấp thoáng sự gian xảo trong mắt anh.

" Không có đồ lót " Cô không gượng ngừng chỉ đứng trước mặt anh trả lời. Mấy tóc vẫn dính nước rũ xuống.

" Lại đây " Dương Nhưộc Thiếu gạt bỏ điếu thuốc dở, vỗ tay xuống chỗ trống bên cạnh mình. Khi cô khẽ bước tới anh đứng dậy, tiến lại tủ quần áo lấy bộ đồ lót ren đen đưa cho cô.

Vốn là nam nhân, nhưng trong phòng anh lại có vô số đồ của phụ nữ từ bàn trang điểm đến quần áo. Hàn Như Tuyết liếc nhìn xung quanh căn phòng rồi nhận đồ từ tay anh.

" Cảm ơn " Cô thận trọng từng chi tiết với Dương Nhượng Thiếu, rất lễ phép như tớ - chủ.

**

5 phút sau, Hàn Như Tuyết bước ra trong bộ váy ren khá xinh xắn, trông cô vẫn còn non nớt. Chân tay toàn những vết roi dài ngắn chèn lên nhau, trông rợn người.

Trong thời gian, Hàn Như Tuyết thay đồ thì Dương Nhượng Thiếu cũng thay một chiếc áo sơ mi đen mới. Trông anh rất thuần bí, thu hút ánh nhìn.

Trang bị vẫn không thể thiếu của Dương Nhượng Thiếu là chiếc kính đen, loại của anh trên thế giới chỉ có 3 cái. Đeo vào đủ để tôn lên sự giàu có của anh khiến cho mọi người ghen tỵ.

Anh bước đến chỗ cô, bàn tay hiện ngang luôn qua eo cô rồi đi xuống lầu.

Biệt thự với thiết kế khá đặc biệt, được làm bằng kính, có rèm che, ngoài lớp kính ấy là nước tạo thành một bể bơi phía ngoài.

Nơi đây rộng lớn hơn nơi cô ở trước đây nhiều, dù căn biệt thự nhà cô cũng đứng tầm 4 - 5 về độ rộng lớn.

Hàn Như Tuyết bị hút hồn bởi không gian rộng lớn đẹp đẽ này nhưng cô vẫn bước xuống đồng đều với anh. Những ánh mắt luôn ráo riết nhìn căn nhà.

Cứ bước đi vài bước, lại có vài người làm cúi chào. Dương Nhượng Thiếu cũng không đáp lại chỉ đi thẳng, nó giống như 1 quy luật tự nhiên.

**

Dương Nhượng Thiếu mở cửa xe, ánh mắt lạnh hướng về phía cô như một mệnh lệnh. Dù biết ánh mắt anh có ý gì, Hàn Như Tuyết khẽ bước lên xe ánh mắt cô lúc nào cũng mang chút buồn rầu. Cô rất ít mở lời trước với anh, chỉ im lặng tạo ra một không gian trầm lắng.

" Học lực gì? " Ánh mắt Dương Nhượng Thiếu vẫn nhìn về phía trước, rồi mở miệng hỏi cô.

" C" Khoảng 30 - 40 giây trôi qua, Hàn Như Tuyết mới có câu trả lời. Ánh mắt cô từ lúc lên xe đến giờ chỉ hướng re ngoài cửa xe, đôi khi lại mỉm cười một mình.

" Học lực kém, tuần sau nhập học lại " Không có ý gì chê bai, Dương Nhượng Thiếu chỉ nhún mày rồi đưa ra ý kiến.

" Cảm ơn anh."

Trong suốt một thời gian, Hàn Như Tuyết chỉ cảm ơn chứ không nhắc đến " anh ". Điều này cho thấy rõ chuyển biến tâm trạng của cô khá tốt.

**

Chiếc xe dừng lại tại 1 thẩm mỹ viện nổi tiếng Zx.

..

Dương Nhượng Thiếu ôm eo Hàn Như Tuyết bước vào, chỉ mới vào đến cửa chính mà đã có cả dàn người đón tiếp khiến cho cô hết sức bất ngờ.

Lịch trị liệu anh đã đặt sẵn, giờ Hàn Như Tuyết chỉ việc vào trong để khám và chữa trị.

Suốt 3 tiếng trôi qua, Hàn Như Tuyết vẫn chưa bước ra, việc trị liệu lại lâu hơn anh nghĩ, khiến anh không còn kiên nhẫn mà bước vào trong căn phòng đó.

Anh lạnh lùng bước vào, không phải là chưa trị liệu xong mà là Hàn Như Tuyết chưa muốn bước ra.

Những vết sẹo dài chen nhau cũng biến mất, làn da trắng hồng trước kia đã trở lại. Ánh mắt cô luôn hướng vào gương, khuôn mặt cô vẫn vậy vẫn như xưa. Trước khi bước vào phòng, trong lòng cô chỉ sợ anh sẽ bảo bác sĩ đôi mắt cô khiến cô sợ hãi không ngừng.

" Tiểu Tuyết, về thôi " Anh thấy cô ngồi lặng ngắm mình trong gương, ánh mắt buồn khiến cho anh có chút xót thương.

" Vâng " Mọi cử chỉ hành động của Hàn Như Tuyết đều rất lễ phép,khiến đôi khi chính bản thân Dương Nhượng Thiếu khó chịu.

**

Sáng sớm hôm sau, Dương Nhượng Thiếu dậy từ 6 giờ để bay sang Mỹ. Do hôm qua ở bên cô, nên hôm nay phải đi bù. Anh chuẩn bị tài liệu, rồi bước xuống dưới nhà.

Vẫn như mọi khi mọi người đều phải cung kính chào hỏi anh.

Khác với mọi khi, hôm nay Dương Nhượng Thiếu trông rất vội vã, anh nhanh chóng lên xe ra sân bay. Trong đầu anh khi ngồi trong xe vẫn luôn suy nghĩ về việc làm sao để nhanh chóng xong công việc để về sớm.

Cứ thế, Hàn Như Tuyết cũng chỉ ăn xong lại ngủ thi thoảng lại đọc sách, hóng gió. Ngày qua ngày cho đến đầu tuần.

**

Hôm nay khác với mọi hôm, quản gia gọi Hàn Như Tuyết dậy từ 6 giờ 30 phút rồi đưa cho cô một bộ đồng phục. Đã 3 ngày Dương Nhượng Thiếu không có ở nhà, chỉ có mình cô đi lại trong căn nhà. Người làm hết giờ đều phải về phòng, vì vậy biệt thự này chẳng khác gì biệt thự của nhà cô. Nó đều mang không gian lạnh lẽo, sự phân biệt chủ - tớ.

Sau khi thay quần áo và vệ sinh cá nhân xong, cô cầm lấy chiếc cặp được chuẩn bị sẵn rồi đi xuống dưới nhà.

Vừa bước xuống đến nửa cầu thang, Hàn Như Tuyết dừng lại vài giây nhìn người đàn ông đang hút thuốc sắp tàn. Dương Nhượng Thiếu anh quay lại nhìn cô, rồi tay vỗ lên đùi mình.

Đồ ăn sáng cũng được để ở phòng khách, ngay trên bàn, gần chỗ anh. Thấy vậy Hàn Như Tuyết đắn đo 1 lúc rồi mới nhích chân bước xuống.

Bước gần đến chỗ ghế sofa rộng lớn nơi anh đang ngả người vào chờ cô. Bước chân cô chậm hơn. Khiến cho Dương Nhượng Thiếu khó chịu vươn người kéo cô vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Tình địch

Vòng tay của Dương Nhượng Thiếu ôm chôn lấy cơ thể Hàn Như Tuyết. Ánh mắt anh như có một lực hút nhẹ, chiếm lấy tầm nhìn của cô.

Không làm gì Hàn Như Tuyết chỉ yên lặng nằm trong vòng tay của Dương Nhượng Thiếu. Cơ thể hai người cọ sát nhau, da thịt chỉ bị ngăn bởi một lớp quần áo mỏng.

Gương mặt của Hàn Như Tuyết đối diện với cơ bụng rắn chắc của Dương Nhượng Thiếu, nó thoát ẩn thoát hiện qua lớp áo sơ mi trắng. Cũng chính vì thế gương mặt của cô ngày càng đỏ lên vì xấu hổ.

"Của em" Dương Nhượng Thiếu đưa cho cô một chiếc điện thoại đời mới, thêm 1 chiếc ốp chó con dễ thương.

"Cảm ơn..". Nhìn chiếc điện thoại từ tay anh, cô rụt rè cảm ơn rồi đưa hai tay ra nhận lấy.

"Ăn sáng rồi đi học". Anh lạnh lùng nói với cô, tay đưa lên sờ lông cà vạt. Lại bắt đầu những thói quen cô quan sát được, anh lại châm một điếu thuốc mới. Thuốc lá như là một đồ trang miện của anh sau mỗi một cuộc trò chuyện.

Nhìn đồ ăn sáng đã chuẩn bị sẵn, cô chỉ khẽ gật đầu rồi cầm đĩa thức ăn lên thưởng thức. Vừa nuốt trọn vẹn được hai miếng, thì vú nuôi của anh bước ra cùng vài dụng cụ làm tóc.

Chưa kịp phản ứng gì, Dương Nhượng Thiếu đã đưa tay ra như một mệnh lệnh ngồi im. Rồi anh lại bắt đầu với tờ báo đang dở dang, cô cũng im lặng chuyển ra ghế ngoài ngồi vừa làm vừa ăn sáng trong sự khó chịu.

Sau 15 phút, cuối cùng Hàn Như Tuyết cũng ăn xong trong sự chậm rãi, nhẩn nại.

Tóc cũng được làm xong, gương cũng đặt ở trước mặt, mái tóc dài ngang vai chỉ còn ngắn đến cổ được uốn xoắn nhẹ, cùng với mái thưa. Nhìn Hàn Như Tuyết trông rất xinh đẹp, vẻ đẹp trong sáng nhưng không kém phần quyến rũ.

Cuối cùng loay hoay lúc cũng đến 7 giờ, Dương Nhượng Thiếu gấp tờ báo vào gọn gàng để lại trên mặt bàn, anh bắt đầu chỉnh trang lại bản thân. Tuy vậy cho dù anh có xộc xệch thì vẫn luôn thu hút bởi độ điển trai lạnh lùng của mình.

Phía Hàn Như Tuyết cũng xong, cô đứng dậy trong sự háo hức nhưng không cười nói mà mang cái lạnh lùng như anh.

Hai người cùng nhau bước ra xe, Dương Nhượng Thiếu cũng chỉ im lặng không 1 lời nhận xét. Đó là cái không khí trầm lắng pha chút lạnh từ khi cô gặp anh.

**

Chiếc xe sang trọng có duy nhất mình anh sở hữu dừng lại trước trường học ST. Là một trường học nổi tiếng trong khắp cả nước, với khóa học từ Trung Học đến Đại Học.

Theo những cử chỉ quen thuộc của giới quý tộc, Dương Nhựt Thiếu bước xuống trước rồi quay sang mở cửa xe cho Hàn Như Tuyết.

Hai người cùng nhau sánh bước đi đến phòng hiệu trưởng. Bên ngoài bao nhiêu ánh mắt tò mò nhìn vào, nữ sinh luôn đùn đẩy phía sau anh, nam sinh cũng không khác mấy. Duyên cho nhan sắc, phận cho tài là để thu hút chú ý và lá mấu chốt quan trọng của trà thù.

Càng nhiều người kéo đến đông, càng nhiều người đề ý.

**

Giờ học đầu tiên,..

Tiếng chuông reo vừa đổ lên, tất cả học sinh đều tập chung về lớp trong thời gian ngắn nhất. Hàn Như Tuyết cũng theo cô giáo chủ nhiệm về lớp.

Bước vào lớp 12A1, cô nhận được những tiếng hò la của bọn nam sinh, sự bất ngờ của nữ sinh.

Cũng giống như những trường học khác, việc đầu tiên khi bước vào lớp học là giới thiệu về bản thân. Có thể khác và giống với một vài học sinh, Dương Hàn Tuyết rất chán ghét việc này vì trước sau gì cũng quen. Hơn nữa trước giờ đi học cô luôn nhận được sự hắt hủi free.

Cô giáo vừa giới thiệu có học sinh mới xong thì cũng đến lượt cô giới thiệu.

"Chào, Tớ tên Hàn Như Tuyết mong giúp đỡ" Vừa ngắt lời, phía dưới lớp là bao nhiêu sự đón nhận khá nồng nhiệt họ đều vỗ tay rất vui vẻ.

Lớp chỉ còn duy nhất một chỗ trống ở cuối lớp gần cửa sổ, Hàn Như Tuyết bước xuống trong sự tiếc nuối của bao chàng trai.

**

4 Giờ học liên tiếp sớm kết thúc, mọi người đều có 15 phút để chuẩn bị xuống canteen ăn trưa. Nhìn thấy mọi người cất đồ Hàn Như Tuyết cũng bắt đầu thu dọn đồ, trong khoảng thời gian ngắn đó cũng có 1 vài bạn đi qua chào cô. Đặc biệt hơn có 1 bạn trai trông khá điển trai nói sẽ dẫn cô đi thăm quan trường do lời chỉ thị của cô giáo.

Đến đó một vài phút, Hàn Như Tuyết cũng gật đầu đồng ý rồi đi theo cậu ta. Theo như giới thiệu của cậu ta với cô thì tên là Từ Kiệt còn cô chẳng nhớ thêm gì.

Hai người đi với nhau trong sự thân mật của người ngoài nhìn vào, nhưng thực ra cậu ta nói gì thì cô cũng chỉ gật đầu theo.

Và địa điểm cuối cùng là vườn sinh học của nhà trường.

Chỉ mới đi đến ngã rẽ Hàn Như Tuyết đã cảm nhận được mùi hương của hoa, nhưng bên cạnh đó là mùi thuốc lá quen thuộc. Chỉ có thể là Dương Nhựt Thiếu, đó là điều mà cô có thể chắc chắn hơn hết nhưng giờ này sao anh còn ở đây?

Từ Kiệt thấy bước chân của Hàn Như Tuyết chậm hơn liền vô thức nắm lấy tay cô kéo đi. Mới quen?

"Đồ mượn dùng có giới hạn" Từ Kiệt vừa nắm tay Hàn Như Tuyết qua ngã rẽ gần một gốc cây to, thì Dương Nhựt Thiếu đột ngột xuất hiện.

"Dương Thiếu,.. " Cô chưa kịp nói, anh đã luồn tay qua eo cô.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Ngày đầu

Cái ôm của Dương Nhựt Thiếu vốn không đơn thuần như người ngoài nhìn, khi vừa luồn tay qua eo cô, anh đã véo 1 cái vào eo cô khiến cô im lặng không dám nói. Rồi tiếp đó là cuộc nói chuyện của hai người đàn ông.

"Anh hai, anh làm gì vậy?" Dương Từ Kiệt thốt lên rất khó chịu, khi bị chính anh trai cướp người con gái đang trong tay mình.

Phía Hàn Như Tuyết thì ngạc nhiên trên cả ngạc nhiên, hai người là anh em sao? Dù ngạc nhiên đến mấy, cô vẫn im lặng trong vòng tay của Dương Nhựt Thiếu, khiến cho Dương Từ Kiệt mặt mày tối mịt.

Dương Tử Kiệt vốn là chàng công tử lãng nhãng thay gái như thay áo. Luôn tự tin về độ đẹp trai của mình, đó là lí do cậu căm ghét những người cướp mất mối ng8n của mình.

" Anh nghĩ mình nên hỏi cậu mày vừa phát ra " Vòng tay của Dương Nhựt Thiếu không hề nói ra, vẫn luôn đặt trước eo cô...Anh khẽ nhếch khóe môi, cười gian tà nhả khói thuốc mù mịt.

" Anh à, em nhắm cô ấy trước mà " Dương Tử Kiệt càng nhìn cái cảnh ôm ấp giữa hai người, càng hậm hực trong lòng.

" Nếu cô ấy muốn theo mày, cứ lấy" Buông lỏng vòng tay của mình Dương Nhựt Thiếu đẩy cô lên như một món hàng, khiến cô sợ hãi không biết cư xử sao liền nhanh chóng lùi về gần phía anh.

Vừa nghe được câu nói của Dương Nhựt Thiếu cậu ta vui mừng bước tới chỗ Hàn Như Tuyết " Em gái, em theo tôi? " Đưa đôi tay ra phía cô Dương Tử Kiệt khẽ cúi thấp người xuống hỏi cô.

" Xin lỗi " Cậu nói vừa phát lên được vài chục giây Hàn Như Tuyết nhanh chóng từ chối, cô lùi về phía sau lưng Dương Nhựt Thiếu. Không phải là sự rụt rè nữa mà là sự thoải mái, bởi cô biết anh vẫn đang mong chờ câu trả lời từ cô qua điệu thuốc sắp tàn.

" Mày nghe rồi " Vứt điếu thuốc xuống, anh dùng chân dập tắt nó, rồi nói một cách đắc ý với cậu em. Không thèm xem phản ứng của đứa em mình, anh quay người bước đi không chờ cô.

Đang tựa mình vào gốc cây lớn, thoáng thấy bóng dáng Dương Nhựt Thiếu lướt qua. Hàn Như Tuyết nhanh chóng bước theo anh để lại Dương Tử Kiệt đang nhăn nhó một mình.

**

Trên suốt 1 quãng đường dài đi ra phía sân thể dục, không biết Dương Nhựt Thiếu ra đây có việc gì nhưng cô vẫn tò mò đi theo.

Vào bên trong nhà đa năng, anh chọn khu ghế đầu ngồi xuống, rồi liếc mắt nhìn cô tay vỗ vào ghế bên cạnh.

Hàn Như Tuyết vừa đặt mình xuống ghế bên cạnh anh, thì quản gia của biệt thự anh bước vào cùng với 1 cái cặp lồng lớn. Không biết anh có ý gì nhưng nhìn thấy mọi thứ đều mang cho cô sự bất ổn.

" Đứng dậy, vạch áo lên." Cậu nói lạnh lùng hết sức xấu xa của anh phát lên.

" Anh.. " Cô giật bản mình, không dám nói thêm gì.

" 3 Giây đếm ngược " Anh lấy hộp thuốc lá trong túi áo ra, đưa lên miệng châm lửa. Không thèm đoái hoài đến sự khó chịu của cô.

Hàn Như Tuyết bất lực đứng dậy, cô khẽ gỡ vạt áo trong váy ra rồi vạch áo lên.

Khói do anh nhả ra khiến cô hít phải trong bất chợt bị sặc khiến cô ho liên tục.

Không quan tâm cô ra sao,anh đưa bàn tay thô bạo của mình lên eo cô, rồi nhả mày nói " Từ hôm nay cho đến cuối tháng, sau giờ học chạy 2 vòng sân thể dục rồi có thể ăn trưa. "

" Anh đùa à " Vừa nghe được cái mệnh lệnh của anh, cô phát sốc. Học đã mệt còn chạy xong mới ăn.

" Bụng cần rắn chắc, em cần rèn luyện nhiều. Khi xong ở trường về nhà tôi sẽ tặng thêm. " Anh bỏ điếu thuốc xuống, anh đưa cho cô 1 cái khăn.

" Cảm ơn " Cô nhận chiếc khăn từ anh, rồi đưa tay lên búi tóc lại.

" Nên nhớ Trả Thù. Hàn Yến vẫn tự do " Khoé môi anh khẽ nhếch lên, để lộ nụ cười gian tà.

Câu nói của Dương Nhựt Thiếu như đục sâu trí óc của Hàn Như Tuyết, sắc mặt cô thay đổi rất cương quyết.

**

Về nhà,..

Trong sự mệt mỏi, Hàn Như Tuyết bước vào biệt thự một cách lè mề khiến Dương Nhựt Thiếu khó chịu. Nhanh chóng, đẩy bắt ngờ, anh bế bổng cô lên đi lên trên lầu.

Mọi hành động của anh đều bất ngờ nhưng lại rất dễ đi vào lòng người. Trong lòng của Dương Nhựt Thiếu trông Hàn Như Tuyết rất nhỏ bé, giống như anh đang chăm sóc bảo vệ cô vậy.

Vừa đến cửa phòng Hàn Như Tuyết, Dương Nhựt Thiếu hạ người đặt cô xuống một cách nhẹ nhàng, rồi nhanh chóng quay người bước về phòng mình.

Nhìn theo bóng lưng của anh, đến khi nó khuất sau cánh cửa phòng anh thì Hàn Như Tuyết mới bước vào phòng mình. Bước vào được vào bước, tiếng chuông điện thoại cô reo lên.

"Tắm rửa, nghỉ 1 tiếng. 3 giờ tại phòng khách"

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Lệnh boss

Khoảng thời gian 1 tiếng đồng hồ quá ít ỏi, Hàn Như Tuyết nhanh chóng lấy quần áo đi tắm. Từ trong phòng tắm, tiếng nước xối xả vọng ra bên ngoài phòng.

**

Dương Nhượng Thiếu cũng tranh thủ tắm xong, anh mặc một bộ quần áo thể thao trông như mấy đứa cấp 3. Thay đồ xong, anh cầm một tệp tài liệu đi sang phòng cô.

20 phút trôi qua nhanh chóng, tiếng nước vẫn chảy trong nhà tắm khiến Dương Nhượng Thiếu khó chịu chờ đợi.

**

Tiếng nước dừng lại chỉ còn tóc tách vài hạt, Hàn Như Tuyết lau khô người rồi mặc đồ nhanh chóng bước ra ngoài.

Trước mặt Hàn Như Tuyết là Dương Nhượng Thiếu, bộ dạng của anh đang rất giận, anh dựa lưng vào ghế, chân vắt chéo, tay cầm điếu thuốc dờ.

"26 phút, em lãnh phí quá nhiều thời gian" Anh dứt lời, cầm tập tài liệu đến chỗ cô đang đứng, kéo cô đi.

Trong sự đột ngột bị kéo đi, Hàn Như Tuyết vẫn không biết mình đang nên làm gì? Rõ ràng anh cho cô 1 tiếng để nghỉ ngơi mà? Ôi lạy chúa!

Điểm dừng cuối cùng là căn phòng cuối hàng lang dài, Dương Nhượng Thiếu nhanh chóng mở cửa kéo cô vào.

Căn phòng toàn sách là sách, một cái thư viện khổng lồ. Không gian khiến cho những người lười biếng như Hàn Như Tuyết phải sợ hãi mà bỏ chạy. Nhưng trong hoàn cảnh của Hàn Như Tuyết bây giờ, cô phải cố gắng quyết tâm để trả thù. Nghĩ lại những trận roi đau kinh người, nhớ cảnh bị người yêu ruồng bỏ, nhớ cái cảnh bị nhốt trong kho tối mịt không cơm nước và cảnh bị bàn bẻ ghe lách khiến cô có thêm động lực.

Vừa suy nghĩ vừa bị Dương Nhượng Thiếu kéo đi, cuối cùng được anh cho hạ người dưới chiếc ghế gỗ đối diện anh.

"Đây là bài tập" Anh đưa cho cô một tờ giấy A4 in sẵn gần chục bài toán.

"Cảm ơn" Cô nhận lấy tờ giấy từ anh nhận ra mình không đem theo bút, Hàn Như Tuyết loay hoay một hồi rồi đứng dậy định về phòng lấy. Chưa kịp bước nửa bước thì anh cầm lấy tay cô, trong lòng bàn tay là một chiếc bút.

"Từ sau phải có miệng" Anh lạnh lùng đáp, rồi lại chăm chú xem những dự án của công ty mình.

"Cảm ơn" Tiếng nói nhỏ nhẹ của cô vừa phát lên, vọng ra căn phòng kín, phá hỏng mọi thứ đang im ắng.

"Có 20 phút làm bài tập" Đưa tay lên xem giờ, rồi anh gõ xuống mặt bàn nói với cô.

**

Thời gian cứ thế trôi qua, 20 phút cũng hết Hàn Như Tuyết mới làm được có 6 bài, nhưng anh vẫn không nhắc đến việc kết thúc. Cứ thế cho đến khi cô làm xong bài và nộp anh.

"Làm xong muộn, cần chú ý sai nhiều." Nhận được bài từ Hàn Như Tuyết anh chỉ lướt mắt qua cũng thấy được những lỗi sai nhỏ nhặt của cô. Từ đặt điều kiện, đến phần bài làm kết quả đúng nhưng trình bày, sai ngay từ đầu.

"Đâu có sai" Hàn Như Tuyết tức giận, đứng dậy cãi ngay lại Dương Nhượng Thiếu. Rõ ràng cô đã kiểm tra đi kiểm tra lại rồi mà.

"Cãi trong giờ học, học thêm 2 tiếng" Anh cầm máy điện thoại lên viết 1 dòng trong phần ghi nhớ của mình rồi đọc lên cho cô nghe.

"Anh..." Hết sức khó chịu nhưng không phản kháng được, cô liền ngồi xuống nằm ườn ra bàn.

" Về phòng thay đồ, tập thể hình " Dương Nhượng Thiếu đứng dậy, quay người đi về phòng mình trước.

Trong thư viện, Hàn Như Tuyết ngồi nhìn bài làm gần nửa tiếng nữa của mình mà hậm hực một lúc. Kết quả là 2 phút trôi qua, Hàn Như t

Tuyết nhanh chóng cầm bài làm của mình chạy về phòng. Cô chạy như gấp cướp, kết quả đụng phải ai đó.

" Em gái, chạy đâu vậy? " Dương Tử Kiệt với cái vali lớn chắn giữa hành lang, cậu nhanh chóng vồ lấy cô.

" Bỏ ra " Hàn Như Tuyết giãy dụa, nhưng không làm sao thoát khỏi nên cô đã lớn tiếng la lên.

Dương Tử Kiệt thì giật thót mình trước cái hét lên của Hàn Như Tuyết, kết quả đứng như cậu nhũ Dương Nhượng Thiếu từ trong phòng bước ra, trông rất bình thản.

" Tiểu Tuyết, nắm tay trai ngâm nước đá " Ngoài hình ảnh ôm nhau trước mắt, Dương Nhượng Thiếu tia nhanh xuống tay cô đang trong lòng tay của Dương Tử Kiệt.

" Anh trai thật quá đáng " Dương Tử Kiệt buông thả Hàn Như Tuyết ra, bữu môi với anh trai mình.

" Tiểu Tuyết, đi thay đồ " Không thèm đoái hoài đến Dương Tử Kiệt 1 giây một phút, Dương Nhượng Thiếu quay người đi về phòng Hàn Như Tuyết. Thấy anh đi, Hàn Như Tuyết cũng nhanh chóng bước về phòng mình. Vừa bước vào cô đã thấy bộ quần áo được anh lựa sẵn trên giường. Một bộ quần áo bó sát người, áo thì ngắn đến rốn.

" Mặc bộ khác được không? " Nhìn bộ quần áo một hồi lâu, cô không hài lòng đáp trả.

" Kén chọn đồ, đốt nửa đồ lót " Dương Nhượng Thiếu châm điếu thuốc mới, lạnh lùng đáp.

" Nhưng... " Chưa kịp giải thích Dương Nhượng Thiếu chặn họng cô.

" Cái lời đốt hết quần áo " Anh nhả khói thuốc ra, thấp thoáng trong làn khói mờ ảo để lộ nụ cười gian xảo tinh tế của anh.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Biến cố

" Tiểu Tuyết nâng người lên " Dương Nhượng Thiếu dùng roi đánh vào mông Hàn Như Tuyết.

Bài tập thể dục khởi động vừa qua, giờ Hàn Như Tuyết phải chống đẩy đủ 5 cái thì mới được nghỉ. Kết quả là cô quá yếu không nâng được người lên, cố gắng mãi cô mới nâng được hai cái nhưng Dương Nhượng Thiếu không quan tâm nhất thiết phải là 5 cái mới nghỉ.

" Nốt một cái " Dương Nhượng Thiếu khó chịu nhìn cô nói, quay người bước ra khỏi phòng.

Cứ thế cho đến ngày qua ngày, Dương Nhượng Thiếu luôn bắt cô tập luyện đúng giờ và độ khó tăng theo từng ngày. Anh dạy cô học võ, dùng súng mọi thứ của anh đều tuyệt vời. Dù có cố gắng đến thế nào thì Hàn Như Tuyết vẫn không thể đánh trúng anh một lần.

**

1 tháng sau,..

Hôm nay, Dương Nhượng Thiếu đi qua Mỹ công tác 2 ngày sau mới về Hàn Như Tuyết chỉ ở nhà tập luyện theo những gì anh đã dạy.

Đồng hồ điểm 4 giờ, cô đã tập suốt 2 tiếng mồ hôi cũng chảy nhễ nhãi nên giờ cô phải đi tắm.

Vừa bước ra khỏi phòng, nhìn xuống phòng khác có hai người phụ nữ lạ Hàn Như Tuyết dùng khăn thấm mồ hôi rồi nhanh chóng bước xuống chào hỏi.

" Cô là Hàn Như Tuyết? " Người phụ nữ lớn tuổi hỏi.

" Vâng, là cháu " Cô lễ phép đáp.

" Cô đang sống với con trai tôi? " Bà ta là Dương phu nhân, vợ hai của Dương tổng cũng như là mẹ ghê của Dương Nhượng Thiếu.

" Vâng " Hai tiếng con trai phát lên khiến Hàn Như Tuyết giật mình, liền nhanh chóng cúi chào bà một cách kính trọng.

"Tôi mong cô không qua lại với con trai tôi nữa. Đây là số tiền đủ cho cô sống cả đời." Bà ta đang cố mua chuộc cô bằng tiền, người con gái bên cạnh bà ta là Lý Nhiên Khả con gái của 1 tập đoàn lớn.

"Cô biết gì không? Ba mẹ cô bị tai nạn hay bị sát hại." Bà Dương vừa ngắt lời, Lý Nhiên Khả liền đứng dậy đi đến chỗ cô, ghé sát vào tai cô nói ra những lời nói khiến cô sợ hãi. Đã 8 năm nay, cô phải cố gắng để quên vụ tai nạn đó đi.

"Im đi" Hàn Như Tuyết tức giận đẩy Lý Nhiên Khả ra, cô sợ hãi đến mức không đứng vững được quy ngã xuống sàn.

"Nghe đây, cô chỉ là đứa mờ côi không hợp với Dương Thiếu. Cô nghĩ đi tại sao lại ở với tên sát nhân hại cha mẹ mình chứ?" Lý Nhiên Khả nói ra những câu nói khiến Hàn Như Tuyết không thể tin được, họ đang nói gì vậy?

Cả thân xác đến lý trí cô đang yếu mềm lu mờ đi, cô lại nhớ về vụ tai nạn năm xưa. Lần đó Hàn Như Tuyết không được chứng kiến, cô chỉ được xem lại qua thời sự trên ti vi. Nó là một vụ tai nạn xe hơi mà sao lại là sát hại chứ? Tại sao không ai khác lại là Dương Nhượng Thiếu?

Cả cuộc sống của cô chẳng biết ánh sáng nữa, cô nhìn Lý Nhiên Khả đứng dậy đi thẳng tới chỗ cô ta. Không nói gì, ánh mắt cô chứa đựng đầy hận thù chỉ khẽ nhếch khóe môi cười nhạt.

"Tiền này tôi không nhận, các người cứ giữ" Hàn Như Tuyết nghẹn ngào nói, nước mắt cũng chẳng kìm chế được. Cô quay lưng đi lên lầu, lúc này nước mắt đã trào ra, bước đi cũng yếu ớt hơn.

Càng bước, Hàn Như Tuyết càng thấy mệt mỏi dần như cô muốn là ra giữa cầu thang. Cuối cùng cô cũng trụ được đến bậc cuối cùng nhưng sức cũng yếu đi, rồi cô trượt chân ngã xuống cứ thế buông thả mình. Chấn lộng đó kia loang ra quanh cô, lúc này cô không làm gì kêu cứu hay gì, bởi cô mệt mỏi rồi.

**

Tại bệnh viện,...

"Tránh ra, để tôi đi" Hàn Như Tuyết thức dậy thấy mình nằm trong bệnh viện, cô nhanh chóng rút kim truyền ra khỏi tay. Định rời khỏi căn phòng đầy mùi thuốc này thì bị y tá cản lại. Bên ngoài thì 1 đám người mặc áo đen canh gác.

"Cô đi ra đi" Dương Nhượng Thiếu lạnh lùng dập tắt đèn thuốc sau tấm rèm của giường bệnh bên cạnh, rồi bước ra. Vẫn là gương mặt điển trai, gương mặt cô cho trái ngược với tính cách khi anh chăm sóc cô, dạy bảo cô. Quả là gương mặt đi liền với tính cách, tên sát nhân.

"Hả? Dương Thiếu? Anh đây sao? Định bắt giữ tôi nữa hả?" Vừa nhìn thấy anh, Hàn Như Tuyết cười một cách khinh bỉ, cũng phải nhờ anh rèn luyện cô nên cô mới như bây giờ.

"Là Tôi" Dương Nhượng Thiếu vẫn thân nhiên nói chuyện với cô như có chuyện gì xảy ra, gương mặt vẫn rất thư thái.

"Dương Thiếu" Cô nở nụ cười dịu, bước đến bên anh. Ánh mắt cô trầm lắng, trông rất buồn.

"Có phải anh làm không?" Giọng nói của cô trở nên yếu ớt, chỉ mong chờ một câu trả lời tốt. Dù là anh làm nhưng anh nói không thì cô sẽ tin, sẽ cố tin bởi cô đã coi anh là điểm tựa.

"Là Tôi" Anh lạnh lùng xoa mái tóc cô, không chút ái ngại. Tại sao để cô mất gia đình? Tại sao lại quan tâm cô? Tại sao lại vậy?

"Buông thả cho tôi đi. Làm ơn.." Hàn Như Tuyết vô vọng ngồi xuống sàn nhà, trong tay cô cầm chiếc dao gọt hoa quả dường như muốn giết anh nhưng đã không làm được.

"Nếu tôi không làm vậy?" Anh nâng cầm cô lên, ánh mắt đầy sát khí buốt giá trái tim cô.

"Giết tôi đi" Hàn Như Tuyết dương mắt nhìn Dương Nhượng Thiếu, cô không còn sợ hãi yếu đuối trước cái chết. Nếu sống bên anh chẳng khác nào cô bất hiếu với cha mẹ mình.

Câu nói của cô vừa ngắt, Dương Nhượng Thiếu nhanh chóng hôn lên môi cô, nụ hôn vẫn mãnh liệt nó chinh phục mọi sự cường chế của Hàn Như Tuyết.

"Tôi cho phép em chạy trốn, khi tôi tìm được em sẽ là của tôi.. Bảo Bối" Anh buông cô ra rồi quay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Đối tượng trả thù

"Tôi mong là vậy." Bước chân của Dương Nhượng Thiếu xa dần, Hàn Như Tuyết đứng dậy cô lẩm nhẩm một mình rồi bước ra ngoài.

Vừa đến cửa, Bà Dương và Lý Nhiên Khả lại xuất hiện có vẻ như họ đã đứng đợi cô ra.

"Tôi mong cô đi thật xa, để anh ấy không tìm ra." Lý Nhiên Khả khoanh tay trước ngực, giọng nói cô ta chứa đầy sự khinh bỉ.

"Cô cứ hi vọng là vậy." Hàn Như Tuyết đáp trả lại, rồi bước qua họ đi thẳng ra cửa chính.

Giờ Hàn Như Tuyết mới nhận ra cô chẳng có nhà để về, bởi nó cũng thuộc quyền sở hữu của Dương Nhượng Thiếu rồi. Bước chân của cô chậm dần đi, cô bắt đầu suy nghĩ về vụ tai nạn năm xưa.

Một vụ tai nạn vào ngày mưa rào lớn, không được chứng kiến tận mắt nhưng Hàn Như Tuyết đã coi lại trên thời sự. Nạn nhân chẳng ai khác lại chính là ba mẹ cô, một đứa bé mười tuổi mất ba mẹ.

Thật đáng cười mà, tại sao một người cứu giúp cô lại là người sát hại ba mẹ cô chứ? Cô vừa một mình bước ra khỏi bệnh viện, gương mặt hồng hào giờ tái mét do yếu sức. Trái tim cô biết đau mà, một lần thôi cho cô cảm nhận hơi ấm một lần nữa đi.

Mọi thứ đều mất hết, cô nên làm gì? Nhiều lúc chỉ muốn có vài viên thuốc ngủ chung một liều rồi yên nghỉ trong một giấc ngủ dài. Nếu như vậy cô sẽ chẳng phải chịu đau thương muốn thử lắm.

Đau thương rồi nó cũng khắt sâu vào lòng, cứ tiếp đi vào đến lúc nào dừng. Cuộc đời này với cô vốn là một chuỗi những bất công, mãi vậy.

Bước ra khỏi bệnh viện, Hàn Như Tuyết bắt 1 chiếc taxi đi đến ngân hàng gần đây. Trước đây cô cũng có tài khoản riêng, bây giờ có lẽ dùng đến nó.

Cái gì cũng đến, cái gì cũng có thể xảy ra.

Bỏ qua nó, hãy bước qua nó mạnh mẽ lên.

Ba mẹ có thể thấy, con gái của hai người sẽ không yếu đuối như vậy nữa đâu.

Con gái người sẽ thay đổi, xin lỗi nếu con có bất hiếu..

Sau tất cả quyết định Hàn Như Tuyết sẽ sang Anh định cư, bởi trình độ tiếng anh của cô khá tốt nên đây sẽ là sự lựa chọn đúng đắn.

Sau khi kiểm tra tài khoản và rút 1 ít tiền, cô quay về 1 căn hộ khi cô còn học THPT để lấy giấy tờ tùy thân và thay bộ quần áo.

**

Tại Anh Quốc,..

Hàn Như Tuyết hạ cánh rất bình yên không có sự ngăn cản nào, có lẽ đây sẽ là nơi cô bắt đầu cuộc đời mới.

Sau vài phút nghỉ ngơi khi xuống chuyến bay, Hàn Như Tuyết bắt xe đến căn biệt thự của chị gái mẹ cô. Trong khoảng thời gian này cô sẽ sống chung với Di ấy.

..

..

Sau hai tiếng, Hàn Như Tuyết đặt chân xuống thành phố ZS, chị gái mẹ cô là một nhà thiết kế thời gian cũng có tiếng trong giới nên có một shop rất lớn. Giờ cô đang đứng trước shop, cô hít thở dài 1 hơi rồi bước vào.

"Di Bách, chào Di." Hàn Như Tuyết bước vào shop, thấy Di Bách đang sắp xếp lại vài bộ quần áo liền chạy đến chào hỏi.

"Ồ, Tiểu Tuyết con qua thăm di à?" Di Bách vui mừng cũng đầy bất ngờ khi nhìn thấy Hàn Như Tuyết, liền chạy ôm chầm đứa cháu cưng của mình.

"Di khỏe.. khô..ng?" Cô vui tươi đáp lại nhưng bỗng nhiên ngập ngừng khi ngã vào vai Di Bách.

"Di à, lấy cho con vài bộ vest đi." Nhanh hơn Hàn Như Tuyết tưởng, chuyến bay của cô vừa mới đáp thôi mà sao anh Dương Nhượng Thiếu đã có mặt ở đây? Và trước cả cô?

"Thiếu Thiếu đợi di xú, con còn nhớ chứ? Tiểu Tuyết này." Di Bách buông cô ra, nắm tay dẫn tay cô đi đến chỗ anh.

"Di à, con nhớ, lấy vest cho con đi." Dương Nhượng Thiếu rất lễ phép trả lời, giọng nói có chút nũng nịu khiến ai nhìn cũng nghĩ anh rất ngoan.

Di Bách chỉ cười rồi đi lấy đồ cho Dương Nhượng Thiếu, để cô lại một mình trong khi cái người phía trước nhanh chóng thay đổi thái độ.

"Chào, em trốn lâu thật đó." Nhanh chóng nắm lấy tay của Hàn Như Tuyết kéo cô vào lòng, ánh mắt anh chứa đầy sát khí lạnh đến sợ.

Mọi thứ của anh đều khiến Hàn Như Tuyết kinh tâm, cô nhanh chóng thoát khỏi vòng tay anh, không ngại ngần giáng cái tát mạnh vào khuôn mặt điển trai kia.

"Anh thật kinh tâm" Cô rút tay về, nắm chặt thành nắm đấm tức giận quất vào mặt Dương Nhượng Thiếu. Những ngón tay nuôi móng dài, cứng của cô dần tiếp xúc với ra thịt gần hơn máu tươi cũng rỉ ra. Nhưng cô không thấy đau ở đó, mà ở trái tim cô bị bóp chặt lại sau cái tát đó.

"Em muốn nghĩ sao? Sự thật chưa chắc đã giống như em nghĩ" Khóe môi anh khẽ nhếch lên, tay nhanh chóng châm điếu thuốc. Ánh mắt sắc lạnh của anh đang nhìn tổng thể bỗng dừng lại ở hai tay của Hàn Như Tuyết.

"Thả lỏng ra." Những vết máu rỉ ra nhanh chóng loang ra, cả bàn tay đầy vết bầm sọc mùi máu tươi. Cô vẫn đứng yên để cho Dương Nhượng Thiếu hạ mình kiểm tra vết thương của mình. Hành động của anh rất dịu dàng đi vào lòng người, khiến cô chỉ biết đứng lặng nuốt nước bọt, răng nghiến chặt lại với nhau.

Muốn hỏi ông trời tại sao lại để cô gặp anh? Tại sao lại khiến cô dằn vặt tình cảm đặc biệt? Tại sao không để anh là 1 ác quỷ độc ác? Tại sao lại để anh dịu dàng với cô? Tại sao để cô bất hiểu?

1 Tháng ở với anh dù là tập mệt mỏi, dù bị ăn roi xong anh vẫn chăm sóc cô. Tuy không chính diện, anh luôn nhờ quả gia hoặc vú nuôi chăm sóc, bôi thuốc cho cô. Cũng là con gái trong cô cũng bị lay động bởi cái sự quan tâm. Là cái sự lay động nhất thời nhưng anh cứ vậy sẽ là cả đời.

"Đau không?" Câu hỏi đầy sự quan tâm nhưng giọng nói vẫn lạnh lùng giống như bị gượng ép.

"Bỏ ra" Cô rút tay mình lại, lùi về phía sau, tất cả hành động là xa lánh và xa lánh anh.

"Theo tôi về" Vứt điếu thuốc xuống sàn, anh dùng chân để dập tắt nó rồi tiến lại phía cô." Em muốn Di ấy biết?" Câu hỏi với cô nhưng anh cũng biết trước câu trả lời.

Cũng đúng lúc đó Di Bách cầm mấy túi đồ vui vẻ đi ra, rồi đưa cho Dương Nhượng Thiếu.

"Di à, con đưa Tiểu Tuyết đi chơi" Dương Nhượng Thiếu ôm cô vào lòng thể hiện sự gần gũi. Trong khi đó Hàn Như Tuyết im lặng gượng cười, tay vẫn siết chặt.

"Hai đứa cứ đi vui về" Di Bách vui mừng, vỗ vào vai Dương Nhượng Thiếu rồi đẩy anh đi.

Đi được vài bước, Dương Nhượng Thiếu buông Hàn Như Tuyết ra rồi cúi người gỡ

đôi tay đang tự dấn vặt của cô.

"Đừng làm vậy khi em chỉ có thể dấn vặt mình" Anh lạnh lùng nói, quay người dắt cô ra xe.

"Buông ra" Cô tức giận, giật tay mình lại.

"Em có thể đổi mục tiêu trả thù qua tôi, tôi có thể giúp em" Dương Nhượng Thiếu quay lại, nói ra câu nói khó nghe. Anh tiếp tay nuôi dạy một con mồi, phản chủ.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Hận anh? có thể?

"Im lặng đi nếu anh muốn chúng ta duy trì" Hàn Như Tuyết lạnh lùng bước lên xe trước mặt Dương Nhượng Thiếu.

Cả 1 đoạn đường dài, hai người im lặng không ai phát ra 1 tiếng chỉ là những tiếng thở nhẹ cùng với sự tràn ngập mùi thuốc lá. Mỗi người 1 ghế, một hướng nhìn không ai đoái hoài đến ai cho đến khi về khách sạn.

**

Dương Nhượng Thiếu đặt 1 phòng vip lớn, nhưng chỉ có 1 phòng ngủ, điều đó khiến Hàn Như Tuyết mệt mỏi vì không gian bị bó hẹp.

Giờ cũng đã trưa, Hàn Như Tuyết vẫn chỉ ngồi ở ghế sofa từ lúc về cho đến giờ gương mặt chỉ biểu thị một tâm trạng buồn bã. Cả căn phòng rộng lớn im ắng, hai người mỗi người 1 phía không ai mở lời với nhau.

Tiếng gõ cửa phòng vang lên, Dương Nhượng Thiếu từ trong phòng ngủ bước ra mở cửa rồi mang vào hai đĩa thức ăn đơn giản. Bước vào phòng ngủ,

anh để đĩa của mình ở bàn nhỏ rồi bước ra khê đặt trước mặt cô. Họ cứ thế im lặng không ai cất lời cho đến chiều tối.

**

Hàn Như Tuyết nhỏ nhẹ mượn phòng tắm của Dương Nhựt Thiếu, từ khi gặp lại anh cô rất ít nói chỉ im lặng mà lướt qua. Muốn hận mà đau nên cô cho qua mọi thứ, sống buông thả tự do một chút.

Bước vào phòng tắm, cô nằm trong bồn nước nóng co ro người muốn khóc rất lớn nhưng chỉ im lặng mà khóc, nhiều lúc nấc lên, khó thở và cô sự cảm giác đó. Chỉ ước không hề quen anh, chỉ vậy thôi.. Chỉ muốn hỏi tại sao anh làm chuyện đó mà vẫn quan tâm cô? Người cứu cô, người nói cưới cô, người dạy cô học, dạy cô cách tự vệ là kẻ đã hại gia đình cô. Xã hội này đúng là có nhiều thứ nực cười, đúng là muốn làm người tốt cũng không thể. Nước mắt không ngừng rơi, nhưng khóe môi cô lại nở nụ cười chua chát.

" Mặc tạm áo tôi " Từ ngoài Dương Nhựt Thiếu quay người, đưa tay qua khe cửa đưa chiếc áo sơ mi của mình cho cô, kèm 1 bộ đồ lót.

Cả phòng tắm bị hơi nóng làm mù mịt nên có lẽ anh đã không nhìn thấy cô khóc, với cô đó là điều may mắn và nhanh chóng nhận chiếc áo từ anh. Không hiểu sao mua được đồ lót mà Dương Nhựt Thiếu không mua nổi cho cô bộ quần áo, nhưng cũng phải mặc vào không lẽ khỏa thân. Ngẫm nghĩ xong Hàn Như Tuyết lau người nhanh chóng mặc đồ vào, rồi bước ra trong dáng vẻ ngại ngùng.

1 Phòng ngủ, 1 nam 1 nữ cảnh tượng này khiến cô xấu hổ đỏ gọng mặt bước ra ghé sofa. Thực sự, không hiểu sao cảm xúc của cô luôn bị chi phối bởi 1 tên sát nhân. Muốn hận lắm nhưng trong trái tim cô không cho phép, nhưng bên ngoài cô vẫn tỏ vẻ ghét bỏ anh.

Tiếng chuông cửa lại reo lên, người phục vụ lại đem thức ăn lên. Dương Nhựt Thiếu nhanh chóng bước ra vút vào người cô một chiếc áo khoác, rồi bước ra mở cửa. Lần này, anh lấy đồ ăn mang đến chỗ cô rồi ngồi chung.

" Ăn đi, muộn rồi " Câu nói của Dương Nhựt Thiếu vẫn khí thế lạnh lùng, rồi quay sang chỉnh sửa chiếc áo khoác anh vừa đưa cho cô. Chiếc áo khoác che kín phần chân cô rồi thì anh đẩy đĩa thức ăn qua chỗ cô nhưng anh lại nhanh chóng đứng dậy cầm đĩa thức ăn của mình đi vào phòng.

" Nhanh vậy.. " Hàn Như Tuyết ngẩn người một lúc, rồi cười mỉm nhìn bóng dáng của anh mà nói.

Mọi thứ thuộc về anh đều hoàn hảo, dù lạnh lùng dù sát nhân nhưng nó lại khiến cô bị rung động. Đĩa thức ăn nguội cô vẫn ngẩn người ra, không đụng đến một miếng thực sự cô muốn ngào thét lên hỏi anh " Tại sao lại quan tâm tôi? ".

Một lúc sau, đĩa thức ăn của cô vẫn chưa đụng vào Dương Nhựt Thiếu cũng gọi người lên lấy đồ, rồi cũng lấy đĩa của cô đi luôn. Nhưng một lúc sau gần 8 giờ tối, tiếng chuông cửa lại reo lên lần này anh đem cho cô một li sữa nóng và cũng đặt ở vị trí đó rồi rời đi.

Ly sữa nóng đó cũng nguội dần, Hàn Như Tuyết cũng thiếp đi trên ghế từ bao giờ không biết. Trong giấc ngủ cô có thể cảm nhận được vòng tay ấm áp của Dương Nhựt Thiếu nhưng rất nhanh nó biến mất. Ngoài giấc mơ, là anh đã ra bế cô vào giường rồi rời đi ngủ ở ghế sofa.

**

Nửa đêm,..

" Mẹ à, Ba à, con xin lỗi.. con sai rồi..... đừng bỏ con..... con.. không theo hấn đâu.. đợi con " Chìm vào giấc ngủ sâu Hàn Như Tuyết nằm mộng thấy cảnh ba mẹ mình đến trách móc mình, họ nói cô là đồ vô ơn, bất hiếu, họ nói cô có tình cảm với người đã sát hại họ.

" Con xin lỗi, xin lỗi.. " Chiếc chăn mỏng bị Hàn Như Tuyết dầy vò, nhăn nhó, gối cũng thấm ướt nước mắt.

" Em không làm gì sai, ngoan nào " Giọng nói đầy sự yêu thương, ấm áp truyền qua Hàn Như Tuyết khiến cô im lặng rúc vào vòng tay rộng lớn ấm áp. Trong mơ cô có thấy rõ hình bóng của Dương Nhựt Thiếu, rất rõ rồi cô mới yên tâm thiếp đi.

Vòng Tay Dương Nhựt Thiếu vẫn ôm chặt lấy Hàn Như Tuyết, anh chờ đến khi cô ngủ yên giấc rồi mới chìm vào giấc ngủ của mình.

**

Sáng sớm, Hàn Như Tuyết vẫn say trong giấc ngủ còn Dương Nhựt Thiếu đã tỉnh giấc rất sớm, anh khê đặt cô lại vị trí gối trái, rồi chỉnh sửa lại gối của mình dựng lên rồi bước ra ngoài ghé sofa. Đôi mắt của Hàn Như Tuyết cũng mở ra khi anh vừa đóng cánh cửa lại, nước mắt lại khê rơi xuống. Lại là anh, lại là người khiến cô không thể hận dù muốn cũng không.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Bé cún

Vài phút trôi qua, Hàn Như Tuyết lau nước mắt bước xuống giường rồi khẽ chỉnh lại ga giường. Cô không suy nghĩ gì, cô bước vào phòng tắm vệ sinh cá nhân xong bước ra phòng khách.

Căn phòng rộng lớn ngập mùi thuốc lá quen thuộc, cô thu gọn tầm nhìn về hướng ghế sofa. Mới đây thôi, cô biết Dương Nhượng Thiệu còn nằm cạnh mình, rất rõ giờ đây anh đang trải người trên chiếc sofa nhỏ bé. Càng nhìn anh trái tim cô lại thất lại, rốt cuộc anh đang muốn làm gì? Tại sao lại làm vậy? Anh sợ cô khó xử sao?

Hàn Như Tuyết bước lại vào phòng ngủ, ánh mắt cô trầm đi. Không gian bên ngoài phòng khó chịu nhưng cô lại quen dần và có thể đứng đó ngắm anh dài. Khóe môi cô lại khẽ nở nụ cười chua chát, đúng nếu thấy tình già thấy anh trên giường cô chắc chắn sẽ cư xử với những hành động có thể nói là thô bạo hoặc cũng im ắng mà rời khỏi vòng tay ấy.

"Mặc vào, Tôi đưa em về nước" Dương Nhượng Thiệu bước vào, đưa cho Hàn Như Tuyết một chiếc váy ren trắng có thể làm nổi lên sự trong trắng của cô.

"Cảm ơn" Nhanh chóng đón nhận chiếc váy từ tay anh, cô lạnh nhạt cảm ơn rồi bước qua như người lạ để lại trong tim mình một vết thương nhỏ. Trên cuộc đời này có nhiều thứ sai lầm nhưng có tình cảm với anh là sai lầm lớn nhất với cô,... Đau lắm!

"Nhanh, ăn sáng." Anh lạnh lùng nói, không chủ chỉ vị rồi bước ra khỏi phòng.

Chiếc váy ren trắng bó sát khiến Hàn Như Tuyết tôn lên 3 vòng đầy đủ, tóc buộc cao trông cô trẻ trung và quyến rũ mọi ánh nhìn. Nhìn lại mình trong gương một lần nữa, cô quyết định bước ra ngoài với cử chỉ cố gắng lạnh lùng.

"Ăn đi" Dương Nhượng Thiệu vừa thấy Hàn Như Tuyết ra nhanh chóng gạt điều thuốc lá mới châm, rồi đẩy đĩa thức ăn về phía cô. Động tác, giọng nói đều như nhau lạnh và lạnh, tuy nó thể hiện sự quan tâm.

"Cảm ơn" Nhận lấy đĩa thức ăn từ Dương Nhượng Thiệu rồi đi vào phòng ăn mặc cho anh chờ cô ra để nhận đĩa thức ăn ở phòng khách.

**

Sau 10 phút, Hàn Như Tuyết ăn uống xong rồi bước ra phòng khách, cô đứng lặng không biết nói gì với anh. Vẫn luôn kèm bên mình là thuốc lá, rồi cắm cúi vào chiếc điện thoại mà đọc tin tức luôn vậy.

"Xong rồi, đi" Dương Nhượng Thiệu lạnh lùng nhìn cô, rồi đứng dậy khoác chiếc áo vest bước qua cô rất nhanh.

Cảm giác đó khác lắm, nó khác cảm giác quan tâm ấm áp kia chắc chỉ là hoa mắt thôi. Hàn Như Tuyết thở dài 1 hơi rồi bước ra theo bước chân anh, cô luôn đi sau để giữ khoảng cách.

Hai người cứ vậy cho đến khi lên xe vẫn vậy, cứ thế mà im lặng đi đến sân bay..

Chiếc xe lăn bánh chậm lại trước sân đỗ xe, Dương Nhượng Thiệu đeo kính râm đen rồi bước xuống xe trước. Hàn Như Tuyết thấy vậy cũng khẽ mở cửa xe bước xuống, cô vội bước theo bước anh nhưng anh bước đi nhanh hơn cô nghĩ. Không biết có cái gì thúc đẩy cô nhưng cứ thấy anh đi cô lại muốn chạy nhanh níu lại. Cứ vậy cô đi ngày càng nhanh theo anh rồi không may đụng chạm vào người vào đó, rồi bị vòng tay người đó ôm chặt vào lòng.

Giữa dòng người xô đổ vào ngày càng nhiều đến lạ, Hàn Như Tuyết cũng bất ngờ im lặng trong vòng tay của người lạ không quen biết. Dần dần tiếng người đi qua ít đi, vòng tay ai kia cũng buông lỏng cô ra.

"Cô không sao chứ?" Cậu buông cô ra, nhẹ nhàng hỏi rồi nở nụ cười mê mẩn lòng người.

"Không sao" Hàn Như Tuyết lùi người xa phía cậu ta, rồi đảo mắt nhìn xung quanh nhưng bóng hình Dương Nhượng Thiệu mất hút khiến cô có chút lo lắng.

"Tôi tên Lý Tử Hàn, còn cô?" Lý Tử Hàn vui vẻ giới thiệu với cô trong khi cô luôn đưa mắt tìm bóng hình Dương Nhượng Thiệu, rốt cuộc anh đã đi đâu?

"Xin lỗi tôi còn có việc.." Nhanh chóng bước đi, cô bước đến cửa soát vé nhưng nhận ra mình không có vé đành lui lại ghế chờ. Trong người cô giờ cũng có một số tiền lớn, mua vé cũng không phải việc khó khăn nhưng cô không muốn nên ngồi im ở ghế.

Lý Tử Hàn thấy cô ngồi ở ghế cũng liền chạy đến bắt chuyện, nhưng bị cô coi như là không khí với đôi mắt luôn ráo riết tìm kiếm bóng hình của Dương Nhượng Thiệu. Dù bị Hàn Như Tuyết lạnh lùng đáp lại, Lý Tử Hàn vẫn vui vẻ nói chuyện, đôi khi còn nhìn cô và cười thầm.

"Này cô, tìm ai vậy?" Với vẻ điển trai mang nét Tây Âu của Lý Tử Hàn anh luôn tự tin vào sự thu hút của mình nhưng cô có vẻ là trường hợp đặc biệt. Thấy vậy, Lý Tử Hàn đứng trước mắt Hàn Như Tuyết chắn tầm nhìn của cô mà hỏi.

"Sao anh cứ làm phiền tôi vậy? Tránh ra" Hàn Như Tuyết tức giận trước hành động của Lý Tử Hàn, liền dùng sức đẩy mạnh cậu ta ra. Để cho cậu ta nằm trên sàn đất thê thảm, Hàn Như Tuyết cũng không quan tâm mà đứng dậy bước qua.

Không thể chịu nổi cảnh tượng nhục nhã, Lý Tử Hàn nhanh chóng đứng dậy nắm lấy Hàn Như Tuyết kéo cô vào lòng mình, khóe miệng nở nụ cười gian

tà. Trong cái vòng tay của cậu ta, Hàn Như Tuyết dùng hết sức để thoát ra nhưng không thể bởi sức ép của cậu ta quá mạnh so với cô.

" Cô gái à, đẩy người khác cần phải xin lỗi " Lý Tử Hàn vô tư đưa tay lên má Hàn Như Tuyết, lại nở nụ cười gian tà bàn tay kia lần la xuống phần eo cô.

" Tránh ra, tên biến thái " Hàn Như Tuyết dơ tay lên đang định đánh cậu ta, thì bị chính bàn tay cậu ta nắm chặt lấy cổ tay.

" Im lặng, thỉnh của em thật mặn mà " Lý Tử Hàn liên tục đã kích Hàn Như Tuyết cho đến khi không khí trầm lại chỉ có tiếng người qua lại.

" Cậu bạn, có thể trả bé cún bị thất lạc cho tôi không? Bé không muốn ai bông bé nó ngoài tôi đâu." Dương Nhựt Thiếu từ đâu bước ra, dáng vẻ vẫn nghiêm nghị lạnh lùng nhưng lại nở nụ cười về phía Lý Tử Hàn.

" Anh nghe rồi đó buông ra." Hàn Như Tuyết bỗng dưng quên đi mối hận thù, nhanh chóng đẩy Lý Tử Hàn đang bắt chọt nói lỏng tay mà chạy về phía anh.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

" Bé Cún ư? Tôi Thích em rồi đó " Lý Tử Hàn không ngại ngần nói ra cậu tỏ tình sến súa nổi da gà, nụ cười hút hồn.

Nghe rõ từng câu từng lời của cậu ta, Dương Nhựt Thiếu dang tay ôm chôn Hàn Như Tuyết vào lòng nở nụ cười gian xảo nhìn Lý Tử Hàn. " Tôi nghĩ cậu nên dành lại cho người khác, bé cún chỉ có 1 chủ " Anh lạnh lùng nhìn Lý Tử Hàn, rồi quay lại hôn lên môi cô.

Hàn Như Tuyết như đứng người trước nụ hôn của anh, đây là nụ hôn thứ hai giữa cô và anh nó vẫn có sự gượng ép lạnh lạnh nhói lòng người. Nước mắt cô ngăn chặn lại, cố kìm nén mọi thứ đẩy anh ra rồi dùng tay lau đi lau lại bờ môi mỏng.

" Tôi nghĩ anh đang gượng ép cô ấy " Lý Tử Hàn trầm giọng lại không còn như trước. Thấy những hành động khó chịu của Hàn Như Tuyết, cậu bước đến gần cô đưa chiếc khăn mùi xoa của mình cho cô.

" Cảm ơn, tôi đi trước." Hàn Như Tuyết lạnh lùng nhận chiếc khăn, rồi bước về phía quầy soát vé đợi Dương Nhựt Thiếu. Với tình trạng hiện tại dù cô có chạy đến bất cứ nơi nào thì Dương Nhựt Thiếu cũng bắt cô về được, cô biết lên là vậy nên chỉ im lặng. Bên anh có lẽ sẽ có an toàn và cô nhất định sẽ tìm hiểu rõ về tai nạn của ba mẹ mình. Việc nên làm là lợi dụng anh, dù không muốn cũng phải làm.

Dòng người ở sân bay ngày càng đông hơn, bóng dáng của Dương Nhựt Thiếu cũng lẫn dần trong làn người khiến Hàn Như Tuyết luôn đưa mắt về phía anh như là 1 thói quen.

" Tôi không cần biết cậu là ai, nhưng nếu đến gần cô ấy tôi sẽ cần biết điểm dừng của cuộc đời cậu." Dương Nhựt Thiếu tháo bỏ chiếc kính đen, để lộ gương mặt điển trai, lạnh lùng mang chút sát khí đáng sợ.

" Chúng ta sớm gặp lại thôi " Lý Tử Hàn nhận diện được gương mặt quen thuộc trong giới kinh doanh, cậu có chút kinh ngạc nhưng cũng không mấy nhanh chóng rời đi.

Dương Nhựt Thiếu cũng quay người đi về phía quầy soát vé, từ xa anh có thể nhìn thấy dáng người nhỏ bé của Hàn Như Tuyết qua dòng người đông đúc. Cũng vì vậy anh đeo lại chiếc kính rồi lại mang cái khí thế lạnh lùng bước đến chỗ cô.

" Vào thôi " Bước đến gần Hàn Như Tuyết, anh dừng chân lại trước mặt cô rồi nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô bước qua quầy soát vé nhanh chóng hơn những người thường.

Hai người được phục vụ đưa lên máy bay giữa dòng người xối xả, hiện tại ngồi ở khoang VIP chỉ có cô và anh. Có rất nhiều chỗ nhưng Dương Nhựt Thiếu mặc định để cho Hàn Như Tuyết ngồi bên cạnh, tuy hai người chẳng nói chuyện chỉ im lặng.

Lúc sau, cô tiếp viên có dẫn thêm 1 người con trai nữa lên khoang rồi sau đó không có ai và chuyến bay được khởi hành.

**

" Ngồi im " Một tên lạ mặt từ phía sau ghì chiếc dao sắc nhọn vào cổ Dương Nhựt Thiếu.

Hàn Như Tuyết đang đọc tạp chí trẻ giật mình sợ hãi buông lỏng quyển tạp chí quay sang phía Dương Nhựt Thiếu. Anh vẫn bình thản ngồi yên, còn tên đằng sau đang cố đe dọa anh khiến cô sợ hãi, luống cuống không biết làm gì. Đang định la lên thì Dương Nhựt Thiếu lườm cô một cái, ánh mắt anh lúc đó rất đáng sợ khiến nín thở.

" Đoàn " Tiếng súng nổ, tên lạ mặt kia ngã xuống máu bắn tung tóe dính lên cả mặt cô. Xác của người đàn ông lạ mặt được mang đi, chỗ máu cũng có

người đến dọn. Tiếp viên hàng không bình thân đưa cho cô chiếc khăn giấy mỏng lau vết máu trên mặt. Mọi thứ vốn đang lộn xộn lại được chở nên gọn gàng như trước, đúng là xã hội có nhiều thứ chưa được phơi bày.

"Em sợ?" Dương Nhựt Thiếu đưa tay lên cầm chiếc khăn mùi xoa của mình lau vết máu trên má cô, rất dịu dàng nhưng cũng chẳng kém phần lạnh lùng.

"Chỉ là hơi bất ngờ." Cô cúi người nhặt quyển tạp chí lên rồi lại trải người đọc nó tiếp. "Dương Thiếu, sao hán định giết anh vậy?" Hàn Như Tuyết tò mò quay sang hỏi Dương Nhựt Thiếu, cô không còn ít nói như mấy hôm trước nữa.

"Giống em." Anh lạnh lùng đáp, mắt nhắm lại anh có vẻ đang muốn ngủ một giấc.

"Nếu Tôi giết anh, tôi cũng sẽ chết phải không?" Hàn Như Tuyết cười nhạt hỏi.

"Mọi thứ đều phải thử qua? Em dám?" Dương Nhựt Thiếu mở đôi mắt sắc sảo của mình ra nhìn Hàn Như Tuyết, rất muốn nghe câu trả lời của cô.

"Có nhiều thứ dám mà con tim không cho phép." Hàn Như Tuyết gấp quyển tạp chí vào, cô rất bình tĩnh nói ra những lời nói trong trái tim mình.

"Khi về nước, em sẽ có nhiệm vụ đầu tiên." Dương Nhựt Thiếu nói xong liền nhắm mắt lại ngủ một giấc dài.

**

Cuối cùng hai người cũng chạm xuống mặt đất sau một hồi trên không.

Không khí ở sân bay vẫn tấp nập bởi vì kì nghỉ hè rất nhiều người đi du lịch, cứ ra lại có người vào đông đúc quá trời.

Vừa ra khỏi cửa, tài xế riêng của Dương Nhựt Thiếu đã đứng chỉ việc lên xe và về nhà nghỉ ngơi thôi.

Chiếc xe cũng nhanh chóng chạy về biệt thự Dương Gia, Dương Nhựt Thiếu bước xuống đi vào trước còn Hàn Như Tuyết bước chậm ở phía sau. Đã sống ở đây 1 tháng nhưng số lần cô ra ngoài căn biệt thự là rất ít, chỉ bước ra cửa để lên xe đi học hoặc đi đâu đó với anh.

Giờ nhìn kĩ lại, căn biệt thự thực sự rất tuyệt nó được xây dựng theo kiểu phương Tây bên ngoài là những vườn hoa lớn nhỏ. Có những chỗ để ngồi thư thái xung quanh, rất vừa lòng người nhìn. Nó không quá cầu kì nhưng lại đi vào mắt người nhìn với đầy màu sắc của loài hoa thường hay hiếm đều có.

Không đứng lại nhìn không gian đẹp đẽ này nữa, Hàn Như Tuyết nhanh bước vào bên trong căn biệt thự quen thuộc nó vẫn mang sự lạnh lùng bí ẩn giống anh.

"Lại đây." Dương Nhựt Thiếu ngã người vào ghế, tay đang để lên thành ghế chân bắt chéo trông khá ngẫu nhưng cũng đầy sự hiểm nguy.

Theo như tiếng gọi, Hàn Như Tuyết bước đến gần Dương Nhựt Thiếu nhưng cô vẫn luôn giữ khoảng cách. Lúc này cô liếc nhìn không gian căn biệt thự 1 lần, không như mọi khi hôm nay có vài người áo đen đứng canh gác rất nghiêm nghị khiến cô lạnh cả sống lưng.

"Em tự đăng kí." Anh đưa cho cô 1 tờ giấy A4.

Hàn Như Tuyết nhanh chóng cầm lấy, đánh dấu xong rồi đưa cho Dương Nhựt Thiếu không đi đâu hay ngồi xuống cô vẫn đứng im 1 chỗ.

"Em chọn nấu ăn và Karate? Vào bếp làm đồ ăn trưa." Anh lướt qua khóa học hè cô vừa đăng kí xong, karate thì 1 tháng qua anh đã dạy cô cũng được 1 ít nhưng còn nấu ăn thì chưa biết ra sao nên chỉ thẳng tay vào bếp.

Thấy Dương Nhựt Thiếu khó tin vào tay nghề nấu ăn của mình, Hàn Như Tuyết bước nào bếp gì chứ nấu ăn cô không phải giỏi nhưng ai từng ăn qua cũng đã khen. Thấy Dương Nhựt Thiếu bảo cô như vậy, vú nuôi cũng đưa tạp dề cho cô rồi rời khỏi khu vực bếp về phòng của mình.

Nhận lấy chiếc tạp dề, Hàn Như Tuyết xem trong tủ lạnh có những thứ gì để nấu kết quả là khá nhiều khiến cô không biết nấu gì. Chần chừ một lúc cô lấy khúc cá ra rửa sạch rồi mang đi sốt cà chua cho thêm chút rau thơm cần cho món. Cơm vú nuôi cũng sắp sẵn, cô chỉ sắp lên đĩa rồi gọi anh vào thôi, nhưng cái cảm giác gọi anh vào lại khó đến lạ.

"Anh có thể dùng." Có cất tiếng mời Dương Nhựt Thiếu cuối cùng được, vừa thấy anh đứng dậy cô nhanh chóng rời đi lên lầu.

"Đứng lại, Tôi cho em đi." Giọng nói của anh rất lạnh, như chỉ huy một đầy tớ. Chỉ vậy thôi rồi anh bước tiếp đến bàn ăn, cô cũng biết đường đi đến chỗ anh nhưng cũng chỉ đứng không ngồi.

"Anh muốn gì?" Cô nhăn mày nhìn anh thử miếng cá xong rồi mới hỏi.

"Lấy bát, ngồi xuống ăn cơm. Em nhìn tôi cũng đói và tôi sẽ ăn tươi em đó." Anh cười gian, đưa cầm xuống bát cơm nóng hổi nhưng vẫn chẳng nóng bỏng bằng sự thu hút của anh. Chiếc áo sơ mi, cà vạt nói lòng thấp thoáng bộ ngực rắn chắc.

"Thôi đi, anh nên nhớ cha mẹ thôi đã như thế nào." Nhìn anh trong cái bộ dạng này, má cô cũng dần đỏ lên nhưng cũng nhanh lấy lại chính mình. Nói xong cô bỏ đi, anh thì mang lại về mặt lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Đêm đầu

Sau bữa cơm trưa, Dương Nhượng Thiếu ra khỏi ra đến tận khuya vẫn chưa về. Hàn Như Tuyết nằm trong phòng, cầm cúi vào chiếc điện thoại không dám chớp mắt. Cô rất sợ mỗi khi chớp mắt, giấc mơ kia lại trở lại sẽ lại nghe thấy những tiếng ba mẹ mình xua đuổi.

" Rầm " Tiếng động lớn từ bên ngoài vọng khắp căn nhà, trong phòng Hàn Như Tuyết có thể nghe rõ mọi thứ. Từ trong phòng, cô khẽ bước xuống giường đi ra ngoài xem tình hình. Cánh cửa phòng anh mở, bên trong bật đèn sáng Hàn Như Tuyết không biết anh có sao không nên cô liền bước vào.

Dương Nhượng Thiếu nằm trên giường, phòng nồng nặc mùi rượu mới thôi đã lan nhanh vậy chắc anh uống rất nhiều. Nhìn anh một lúc Hàn Như Tuyết mới để ý người con gái đang đứng tựa người vào tường gần cửa trông cô ta rất sexy quyến rũ.

" Cô là ai? " Hàn Như Tuyết nhìn cô ta một lượt rồi lên tiếng hỏi, cô rất muốn biết rốt cuộc anh có quan hệ gì với người con gái kia.

" Đừng lo, em là em gái anh ấy. Chị không biết em nhưng em biết chị." Dương Tiểu My lên tiếng, giọng nói dịu dàng không giống dáng vẻ bên ngoài. " Chị chăm sóc anh ấy nhé, tay anh ấy bị thương đó. " Dương Tiểu My nói xong cầm túi xách của mình quay người đi.

" À chị đừng hiểu lầm anh ấy nữa, hôm nọ bà mẹ ghê nói điều đó." Dương Tiểu My cười nhẹ rồi nháy mắt với Hàn Như Tuyết.

Vừa nghe xong, câu nói đó lọt vào tai cô rõ từng từ, từng chữ không sai sót cuộc là sao? Anh ấy không hại gia đình cô ư? Anh ấy nói là anh ấy mà? Thật giả hay sao? Một loạt câu hỏi hiện lên đầu cô trong lúc này, bước chân cô chậm bước đến gần giường nơi anh đang say giấc.

Vết thương trên tay của Dương Nhượng Thiếu đang rỉ máu ra, loang đỏ cả chiếc áo sơ mi trắng ga giường cũng dính một ít. Không nghĩ nguẩn nữa, sáng mai cô sẽ hỏi thẳng anh bây giờ phải băng bó vết thương cho anh.

Dùng hết sức mình Hàn Như Tuyết đỡ Dương Nhượng Thiếu lên nhưng anh quá nặng cô không thể làm gì được. Bước vào phòng vệ sinh cô lấy 1 chậu nước và 1 chiếc khăn rồi bước ra ngồi bên cạnh anh. Giường mặt cô bỗng chốc đỏ ửng lên, cô nghĩ mình đang làm việc tốt và cô cũng đang tin vào điều em gái anh nói là sự thật.

Bàn tay nhỏ nhắn của cô khẽ gỡ từng nút áo của anh ra, để lộ ra cơ bụng rắn chắc của anh. Khẽ gạt những thứ đó ra khỏi đầu, cô lấy khăn ướt rồi vắt nước lau vết thương cho anh. Vừa lau xong, cô đứng dậy định đi xuống dưới lầu hỏi người làm xem cuộn băng vết thương và thuốc sát trùng ở đâu nhưng bỗng bị bàn tay của anh giữ lại.

Không kịp phản ứng ngay khi quay đầu lại thì Dương Nhượng Thiếu đã kéo cô vào lòng đặt lên môi cô một nụ hôn. Anh nóng vội lần la vào khoang miệng cô, bàn tay không yên phần tháo từng cúc áo ngủ của cô ra.

Hàn Như Tuyết sợ hãi dùng hết sức đẩy anh ra nhưng không được anh quá khỏe, chỉ biết cưỡng chế lại bằng bàn tay nhỏ che miệng mình lại khi anh dùng nụ hôn lại. Nhưng không như cô nghĩ anh lại đi xuống cổ cô, chẳng mấy chốc cổ cô đã thâm bầm vào. Anh cứ vậy trong cơn say thỏa mãn dục vọng của mình. Bàn tay nắm bóp bộ ngực cô rất uyển chuyển, anh nặc cho nước mắt cô không ngừng rơi mà làm những chuyện đó.

" Dương Thiếu, dừng lại đi mà.. " Cô cố gắng la hét năn nỉ anh, nhưng anh vẫn trong cơn say không dừng lại.

" A.. a " Cô đau lắm, bàn tay nhỏ dày vò ga giường khiến nó nhăn nhó, nhưng vẫn chẳng thể làm gì cô chỉ nghiêng răng chịu đựng.

**

Sáng hôm sau,..

Dương Nhượng Thiếu mơ màng tỉnh giấc, anh thấy quần áo trên người biến mất chẳng còn gì trên người. Giật bắn mình anh ngồi dậy, đèn ngủ gối bị vứt lung tung chậu nước dưới sàn nhà đổ tung tóe. Anh lật chăn lên, giữa giường dính máu tươi anh cứ nghĩ là máu của vết thương trên tay nhưng khi nhìn thấy bộ quần áo của Hàn Như Tuyết trên sàn thì anh liền đứng dậy đi vào nhà vệ sinh khoác tạm áo tắm mà chạy qua phòng cô.

Cửa phòng cô không khóa chỉ khép kín, Dương Nhượng Thiếu khẽ đẩy cửa đi vào thì không thấy bóng dáng cô đâu. Trong phòng tắm bồn có nước chảy tràn cả ra ngoài, anh liền mở cửa chạy nhanh vào.

Hàn Như Tuyết lúc này trên người không mảnh vải che thân, nằm vùng nước đôi mắt nhắm lại khuôn mặt tái nhợt. Thấy cô như vậy, anh liền ngồi xuống ôm cô vào lòng gọi tên nhiều lần nhưng cô không mở mắt. Nhanh chóng anh bế cô lên giường lau khô người rồi mặc quần áo sau đó vội bế cô ra xe đi đến bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Sau đêm

Vừa bế Hàn Như Tuyết xuống được tầng 1 thì Dương Nhựt Thiếu nhìn lại mình, vẫn khoác nguyên chiếc áo tẩm màu tro. Đầu óc anh bắt đầu rối tung lên không biết làm sao, bác sĩ riêng thì đi làm việc theo mệnh lệnh của mình chưa về.

"Lão đại, anh đang làm gì vậy" Hoàng Kiệt một đầy tớ trung thành của Dương Nhựt Thiếu đang ngồi ở ghế sofa đợi anh thì thấy cảnh tượng khó hiểu.

"Mày về rồi, Quý Văn đâu gọi hắn ra đây" Quý Văn là bác sĩ riêng của anh thật may mắn khi về đúng lúc này, anh vội bế cô về phòng.

Rất nhanh Quý Văn có mặt ở phòng của Hàn Như Tuyết với hộp y tế, cậu ta đo nhiệt độ cơ thể cô rồi bắt mạch.

Chiếc áo ngủ chỉ che được những vết cắn bầm tím bên trong, để lộ phần cổ của Hàn Như Tuyết nổi bật với những vết bầm tím hằn rõ dấu răng. Quý Văn nhìn thoáng qua cũng biết đêm qua xảy ra chuyện gì, anh chỉ thở dài rồi quay sang phía Dương Nhựt Thiếu.

"Cô ấy bị cảm lạnh thôi nên ngắt thôi, Lão đại." Quý Văn nhìn về mặt đầy sát khí nhưng trong ánh mắt lại có tia lo lắng lướt qua. Không dám ở lại đây lâu, Quý Văn làm xong nghĩa vụ đành đứng dậy không quên dặn bảo về việc chăm sóc Hàn Như Tuyết "Lão đại, tí em sẽ mang đơn thuốc qua." Nói xong Quý Văn nhanh chóng rời đi.

Cánh cửa vừa đóng lại, Dương Nhựt Thiếu ngồi xuống tựa người vào thành giường ánh mắt vẫn mang sự sắc lạnh nhìn cô. Những vết bầm tím kia là do anh say xỉn tạo ra, cô phải chịu đựng sự đau đớn đó.. cô gái đủ 18 tuổi.

**

"A, đau quá chết tiệt.." Hàn Như Tuyết ngủ một giấc dài, vừa tỉnh dậy cô đã thấy mình trên giường quần áo cũng được mặc nên liền xuống giường xem ra sao. Nhưng mới nhấc được 1 chân xuống, phần dưới cô đã đau nhức khiến cô lại liên tưởng đến buổi tối ghé thăm hôm qua. Dẫu sao cô vẫn cô lẻt mình ra đến cửa phòng bởi bên ngoài có tiếng nó chuyện vọng đến tai cô

"Lão đại, em điều tra được vụ tai nạn đó của Hàn gia rồi." Hoàng Kiệt đưa cho Dương Nhựt Thiếu một tệp tài liệu hầu như toàn là ảnh.

"Là Mặc gia" Anh cầm tệp ảnh nhếch mép cười lạnh. "Giữ im lặng, thù này cô ấy sẽ tự trả." Dương Nhựt Thiếu cầm tệp ảnh nắm đó đút vào bao bì rồi đưa cho Hoàng Kiệt giữ.

Lúc này, tựa người vào cửa Hàn Như Tuyết nghe rõ mọi thứ kia vụ tai nạn đó không phải anh gây ra. Cô nửa mừng nửa đau, vẫn là bố mẹ cô bị hại cứ nhớ lại tim cô lại nhói lên đau lắm. Con đau đó khiến cô khó thở nước mắt không ngừng rơi, cô bám vào tường cô khẽ bước về giường.

"Cạch" Cửa phòng mở ra, Dương Nhựt Thiếu với cơ thể nóng bỏng khoác chiếc áo tẩm màu tro bước vào. Máu tóc ướt còn dính nước làm gương mặt anh thêm sự lạnh lùng tạo nên sự hoàn mỹ. Thấy cô đang bám vào tường bước đi một cách khó khăn, anh liền bước đến gần bế bổng cô lên rồi đặt cô xuống giường.

"Em nghe thấy rồi." Dương Nhựt Thiếu dựa lưng vào tường, hai tay khoanh trước ngực ánh mắt vô cảm nhìn Hàn Như Tuyết.

Hàn Như Tuyết không đáp lại, cô cúi ngằm mặt xuống che dấu những giọt nước mắt, đập vào mắt cô lại những vết thâm tím ở cổ tay cô. Bàn tay nhỏ cuộn tròn thành nắm đấm, móng tay cứng dài lại một lần nữa đâm vào da thịt cô.

"Nín, thả lỏng" Dương Nhựt Thiếu thấy bàn tay cô nắm chặt lại, liền ngồi xuống gối nó ra 1 cách nhẹ nhàng.

Bàn tay vừa chạm vào, gỡ được 1 bên tay ra thì Hàn Như Tuyết sợ hãi rụt lại, cứ nhìn thấy anh cô lại nghĩ đến cảnh tượng hôm qua. Không quan tâm cô lo lắng, hay sợ hãi Dương Nhựt Thiếu giật lấy hai tay cô tháo gỡ những ngón tay đang nắm chặt kia nhanh chóng.

"Buông Tò ra, buông ra.." Hàn Như Tuyết sợ hãi cất tiếng nói run rẩy gương mặt luôn cúi ngằm xuống không dám ngẩng nhìn người đàn ông to lớn phía trước.

"Em còn nói nữa, chuyện đó sẽ lặp lại." Hành động của Hàn Như Tuyết làm cho Dương Nhựt Thiếu vô cùng chán ghét, anh cau mày tay khẽ nâng cằm để lộ gương mặt yếu đuối kia.

Sau câu nói của Dương Nhựt Thiếu cô dường như nín thở, nhìn chăm chăm vào đôi mắt của anh. Giờ cô mới nhận ra anh có đôi mắt thật đẹp và thu hút, càng nhìn càng khiến cô ghen tỵ với nhan sắc trời phú của anh.

"Cốc, cốc" Hai người đang mắt đối mắt thì tiếng cửa phá tan không gian trầm lặng.

"Vào đi" Giọng nói lạnh lùng của Dương Nhựt Thiếu cất lên, anh vội rời khỏi vị trí hiện tại dựa lưng vào tường.

Quý Văn nhanh chóng mở cửa cầm túi thuốc vào, hai tay đưa cho Dương Nhựt Thiếu rồi cúi đầu bước ra. Trong khi cô vẫn ngủ thì anh có kêu Quý

Vẫn lấy thêm thuốc bôi ngoài do cho những vết thâm bầm kia. Cầm lấy túi thuốc, anh lạnh lùng bước tới chỗ cô cũng từ từ mở túi thuốc ra.

Dương Nhượng Thiếu dừng lại trước mặt Hàn Như Tuyết, anh đặt túi thuốc trên giường rồi khẽ ngồi xuống. Bàn tay anh thân nhiên cởi từng nút áo của cô rất nhanh khiến cô không kịp phản ứng lại.

"Dương Thiếu.. Anh lại muốn làm gì..?" 2 Chiếc nút áo được cởi bỏ thì Hàn Như Tuyết giật mình giữ bàn tay to lớn của Dương Nhượng Thiếu lại.

"Bôi thuốc, ngồi im" Dương Nhượng Thiếu cau mày nhìn Hàn Như Tuyết, anh dùng 1 tay giữ hai tay cô đưa lên trên, bàn tay còn lại hiện ngang cởi những nút áo cuối cùng.

Dần dần chiếc áo vô tư mở ra, để lộ cơ thể trắng nõn của Hàn Như Tuyết vô tư để thỏa mãn dục vọng ai kia.

Hàn Như Tuyết không làm gì được chỉ biết nghiêng răng nhìn Dương Nhượng Thiếu, dù có vùng vẫy đến thế nào cô cũng không thể thoát khỏi.

"Ngoan, Tôi chỉ bôi thuốc." Hai tay Hàn Như Tuyết được buông lỏng ra, chỉ với 1 bàn tay của anh đủ làm hằn đỏ cổ tay cô.

Hàn Như Tuyết nhanh chóng đóng nút áo mình trong lúc Dương Nhượng Thiếu lấy thuốc, rồi chạy nhanh vào phòng tắm trốn tránh mà quên cả sự đau đớn tê buốt kia. Dương Nhượng Thiếu biết là cô chạy đi nhưng không giữ lại chỉ đóng nắp thuốc lại cẩn thận, rồi đứng dậy.

Bước chân anh nhẹ đi, chậm rãi bước đến cửa phòng tắm rồi đặt tuýp thuốc trước cửa "Thuốc đây, nếu không bôi được cứ gọi tôi"

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Cái giá của trả thù!

Bước chân của Dương Nhượng Thiếu dần nhỏ đi, tiếng cửa đóng lại cũng đã lâu. Hàn Như Tuyết cảm thấy yên tâm, cô đang ngồi bệt dưới đất tựa người vào cánh cửa kính nhanh chóng đứng dậy mở cửa lấy tuýp thuốc kia.

Bước chân Hàn Như Tuyết chậm dần trước chiếc gương treo trên tường, những vết bầm hằn rõ trên cổ cô rõ lắm ngay cả khi đôi mắt mờ đi vì nước mắt vô thức tuôn. Vừa bước đến chiếc gương kia, bàn tay cô chạm nên những vết bầm kia có thể cảm nhận rõ những vết răng cũng thấy sự nhói đau.

"Anh thích hành hạ người khác như vậy sao?" Nhìn những vết thương Hàn Như Tuyết nở nụ cười chua chát, trông bản thân mình trong gương cô tự thấy kinh tởm.

Cái gì cũng xảy ra hết rồi, Hàn Như Tuyết không suy nghĩ nữa cửa từng nút áo ra rồi dùng thuốc bôi lên từng vết cắn tím bầm kia.

Thuốc bôi xong, quần áo chỉnh lại ngay ngắn, tóc buộc cao trông gương mặt vẫn còn sức sống, Hàn Như Tuyết cười nhạt một cái rồi bước ra ngoài. Không biết là nụ cười có ẩn chứa điều gì nhưng gương mặt cũng chẳng còn nỗi buồn đau nữa, sắc thái lạnh lùng đó những thứ duy nhất ai nhìn thấy có thể nhận xét.

Bước đến tủ quần áo, bao nhiêu đồ từ dự tiệc đến đồ thường ngày nhìn 1 lượt Hàn Như Tuyết chọn chiếc váy đen dài tay để che kín vai, bên dưới thân xòe. Sau khi thay xong cô bước xuống dưới lầu, nhìn thấy ba người ngồi trên ghế sofa với ba ly rượu vang bàn chuyện xôn xao. Trong số đó có Dương Nhượng Thiếu là cô biết còn đâu là không, mặc kệ họ cô thân nhiên bước qua.

"Lại đây" Dương Nhượng Thiếu đã để ý cô từ khi bước xuống nhưng thấy cô bước đi ra ngoài trong tình trạng này anh không cho phép liền gọi lại.

Hàn Như Tuyết dừng bước quay người về phía Dương Nhượng Thiếu, biết chẳng thể làm gì cô chỉ thờ dài rồi bước tới. Trên bàn là 1 đồng ảnh về vụ tai nạn năm xưa của ba mẹ cô, chiếc xe méo móp, bên trong ba mẹ cô đã ngục đầu trên vũng máu. Chỉ cần liếc qua cô cũng đủ nhận ra là chiếc xe năm đó, nó như một nỗi ám ảnh trong đầu cô.

"Là sao?" Hàn Như Tuyết lạnh lùng cầm lấy 1 tấm ảnh trên bàn dơ thẳng mặt Dương Nhượng Thiếu.

Dương Nhượng Thiếu không đáp lại chỉ cười gian, bàn tay nhanh chóng kéo cô vào lòng "Chỉ giúp em điều tra thôi"

"Tôi muốn đến thăm mộ Ba mẹ." Ánh mắt cô không còn sự đau thương như trước mà lóe ra 1 tia lạnh nhạt kiên cường. Bàn tay không người giật hộ bản thân, cô vô nát tấm ảnh trên tay khiến cho Dương Nhượng Thiếu vô cùng ngỡ ngàng nhếch mép cười tà.

Bàn tay của Dương Nhượng Thiếu vô tư luồn qua eo Hàn Như Tuyết mặc kệ ánh nhìn từ Hoàng Kiệt và Quý Văn. "Tôi đưa em đi" Vừa dứt lời Dương Nhượng Thiếu nhắc Hàn Như Tuyết xuống rồi bước ra ngoài trước.

Quý Văn và Hoàng Kiệt ngồi nhâm nhi ly rượu vang mà không khỏi bất ngờ, chỉ dám liếc nhìn dung nhan của Hàn Như Tuyết khi Dương Nhượng Thiếu vừa bước ra. Thấy hai người kia liếc nhìn mình Hàn Như Tuyết cũng quay lại nhìn rồi bước vội ra ngoài.

Chiếc xe Ferrari 488 nhanh chóng dừng lại trước cửa căn biệt thự chỉ chờ Hàn Như Tuyết bước lên là chạy.

**

Không gian trong chiếc xe vô cùng thoải mái hòa với sự im ắng không bị làm phiền bởi tiếng động cơ của những chiếc xe khác khiến Hàn Như Tuyết ngắm khung cảnh ngoài phố trong nét mặt mang chút vui.

Dương Nhượng Thiếu mặc dù lái xe khá nhanh nhưng bắt gặp gương mặt vui vẻ hiếm thấy, mà có thể nói là chẳng thể xuất hiện sau đêm qua thì liền chậm rãi lại. " Tâm trạng em có vẻ tốt."

Giọng nói lạnh nhạt mang tính quan tâm của Dương Nhượng Thiếu phá hỏng không gian yên tĩnh khiến Hàn Như Tuyết cũng phải bỏ lại không gian bên ngoài mà quay lại phía anh " Vậy anh muốn tôi sao sau đêm qua?" Cô không ngần ngại hỏi anh, câu hỏi khác xa với những điều anh thấy sáng nay.

Câu hỏi của Hàn Như Tuyết khiến anh cảm thấy thú vị đến lạ, nở nụ cười gian tà nhưng lại thu hút mê hoặc bao nhiêu cô gái ngoài kia " Em sẽ tìm tôi mỗi đêm, rồi cũng khám phá sự sinh sản trong môn sinh học."

Hàn Như Tuyết thì tím mặt trước câu trả lời của Dương Nhượng Thiếu, nhưng cũng nhanh chóng biết chuyển chủ đề " Dương Thiếu, việc trả thù anh đã hứa đào tạo.. Tôi muốn tiếp tục " Ánh mắt cô chứa đầy sự kiên quyết nhìn Dương Nhượng Thiếu.

" Cái giá em phải trả cho sự đào tạo là rất cao " Anh nhún mạnh ga, chiếc xe lăn bánh nhanh trên con đường cao tốc không màng đến cảnh sát tụy còi.

" Bao nhiêu tôi cũng trả." Tuy tài sản Hàn gia thuộc về Dương gia là 2/3 nhưng số tiền trong tài khoản riêng của cô lại không bị mất và nó có thể coi là 1 số tiền lớn.

Dương Nhượng Thiếu không nhìn Hàn Như Tuyết mà tập trung lái xe với tốc độ cao của 1 tay lái chuyên nghiệp, anh chỉ nhếch mép cười đáp " Đứa con của Tôi trong trứng của em đủ đắt rồi "

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Thay đổi

" Mẹ Tôi nói đứa con sinh ra để chứng minh tình yêu của vợ chồng. " Hàn Như Tuyết hướng mắt ra ngoài cửa xe nhìn khung cảnh oi bức giữa hạ, lâu lắm rồi cô mới được nhìn lại.

" Trong giới xã hội đen, ngăn cấm chuyện tình cảm." Chiếc xe lăn bánh nhanh qua đường cao tốc, rẽ vào khu nghĩa trang rộng lớn.

Hàn Như Tuyết nghe thấy câu nói vô cảm của Dương Nhượng Thiếu nhưng vờ như không nghe mà bước xuống.

Đã 3 năm cô không đến nghĩa trang thăm ba mẹ mình, nơi đây vẫn vậy chỉ toàn là cỏ và những ngôi mộ lớn nhỏ mọc lên. Thờ dài một hồi Hàn Như Tuyết sai bước nhanh đến 2 ngôi mộ nằm riêng giữa một mảnh đất, rồi ngồi xuống.

" Ba mẹ hôm nay Tiểu Tuyết đến thăm hai người, nhưng lại không hoa thật là bất hiếu " Hàn Như Tuyết đưa tay sờ thăm cỏ xanh, ánh mắt chữ đựng sự buồn rầu, tuyệt vọng.

" Ba mẹ yên nghỉ, con sẽ giúp hai người tìm lại kẻ năm xưa. Con sẽ không yếu đuối nữa, nơi đó ba mẹ sẽ thấy một Tiểu Tuyết mạnh mẽ, kiên cường hơn." Giọt nước mắt vô thức rơi đọng trên thảm cỏ xanh, Hàn Như Tuyết đưa tay lên lau rồi đứng dậy cúi chào.

Nhanh chóng bước lên xe, cả không gian bây giờ bao trùm mùi thuốc lá nồng nặc. Dương Nhượng Thiếu thấy cô bước vào liền vút điều thuốc ra ngoài cửa xe, rồi nhả ga chạy.

" Thất đây, ngồi cẩn thận " Dương Nhượng Thiếu lạnh lùng dùng đôi mắt sắc nhọn có tu phần nộ nhìn cô. Sau đó nhả ga nhanh đến nỗi người cô suýt bắn ra khỏi ghế, vừa lái anh vừa nhìn chiếc gương phía ngoài xe.

Chiếc xe liền đổi hướng sang bên phải, kính xe bên phía anh mở ra, bàn tay nhanh chóng vớ chiếc súng chuẩn bị sẵn bên người. Dương Nhượng Thiếu đưa tay ra, mắt nhìn theo kính hạ được 1 tên núp mình sau xe.

Chính ra trước khi Hàn Như Tuyết ra thì Dương Nhượng Thiếu cũng có thể ra tay trước với bọn họ, nhưng cô vẫn còn bên trong anh không thể sơ xuất. Không thể tiêu diệt hết lũ tay sai đằng sau với cô nên Dương Nhượng Thiếu chỉ có thể ngắt đuôi bọn chúng bằng tay lái lâu năm của mình.

Hàn Như Tuyết ngạc nhiên đến mức không thể tin vào những thứ đang xảy ra " Từ từ thôi, họ đi rồi " Cô thờ hồn hèn, nhìn phía sau chiếc xe đó đã khát đành phải cầu xin anh lái chậm lại.

"Tôi cảm em từ sau cơ xử như vậy. Tôi không muốn đào tạo 1 người tâm lý yếu." Dương Nhược Thiếu dùng đôi mắt sắc bén vô cảm, giọng nói lạnh lùng với cô.

Hàn Như Tuyết lần đầu tiên thấy Dương Nhược Thiếu tức giận như vậy, cô chỉ gật đầu im lặng mong mình có thể vượt lên.

Cứ thế chiếc xe dừng lại tại 1 căn biệt thự sang trọng xa lạ, Dương Nhược Thiếu xuống xe bước thẳng vào không chờ cô. Anh đi đến đâu cũng có người cung kính chào, ai nấy mặt cũng nghiêm nghị lạnh nhạt như nhau. Hàn Như Tuyết đặt chân xuống muốn cách khó khăn, trong lòng chẳng yên tâm tí nào.

Khác với Dương Nhược Thiếu, khi Hàn Như Tuyết bước vào luôn gặp những ánh mắt chằm chằm lạnh lùng vì cô bước xuống từ xe của anh nên mới được bước vào yên lành. Ở đây theo như cô thấy ngoài canh gác thì bọn họ đang gói hàng xuất khẩu đi đâu đó thứ đập vào mắt cô đó là súng và thuốc nổ. Không dám nhìn lâu Hàn Như Tuyết bước theo bóng lưng đang xa dần của Dương Nhược Thiếu, bước chân của anh rất nhanh nên cô chỉ đoán được căn phòng anh bước vào mà lần tới.

"Dương Thiếu, lâu quá mới gặp" Một giọng nữ điệu chảy nước vang lên khi Hàn Như Tuyết đứng trước cửa, thấy vậy cô không đứng ngoài mà mở cửa bước vào. Hình ảnh trước mắt cô là, nam nữ gần gũi nhau nhưng Dương Nhược Thiếu vô cùng lạnh nhạt thấy cô bước vào liền mạnh chân đá ả ra.

Ánh mắt sắc bén của Dương Nhược Thiếu nhìn về phía Hàn Như Tuyết, anh đang rất giận dữ đó là điều duy nhất mọi người có thể thấy qua đôi mắt. "Lại đây" Anh sai người trên chiếc ghế sofa đệm lông cừu, phòng có điều hòa nên không nóng rất thoải mái.

Hàn Như Tuyết vừa sai bước đến chỗ anh vừa ngắm nhìn căn phòng, toàn là khăn, nước khoáng với những dụng cụ tập thể dục chỉ có duy nhất chiếc ghế sofa kia để nghỉ ngơi.

"Lịch tập sẽ bắt đầu từ tuần sau, chống đối bằng chết. Trong chữ "Trà Thù" không có sự lùi bước." Hàn Như Tuyết bước đến gần anh trông như con nai vàng ngơ ngác, khiến trong lòng bị sự quan tâm lấp đầy vì cô.

Hàn Như Tuyết nở nụ cười tươi, ánh mắt quyết tâm "Đồng ý" Lần đầu tiên cô nở nụ cười như vậy, khiến anh lạ lùng cau mày nhìn cô. Giống như cô bị ma nhập mới sáng còn khóc, tỏ vẻ sợ anh.

"Ăn nhằm gì vui thế?" Ánh mắt anh không hề thay đổi, chỉ toàn thấy khó hiểu với con người mới này.

"Anh từng nói không thích một người con gái yếu đuối, mẹ tôi từng dạy vấp ngã phải đứng dậy, ba tôi kể con gái mạnh mẽ là điểm thu hút." Hàn Như Tuyết nhìn ra cửa sổ đối diện Dương Nhược Thiếu, nở nụ cười ma mị.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: 2 Năm sau

"Anh từng nói không thích một người con gái yếu đuối, mẹ tôi từng dạy vấp ngã phải đứng dậy, ba tôi kể con gái mạnh mẽ là điểm thu hút." Hàn Như Tuyết nhìn ra cửa sổ đối diện Dương Nhược Thiếu, nở nụ cười ma mị.

"Vì vậy em thay đổi?" Dương Nhược Thiếu cười nhạt, không hiểu cô gái trước mặt anh nghĩ gì.

"Có lẽ" Cô đáp ngắn gọn, ánh mắt vẫn ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Sau câu nói ngày hôm đó, Dương Nhược Thiếu không nói một lời từ tế nào với Hàn Như Tuyết chỉ là những câu nói ngắn cùn ra lệnh. Cứ vậy, cứ vậy cô cũng lạnh nhạt như anh, hai người gặp nhau ngày càng ít.

Sau 6 tháng đầu thì 1 năm chỉ gặp nhau 1 lần trong 12 tháng, có thể Dương Nhược Thiếu gặp cô đúng 12 lần 1 năm, nhưng Hàn Như Tuyết thì không. Nơi sinh sống của cô ít tiếp xúc với ánh mặt trời, chỉ ở trong căn phòng tập luyện theo hướng dẫn của anh nhưng mỗi khi biết anh về với những gì học được cô đều trốn đi để nhìn lên bóng hình đó. Những ngày hôm đó, camera đều bị cô tắt trong thời gian nhất định, 1 phần cũng nhờ người bạn mới Dương Tiểu Mỹ hỗ trợ.

**

Cứ thế 2 năm trôi qua, chỉ lệnh của Dương Nhược Thiếu bắt đầu truyền cho cô qua những bức thư đánh máy. Cánh cửa căn phòng thiếu ánh sáng kia mở ra, cô nghĩ mình có thể trốn thoát nhưng người đàn ông mở cửa có thể là Dương Nhược Thiếu lắm. Suy nghĩ mong muốn đó là sai lầm ngay khi cô chạm mặt với Hoàng Kiệt.

"Nhiệm vụ người đàn ông 23 tuổi giá 200 triệu" Giọng nói lạnh nhạt của Hoàng Kiệt cất lên làm Hàn Như Tuyết chẳng còn gì để mong mỏi, cô thở dài rồi nhận tấm ảnh từ tay Hoàng Kiệt.

Bước ra khỏi căn phòng, chẳng có một kỉ niệm vui hay đau thương gì chỉ có tập, ăn, ngủ. 6 Tháng đầu tiên có vài câu nói quen thuộc rồi cũng biến mất, chỉ là thứ chẳng nên nhớ, chẳng muốn nói. Nôn nao chỉ để gặp 1 người, Hàn Như Tuyết thờ dài rồi bước lên xe chẳng biết đi đâu về đâu chỉ biết thiếp đi cho khi đến nơi.

Chiếc xe dừng lại trước cửa căn biệt thự trước đây.

" Cô ơi, đến nơi." Tài xế dừng xe, quay lại gọi cô.

".. Giấc ngủ bị đánh thức, Hàn Như Tuyết khẽ đưa tay lên nhay hai cực thái dương, ánh mắt mang chút vui mừng nhìn căn biệt thự quen thuộc.

Bước xuống xe, Hàn Như Tuyết thờ dài 1 hơi rồi sải bước vào trong căn biệt thự với gương mặt vui tươi. Không gian bên trong vẫn mang sự lạnh lẽo của cái quý phái sang trọng riêng biệt, chỉ là có sự xuất hiện của người mới. Nét mặt Hàn Như Tuyết trở về sự lạnh lùng nhìn Lý Khả Khả đang ngồi ở ghế sofa bên cạnh Dương Nhượng Thiếu, hình ảnh thật đáng ghét khiến cô nhẹ bước lên tầng về căn phòng trước kia.

Bước vào căn phòng không chút thay đổi, nó vẫn như trước, chiếc điện thoại anh tặng vẫn còn nguyên vị trí. Thời gian gây án là 12 giờ trưa cũng gần tới, Hàn Như Tuyết bước đến tủ quần áo lộng lẫy xa hoa kia chọn lấy 1 bộ sexy nhất, thu hút nhất. Lựa chọn cuối cùng của cô là chiếc váy màu đen, khoét lưng sâu cùng với đôi dài cùng màu. Thay đồ trang điểm xong, thấy vừa ý Hàn Như Tuyết bước xuống dưới lầu lại bắt gặp cái hình ảnh chẳng muốn nhìn.

Dương Nhượng Thiếu đang tay ôm Lý Khả Khả vào lòng chặt hơn, khiến Hàn Như Tuyết khó chịu bước ra nhanh hơn.

Lên chiếc Ferrari được chuẩn bị sẵn, Hàn Như Tuyết không tức giận chỉ mang gương mặt lạnh như băng, dùng khăn tay giấu nhìn chiếc dao được làm thành chiếc bông tai một cách tinh xảo. Đeo chiếc bông tai lại vị trí cần thiết, cô nở nụ cười mà mặt nhìn bầu không khí đầu xuân tập nập sau hơn 2 năm bị giam cầm.

--

" Cút " Chiếc xe vừa phóng khỏi biệt thự Dương Nhượng Thiếu nhanh chóng đẩy Lý Khả Khả ra khỏi lòng mình, gương mặt hiện rõ sự phẫn nộ rồi anh đứng dậy đi về phía những tên áo đen nghiêm trang bên kia." Cho người theo dõi cô ta."

Nhanh chóng hơn mình nghĩ Hàn Như Tuyết có mặt tại 1 khách sạn 5 sao, vừa dừng xe đã có người đón lên đến nơi cần đến. Bước vào trong căn phòng, người đàn ông trước mặt giống người đàn ông trong ảnh có vẻ đang đợi cô tới. Hắn ngồi trên ghế sofa, thân thể gần như lộ chỉ cuốn chiếc khăn biên dưới, vừa thấy cô tới đã nhếch méo cười.

Nhanh chóng nhận ra mình như một món hàng được chuyển đến, Hàn Như Tuyết bước đến leo lên người hắn. Rất nhanh chóng bàn tay đó dịch chuyển theo đường cong của cô, ghé sát vào cổ hắn cô nhanh chóng tháo chiếc bông tai ra. Không để bàn tay ghé tòm kia lần mò thân thể mình, Hàn Như Tuyết nhanh chóng ra tay. Chiếc bông tai tuy nhỏ nhưng nó rất sắc chỉ sơ xuất không cẩn thận khi đeo cô cũng bị thương. Bàn tay của người đàn ông len lỏi nhanh chóng tháo một bên dây áo cô xuống, không để hắn làm gì hơn cô nhanh chóng dùng bông tai sượt qua cổ hắn. Sau khi cô thoát khỏi vòng tay hắn nhanh thu dọn dấu vết, hắn vẫn nhìn rõ hình bóng của cô tay không ngừng với theo. Thấy vậy, Hàn Như Tuyết nhanh chóng rời khỏi hiện trường bằng cách trèo qua cửa sổ.

" Lão đại, cô ta đã đi, hắn đã chết xử lí sao? " Người đàn ông mặc áo đen ngồi trong phòng quan sát nhanh chóng thông báo tình hình.

" Đưa tiền cho bịt mồm gia đình, xóa hình ảnh gọi cô ta về cho tôi. " Bên đầu dây Dương Nhượng Thiếu không khỏi tức giận, từ màn hình máy tính anh có thể thấy rõ hành động của cô.

**

Tại quán Bar nổi tiếng...

" Chị à, về thôi " Dương Tiểu My kéo tay Hàn Như Tuyết đang say mên bên ly rượu vang.

" Im đi, hôm nay chị phải say " Cô giật tay mình lại, trong đầu toàn hình ảnh Dương Nhượng Thiếu bên cạnh Lý Khả Khả.

" Chị à, nhanh lên anh hai em sắp đến đó " Dương Tiểu My trong lúc đi vệ sinh vô tình nghe được cuộc nói chuyện của Dương Nhượng Thiếu với tay sai.

" Kệ hắn ta, gái đã có ở nhà. Chị đây cũng không.. "

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Thua về mọi mặt

" Kệ hắn ta, gái đã có ở nhà. Chị đây cũng không.. " Lắc khế chất lỏng trong ly, hòa mình những bản nhạc sôi động vừa tức giận cho rằng chẳng quan

tâm ai kia. Chưa nói hết câu vì uống nhiều rượu nên Hàn Như Tuyết vô thức nắc lên, lúc này cô chột đưng mắt với một chàng nam nhân có chút quen đang đứng nhìn mình.

Gương mặt cậu ta có vẻ đẹp trai mang nét Tây Âu nhưng cũng chẳng có gì đặc sắc với Hàn Như Tuyết, cô lại cắm cúi vào ly rượu. Người nam nhân lạ mặt kia vô tư ngồi xuống ghế đối diện cô, Dương Tiểu Mỹ cũng mới đây mà mắt hút đầu.

"Chào, mỹ nữ." Cậu ta nâng ly rượu trên tay, ánh mắt luôn hướng về phía cô.

Không màng đến câu chào hỏi, Hàn Như Tuyết im lặng nhâm nhi ly rượu trong không khí sôi động. Ánh mắt cô chẳng thèm nhìn người nam nhi trước mắt chỉ ráo riết tìm Dương Tiểu Mỹ không biết đâu mà mắt hút.

"Em không nhớ tôi?" Cậu ta nhìn cái ánh mắt ráo riết tìm ai đó của Hàn Như Tuyết, vẫn như lần đầu cái lần khi cậu giới thiệu mình tên Lý Tử Hàn với cô.

"Yên lặng đi" Hàn Như Tuyết bỗng dưng giật thót mình, gương mặt ban nãy có chút mơ màng bây giờ qua hoảng hốt của cô khiến Lý Tử Hàn bất ngờ.

Thấy cô vậy, Lý Tử Hàn cúi người xuống nhìn gương mặt đang cúi gằm xuống trốn tránh gì kia treu đùa "Em bị vẻ đẹp của tôi mê hoặc hả?" Cậu dùng tay nghịch tóc cô, rồi nhẹ hôn lên khiến cô tức giận ngẩng lên nhưng lại nhanh chóng chạy khỏi bàn vô ý rơi ly rượu.

Không để ý đến ly rượu Hàn Như Tuyết vội vã chạy về hướng nhà vệ sinh, do tác động của rượu nên bước chân của cô rất chậm lúc đảo sang trái, lúc đảo sang phải. Nhưng cũng có thể là may mắn cô cũng mò được vào nhà vệ sinh nữ, khóa trái cửa và tự cầu nguyện cho mình trong đó.

Tiếng bước chân càng rõ hơn hướng về phòng Hàn Như Tuyết đang ngồi, nó không phải là tiếng giày cao gót hay thể thao của 1 người phụ nữ mà là của nam giới. "Á, á sao anh vô đây.." Đó là tiếng hét của 1 người phụ nữ khiến Hàn Như Tuyết không ngừng lo lắng, đầu cô thì luôn đau nhức dù cho cô có nhay hai cực thái dương.

Tiếng bước chân dừng lại, giọng nói vô cảm lạnh lùng phát lên "Mở cửa.." Câu nói ngắn nhưng cũng đủ biết sự phẫn nộ tức giận khiến Hàn Như Tuyết ôm đầu lo lắng.

"3 giây.." Dương Nhựt Thiếu dựa người vào tường, những người phụ nữ cũng nhanh chóng kéo nhau ra ngoài chỉ còn mình anh và cô.

Biết chẳng làm được gì, ngồi trong phòng vệ sinh cũng khó chịu nên Hàn Như Tuyết đành phải vặn núm cửa ra đầu hàng. Bước ra một cách mệt mỏi, đứng không vững khiến cô phải bám vào những cánh cửa mà đi.

"Cô uống say xin như vậy với thằng nào?" Anh lạnh nhạt hỏi, sải bước đến chỗ cô dùng tay nâng cằm cô lên để lộ gương mặt đỏ ửng.

"Không có.." Hàn Như Tuyết nhếch mép cười nhạt, hất mạnh cánh tay anh ra khỏi cằm mình. Lúc trước anh ở nhà ân ái với Lý Khả Nhiên, giờ đến đây khỏi cô với tư cách gì.

"Về" Sau câu nói ngắn gọn Dương Nhựt Thiếu bế bổng Hàn Như Tuyết ra ngoài, với bao ánh mắt kinh ngạc tò mò trong đó có Dương Tiểu Mỹ và Lý Tử Hàn.

**

Trong vòng tay của Dương Nhựt Thiếu cho đến khi ra ngoài xe, Hàn Như Tuyết luôn im lặng trước ánh mắt dòm ngó của bao nhiêu người.

"Ôm cô thôi." Dương Nhựt Thiếu đứng trước chiếc xe, ra lệnh cho Hàn Như Tuyết bằng đôi mắt tức giận mang sát khí lạnh lẽo khiến cô nhanh chóng làm theo.

Dương Nhựt Thiếu một tay đỡ người Hàn Như Tuyết, một tay mở cửa rồi khẽ nhấc cô vào ghế phụ. Sau đó, đóng cửa quay sang bên ghế mình. Không gian trong xe lúc này nồng nặc mùi rượu từ Hàn Như Tuyết, cô cũng miên man ngủ quên.

Chiếc xe nhanh chóng lăn bánh về căn biệt thự, Hàn Như Tuyết đã thiếp vào giấc ngủ một lúc không đành gọi dậy nên Dương Nhựt Thiếu bèn bế cô vào.

Dương Nhựt Thiếu luôn tay qua người Hàn Như Tuyết rất nhẹ nhàng, nhưng chỉ vậy thôi cũng khiến cô tỉnh giấc mở to mắt nhìn anh. "Tôi tự đi được, cảm ơn." Nói xong cô đẩy người anh sang một bên, xuống xe đi vào.

Bước vào căn Biệt thự, đèn sáng tiếng ti vi khá to khiến Hàn Như Tuyết chói mắt khó chịu. Vừa bước được 2 bước, chẳng lủi chẳng tiến được bước nào thì Lý Khả Nhiên đã đứng trước mặt cô. "Mày lại câu dẫn Dương Thiếu hả? Con diêm." Cô ta nói xong thì nhanh chóng tát mạnh vào má Hàn Như Tuyết.

Do rượu làm mất Hàn Như Tuyết không nhìn rõ như mọi khi, người không đứng vững nên cô nhanh chóng bị cái tát của Lý Khả Nhiên làm ngã.

Cũng đúng lúc đó Dương Nhựt Thiếu bước vào, dĩ nhiên là nhìn cảnh tượng này một là anh tức giận, hai là anh bệnh vực. Hàn Như Tuyết thấy Dương Nhựt Thiếu ngày càng lại gần hơn liền cố sức đứng dậy.

"Lý Khả cô vừa làm gì?" Dương Nhựt Thiếu nhanh chóng đỡ Hàn Như Tuyết dậy, dùng ánh mắt đầy sát khí kia nhìn Lý Khả Nhiên khiến cô ta sợ có

chút sợ hãi.

" Dương Thiệu, rốt cuộc ai xứng danh nghĩa vợ anh? Chỉ có thể là tôi .." Lý Khả Nhiên gắng hòng hỏi nhưng cũng nhanh chóng hạ giọng tự trả lời, bàn tay cô ta muốn kéo Hàn Như Tuyết ra khỏi lòng Dương Nhựt Thiếu nhưng nhanh chóng bị anh giữ lại.

" Cô ấy được chọn trước cô. Và có sau thì vẫn vậy.." Dương Nhựt Thiếu ôm Hàn Như Tuyết trong lòng, không ngần ngại trả lời dù anh biết hành động lúc trưa thật trái ngược.

" Rốt cuộc tôi thua cô ta ở cái gì? Tiền bạc tôi có, gia đình tôi có, học vấn, nhan sắc tất cả mọi thứ đều có.." Lý Khả Nhiên tức giận giật tay mình lại.

" Cô ấy thua cô mọi mặt, nhưng tôi không thích một người quá hoàn hảo." Dương Nhựt Thiếu ôm Hàn Như Tuyết đi qua Lý Khả Nhiên, không màng cô ta đang khóc trước mặt mình.

" Bỏ cô ta đi, tôi sẽ làm tốt hơn mà về mọi thứ.." Lý Khả Nhiên quay người níu kéo Dương Nhựt Thiếu bằng cách giữ gấu áo anh.

" Tốt hơn trong khi vẫn qua lại với người đàn ông khác.. Vì tiền " Dương Nhựt Thiếu hất tay Lý Khả Nhiên ra, nhếch mép cười một cách khinh bỉ.

Lý Khả Nhiên như đứng người trước những câu nói của Dương Nhựt Thiếu. Bấy lâu nay anh ta theo dõi cô, hôn nhân này sẽ bị hủy. Nếu hôn nhân này bị hủy chẳng khác nào tiền cũng trôi..

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Ăn đêm

" Hôn nhân này sẽ được diễn ra, anh cứ chờ xem " Lý Khả Nhiên lau những giọt nước mắt kia đi, nhếch mép nở nụ cười nham hiểm rồi nhanh chóng bước ra khỏi căn biệt thự.

Trong lúc này, Hàn Như Tuyết đã gục đầu mình vào lồng ngực Dương Nhựt Thiếu, cũng nhờ có vòng tay rắn chắc của anh mà cô không ngã xuống. Thấy cô đã thiếp đi Dương Nhựt Thiếu nhìn lại gương mặt đỏ ửng còn hằn vết tát kia, trông rất đáng thương rất xinh đẹp nhưng chỉ là bây giờ. Nhanh chóng anh nhẹ nhàng bế cô lên phòng..

Cánh cửa mở ra, đã hơn 2 năm Dương Nhựt Thiếu không bước vào căn phòng này nó vẫn vậy chẳng có gì thay đổi anh biết, dù người đến dọn dẹp nhưng không dịch chuyển bất cứ thứ gì đó là khẩu lệnh.

Khẽ đặt Hàn Như Tuyết xuống chiếc giường rộng lớn, Dương Nhựt Thiếu tiến về tủ quần áo đồ sộ kia chọn 1 chiếc váy ngủ màu trắng thoải mái. Quay lại giường Hàn Như Tuyết vẫn chìm trong giấc ngủ, anh liền bước vào phòng tắm pha nước ấm rồi tắm cô vào.

Nhanh chóng tháo gỡ chiếc váy sexy, hờ tảo bạo của cô trong lòng anh chẳng có chút hứng thú, chỉ muốn xé cái áo đó thành trăm mảnh. Nhưng bỏ nó qua một bên, anh đặt cô vào trong bồn nước tắm ấm rất nhẹ nhàng tắm rửa sạch sẽ cho cô. Sau đêm về 2 năm trước, thì bây giờ anh mới động chạm vào cơ thể này. Bên ngoài có vẻ hoàn mỹ nhưng những trận roi trong sáu tháng đầu vẫn còn vương vấn sau lưng cô, muốn đào tạo để thay đổi 1 cô gái anh cũng phải đào tạo lòng mình.

Trời cuối hè về đêm cũng có chút se lạnh, tắm lại cho cô qua một lượt nước nóng trong vài phút ngắn ngủi, Dương Nhựt Thiếu bế cô nằm trong lòng mình khẽ dùng khăn bông lau qua cho cô. Mặc chiếc váy vào cho cô, anh bế cô đặt xuống giường đắp chiếc chăn mỏng lên.

Quần áo Dương Nhựt Thiếu cũng ướt trong lúc tắm cho Hàn Như Tuyết, thấy cô vẫn ngon giấc không có chút gì phản ứng lại anh cũng yên tâm đi tắm.

**

Giờ cũng đã được 2 tiếng kể từ khi đón Hàn Như Tuyết về, gần 10 giờ thôi còn sớm.

Đèn trong phòng vẫn được bật sáng trưng, cửa kính không kéo rèm nên căn phòng cũng được trăng chiếu sáng đôi ít.

Dương Nhựt Thiếu khoác lên mình chiếc áo choàng màu tro để lộ cơ bụng rắn chắc, sau khi xem thời sự xong anh lên giường dựa người vào thành giường đọc báo đôi lúc liếc nhìn Hàn Như Tuyết vẫn say giấc bên cạnh.

Tờ báo tin tức cũng không quá ngắn nhưng Dương Nhựt Thiếu đọc xong cũng trôi qua gần 20 phút, anh lại liếc nhìn người phụ nữ bên cạnh.

" U..mm" Hàn Như Tuyết bắt đầu cựa người rồi chân cũng từ từ bị cô đạp ra , đôi mắt nhắm lại do ánh điện chiếu vào quay sang phía Dương Nhựt Thiếu ôm lấy bắp đùi dài của anh. Chợt nhận ra cái thứ mình đang làm tưởng là gối ôm quá khác Hàn Như Tuyết mở to mắt nhìn bắp đùi, hai má dần đỏ ửng ánh mắt chuyển lên nhìn gương mặt vô cảm của Dương Nhựt Thiếu.

Hai cánh tay Hàn Như Tuyết vẫn giữ nguyên vị trí, một chân gác lên chân Dương Nhựt Thiếu tạo ra cái tình thế phản cảm. Chiếc váy ngủ trắng mỏng manh tôn lên từng đường cong của cơ thể cô. Chạm phải cái ánh mắt sắc lạnh của Dương Nhựt Thiếu, cô khẽ cúi xuống nhìn bộ váy mới liền nhanh chóng kéo chân che lại cơ thể mình.

"Tình chưa? " Dương Nhựt Thiếu gấp tờ báo vội bằng một tay để lên chiếc tủ nhỏ cạnh giường, tay kia nhanh chóng giữ lấy đôi tay nhỏ bé của Hàn Như Tuyết chuẩn bị trốn thoát.

" Rồi, buông ra. Anh lại đụng chạm cơ thể tôi.." Hàn Như Tuyết bị bàn tay to lớn nổi cả gân kia của Dương Nhựt Thiếu giữ chặt, tỏ thái độ tức giận nhưng cũng chỉ nói mồm được.

" Đói chưa? " Không để ý đến câu trách mắng của cô, Dương Nhựt Thiếu buông lỏng tay ra vẫn cái sắc thái lạnh lùng hỏi cô.

" Rồi." Đôi tay được buông lỏng Hàn Như Tuyết ngồi dậy xấu hổ chỉnh lại dây váy, rồi ngồi im chờ cái lệnh nhỏ nhoi từ anh.

Dương Nhựt Thiếu lắng nghe câu trả lời từ Hàn Như Tuyết rồi bước đến tủ quần áo tìm một chiếc áo khoác mỏng đưa cho cô rồi ra nhắc nhở vú náu đồ ăn..

**

Bước xuống dưới phòng khách, Dương Nhựt Thiếu đi về phía ghế sofa sải người mình trên chiếc ghế đối diện là Hoàng Kiệt và Quý Văn. Hai người kia cùng với mấy lon bia, ngồi xem phim hành động nhưng phải cho nhỏ hết sức thấy anh xuống liền chỉnh tiếng to lên.

" Vú đi nghỉ đi, con nấu cho." Hàn Như Tuyết xuống sau thấy Vú đang chuẩn bị thức ăn liền chạy lại, đẩy bà đi lên lầu.

Trong nhà này quyền quyết định là do Dương Nhựt Thiếu, tuy chăm sóc anh từ nhỏ nhưng Vú vẫn chờ hỏi đáp từ anh. Nhận được cái gật đầu của Dương Nhựt Thiếu, bà quay lại cười với Hàn Như Tuyết rồi về phòng mình.

Với khá nhiều thức ăn, Hàn Như Tuyết nhìn 3 người đàn ông đang ngồi xem phim với sắc thái lạnh và lạnh trong màn ảnh máu me sắc nét. Trên bàn có bia, cô cũng không muốn ăn cơm nên làm đồ nhắm đêm với cá, thịt. Tìm cái máy xay cô cũng mất 15 phút, chuẩn bị đồ cũng mất khoảng 5 phút, trộn đồ xong cũng nhanh cô bắt đầu cho chảo dầu lên. Kết quả là cô làm đến 3 đĩa đầy, thịt lẫn cả viên chiên.

Bê được ba đĩa lên, Hoàng Kiệt với Quý Văn ai cũng vui mừng bật lon bia mới còn Dương Nhựt Thiếu một mình mang sắc thái lạnh lùng xem phim. Bước vào bếp bê thêm đĩa tương cà, tương ớt, mù tạt để trên bàn rồi ngồi bên ghế đối diện Dương Nhựt Thiếu.

" Qua đây " Dương Nhựt Thiếu nhìn cô một hồi rồi lên tiếng.

" Tiểu Tuyết, em làm ngon ghê." Hoàng Kiệt ngồi nhâm nhi ăn một lúc, quên cả bộ phim liền nhìn cô cười tươi khen ngon.

Ánh mắt của Hoàng Kiệt nhanh chóng quay qua bộ phim ngay khi chạm mắt với Dương Nhựt Thiếu. Thấy anh cứ có gì đó hằm hằm, chẳng động đến thức ăn Hàn Như Tuyết liền dùng đĩa của mình bón cho anh.

" Ăn không? " Cô gượng ngừng hỏi, mắt không dám nhìn thẳng.

Không nhận miếng ăn trực tiếp Dương Nhựt Thiếu cầm chiếc đĩa từ Hàn Như Tuyết tự ăn, khiến Hàn Như Tuyết thêm xấu hổ có chút buồn bã trong con mắt nhưng lại cố tỏ ra bình thường. Cô cứ nghĩ anh sẽ nhận chứ.. Những lời tồi qua cô nghe trong khi say rượu là cô tự nghĩ ra sao? Chắc vậy? Nhìn xem anh đầu đoái hoài gì đến.

Ai cũng tập chung vào bộ phim toàn máu me kia, Hàn Như Tuyết thờ dài 1 hơi cầm lon bia lạnh trên bàn bật nắp, muốn uống ngậm dài nhưng nhanh chóng bị giật mắt.

" Từ nay em động đến bia, rượu thì đừng trách tôi không làm gì.. " Dương Nhựt Thiếu cầm lon bia đưa cho Quý Văn do gần mình hơn, rồi quay lại dùng ánh mắt tức giận nhắc nhở cô.

" Đồ nhỏ mồm " Hàn Như Tuyết không phục liền bĩu môi, nhưng cũng chẳng dám nhìn thẳng chỉ cầm cúi ăn rồi trách nhỏ.

Có thể nói là tại Dương Nhựt Thiếu rất thánh, cô vừa ngắt lời anh đã dùng ánh mắt đầy sát khí nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống." EM có muốn tôi cho lên đĩa không."

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Đơn phương

Có thể nói là tai Dương Nhượng Thiếu rất thính, cô vừa ngắt lời anh đã dùng ánh mắt đầy sát khí nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống. " EM có muốn tôi cho lên đĩa không."

Hàn Như Tuyết không chút phản ứng gì, vẫn cằm cúi ăn mặc kệ anh vẫn nhìn cô với ánh mắt kia. Nhưng chỉ vì 1 phút im lặng lơ Dương Nhượng Thiếu cô đã bị ôm chầm lấy đặt lên đùi anh. Chính xác trong bộ phim đang xem, lên đĩa là thịt sống người nên Hàn Như Tuyết cũng chẳng thèm tin ai ngờ bị anh bế lên.

Quý Văn và Hoàng Kiệt đang xem cũng phải dừng nhìn lại nhìn cảnh tượng âu yếm, tình cảm của hai người. Họ chỉ thấy bất ngờ trước cái cảnh tượng rất lâu đã không còn thấy, những cũng phải im lặng xem tiếp bộ phim.

" Ngồi im." Anh tức giận giữ chặt người cô, còn cô luôn cố gắng chạy thoát nhưng rồi cũng chịu ngồi im, ánh mắt cô trầm đi không xem phim mà dựa vào người anh.

Biết cũng chẳng có thời gian nào để dễ dàng nằm thả lỏng trong vào tay của Dương Nhượng Thiếu, cô thích cái mùi cơ thể anh, thích vòng tay ấy ôm ấp lăm. Sau hơn 2 năm được anh đào tạo, mỗi ngày cô đều học được cánh tiếp xúc với 1 con mèo và 6 tháng đầu anh luôn làm con mèo nhưng sắc thái đều 1 lạnh và lạnh. Cô học được cách quyến rũ một người đàn ông từ anh, nhưng anh lại luôn bị anh tác động về mặt tình cảm. Nếu không phải anh nghiêm cấm chuyện tình cảm thì cô đã thổ lộ, nhưng thật không may là đơn phương thôi..

Cái hương thơm dịu nhẹ riêng biệt của Dương Nhượng Thiếu chẳng thể nào làm cô quên, nếu có thể được quay lại để làm 1 cô gái bình thường yêu anh có lẽ tốt hơn. Những suy nghĩ miên man lấp đầy mọi thứ, Hàn Như Tuyết cứ nhắm tìm câu trả lời rồi tiếp đi không biết.

Thấy Hàn Như Tuyết im lặng, Dương Nhượng Thiếu cúi xuống thấy cô đã ngủ anh đứng dậy bế cô lên phòng hai người kia cũng biết điều cho nhỏ tiếng tí vì.

Đến phòng Dương Nhượng Thiếu khẽ đặt Hàn Như Tuyết xuống, cởi chiếc áo khoác của cô ra rồi kéo chăn rồi đi.

Tấm rèm cửa kéo lại che ánh trăng rơi vào, điện tắt hết để lại không gian tối mịt, cánh cửa đóng lại ánh mắt kia buồn rầu khẽ mở ra. Hàn Như Tuyết ngồi dậy, ra khỏi chăn cô xuống giường bật chiếc đèn ngủ bên cạnh, cầm lấy chiếc điện thoại và tai nghe bước quay lại giường. Những bản nhạc buồn được bắt đầu phát lên, cô trùm chăn kín đầu lúc này mới thực sự nhắm mắt để chìm vào giấc ngủ.

Không như luật đầu, buồn đến mấy thì nghe một bản nhạc vui sẽ không làm vui lên đâu, hãy nghe một bản nhạc buồn xả nó đi. Giống như đơn phương dù họ không có tình cảm với bạn nhưng gặp họ vẫn đỡ hơn phải không?

" Giá mà Tôi có thể tìm ai đó để thay thế, chỉ là giá.." Cô khẽ nói một cách mệt mỏi buồn bã rồi cô chìm vào giấc ngủ.

**

Sáng sớm,..

Ánh nắng rơi vào căn phòng qua chiếc cửa kính, Hàn Như Tuyết nhăn nhó che mắt mình bằng 2 lớp chăn kê cho chắn từ từ qua phần hông. Nằm thêm 5 phút, cô quyết định dậy việc đầu tiên là rụi mắt rồi liếc nhìn quanh căn phòng. Dừng lại trước người đàn ông ăn mặc chỉnh tề trước mặt, cô bắt đầu nghiêm chỉnh hơn về mọi tác phong bước xuống giường lấy lấy quần áo rồi vào nhà vệ sinh.

15 Phút sau, Hàn Như Tuyết bước ra ngay ngắn với quần bò rách và áo sơ mi, tóc búi cao chờ lệnh Dương Nhượng Thiếu.

" Xuống ăn, rồi đi." Dương Nhượng Thiếu nhìn qua Hàn Như Tuyết trông có vẻ không hài lòng, chỉ tạm chấp nhận vì thời gian rồi rồi đi trước.

Hàn Như Tuyết bước sau tám lưng rộng lớn, đợi anh ra rồi đóng cửa luôn giữ khoảng cách từng bước chân.

Bàn ăn với rất nhiều món ăn, Hàn Như Tuyết chọn ghế ngồi đối diện Dương Nhượng Thiếu để cho Quý Văn ngồi chỗ cạnh anh. Dù bàn rất nhiều chỗ nhưng ngồi xa không hay nên cứ tạm vậy sẽ tốt.

" Qua đây." Dương Nhượng Thiếu nhận thấy được sự lạnh nhạt từ hành động đến gương mặt, sắc thái ngay khi cô dậy. Nghiêm nghị hiểu ý anh, cung kính hơn hôm qua biết đóng cửa đặc biệt là sự im lặng.

Vờ như không như nghe thấy, Hàn Như Tuyết im lặng ăn, gần anh để rồi điều chế cảm xúc sao cho vừa. Nếu được nói, nếu được phép yêu, thì cho dù là gì cô vẫn sẽ chọn để đối lấy Anh mặc kệ...

Giữa một đàn người, cho dù anh có là kẻ sát nhân, hay là bầu trời âm u... Cô vẫn lặng lẽ chọn Anh!

" Cô nghe tôi nói không? " Dương Nhượng Thiếu tức giận đập bàn, nhìn cô ung dung ăn khiến anh thêm tức.

" Lão đại, tôi nghe.." 2 Tù " Lão đại " phát ra rất rõ khiến không những Dương Nhượng Thiếu bàng hoàng mà Hoàng Kiệt và Quý Văn đều không nuốt nổi thức ăn trong miệng.

Hàn Như Tuyết đứng dậy, bê đĩa của mình sang chỗ anh đợi Quý Văn rồi ghé cô ngồi vào tiếp túc ăn. Không khí phòng ăn trở nên im ắng, pha chút sát khí lạnh lùng.

" Cô bị sao vậy? Ốm à? " Anh lo lắng quay sang hỏi..

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Làm nhục

" Cô bị sao vậy? Ốm à? " Anh lo lắng quay sang hỏi nhưng chỉ nhận được sự im lặng qua cái lắc đầu của Hàn Như Tuyết, cô lại ăn không để lại điều gì trên gương mặt để anh biết cô đang nghĩ gì.

Không khí yên tĩnh bỗng kia bỗng bị phá bởi ông quản gia " Ông chủ, có thư."

Dương Nhượng Thiếu lạnh lùng nhận bức thư, mở ra sắc mặt anh càng thêm sứt mẻ nhưng lại nhanh dậu đi khiến cho Hoàng Kiệt và Quý Văn ngừng ăn lại chờ lệnh của anh.

" Tối nay Mặc gia mời tiệc.." Anh nói với giọng điệu đầy hứng thú, ánh mắt liếc qua nhìn Hàn Như Tuyết vẫn thấy cô ăn ngon miệng.

Cứ thế bữa ăn kết thúc, không lời nói nào phát ra nữa Hàn Như Tuyết im lặng bước lên lầu. Dương Nhượng cùng Quý Văn và Hoàng Kiệt đi có việc, căn nhà lại trở nên heo lạnh. Giờ làm việc của người hầu cũng hết, họ đều phải về phòng để lại mình cô đi lên, đi xuống chán nản quay về phòng.

**

Giờ cũng xế chiều, Hàn Như Tuyết ngồi trên ghế sofa cùng với chiếc tai nghe chìm đắm trong bản nhạc buồn. Vẫn ở trạng thái này, cô đã ngồi ở đây được 2 tiếng với đầu óc trống rỗng chẳng muốn nghĩ gì.

Cánh cửa phòng mở ra lúc nào cô không biết, ánh nắng vẫn hướng ra ngoài cho đến khi chiếc tai nghe khẽ tháo xuống. Biết chỉ có 1 người duy nhất, cô im lặng vài giây rồi đứng dậy quay người lại " Lão đại, muốn gì? " Câu nói đủ lễ phép khiến cho Dương Nhượng Thiếu im lặng quay người bước đi.

Anh vừa bước ra khỏi cửa, một đàn người bước vào thẳng tắp Hàn Như Tuyết hiểu ý ngồi vào bàn trang điểm. Gương mặt cô không cần trang điểm nhiều, chỉ làm lại tóc là lâu cô ngồi im mặc họ làm gì. Lúc sau, Quý Văn mang một chiếc váy dự tiệc màu trắng lên chiếc váy thiết kế theo phong cách dự hội của Hoàng gia.

Trang điểm xong gương mặt cô thêm quyến rũ, nhưng lại tôn được sự ngây thơ lên, bước đến thay đồ từ nội y đều theo phong cách xưa. Mặc chiếc váy vào, những người làm nhanh chóng mở hộp trang sức ra toàn bộ đều là đá quý có duy nhất 1 bộ trên toàn thế giới. Khi họ tiến đến đeo cho cô, lòng cô lại thêm một bước rung động nhưng đau lắm. Nghiêm cấm mà, sao anh lại cứ làm như vậy. Làm ơn lạnh nhạt đi, cô đau nhưng cô muốn quên.

**

Thay đồ xong, Hàn Như Tuyết bước ra khỏi căn phòng một cách chậm rãi bên ngoài Quý Văn có vẻ đang đứng đợi cô. Thấy cô vừa bước ra, cậu đưa tay ra chờ cô nắm lấy rồi hai người chậm rãi bước xuống, phía sau có vài người làm nâng váy.

Xe đã được chuẩn bị sẵn, cô chỉ việc ra xe và ngồi bên cạnh anh vậy thôi. Quý Văn xong nhiệm vụ ngoáy người lên đầu ngồi ghế phụ. Chiếc xe bắt đầu lăn bánh, Dương Nhượng Thiếu vô cảm nhìn cảnh sắc bên ngoài khiến không gian xe bao trùm với không khí se lạnh. Hôm nay, anh diện một bộ vest đen, mái tóc rũ xuống trông rất lạnh, rất quyến rũ, rất hoàn mỹ đến mức Hàn Như Tuyết chỉ liếc nhìn mà chẳng muốn rời mắt.

Khoảng cách giữa hai người chỉ là 1 chiếc ghế thôi, nhưng vì tình đơn phương mà nó như ngàn dặm. Hôm nay, nhìn mình trong gương cô tự cảm thấy mình rất đẹp, rất cuốn hút nhưng cô chỉ muốn duy nhất một người không thể cảm thấy nhận ra. Là người đơn phương thôi, lí trí nói quên anh nhưng con tim luôn muốn kéo anh về gần, nức cười.

Chỉ dám nhìn Dương Thiếu trong vài giây, Hàn Như Tuyết đưa mắt nhìn cảnh sắc lung linh từ con đường đến những quán ăn nhỏ. Mọi thứ đều nhộn nhịp trong dòng người, các gia đình, các cặp tình nhân thật lắm kẻ đơn phương như cô ngưỡng mộ.

Cứ qua hết con phố này đến con phố khác, những khu đô thị to nhỏ cuối cùng chiếc xe lăn bánh chậm trước một khách sạn 5 sao của Mặc Gia. Chiếc xe đỗ trước cửa, Quý Văn không chờ phục vụ ra mở cửa mà cậu xuống cho Dương Nhượng Thiếu trước. Theo phép tắc của những buổi dự tiệc của giới Hoàng Gia phụ nữ chỉ việc chờ người đàn ông mở cửa rồi ngoác tay bước vào nên Hàn Như Tuyết biết điều chờ anh.

Dương Nhượng Thiếu mở cửa đưa tay chờ Hàn Như Tuyết bước ra, cô có chút bối ngỡ nhưng nhanh chóng đặt tay mình lên tay anh. Bước ra khỏi xe, Hoàng Kiệt nhanh chóng cho xe chạy về phía bãi đỗ. Hai người ngoác tay nhau như một cặp tình nhân bước vào với bao ánh mắt ngưỡng, cũng không thiếu ánh mắt dò kỵ hai người vẫn bước vào với sắc thái lạnh như nhau. Nhưng mỗi bước được vài bước thì người đàn ông có tuổi đứng ra chặn đường, Hàn Như Tuyết theo phản xạ dừng bước lại còn Dương Nhượng Thiếu vẫn bước tiếp nhưng vì cô mà đứng lại.

"Thằng mất dạy này, hôm này mày đem con đàn bà đến đây làm gì? " Ông ta là Dương Ôn Tư bố của Dương Nhượng Thiếu, ngắt lời ông đẩy Hàn Như Tuyết ra khiến cô suýt ngã nhưng may có Quý Văn đỡ. Lúc này, Lý Khả Nhiên bước ra nũng nịu với Dương Ôn Tư tỏ vẻ yêu đuối " Ba à, anh ấy thích ở

cùng cô ấy, ba đừng làm khó." Cô ta vúi lấy tay áo Ông Dương năn nỉ.

Bàn tay thô sơ của Dương Ôn Tư xoa nhẹ đầu Lý Khả Nhiên, ông nở nụ cười hiền hậu "Con dâu Dương gia chỉ có thể là con, ngoan ta sẽ dạy dỗ lại nó."

Dương Nhượng Thiếu mặc kệ Dương Ôn Tư quay lại ôm eo Hàn Như Tuyết bước về phía trước, mọi ánh nhìn bắt đầu đổi hướng. Thiếu gia nhà họ Mạc bước ra với bộ vest trắng lịch sự cúi đầu đón tiếp Dương Nhượng Thiếu nhưng bị anh đi qua không liếc nhìn một cái. Ngược lại, Hàn Như Tuyết từ đầu đã ngăm nhìn diện mạo cậu ta, là con trai họ Mạc là kẻ thù. Cô cố khắc ghi hình bóng, cho đến khi đi qua vẫn liếc nhìn.

"Dương Thiếu, mời cậu." Ông Mạc đứng ở chiếc bàn được trưng bày đủ các mỹ vị, cúi chào Dương Nhượng Thiếu kính cẩn hơn cả Dương Ôn Tư.

Dương Nhượng Thiếu bước lại kéo ghế cho Hàn Như Tuyết ngồi, khi cô vừa ngồi xuống thì Lý Khả Nhiên từ bàn Dương Ôn Tư phía sau bước đến tự tiện ngồi gần Dương Nhượng Thiếu.

Lý Khả Nhiên kéo dịch ghế đến sát chỗ Dương Nhượng Thiếu tỏ vẻ thân mật, Hàn Như Tuyết ngược nhìn vài giây rồi cúi xuống lạnh nhạt ăn.

"Dương Thiếu, anh ăn đi." Lý Khả Nhiên cố ý lấy thức ăn phía Hàn Như Tuyết, đặt vào đĩa Dương Nhượng Thiếu, rồi lấy cho cô một miếng cá.

Theo như phép tắc lịch sự Hàn Như Tuyết nhận lấy miếng cá đưa lên miệng. Nhai được chút bỗng dưng cô ho sặc lên vì mùi chua cay trong cá, ban nãy miếng cô ăn không hề có giờ sao lại có? Nhìn lại bên mình chỉ có ly rượu không có nước lọc, cô chửi thầm trong lòng sự phục vụ của Mạc Gia lũ tôi.

"Cô uống nước của Tôi nè" Lý Khả Nhiên cười tươi đưa ly nước của mình cho Hàn Như Tuyết, cũng vì tình huống nên cô cầm lấy uống nhưng vị chua cay nồng đó khiến cô không chịu được.

Hàn Như Tuyết đẩy ghế đứng dậy gây tiếng động mạnh khiến mọi người chú ý, nhưng cô mặc kệ cố bước nhanh về phía nhà vệ sinh.

Bóng dáng của Hàn Như Tuyết xa dần rồi biến mất, Dương Nhượng Thiếu vẫn lạnh nhạt thưởng thức những món ăn vô vị." Rằm " Sau 3 phút Hàn Như Tuyết rời đi, tiếng động mạnh xảy ra khiến nhiều người chú ý, có người nói chậu hoa đổ, có người nói thấy bóng người.

**

Đã hơn 10 phút, Hàn Như Tuyết chưa trở lại khiến Dương Nhượng Thiếu có linh cảm xấu phách người dò xét.

--

"Fuck, Bỏ Tôi Ra" Hàn Như Tuyết bị lột bộ trang phục, mắt bị khăn che kín không thấy gì, chân tay bị trói không làm gì được cô chỉ biết chửi bới.

Cơ thể cô nóng ran lên, không biết vì gì cả ngày ngoài nước của Lý Khả Nhiên ra cô chưa uống gì, thức ăn cô ta gắp cũng khác. " Chắc chắn là ả ta " Cô nghĩ thầm, môi cắn chặt tức tối.

"Cút, bỏ tay ra thằng kia " Một bàn tay thô, to trượt trên bắp đùi trắng nõn của cô, hấn liên tục sờ soạn. Dù không nhìn thấy nhưng cô cảm nhận được nụ cười của hắn, chỉ biết bậm môi tay chân cô bị chới do đã cố sức vùng vẫy lên đã rí máu không làm được gì.

"Cô gái, ngoan nào " Hắn ta nói với giọng nói thỏa mãn, tay đưa lên sờ soạn mặt rồi xuống cổ. Người cô lúc này nặng như đá đè, chính hắn đang đè lên cô. Lúc này, mọi thứ có vẻ đang hù dọa Hàn Như Tuyết, về cả nụ cười của hắn. Môi hắn khẽ trượt trên cổ cô, khiến nước mắt cô vô thức mà rơi.

"Tên khốn này, cút.. Cút.. " Hàn Như Tuyết bất lực hét lên, người cô nóng ran nó không hành động theo cô.

"Rằm " Cánh cửa nhanh chóng mở toang ra " Đoàn, đoàn, đoàn " 3 Tiếng súng liên tiếp nổ, với cơ thể chỉ mặc nội y Hàn Như Tuyết cảm nhận rõ được sự ướt át trên người mình, có mùi tanh.

Thân xác cô không còn nặng nề nữa, người đàn ông đó theo cảm nhận của cô được lòi đi." Sao không " Tấm băng trắng che mắt Hàn Như Tuyết được gỡ xuống, cô có thể nhìn rõ người đàn ông trước mắt không vui mà lại yếu đuối khốc trong lòng anh.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Thoát thân

Thân xác cô không còn nặng nề nữa, người đàn ông đó theo cảm nhận của cô được lòi đi." Sao không?" Tấm băng trắng che mắt Hàn Như Tuyết được gỡ xuống, cô có thể nhìn rõ người đàn ông trước mắt không vui mà lại yếu đuối khốc trong lòng anh.

Người Hàn Như Tuyết lúc này nóng ran, nước mắt cô không ngừng rơi hai tay ôm chặt lấy Dương Nhượng Thiếu không buông, thực sự không muốn

buồng. Cơ thể cô ngày càng nóng, nó cứ run lên bàn tay cô cũng không hành động theo ý mình nữa cứ lần la cơ thể anh. Gương mặt cô đỏ bừng lên, bàn tay nhỏ bé nhanh chóng thu lại, khẽ liếc mắt lên nhìn gương mặt lạnh tanh, vô cảm của Dương Nhượng Thiếu cô sợ hãi bước xuống giường chạy nhanh vào nhà tắm. Thân thể yếu đuối nóng ran, khiến cô chạng vạng ngã xuống treo cổ chân ngay trước cửa nhà tắm, cô vẫn cố lết người vào. Cánh cửa đang dần đóng, thì bị Dương Nhượng Thiếu giữ lại anh bước vào mở vòi nước lạnh xả vào người cô.

Trước hành động của Dương Nhượng Thiếu, Hàn Như Tuyết ngại ngùng nhưng không làm được gì, cơ thể cô giống như bị người khác điều khiển. Cố gắng nắm chặt hai bàn tay lại, cô bấm chặt môi một cách đau khổ. "Tôi sẽ không làm gì, nếu không có sự cho phép của em." Câu nói phát ra từ Dương Nhượng Thiếu khiến bàn tay cô thả lỏng ra, giọng nói anh hôm nay âm áp đến lạ khiến cô nằm im cho nước lạnh xối vào, rồi thiếp đi vì mệt mỏi.

Thấy cơ thể Hàn Như Tuyết dịu đi, Dương Nhượng Thiếu lấy khăn tắm cuốn quanh người cô rồi bế cô ra ngoài. Bữa tiệc được giải tán, xác của người đàn ông kia cũng được đem đi lạnh nhạt chẳng cười, chẳng tức giận gương mặt vô cảm bế cô xuống. Lên chiếc xe Ferrari đỗ trước cửa, vẫn ôm Hàn Như Tuyết trong lòng, nhìn chiếc khăn tắm to rộng che kín những phần cần che rồi anh khẽ nhắm mắt lại.

"Lão đại, mua hết cổ phần sao?" Quý Văn nhìn Hoàng Kiệt một lúc rồi hai người cùng gật đầu mới dám hỏi Dương Nhượng Thiếu.

"Hết." Dương Nhượng Thiếu lạnh nhạt trả lời, anh mở mắt nhìn Hàn Như Tuyết vẫn ngủ ngoan rồi lại khẽ chộp mất.

--

Chiếc xe lăn bánh chậm trước căn biệt thự, Quý Văn bước xuống mở cửa như mọi khi.

Dương Nhượng Thiếu khẽ bế Hàn Như Tuyết một cách khiến cô thoải mái nhất, bước ra khỏi xe cũng rất chậm. Bước chân sải dài nhưng lại thấy được sự chậm rãi, đến cửa phòng anh cũng mở rất nhẹ.

Đặt Hàn Như Tuyết xuống giường, Dương Nhượng Thiếu khẽ gỡ bỏ chiếc khăn tắm để lộ cơ thể trắng nõn nhưng gương mặt anh chẳng chút biểu hiện hứng thú của một người đàn ông. Vứt chiếc khăn tắm xuống đất, anh bước đến tủ quần áo vớ tạm 1 bộ nội y và chiếc váy ngủ màu hồng phấn, quay lại nhẹ nhàng mặc cho cô.

Mặc chiếc váy vào, Dương Nhượng Thiếu khẽ nắm lấy chân cô nắm bóp bàn chân bị treo lúc nãy. Lấy chiếc điện thoại trong túi áo quần ra, nhanh chóng soạn tin gửi cho Quý Văn.

"Cốc cốc" Tiếng gõ cửa vang vọng căn phòng yên tĩnh, sự im lặng của căn phòng đáp lại cánh cửa mở ra. Quý Văn đem 1 túi chườm lạnh cho Dương Nhượng Thiếu, không quên dặn dò "Lão đại, chỉ cần chườm rồi nặn bóp." Nhìn vết thương không bầm tím lắm, chỉ đỏ nên Quý Văn dặn dò Dương Nhượng Thiếu.

"Tôi biết." Câu nói lạnh nhạt như một lời thách thức Quý Văn, cậu cũng biết điều bước ra đóng cửa nhẹ.

Suốt 20 phút, Dương Nhượng Thiếu chỉ ngồi nắn bóp rồi lại chườm cho Hàn Như Tuyết đó là chuyện trời sập những người biết anh chẳng dám nghĩ đến. Những động tác rất chậm rãi, nhẹ nhàng khiến cho bất kỳ cô gái nào cũng siêu lòng, nhưng gương mặt anh vẫn mang sự vô cảm.

"Ch... ản" Hàn Như Tuyết mập mờ mở mắt nhưng rồi lại khẽ nhắm lại, bàn chân lạnh buốt vì đá liền rụt lại rất nhanh có vẻ như hết đau. Bàn tay lần la tìm chỗ, nhưng chưa kịp tìm thấy thì bị vật gì đó ôm chặt lấy với 1 hơi ấm quen thuộc cô lại mặc kệ chìm ngủ.

Sau khi Hàn Như Tuyết ngủ sâu, anh khẽ lật người cô về gối rồi khỏi giường. Ra đến cửa, anh để ý cô lần nữa rồi chạm hệ thống cảm ứng tự động kéo rèm và tắt điện.

**

Sáng sớm...

"Reng reng" Tiếng chuông đồng hồ kêu lên, phá hỏng giấc ngủ của Hàn Như Tuyết. Biết là phải dậy nhưng cô vẫn cố lẩn đi lẩn lại mấy vòng, làm tóc rối bù lên.

Sau vài phút, Hàn Như Tuyết ngồi dậy chân đập tung chăn lên, lúc này cô chợt thấy chân mình không còn đau liền mỉm cười "Lại là anh à?" Nhưng nụ cười chợt mất đi, cô nhớ về những thứ ghê tởm hôm qua, cũng may là Dương Nhượng Thiếu đến sớm không cô cũng tiêu, thở dài 1 cái cô rời khỏi giường bước đến tủ quần áo chọn 1 chiếc áo sơ mi và quần bò.

Thay đồ xong, cô ra bàn trang điểm thoa ít phấn lên vết cắn hôm qua, rồi gương cười 1 cái. Đôi môi có chút nhợt nhạt không như mọi hôm, cô ngừng lại chọn 1 thỏi son đánh nhẹ.

--

Bước xuống dưới phòng khách, Hàn Như Tuyết bước đi chậm rãi, cầm cúi vào chiếc điện thoại vờ xem bộ phim tình cảm mới ra như không có gì.

"Nhanh chân lên." Dương Nhượng Thiếu quần áo nghiêm chỉnh chỉ riêng chiếc cà vạt bị nói lỏng, trên tay là điều thuốc dở dang.

"Lão đại, đợi..." Hàn Như Tuyết kéo dài câu trả lời, mắt cầm cúi vào chiếc điện thoại vờ như xem thật chậm rãi về phía Dương Nhượng Thiếu.

" 3 giây đếm ngược..1..2 " Chưa kịp 3 thì Hàn Như Tuyết nhanh chóng tắt điện thoại đút vào túi quần, chạy về phía anh đứng nghiêm chỉnh.

Nhìn Hàn Như Tuyết một lượt, Dương Nhựt Thiếu tỏ vẻ hài lòng gạt đầu thuốc. Anh không ngờ sau hai năm, cô bị người sắp ăn sống vẫn vui vậy quá nhiên trưởng thành nhiều.

Chinh lại chiếc cà vạt, Dương Nhựt Thiếu bước ra xe trước còn Hàn Như Tuyết thờ dài bước sau. Hôm nay chỉ có cô và anh đi không hề có Quý Văn và Hoàng Kiệt, cô liền phi nhanh ra chiếm vị trí lái xe.

Dương Nhựt Thiếu im lặng nhìn cô lo ngại khám phá chiếc xe, quên cả việc mở cửa cho mình. Nhưng rồi càng nhìn càng chẳng tức được liền tự mở cửa lên ghế phụ ngồi, nơi từ khi ngồi ở vị trí Lã đại chưa từng ngồi lại.

" Dương Thiếu, hôm nay tôi lái được không? " Hàn Như Tuyết bỗng dừng gọi thẳng tên Dương Nhựt Thiếu sau 2 ngày giận dỗi, khiến anh có chút mềm lòng gạt đầu.

Hàn Như Tuyết lái xe ra khỏi cổng 1 cách thành thạo, nhưng chỉ lái được 1 dạo thì chán nản dừng gấp lại nhìn Dương Nhựt Thiếu " Lã đại, lái đi." Cô mệt mỏi, nhìn anh thanh thản ngồi nhắm mắt, khoanh tay.

" Không " Dương Nhựt Thiếu lạnh nhạt trả lời, quay mặt ra cửa xe, mắt vẫn nhắm.

" Đi mà.." Cô chán nản, van nài anh.

" Không " Vẫn giữ nguyên trạng thái lạnh nhạt, nhưng lần này anh lại mở mắt nhìn về phía cô " Nếu cô gọi tên Tôi thì còn có thể."

" Dương Nhựt Thiếu lái xe.." Cô nhắm tít mắt, nói lớn rồi mở cửa xe chuồn xuống ghế dưới, để Dương Nhựt Thiếu tối sầm mặt vẫn phải giữ lời hứa qua ghế bên lái nhấn ga nhanh hết mức.

" Ting " Đang lái với vận tốc cao, Dương Nhựt Thiếu đành phải chậm lại để đọc tin nhắn.

" Đơn hàng " Dương Nhựt Thiếu đưa điện thoại cho Hàn Như Tuyết, cô đang xem phim nhanh chóng gạt qua một bên để xem tin nhắn kia.

" Ngày mai, giả người giao hàng 9 giờ." Dương Nhựt Thiếu lạnh lùng nói, rồi đưa tay gạt lại chiếc điện thoại.

Chiếc xe lăn bánh nhanh trên đường cao tốc, Hàn Như Tuyết chẳng còn vờ nhìn chiếc điện thoại tỏ vẻ vui vẻ nữa. Cô đưa mắt nhìn khung cảnh ngoài cửa xe, đường phố tấp nập khiến cô nhìn cũng vui đi nỗi buồn.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Dương thiếu ốm!

Chiếc xe lăn bánh nhanh trên đường cao tốc, Hàn Như Tuyết chẳng còn vờ nhìn chiếc điện thoại tỏ vẻ vui vẻ nữa. Cô đưa mắt nhìn khung cảnh ngoài cửa xe, đường phố tấp nập khiến cô nhìn cũng vui đi nỗi buồn.

Suốt chặng đường dài Hàn Như Tuyết chỉ ngắm cảnh sắc nhợt nhòa bên ngoài, chiếc xe lăn bánh chậm lại trước 1 tập đoàn quen thuộc Dương Gia.

Dương Nhựt Thiếu bước xuống xe, Hàn Như Tuyết cũng mở cửa bước xuống đi theo sau anh và luôn giữ khoảng cách đúng mực. Bước vào đến cửa, những ai đang làm việc hay đang gấp gáp cũng phải cúi chào cung kính, chờ anh đi qua rồi mới trở lại trạng thái làm việc.

Vào bên trong, có 2 chiếc thang máy một bên là của nhân viên 1 bên có lẽ là của anh, Hàn Như Tuyết chẳng mấy chốc chỉ chờ anh bước vào.

" Vào không? " Dương Nhựt Thiếu lạnh lùng hỏi, nhưng cô vẫn chẳng động tĩnh gì mà ngược mắt nhìn những người ôm cả tập tài liệu vừa đi qua.

Vài chục giây trôi qua, Hàn Như Tuyết vẫn ngạc nhiên với đồng tài liệu kia. Cô còn nhớ 2 năm trước, khi trong thời gian đào tạo Dương Nhựt Thiếu cũng từng dạy và giao cho cô nhưng chỉ là 1 tập của họ." Đúng là khổ thật.." Cô than vãn, thờ dài 1 hơi rồi quay lưng lại thì chẳng thấy bóng dáng Dương Nhựt Thiếu đâu, ngo ngược ngo xuôi cuối cùng cô phải đi thang máy với nhân viên.

" Các chị ơi, phòng làm việc Dương Nhựt Thiếu ở phòng nào vậy? " Hàn Như Tuyết bị ép giữa vài người phụ nữ, cô cố lên tiếng hỏi nhưng chẳng được hồi đáp.

" Các bạn ơi, Phòng làm việc của Dương Thiếu ở đâu vậy? " Sau vài chục giây không nhận được hồi âm, Hàn Như Tuyết nhìn những gương mặt có vẻ chẳng có chút thoải mái liền thay cách xưng hô.

Kết quả là Hàn Như Tuyết lòi điện thoại ra, nháy máy cho Dương Nhựt Thiếu, anh đã bắt máy nhưng hoàn toàn im lặng " Dương Nhựt Thiếu anh ở

tầng nào? " Câu nói của cô khiến cho mọi người phải nhìn lại với ánh mắt ngạc nhiên, họ nhanh tay bấm lại số tầng thì nhau chào hỏi đơn giản vì cô chưa tắt máy nên còn khuyến mãi cả tên họ.

" 54" Dương Nhượng Thiếu vừa trả lời, cô nhanh chóng tắt máy, bởi cô thấy số tầng họ bấm đã đúng.

" Ting " Cửa thang máy từ từ mở, Hàn Như Tuyết lách qua làn ngoài bước ra cô lại thở dài.

Khu vực này ít người qua lại, phía trước là 1 cách cửa lớn với những hoa văn tỉ mỉ, cô chần chừ bước đến một cách mệt mỏi.

" Thưa cô, không có lịch không được vào." Một cô gái khoảng chừng 30, đưa tay ngăn cô bước vào.

" Cô cứ vào bảo có Hàn Như Tuyết muốn gặp." Hàn Như Tuyết lùi lại, cô cũng chẳng muốn đến chỉ là lệnh thôi, nói xong cô quay ra ghế chờ ngồi.

Rất nhanh cô thư kí bước ra " Mời cô."

Hàn Như Tuyết thấy vậy liền đứng dậy, cúi đầu cảm ơn rồi bước vào.

Căn phòng được chủ đạo bởi màu trắng đen, khá bắt mắt. Dương Nhượng Thiếu thấy cô vào không nói gì, chỉ cầm cúi vào tệp tài liệu. Cô chưa từng biết đến một Dương Nhượng Thiếu như vậy, cũng không biết anh đeo kính trông rất thư sinh xao xuyến trái tim những người con gái xung quanh.

" Hôm nay, đưa tôi đến đây có việc gì?" Rảo bước đến chỗ Dương Nhượng Thiếu, cô nhìn anh một lúc rồi mới lên tiếng.

" Em có thể thiết kế? " Anh bỏ chiếc kính ra, đưa tay lên xoa đôi mắt trông rất mệt mỏi.

" Có thể." Nhìn bộ dạng mệt mỏi, khác thường của Dương Nhượng Thiếu, cô liền trả lời nhẹ nhàng ánh mắt sượt qua tia lo lắng.

" Từ nay, ngoài công việc tôi giao, đến phụ trách ở công ty." Dương Nhượng Thiếu chuyển qua nhay hai cực thái dương, giọng nói có chút hơi hệt.

" Được, đợi 1 chút." Nhìn vẻ mặt ngày càng khác thường của Dương Nhượng Thiếu, cô lo lắng đồng ý nhanh rồi rời khỏi phòng.

Bước ra ngoài cửa phòng, cô đứng trước bàn làm việc của cô thư ký " Tôi muốn pha trà gừng, có không vậy chị? " Hàn Như Tuyết hỏi với vẻ mặt đầy lo lắng.

" Có, để tôi đưa cô đi." Cô thư ký hết sức gần gũi, nhanh chóng đứng dậy đưa cô đến phòng nấu ăn riêng.

" Chị có thể về làm việc, cảm ơn nhiều." Hàn Như Tuyết cảm ơn rồi nhanh chóng tìm gừng, nhanh hơn cô nghĩ ở đây đa số là gừng tươi được lát mỏng. Cô nhanh chóng lấy nước sôi, pha chế nhanh rồi quay về phòng làm việc của Dương Nhượng Thiếu.

" Anh uống đi." Hàn Như Tuyết bước vào thấy gương Dương Nhượng Thiếu nhợt nhạt hơn, vội đưa cốc trà gừng nóng cho anh.

Dương Nhượng Thiếu chần chừ vài giây rồi nhận lấy, anh uống rất nhanh và im lặng đưa chiếc cốc hết cho cô, sau đó lại cầm cúi vào tài liệu.

Càng ngày sắc mặt Dương Nhượng Thiếu càng có thể thấy sự mệt mỏi . Không biết sao, nhưng vài phút trước anh vẫn còn ổn, khiến Hàn Như Tuyết thêm lo lắng. Cô lấy máy điện thoại nhắn tin cho Quý Văn rồi quay nhanh chỗ anh.

" Dương Thiếu, anh trán anh hơi nóng về thôi . " Hàn Như Tuyết bước lại gần, khẽ đặt tay lên trán anh.

" Tôi ổn." Dương Nhượng Thiếu nắm lấy tay Hàn Như Tuyết bỏ xuống, ánh mắt vẫn lạnh nhạt tỏ vẻ không sao.

" Nghe tôi đi, anh bị cảm lạnh rồi." Cô gấp tệp tài liệu trên bàn anh lại, khẽ lay người anh như thúc dục nhanh lên.

" Được rồi " Cuối cùng Dương Nhượng Thiếu cũng đồng ý, anh mở ngăn kéo lấy chiếc kính đen đeo vào rồi bước ra trước. Bản thân anh cũng chẳng biết mình bị sao, nghe cô nói bị cảm lạnh tuy không thể tin nhưng suy nghĩ lại anh thấy tối hôm qua thì rất có thể. Khi xả nước cho cô, khi cô ngủ anh cũng phải bế cô dậy quần áo ướt suốt 1 tiếng cho đến khi về nhà chỉ kịp cởi ra lúc thay quần áo cho cô.

" Tôi...xuống lấy xe trước." Hàn Như Tuyết định thò tay lấy chiếc chìa khóa xe nhưng liền bị anh nắm lấy bàn tay rất nhanh. Quả nhiên có ốm, cao thủ vẫn là cao thủ.

" Đi đi " Nghe vậy anh bỏ tay cô ra, thò tay vào túi lấy chiếc chìa khóa vứt cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Mặt trái

"Đi đi " Nghe vậy anh bỏ tay cô ra, thò tay vào túi lấy chiếc chìa khóa vút cho cô.

**

Trên chiếc xe với bầu không khí im lặng, Hàn Như Tuyết lái xe với tốc độ nhanh cái tốc độ từ khi biết lái xe cô chưa từng thử. Dù tập trung hết mức vào việc lái xe, nhưng đôi lúc cô lại khẽ liếc mắt sang Dương Nhượng Thiếu bên cạnh, hôm nay cô chẳng kim chề được sự quan tâm đơn giản vì lo lắng.

"Chậm thôi, Tôi chưa chết được." Dương Nhượng Thiếu mở miệng, giọng nói anh lúc này vẫn pha chút lạnh nhưng nó chẳng còn khí thế như mọi hôm. Anh biết cô chẳng hứng thú với ô tô, chỉ thích cái vẻ bên ngoài nhưng chẳng bao giờ chịu tập dượt hoàng nên chỉ lo tai nạn.

"Đừng nói linh tinh." Hàn Như Tuyết định dừng đèn đỏ nhưng khi anh vừa mở lời cô liền vượt, giọng nói có chút tức giận..

Sau lúc đó, Dương Nhượng Thiếu khoanh tay trước ngực, nhắm mắt anh biết có nói thêm thì cô sẽ thêm cổ chấp.

Chiếc xe khẽ rẽ vào công biệt thự, rồi dừng lại trước sân Hàn Như Tuyết nhanh chóng bước xuống qua chỗ Dương Nhượng Thiếu nhưng anh đã xuống và sai bước vào phía trong.

Cảm giác đó thật đau, là sự quan tâm chẳng được gì cô ngậm đắng lặng lẽ bước vào. Trước mắt cô là cảnh tượng nam nữ quan tâm nhau, người phụ nữ mặc đầm đỏ bó sát tôn lên dáng vóc. Người phụ nữ đó đang sờ trán Dương Nhượng Thiếu, rồi sờ cổ anh nhưng khuôn mặt anh rất thoải mái khiến cô có chút nhói chỉ biết đứng nhìn.

"Con cảm rồi." Người phụ nữ đó bẹo má Dương Nhượng Thiếu một cách dễ dàng, anh cũng không có gì phản nản cười tươi. Hàn Như Tuyết đứng lặng nhìn nụ cười hiếm có kia, thực sự người đó là ai cơ chứ?

"Cảm ơn mẹ, sao mẹ lại ở đây?" Người phụ nữ đó là mẹ Dương Nhượng Thiếu, Tô Kỳ Diễm một người có chỗ đứng trong giới kinh doanh.

"Nhờ con dâu ta..." Tô Kỳ Diễm quay lưng lại nhìn Hàn Như Tuyết, xoa đầu cô một cách âu yếm nở nụ cười hiền hậu. Nếu chẳng nói thì chẳng ai biết hai người là mẹ con, Tô Kỳ Tuyết thực sự rất trẻ, nét đẹp của năm xưa vẫn chẳng phai.

"Khoan khoan, có phải Di Diễm không? Đúng không ạ?" Hàn Như Tuyết lùi người lại nhìn Tô Kỳ Diễm bằng đôi mắt kinh ngạc, mẹ cô từng nói từ khi sinh ra di Tô Kỳ Diễm đã cung nụng con hơn bà, khi lên 3, 4 tuổi di thường trở con đi chơi, khi ba mẹ mất người ở bên an ủi cũng là di. Cô vẫn nhớ rõ khuôn mặt này, thậm chí có rất nhiều ảnh chụp chung nhưng đáng tiếc là không có ở đây so sánh.

"Con bé này, có 3 năm thôi sao bắt ngờ vậy?" Tô Kỳ Diễm bẹo má cô, hành động quen thuộc ngày nào hôm nay mới lặp lại.

"Nhưng sao Di ở đây? Sao lại là mẹ của Dương Nhượng Thiếu?" Hàn Như Tuyết vẫn thắc mắc.

"Con bé này, đây vốn là nhà ta. Chồng con vốn là con ta. Có cháu cho chưa?" Tô Kỳ Diễm không hài lòng với thái độ của Hàn Như Tuyết, nhưng càng nhìn bà lại chẳng thể giận.

"Di nói con trai di bị bắt mà?" Hàn Như Tuyết vẫn nhớ cái đêm Tô Kỳ Tuyết đến nhà cô, di khóc lóc nói con trai mình bị bắt nhưng chẳng chịu nói ai bắt, hay bị bắt ở đâu chỉ khóc.

"Thì giờ nó về rồi. Không về để ai vác con đi." Tô Kỳ Diễm chỉ tay vào Dương Nhượng Thiếu, nở nụ cười thỏa mãn với cô.

"Mẹ à, dốt cuộc ai con mẹ. Con sắp ngất rồi." Dương Nhượng Thiếu mặt đỏ ửng, mỗi câu mẹ anh khẳng định cô là của anh là cái xấu hổ ngàn năm xuất hiện lại bộc phát nhanh đến chẳng ngờ.

"Thiếu Thiếu, con ốm năm có lần. Mẹ thích con dâu." Tô Kỳ Tuyết hôn lên má Hàn Như Tuyết trước mặt Dương Nhượng Thiếu rồi kích đầu anh "Con trai, con hôn con bé chưa?"

Vừa nghe câu nói Dương Nhượng Thiếu như mất bình tĩnh, mặt anh lộ rõ sự xấu hổ. "Con chẳng cần cô ta, mẹ đem đi." Anh giận dữ nói, rồi quay mặt bỏ đi.

--

"Vào đi, lão đại lên. Lần này phu nhân làm lão đại xấu hổ quá đà rồi vào vào." Quý Văn, Hoàng Kiệt đứng nép người ở phòng mình gần sát cầu thang ghé xuống xem tình hình thấy Dương Nhượng Thiếu liền thu người vào khẽ đóng cửa.

--

"Di à, anh ấy ốm." Hàn Như Tuyết nhìn vẻ mặt khó xử của Dương Nhượng Thiếu, cũng với câu nói bất hòa khiến cô lo lắng muốn đi lên nhưng bị Tô Kỳ Diễm kéo lại.

"Con đừng lo, Quý Văn sẽ khám cho nó. Dương Thiếu vốn là người có nội tâm khác bề ngoài. Ngoài ta ra ai nó cũng lạnh nhạt, mỗi khi nhắc đến con

nó đều vậy. Con có tình cảm với con trai ta không? " Tô Kỳ Tuyết nói rất nhẹ nhàng với Hàn Như Tuyết nhưng câu cuối có chút nặng nhọc, trông bà rất mong chờ câu trả lời.

" Đã từng rung động " Hàn Như Tuyết không ngần ngại trả lời, Tô Kỳ Diễm như người mẹ thứ hai của cô, thực sự cô rất muốn tâm sự nhiều lắm thật may mắn khi gặp bà ở đây.

" Nếu được xin con đừng bỏ rơi nó, vốn là người tàn nhẫn nhưng nếu có thể thay đổi được chỉ có thể vì con. Ta biết con làm cái nghề người ta gọi là bất lương.." Tô Kỳ Tuyết chưa nói hết câu thì tiếng động mạnh trên tầng phát ra.

" Con sẽ chẳng chọn bất kì nghề nào, nhưng họ đáng bị. Xin thất lễ với Di, con muốn lên lầu." Hàn Như Tuyết lo lắng, đứng dậy xin cúi xin lỗi Tô Kỳ Diễm cô biết mình đang ngắt cuộc trò chuyện nhưng chẳng có lựa chọn. Bỏ chiếc giày cao gót lại dưới cầu thang, cô chân không chạy về phía phòng anh.

--

Vừa bước vào trước mắt Hàn Như Tuyết là những mảnh thủy tinh trong suốt rơi vương vãi trên sàn nhà. Quý Văn thì đang khám qua cho Dương Nhượng Thiếu, cũng đã xong cậu chỉ để lại thuốc rồi rời đi.

" Ra ngoài đi." Trở lại gương mặt lạnh nhạt trước kia, trên tóc vương những giọt nước có lẽ Dương Nhượng Thiếu vừa rửa mặt, Hàn Như Tuyết nín cười không biết đi có ảnh hưởng lớn đến vậy.

" Anh không sao chứ? " Cô chân không bước qua những mảnh thủy tinh, nhưng cũng chẳng may bị đâm phải, theo phản ứng cô nhấc chân lên.

Dương Nhượng Thiếu bất giác, nhìn vết thương đang rỉ máu ở chân cô liền bước lại ẵm cô lên. " Nhà tôi thiếu giày, dép cho cô à? " Anh tức giận đặt cô xuống giường, ngồi xuống rút miếng thủy tinh ra. Cô không kêu đau, vốn dĩ nó quá nhỏ nhặt cô chỉ muốn nhìn Dương Nhượng Thiếu đỏ mặt lúc này hay ngay giờ thấy cứng chết.

" Tôi chẳng vừa ý chiếc nào, anh bế tôi đi." Nhìn anh, Hàn Như Tuyết cười tươi nói ra ánh mắt luôn nhìn hành động của anh. Nó rất nhẹ nhàng đi vào lòng cô, hôm nay cô nhìn thấy gương mặt đỏ mọng kia thực sự bất ngờ đến muốn tát, véo mình.

" Từ bao giờ cô muốn chèo cao vậy? " Dương Nhượng Thiếu ấn mạnh vào vết thương dưới bàn chân, anh không ngẩng mặt nhưng cô lại chẳng cảm thấy anh tức giận càng muốn trêu đùa.

" Ngay bây giờ " Hàn Như Tuyết cúi người xuống, câu nói khiến anh bất ngờ nhanh chóng ngẩng mặt lên. Hai ánh mắt đối diện nhau, gương mặt Dương Nhượng Thiếu có chút biến đổi nhẹ..

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Mẹ chồng bệnh dậu

" Từ bao giờ cô muốn chèo cao vậy? " Dương Nhượng Thiếu ấn mạnh vào vết thương dưới bàn chân, anh không ngẩng mặt nhưng cô lại chẳng cảm thấy anh tức giận càng muốn trêu đùa.

" Ngay bây giờ " Hàn Như Tuyết cúi người xuống, câu nói khiến anh bất ngờ nhanh chóng ngẩng mặt lên. Hai ánh mắt đối diện nhau, gương mặt Dương Nhượng Thiếu có chút biến đổi nhẹ..

"Lệnh tôi hay lệnh em lớn hơn? " Dương Nhượng Thiếu bất giác nhíu mày, đứng lên đề cô xuống giường. Cô cũng chẳng phản ứng gì, bởi nhìn phản ứng lạnh nhạt của anh khiến cô chán mồm.

" Lệnh mẹ anh." Cô vẫn đắc ý trả lời, sự thực thì có mẹ anh ở đây rồi nên chẳng có gì đáng sợ kể cả anh, nghĩ đến cảnh tượng lúc hai má anh đỏ ửng cô chỉ muốn lại trêu chọc.

" Em tin tôi đốt hết đồ lót em không? " Anh bất giác trừng mắt, đôi mắt sượt qua tia lạnh giá bàn tay anh luôn qua chiếc áo sơ mi giật đứt chiếc áo ngực cô.

Hàn Như Tuyết vẫn chẳng thay đổi thái độ, cô chỉ im lặng nhìn vào đôi mắt sát khí tràn ngập kia. Chiếc áo ngực tự tay anh mặc, anh gỡ cô cho phép. " Anh mặc rồi gỡ. Anh đừng anh phải đền bù. "

" Từ khi nào em hống hách vậy? " Anh vứt chiếc áo ngực qua một bên, nâng cầm cô lên nhưng gương mặt chẳng thay đổi biểu hiện.

Hàn Như Tuyết rướn người dậy, ôm lấy cơ thể Dương Nhượng Thiếu không chút ngần ngại " Anh nói 1 sát thủ ra sao? Quyền rũ người đàn ông bằng cách nào? Anh dạy tôi cách hống hách, cách đối xử tàn nhẫn nhưng chẳng dạy cách tôi căm thù anh. " Giọng nói của cô rất nhẹ, thoáng qua tai anh rồi

qua lớp áo anh có thể cảm nhận được 1 giọt nước ẩm

"Tôi chưa từng dạy em cách đòi hỏi với tôi? Chú tở có 2 trường hợp. Một mãi vậy, hai em bước vào tìm tôi." Dương Nhựt Thiếu đẩy cô xuống giường, anh để ý khóe mắt cô còn vương vẩn giọt lệ. Nhanh chóng đứng dậy rời khỏi giường, bước vào phòng vệ sinh rồi bước ra với chiếc dép đi trong nhà đặt gần giường. Tiến đến tủ thuốc và cốc nước để sẵn đó, Dương Nhựt Thiếu tự lấy thuốc rồi cho hết 1 lượt, uống nước ừng ực.

"A..nh" Hàn Như Tuyết ngồi dậy, đang định hỏi anh đỡ chưa thì cô chợt ngấm nín lại, xô chiếc dép chạy về phòng mình. Vào đến phòng, cô đóng sập cửa phòng ngồi dựa vào góc tường. Chân cô còn chút tê buốt nhưng cũng chẳng thấm mấy, đã quen dù có đau thì lúc này cô cũng sẽ chạy. Hôm nay thực sự, thực sự hôm nay cô chẳng kiềm chế được.. Xấu hổ chết được, cô xoa đầu tóc bù xù rồi tiến đến tủ quần áo lấy bộ quần áo thể thao bó sát người, bước vào phòng tắm.

**

Sau 20 phút, cô bước ra từ phòng tắm mái tóc búi cao còn vài sợi vương vẩn rơi ra nhưng vẫn tạo nên sự hoàn mỹ. Không quên bước lại bàn trang điểm, cô thoa ít phấn lên vết cắn của đêm hôm qua.

Sau 1 tiếng ở trong phòng do xấu hổ, cô bước xuống dưới nhà, giờ cũng đã gần 9 rưỡi, Hàn Như Tuyết ghé qua phòng Dương Nhựt Thiếu, thấy những mảnh thủy tinh đã được dọn anh cũng nằm ngủ rồi. Cô khẽ khép cửa lại bước xuống dưới nhà để chuẩn bị bữa trưa.

"Tiểu Tuyết, con lại đây." Hàn Như Tuyết vừa đặt chân xuống tầng 1, Tô Kỳ Diễm từ trong bếp vẫy cô vào.

"Di làm gì vậy? Ngon quá!!!" Cô nhìn thức ăn trong chảo, được quấy đều lên trông thật đẹp mắt. Bàn chân hơi buốt, cô co lên rồi hạ xuống tươi cười.

"Súp gà, con ăn không?" Tô Kỳ Diễm nhìn về mặt của Hàn Như Tuyết liền hỏi.

"Muốn..." Cô nhanh chóng trả lời.

"Bỏ đi, đi ăn với ta đồ đó của chồng con." Tô Kỳ Diễm bẹo má kéo cô lên tầng, bà mở cửa phòng cô bước vào.

Lấy một bộ máy hồng phấn cho Hàn Như Tuyết mặc, sau khi cô thay đồ xong bước ra trông đã hoàn hảo rồi. Cô bước đến gần Tô Kỳ Diễm, bà cũng đã thay 1 bộ đầm mới chờ cô ở giường.

"Tiểu Tuyết, xinh xắn quá. Lâu không gặp con lớn quá, rất giống mẹ con" Tô Kỳ Diễm cười mím, trong đôi mắt có chút buồn rầu.

Hàn Như Tuyết chỉ biết ngượng cười, rồi hai người cùng bước ra.

"Mẹ định bỏ đứa con trai mới ốm à?" Vừa bước ra, Dương Nhựt Thiếu đứng ngoài cửa khoanh tay trước ngực vẻ mặt khó chịu.

"Ồm ở nhà, mẹ muốn đi với Tiểu Tuyết." Tô Kỳ Diễm tát yêu anh, rồi kéo Hàn Như Tuyết đi.

"Cún nhà con, sao mẹ cứ bông bề vậy?" Anh bước đến, kéo cô lại nhưng bất chợt nhận lấy ánh mắt sắc, sát khí dày đặc của mẹ mình anh buông tay cô ra.

"Chưa con, ta sẽ chẳng bông ai ngoài con bé. Con lo liệu đi ta già rồi."....

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Đứng dừng?

"Cún nhà con, sao mẹ cứ bông bề vậy?" Anh bước đến, kéo cô lại nhưng bất chợt nhận lấy ánh mắt sắc, sát khí dày đặc của mẹ mình anh buông tay cô ra.

"Chưa con, ta sẽ chẳng bông ai ngoài con bé. Con lo liệu đi ta già rồi." Tô Kỳ Diễm dừng lại nói, rồi kéo Hàn Như Tuyết đi, cô mang đôi giày thể thao cũng màu nên vết thương chẳng nhói mấy thì thoáng gần đau.

Dương Nhựt Thiếu bước về phòng mình, rồi bước ra với chiếc áo khoác ni trong bộ quần áo đơn giản nhanh chóng chạy xuống dưới nhà. Anh nhanh chân chạy ra trước chiếc xe lamborghini trắng đang chuẩn bị chạy.

Chiếc xe dừng lại, Dương Nhựt Thiếu đuổi tài xế xuống rồi bước lên với vẻ mặt đắc thắng.

"Đây là xe mẹ con trai à..." Tô Kỳ Diễm kéo dài câu nói, tỏ vẻ không hài lòng nhưng cũng phải cho cậu con trai đi. Bời tay lái Dương Nhựt Thiếu đã cầm khó lấy được, bà đàm chiêu suy nghĩ rồi lấy máy điện thoại hủy lịch nhà hàng.

" Con mua lại." Anh lạnh nhạt trả lời.

" Trả mẹ đứa cháu." Tô Kỳ Diễm vừa nói xong rồi bước xuống xe, rồi bước vào nhà để lại hai người trong xe.

Hàn Như Tuyết thấy vậy cũng mở cửa định bước xuống nhưng lại bị giọng nói lạnh của Dương Nhựt Thiếu giữ lại. Rồi cô cũng ngồi im, ánh mắt hướng về phía người phụ nữ đang vẫy tay theo cô. Cô biết đi ấy tạo điều kiện cho cô và anh.

**

Chiếc xe dừng lại trước 1 nhà hàng sang trọng, Hàn Như Tuyết nhìn qua chẳng có gì hứng thú vẫn ngồi yên.

" Muốn đi đâu? " Dương Nhựt Thiếu nhìn về mặt chán nản của cô, liền lên tiếng.

" Ngủ " Cô bình thản trả lời, trong dáng vẻ mệt mỏi ánh mắt có chút lơ đãng.

Vừa ngắt lời vài giây, Dương Nhựt Thiếu cho xe chạy, cứ thế cho ra khỏi vùng ngoại ô đến một cánh đồng cỏ xanh mướt. Nơi đây lồng gió mát, cây cỏ xung quanh cũng có chút lay chuyển nhẹ.

Dương Nhựt Thiếu bước xuống xe, anh đi thẳng về căn nhà gỗ nhỏ phía trước vẫn là cái phong tác lạnh nhạt đó. Hàn Như Tuyết xuống xe, cô cũng bước theo anh vẫn luôn nhìn bóng lưng rộng lớn đó.

Bên trong căn nhà, thiết kế giản dị có nhà bếp, cũng có phòng ngủ, phòng khách, phòng sách nói chung là tuyệt vời. Hàn Như Tuyết ngã mình vào chiếc ghế sofa nhỏ gọn ở phòng khách, mắt khẽ nhắm lại.

" Đơn hàng ngày mai hủy. " Giọng nói của Dương Nhựt Thiếu từ trong phòng ngủ vọng ra, bước chân cũng rõ hơn anh đang tiến đến gần chỗ cô,

Hàn Như Tuyết vẫn im lặng, cô khẽ mở mắt nhìn anh chưa hỏi gì nhưng ánh mắt cũng trả lời câu nói đó.

" Tôi muốn em dừng lại. " Anh lạnh nhạt châm điếu thuốc trước mặt cô, ánh mắt cương quyết của anh khiến cô chỉ nhỏ nhẹ đáp " Tại sao? "

" Chướng ngại vật. " Anh lạnh nhạt lắm, nói ra dào dạt rồi bảo cô ngừng. Vẫn cái ánh mắt khó coi của anh khiến cô chẳng chịu đựng được.

" Tôi chẳng phải là làm không tốt, Tại sao ? Anh muốn bỏ rơi tôi nữa hả? " Câu nói của anh khiến cô nghẹn ứng cổ họng, vẫn là con gái nhưng cô làm được mà. Cô kìm nén vài phút chịu đựng rồi đứng lên, đẩy mạnh anh về phía trước theo từng câu nói. Sức đẩy của cô với anh chẳng là gì, chỉ dịch chuyển có chút xúi, một chút thôi.

" Em làm rất tốt, nhưng những người xung quanh tôi chưa bao giờ có từ bình yên. Và ngay bây giờ em cũng vậy. " Anh nhìn ra cửa sổ, nhà khói thuốc.

" Nhưng bên anh là nơi duy nhất bình yên. Anh muốn đẩy tôi đi đâu nhưng đừng đẩy mối quan hệ ra xa. Làm ơn. " Cô mệt mỏi cúi gầm mặt xuống, giọng nói đầy chân tình mang chút yếu đuối của người con gái. Từ khi gặp anh, ngoài gia đình thì anh là người duy nhất làm cô tổn thương, cũng như ngược lại là ảm áp của hạnh phúc.

" Cuộc đời của một thằng đàn ông lưu lạc trong bóng tối. Sợ hãi nhất là mang bên mình người con gái yêu thương. " Anh vẫn tiếp tục nhìn cảnh sắc bên ngoài qua cửa sổ, không gian trở nên lạnh lẽo đau thương cho một mối quan hệ.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Cởi đồ!!

" Cuộc đời của một thằng đàn ông lưu lạc trong bóng tối. Sợ hãi nhất là mang bên mình người con gái yêu thương. " Anh vẫn tiếp tục nhìn cảnh sắc bên ngoài qua cửa sổ, không gian trở nên lạnh lẽo đau thương cho một mối quan hệ.

" Nếu anh ở bóng tối, tôi sẽ kéo anh ra. Còn nếu bóng tối đó sâu quá.. Tôi sẽ chìm theo anh. " Hàn Như Tuyết ngẩng mặt , cô không dám nhìn đối diện với người đàn ông vô cảm trước mặt chỉ dám nhìn bóng lưng đó. Giọng nói của cô hiện tại rất yếu đuối nhưng vẫn rất vững khẳng định được sự quyết tâm, giống như những hàng cây nhỏ đang cố trụ giữa cánh đồng cỏ lộng gió.

Dương Nhựt Thiếu vẫn giữ im lặng, anh chỉ thưởng thức điếu thuốc rồi ngắm cảnh sắc bên ngoài khiến lòng cô như quặn lại. Cô nghĩ sẽ có tiến triển chứ, sao cứ trôi qua bình yên lại ngập bão vậy?

" Dương Thiếu, tôi vẫn muốn theo anh. " Cô vẫn nhìn bóng lưng đó, giọng nói có chút vào đó đi lên, lòng vẫn mang tia hi vọng.

"Tại sao?" Anh lạnh nhạt hỏi lại cô, cánh cửa sổ lúc vào bỗng bật ra khiến gió lùa vào căn phòng có chút lạnh, đặc mùi thuốc.

"Thực sự con tim tôi nhận thức được, có nhiều thứ giống thuốc nghiện khó bỏ." Vẫn cái bóng lưng đó, cô nói phía sau rồi nhận câu trả lời.

"Con tim tôi cũng nhận thức được, thứ quan trọng nhất đến cùng cũng bị làm hại không nhiều cũng ít." Dương Nhựt Thiếu cúi người xuống, gạt điều thuốc vào chiếc gạt tàn trên bàn. Lần này anh quay lại nhìn cô, ánh mắt vẫn lạnh lẽo khiến trái tim người con gái dần bị dập tắt tia hi vọng.

"Cho đến cùng, anh dạy tôi không được bỏ cuộc. Tôi vẫn chọn anh." Bàn tay cô nắm chặt lại, vẫn như lần nào cảm giác móng tay va chạm với thịt không thay đổi, đau lắm nhưng vẫn dốc sức chống cự.

"Em biết con đường tôi 1 giây sơ xuất cũng có thể mất mạng. Tại sao vẫn chọn?" Bước chân anh tiến gần lại cô, khoảng cách giữa hai người chỉ cách 1 bước chân khá gần.

"Mạng sống tôi anh cứu. Trái tim tôi anh cầm. Thề xác tôi anh dùng. Còn gì?" Cô nhìn thẳng vào cái ánh mắt lạnh lẽo ấy, nói 1 mạch rồi thờ dài ánh mắt vội nhìn nơi khác.

"Tiền" Cô vừa ngắt lời, ánh mắt trốn tránh đi thì bị anh bóp lấy cằm, quay mặt lại mắt đối mắt.

Hàn Như Tuyết không vùng vẫy, chỉ để đôi mắt rời khỏi ánh nhìn của anh. Mọi thứ, dù là hành động thì đôi mắt lạnh lẽo đó đáng sợ hơn gì hết.

"Nếu muốn theo, lệnh Tôi em làm được không?" Bàn tay anh bóp chiếc cằm cô mạnh hơn, như có ý định ép buộc cô nhìn thẳng anh.

"Được..." Câu trả lời được phát ra rất nhanh từ Hàn Như Tuyết, nhưng trong đó có chút lung lay bởi cái ánh gập sát khí lạnh lẽo.

"Coi đồ ra.." Câu nói của Dương Nhựt Thiếu hết sức dứt khoát, chỉ 1 lần không có sự lặp lại.

Bàn tay cô có chút níu lại, nhưng cũng phải đưa tay ra phía sau khẽ kéo chiếc khóa váy. Cô biết việc làm này thật nhục nhã, nhưng anh muốn cô chứng minh ư? Kéo được đến nửa lưng, bàn tay của Dương Nhựt Thiếu trườn qua sau lưng cô, chiếc khóa váy được kéo lên." Đi tắm đi."

Nói xong, Dương Nhựt Thiếu quay người bước vào trong phòng bếp để lại cô vẫn còn đứng đờ đờ. Bước chân cô chậm chậm bước vào phòng ngủ, trên chiếc giường nhỏ đã được đặt 1 chiếc áo sơ mi trắng dài rộng, cùng với 1 bộ nội y đen vẫn còn mắc ghi ngày 23-4 số năm đã bị mờ. Có lẽ khá lâu, nhưng trông khá mới cô nhìn chiếc tủ kính nhỏ bên cạnh có quần áo có nam nữ chắc anh mới lấy. Chẳng nghĩ thêm, cô bước vào phòng tắm.

**

Bước vào phòng bếp, với mùi thức ăn thơm phức đưa đẩy Hàn Như Tuyết nhắc từng bước chân như buột do nước làm vết thương nứt ra. Người đầu bếp chẳng ai khác mà là Dương Nhựt Thiếu, khiến cô không khỏi bất ngờ đứng nhìn.

"Vào xếp bát đi." Dương Nhựt Thiếu đồ đĩa thức ăn ra đĩa, không quay lại anh chỉ lạnh sai khiến cô xếp bát.

Hàn Như Tuyết nhắc bước chân nhỏ, bước đến dàn bát thô sơ nó không giống những thiết kế bây giờ. Những chiếc bát quen thuộc, loại này khá đắt những giới giàu có cũng khó mà mua, trước kia ba mẹ cô cũng có một hộp hiện nay đã ngừng xuất khẩu loại này. Nhìn chúng khoảng 1 phút, cô lấy 2 chiếc bát và 2 đôi đũa.

Thức ăn được bày lên, hai người ngồi đối diện nhau cảm nhận không gian thoải mái cùng thưởng thức đồ ăn.

"Anh ở đây với ai à?" Hàn Như Tuyết nuốt miếng thức ăn, hài lòng bất giác bật miệng hỏi.

"Ba mẹ tôi từng ở đây.." Giọng nói đó vẫn 1 kiểu, nhưng trong ánh mắt anh có chút gì sượt qua 1 tia đau thương.

Từ lúc đó, Hàn Như Tuyết chỉ cặm cụi ăn đồ ăn rất ngon, rất hợp khẩu vị cô lần đầu tiên cô được ăn món anh nấu không tệ. Lúc này, cô chẳng dám nhìn người đối diện, cô chẳng biết ba mẹ anh có chuyện gì. Cô chỉ biết ngày mưa gió hôm đó, Tô Kỳ Diễm đã khóc với mẹ cô nói ai kia bắt con mình.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Bầu trời bỗng xám đi, tiếng sấm vang lên khiến Hàn Như Tuyết đang ăn bỗng giật mình, cô ngẩng lên nhìn phía đối diện không còn thấy Dương Nhựt Thiếu. Có lẽ tiếng gió ngoài kia lớn quá, phải chăng hành động của anh quá nhẹ để cô chẳng nhận ra. Đặt bát cơm dở ở đó, cô đứng dậy nhắc bước chân một mét mới ra phía phòng khách.

Không thấy Dương Nhựt Thiếu, cô rón rén đóng cánh cửa sổ mở toang đang mời gọi những chiếc lá khô vào căn phòng nhỏ. Chiếc cửa sổ chưa

khép lại nửa cánh, chiếc xe của anh chạy qua, cô bị bỏ rơi ở đây sao?

Chiếc cửa sổ hoàn toàn đóng lại, Hàn Như Tuyết bước vào phòng bếp dọn dẹp mọi thứ rất nhanh chóng. Dàn như vết thương ở chân đang tức lên, nhưng cô cũng quên bồng đi làm mọi thứ một cách nhanh chóng.

Căn bếp hoàn chỉnh ngăn nắp, Hàn Như Tuyết bước lại bàn ăn rút lấy 2, 3 tờ giấy rồi bước ra phòng khách. Cô ngồi trên chiếc ghế sofa, nhìn chiếc điện thoại cũng đã gần 12h trưa, chắc anh đi có việc thôi. Lúc này, cô dùng tờ giấy ăn lau vết máu dưới lòng bàn chân, chiếc dép bông trắng cũng nhuộm sắc đỏ cô lững lờ nhìn nó rồi lại im lặng ngả người vào chiếc ghế sofa.

Đôi mắt cứ cô cứ mở ra, rồi khẽ nhắm lại cô vẫn đang đợi bóng hình một người nhưng chẳng may một cơn mưa mà thiếp đi. Sau đó cũng khoảng 1 quãng thời gian lâu, những tiếng "lộp bộp" liên tục vang lên, ngày ngày càng lớn phá hỏng giấc ngủ của cô.

Khẽ ngồi dậy, Hàn Như Tuyết im lặng lắng nghe âm thanh ồn ào bên ngoài, đồng hồ giờ cũng đã 4 giờ chiều. Cô không nghĩ mình ngủ lâu như vậy, anh vẫn chưa quay lại. Lại một đêm mưa gió, bị bỏ rơi sao?

"Chắc anh ấy đến công ty.." Ánh mắt cô dịu dàng, không chút buồn bã nhìn chiếc điện thoại. Cô nghĩ anh sẽ về, bước vào căn bếp nơi đây có cảm giác se lạnh hơn. Nhìn cánh cửa gỗ đang bị gió chèn ép, mưa hắt vào ướt vào 1 khoảng sàn nhà. Quên mất chiếc cửa còn sót lại, Hàn Như Tuyết chậm bước đến, cô khẽ kéo cánh cửa vào gió khá mạnh khiến cô cứ kéo lại bị đẩy ra. Nhưng cuối cùng đóng được, cách đó là nhà vệ sinh bên trong có dụng cụ lau nhà. Chân cô vẫn hơi đau, có cảm giác buốt tấy nhưng cô vẫn cố gắng lau khô lỗ thoi trường hợp nào đó không phải cô cũng có thể là anh khi về sợ ý trượt ngã thì sao?

Chiếc áo sơ mi mỏng manh bị nước mưa hắt, loang ra nước thấm dần vào cơ thể cô. Sức khỏe vẫn là quan trọng, cô bước vào phòng ngủ tìm 1 chiếc áo sơ mi. Cô không biết của ai, nhưng mùi hương quen thuộc, nó có vẻ nhạt nhòa hơn khiến cô nhận ra.

**

Giờ gần 9 giờ tối, bóng dáng Dương Nhược Thiếu vẫn chưa xuất hiện cô vẫn ngồi đợi bên bữa cơm chẳng còn nóng hổi. Trong người có chút mệt mỏi, cô lết mình vào trong phòng ngủ. Bên ngoài đều làm cửa bằng gỗ, riêng căn phòng ngủ để cửa kính khiến cô có thể nhận thấy cơn mưa dù ngớt do so với lúc chiều nhưng vẫn mau hạt.

Tắt bóng đèn lớn, chỉ để lại bóng đèn ngủ mập mờ cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

--

Sáng sớm, mọi thứ vẫn vậy bữa ăn nguyên vẹn, anh vẫn chưa về. Hàn Như Tuyết lặng im nhìn căn nhà, anh đưa cô đến đây làm gì? Bỏ rơi? Chắc anh đi làm thôi.

Hôm nay, cô có đơn hàng nhưng chẳng thể mặc quần áo như thế này đi được. Bước ra căn phòng khách trống rỗng, cảm giác cô đơn đến lạ cô ngồi trên chiếc ghế cầm cúi xem chiếc điện thoại.

"Cạch" Tiếng cửa mở ra, Dương Nhược Thiếu bước vào với âu phục đen lịch lãm, mang phong thái lạnh lẽo như thường ngày, trên tay cầm một túi đồ.

"Ăn sáng chưa?" Anh dựa lưng vào tường, nhìn người con gái phờ phạc trước mặt mình hơi nheo đôi mắt.

"Chưa. Anh đi đâu vậy?" Cô chống hai tay xuống ghế, gương mặt cúi gằm không muốn để lộ gương mặt nhợt nhạt hơn mọi ngày.

"Có việc. Hôm nay em nghỉ đi. Đơn hàng giao cho Tiểu Mỹ." Bước chân anh tiến gần đến chỗ cô, bàn tay thô bạo nâng chiếc cằm cô lên. Ánh mắt anh có chút khó chịu, đôi mắt cau lại rồi thả lỏng ra.

"Anh không tin tưởng tôi?" Đôi mắt cô lạnh đi, gương mặt như đang rất giận anh. Bàn tay nhanh chóng hất mạnh bàn tay anh ra khỏi cằm.

"Đừng dùng giọng điệu đó, thay đổi đến công ti." Anh đưa túi đồ cho cô, rồi ngồi xuống xem xét bàn chân cô. Nó có vẻ đang sưng lên, anh ngước lên nhìn cô rồi giật lại túi đồ. "Nghỉ" Vừa dứt lời anh bế bổng cô lên vào phòng tắm.

Hàn Như Tuyết bỗng chốc im lặng, chẳng dám giận mà con tim cô vẫn muốn giận nùng với anh. Cứ thế ngoan ngoãn trong vòng tay anh, cho vào đến phòng ngủ.

Đặt Hàn Như Tuyết ngồi xuống giường, anh bước lại cái tủ nhỏ gần giường lấy hộp y tế. Quay lại chỗ cô, anh ngồi xuống khẽ nâng bàn chân cô lên dùng thuốc sát trùng nhẹ nhàng nhỏ lên, rất dịu dàng đi vào lòng người.

"Dương Thiếu, anh biết chăm sóc người khác?" Cô bất giác nhìn hành động của anh, rất nhẹ nhàng mỗi lúc như vậy trên gương mặt anh không có chút gì lạnh lẽo đáng sợ ngược lại rất ôn nhu.

"Tôi từng là 1 bác sĩ." Giọng nói anh có chút nuối tiếc, bàn tay băng bó cho cô một cách thành thạo. Người cướp đi sinh mạng bao nhiêu người muốn làm bác sĩ, thật khó tin.

"Vậy sao.." Cô chưa kịp nói hết câu, anh bỗng chốc ngắt lời lên tiếng "Cuộc đời con người không có nhiều lựa chọn, đưa con của Dương Gia càng không thể. EM hiểu chứ?" Băng bó xong anh qua lên hỏi cô, cô thực sự chưa bao giờ thấy ánh mắt nuối tiếc, mang chút buồn bã đó.

" Anh định ở đây à? "

" Giờ về, em muốn ở?" Anh dùng tay xoa nhẹ bàn chân cô, rồi khẽ hỏi nhưng giọng điệu vẫn chẳng đổi

" Không, tôi muốn về." Thực sự nơi đây rất yên tĩnh, tạo cho người khác cảm giác thoải mái nhưng với anh lại gợi lại những kỉ niệm hạnh phúc đã mất. Cô vốn hiểu được cảm xúc mất mát nên rất hiểu.

Bàn tay Dương Nhượng Thiếu khẽ đặt chân Hàn Như Tuyết xuống, cô thấy vậy định đứng dậy bước ra ngoài nhưng nhanh chóng bị anh bế bổng lên đưa ra xe.

" Dương Thiếu, anh bế lộ quá." Cô ngước nhìn phần dưới mình, chiếc áo không thể che hết để lộ phần chân dài thon.

" Ngoài tôi ra, chẳng ai dám nhìn của cô. Cún à." Vừa nghe cô nói, anh đưa tay lên vuốt nhẹ đùi cô, giọng nói gian xảo.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Kế sách mẹ chồng [i]

" Ngoài tôi ra, chẳng ai dám nhìn của cô. Cún à." Vừa nghe cô nói, anh đưa tay lên vuốt nhẹ đùi cô, giọng nói gian xảo.

" Sao cứ kêu Tôi là cún vậy? " Hàn Như Tuyết không động đậy, cô chỉ thắc mắc tại sao cô lại mang danh hiệu đó.

" Tượng trưng cho sự trung thành." Mở cửa xe, Dương Nhượng Thiếu đặt cô vào ghế phụ, rồi quay về ghế mình.

Chiếc xe lăn bánh nhanh trên đường cao tốc, với bao sự chú ý nhưng bên trong không khí im lặng khiến cho Hàn Như Tuyết khó xử. Ánh mắt luôn ngăm nhìn những làn xe qua lại, khung cảnh thật nhạt nhẽo với cô. Chiếc xe rời khỏi đường cao tốc, rẽ vào con đường khác khá quen thuộc căn biệt thự của sự chết chóc, đó là tên gọi của cô đặt cho nó.

**

Trước căn biệt thự đã rất từng quen thuộc, Hàn Như Tuyết chỉ nhìn từ trong xe Dương Nhượng Thiếu thì đã bước xuống. Nhìn bộ dạng ăn mặc của cô bây giờ, bước ra ngoài thật mất mặt nên chỉ biết ngồi im.

Suốt cả một thời gian dài, khung cảnh bên ngoài cũng có chút nắng. Dương Nhượng Thiếu cũng bước ra, trên tay cầm 1 tờ giấy cuộn tròn.

Bước vào xe, Dương Nhượng Thiếu để tờ giấy lên phía trước, cô cũng vì tò mò cầm lấy xem. Là 1 phiếu khám sức khỏe, mọi thứ đều ở tình trạng ổn định nhưng cô chỉ chú ý nhìn vào cái chiều cao 1m87. Từng sáng bước bên anh bao nhiêu lần nhưng đây là lần đầu tiên cô biết chiều cao của anh, đúng là thật bất ngờ.

" Em cười gì? " Dương Nhượng Thiếu đang lái xe, bỗng quay sang nhìn bộ dạng vui mừng bất chợt của Hàn Như Tuyết, cũng bật phát sự tò mò hỏi.

" Vì độ hoàn hảo của anh." Cô không ngần ngại trả lời, đặt tờ giấy lại vị trí ban nãy cô quay người sang phía anh vui vẻ trả lời. Thực sự anh rất cao, rất điển trai, đôi khi rất dịu dàng và cũng rất có thể bị 1 người con gái nó chiếm đoạt mất, cô chỉ cố gượng vui nhìn gương mặt lạnh kia.

" Bây giờ em mới nhận ra? "Anh khước môi anh hơi cong lên, giọng nói đầy sự tự cao nhưng chẳng thể làm người ta ghét được.

" Nếu có 1 đàn mỹ nhân tỏ tình anh có nhận lời không? " Cô quay người lại, ánh mắt nhìn ra ngoài phía cửa xe, lúc này đường phố tấp nập với những gian hàng lớn nhỏ. Nhưng với thân phận bây giờ, muốn được tung tăng ở góc phố thật khó.

" Nếu có thể nhận thì tôi sẽ mất một người con gái... mất cả bà mẹ già. " Anh đang nói rất bình tĩnh bỗng thở dài, rồi nói tiếp. Câu nói dừng lại, chiếc xe cũng phanh lại ánh mắt anh bắt đầu chuyển qua cô.

" Liệu tôi có thể là cô gái đó? " Ánh mắt cô vẫn hướng thẳng ra ngoài nhìn sự náo nhiệt của đường phố vào những ngày cuối tuần. Khung cảnh thật đẹp, những cửa hàng ăn nhỏ, đồ lưu niệm, thật làm cho cô muốn tham ra. Thật chẳng muốn nhận câu trả lời từ chối của anh chút nào, cô chỉ muốn nhảy xuống xe chen vào đàn người nhưng với bộ dạng này thì không.

" Rất có thể.. " Anh lạnh nhạt trả lời, rồi bước xuống xe chen vào đàn người đông đúc. Sự điển trai của anh thu hút người qua đường đến lạ, nhất là nữ giới họ chụp ảnh rồi xin info đó là những gì cô cố nghe được.

Rất nhanh anh bước ra với 1 hộp bánh ngọt hương dâu, rồi bước lên xe. Đến lúc xe bắt đầu lăn bánh, những chiếc điện thoại vẫn mãi miết chụp.

" Cho em." Anh đưa túi bánh được gói trong chiếc túi trong suốt, với những hình thù thú con dễ thương.

Hàn Như Tuyết vui vẻ cầm lấy, bụng cô giờ cũng đói nhìn chiếc bánh mà thèm. Nhưng cũng lạ thay, Dương Nhựt Thiếu hôm nay lại lao vào giữa dòng người chỉ vì 1 chiếc bánh,.. cho cô.

" Anh vẫn ốm à ? " Hàn Như Tuyết trong lòng hạnh phúc lắm, cảm giác được quan tâm từ anh thật dễ làm người khác mềm lòng. Cô nhìn anh hỏi, ánh mắt vui vẻ hơn bao giờ.

Dương Nhựt Thiếu im lặng không nói, một tay lái xe một tay nhanh chóng mở điện thoại đưa cô." Dương Thiếu, trên đường ghé tiệm bánh, nhớ rõ vị dầu cho con bé. Không được trách ta.. " Video kết thúc, Hàn Như Tuyết cũng lặng đi đưa chiếc điện thoại cho anh. Thật đáng thật vọng, anh quả là người ngu ngốc nhất mà cô gặp.

" Ha..ha " Cô để hộp bánh ra phía sau, khẽ lên tiếng cười chua chát nhìn mà xót lòng. " Không cần phải thật thà vậy đâu... Đồ ngốc." Giọng nói của cô tràn đầy sự thất vọng, nó rất nhỏ nhưng cũng đủ để người bên cạnh nghe được chút ít.

**

Họ không nói chuyện cho đến khi về đến biệt thự, lần này Hàn Như Tuyết nhanh chóng bước vào nhà rất nhanh mặc cho chân cứ tấy lên. Vừa vào cô đã đụng mặt Tô Kỳ Diễm, thực sự cô chỉ muốn hỏi tại sao đi lại làm vậy. Thật khiến cô đau lòng mà, cô chỉ dừng lại cúi đầu chào rồi buồn bã nói " Dì không phải làm vậy đâu. Con cảm ơn." Nói xong cô nhanh chóng bước lên lầu, về phòng khóa trái cửa.

--

Dương Nhựt Thiếu bước vào mặt mày hết sức bình thường, Tô kỳ Diễm nhìn thấy liền kéo cậu con trai lại.

" Ta nói con sao? Sao lại làm con bé buồn như vậy? " Tô Kỳ Diễm hết sức nhỏ tiếng, sợ Hàn Như Tuyết nghe thấy kế hoạch của mình.

" Thì cô ta cũng biết rồi, con cũng mua bánh rồi. Mẹ muốn sao?" Dương Nhựt Thiếu khó chịu nói lớn khiến Tô Kỳ Diễm khó xử bịt mồm anh lại.

Tô Kỳ Diễm thờ dãi, với cái tính cách thẳng thắn lạnh nhạt của Dương Nhựt Thiếu " Lên xin lỗi nó đi, người con gái cần yêu thương. Không phải là sự thẳng thắn.. " Bà mẹ mới quay người đi, nhưng rồi dừng lại lên tiếng " Mẹ nói rồi, đừng mang cái tính cách cha con, người con gái cần yêu thương." Giọng nói Tô Kỳ Diễm lúc này mềm yếu, thực sự bà cũng đã từng trải cái cảm giác này..

Không khí căn phòng khách im ắng, Dương Nhựt Thiếu vẫn đứng lặng ở đó, anh nhớ cái gương mặt buồn bã khi cô xem xong cái clip đó. Bất động vài phút, anh bắt đầu bước lên lầu thì gặp mặt Quý Văn với Hoàng Kiệt đang đứng đợi.

" Lão đại à, cứ vậy không chừng Tiểu Tuyết tử tự đó.." Quý Văn lên tiếng, tay vẫn cầm điện thoại ánh mắt buồn bã.

" Im đi, mày đọc lắm truyện lẫn à." Hoàng Kiệt nhanh chóng dúi đầu Quý Văn." Lão đại, xin lỗi." Hoàng Kiệt lên tiếng xin lỗi, rồi kéo Quý Văn vào phòng , nhưng chưa kịp đóng cửa thì bị Dương Nhựt Thiếu ngăn lại, nhanh tay giật chiếc điện thoại.

Ánh mắt nhanh chóng lướt qua vài dòng, đọc cái cảnh người phụ nữ buồn bã cất tay anh liền quăng mạnh chiếc điện thoại xuống đất rồi bước về phòng.

Vài phút trôi qua, Dương Nhựt Thiếu không ngừng suy nghĩ về cái thứ mình vừa đọc liệu cô có thể. Anh cứ đứng rồi lại ngồi.. " Liệu lá gan của cô ta có đủ để tự kết liễu mình không? " Anh đưa tay lên gãi đầu, rồi quyết định sang xem xét tình hình bên phòng cô.

Vừa bước ra khỏi cửa, khác với những gì Dương Nhựt Thiếu vừa nghĩ. Trước mắt anh bây giờ là Hàn Như Tuyết vẫn đang vui vẻ, diện bộ váy đen bó sát có vẻ đang định đi đâu đó.

" Đi đâu? " Nhanh chóng trở lại phong thái lạnh lùng, Dương Nhựt Thiếu dựa người vào tường ra vẻ hỏi han.

" Bar.." Hàn Như Tuyết nhìn đáng vẻ đáng ghét của Dương Nhựt Thiếu, cô cũng học cách lạnh nhạt trả lời rồi bước qua anh.

Cùng lúc này Quý Văn cũng thò đầu ra lên tiếng." Tỷ tỷ, cho em đi với.. " Cậu rất nhỏ tiếng vậy cô.

" Đi " Hàn Như Tuyết vui mừng, vậy cậu ta nhưng nhanh chóng bị vòng tay Dương Nhựt Thiếu ôm chọn eo bước xuống trước.

" Quý Văn, tôi trừ lương cậu.." Dương Nhựt Thiếu vừa bước vừa lạnh nhạt lên tiếng, không quên vút cho cậu ta ánh mắt tức giận.

" Giỏi lắm, ta già lương gấp đôi " Tô Kỳ Diễm lên tiếng từ trong phòng Hoàng Kiệt bước ra, vỗ vai Quý Văn rồi nhìn hai người nam nữ bên dưới.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

"Giỏi lắm, ta giả lương gấp đôi" Tô Kỳ Diễm lên tiếng từ trong phòng Hoàng Kiệt bước ra, vỗ vai Quý Văn rồi nhìn hai người nam nữ bên dưới.

--

Chiếc xe lăn bánh nhanh trên con phố lớn, sáng sớm đi bar thật chẳng đúng chút nào.

"Dừng xe đi.." Hàn Như Tuyết lạnh lùng lên tiếng, một tay đã cầm sẵn túi sách.

"Em muốn đi đâu?" Chiếc xe chỉ lăn bánh chậm hơn, chứ không hề dừng lại. Dương Nhựt Thiếu nhìn hàng phố bên ngoài chẳng có gì đặc biệt, taxi cũng không có thể đi đâu.

"Có việc.." Câu nói của cô kéo dài, ánh mắt chẳng thèm nhìn anh nhưng thâm tâm thì lại quan tâm lắm. Dù giận cô vẫn muốn nhìn anh, rồi muốn nghe câu xin lỗi thành thật từ anh.

Dương Nhựt Thiếu không đáp lại, xe cũng dừng lại. Cô thấy vậy mà chuẩn bị bước xuống nhưng lại bị kéo lại. "Ngồi im" Anh cất giọng lạnh lùng, một tay giữ người cô lại.

"Chân đã bị thương, còn đau giày cao gót. Em không thể coi trọng bản thân mình chút sao." Dương Thiếu khẽ cúi xuống nhắc chân cô lên, tháo chiếc giày 7 phân kia ra rồi tức giận mở cửa xe ném ra ngoài đường. Hàn Như Tuyết thấy vậy, khẽ quay lại nhìn anh rồi nhanh quay đi.

Vết thương lại rỉ máu, khiến Dương Nhựt Thiếu lại có cơ tức giận với cô. Anh cau mày nhìn cô bằng ánh mắt đầy phẫn nộ, tay nhanh chóng tháo chiếc băng cá nhân dưới chân cô.

Đề chân Hàn Như Tuyết xuống, Dương Nhựt Thiếu lấy chiếc khăn mùi xoa trong túi áo mình băng vết thương cô lại. Trở về vị trí của mình, anh bắt đầu lái xe.

"Đói chưa?" Đi được một thời gian ngắn, Hàn Như Tuyết cũng không nói gì bắt buộc anh phải lên tiếng. Hơn 2 phút trôi qua, cô vẫn không trả lời ánh mắt luôn hướng nhìn cảnh sắc bên ngoài, khiến anh càng mất kiên nhẫn. "Tôi đang hỏi em."

"Rồi." Hàn Như Tuyết trả lời cộc lốc, cô vẫn chẳng quay lại nhìn anh.

"Muốn ăn gì?"

"Hamburger"

Cứ thế chiếc xe lăn bánh đến tập đoàn Dương Gia, khiến Hàn Như Tuyết có chút bất ngờ, cũng có chút tức giận. Bụng cô vốn đang muốn ngào thét lên, tối qua đã đợi anh chẳng ăn gì rồi thật quá đáng.

Chiếc xe đỗ thẳng trước cái tập đoàn lớn, Dương Nhựt Thiếu bước xuống mở cửa rồi bế cô bước vào. Trước cái hành động của anh, rất nhanh thực sự cô chưa kịp phản kháng lại đã bị nhắc bổng lên nên cũng chỉ biết im lặng chịu đựng.

Những bước đi của Dương Nhựt Thiếu là những tiếng chào cung kính "Dương Tổng đã đến.." Đi đến đâu cũng thấy, cảnh tượng này cũng chẳng có gì bất ngờ, nhưng nó làm tăng sự hiện diện mỗi khi anh có mặt.

Dường như những bước đi đó là hào quang, Hàn Như Tuyết cũng ngoan ngoãn nằm trong vòng tay rắn chắc của anh.

--

Chiếc thang máy dừng lại ở tầng 54..

Hàn Như Tuyết vẫn im lặng nằm trong vòng tay của Dương Nhựt Thiếu, ánh mắt cũng chẳng ngược nhìn anh thêm lần nào nữa chỉ tựa đầu vào lồng ngực anh.

Đến phòng làm việc của Dương Nhựt Thiếu, cô thư ký nhanh chóng mở cửa cho anh. Lúc này, Hàn Như Tuyết chột ngốc đầu dậy, nhìn cô thư ký kia.. không phải cô thư kí hôm trước đặc biệt là trẻ đẹp, khiến cô thêm phần bất an.

"Nhìn cái gì?" Dương Nhựt Thiếu thấy cô lo ngại nhìn cô thư kí, mãi cho đến khi cánh cửa đóng lại cô vẫn nhìn.

"Anh đổi thư kí?" Cô nhanh chóng quay lại nhìn anh hỏi.

"Người kia dưỡng thai rồi. Có vấn đề gì?" Dương Nhựt Thiếu vừa nói, vừa khẽ đặt Hàn Như Tuyết xuống chiếc ghế sofa. Sau đó, anh bước lại phía bàn làm việc với đồng giấy tờ chất đống.

"Không có gì.." Hàn Như Tuyết nhanh chóng đáp lại, ánh mắt có chút nghi ngờ.

Sau vài phút, lúc lợi tìm đồ Dương Nhượng Thiếu quay lại với lọ thuốc sát trùng. Anh hơi cau mày nhìn thái độ khó chịu của cô, nhưng rồi vẫn nhẫn nại cúi xuống xem xét vết thương.

"Đau không?" Sát trùng vết thương đã xong, anh khẽ xoa xung quanh bàn chân cô một cách nhẹ nhàng để vết thương dịu đi.

"Không.." Cô vẫn cái thái độ lạnh lùng đáp lại, ánh mắt cô lúc này nhìn ra phía ngoài cửa kính nhưng mỗi khi anh cúi xuống thì lại luôn hướng nhìn.

Thấy vậy, Dương Nhượng Thiếu liền đứng dậy đi lại phía bàn làm việc, khẽ cất tiếng cho gọi thư kí qua máy chiếc máy trên bàn.

Cô ta nhanh chóng bước vào, tiến đến gần bàn làm việc của Dương Nhượng Thiếu khẽ mỉm cười chờ nhận lệnh từ anh.

"Đặt Hamburger.." Dương Nhượng Thiếu lạnh lùng nói, ánh mắt anh khẽ liếc qua phía Hàn Như Tuyết, thấy cô đang nhìn thư kí chăm chăm anh liền hiểu ý khẽ cong môi cười với cô ta.

Thư kí thấy vậy cũng mỉm cười lại, rồi quay người ra ngoài. Gương mặt Hàn Như Tuyết có chút tối đi, cô dựa người vào chiếc ghế sofa một mồi mồi túi sách lấy chiếc điện thoại ngồi lướt bản tin. Cứ lướt được vài tin, lại là hình bóng của chàng nam nhi rất gần cô. Những tấm ảnh được chụp sáng nay được lan truyền nhanh không tả nổi, cô vẫn cứ lướt càng lướt càng thấy nhưng tiêu đề "Nam thân Dương Gia "

"Em thấy tấm ảnh hưởng của tôi lớn chứ?" Dương Nhượng Thiếu đứng trước mặt Hàn Như Tuyết, anh vẫn ngoảnh nhìn bản tin của cô rồi ra vẻ tự kiêu.

"Nam Thân ư? Thật không đáng.. Một người đến cả yêu thương còn chẳng biết.. Không đáng.." Hàn Như Tuyết nhìn Dương Nhượng Thiếu lại một chút, rồi lên tiếng phán xét.

"Dạy Tôi cách yêu thương đi.." Dương Nhượng Thiếu khẽ cúi người, nâng cằm cô lên ánh mắt có chút gian xảo báo trước hành động tiếp theo.

"Anh có chắc anh làm được?" Vẫn giữ nguyên tư thế, Hàn Như Tuyết dùng ánh mắt chế giễu thách thức anh. Cũng chẳng thua kém, cô kéo lấy chiếc cà vạt của anh khiến khoảng cách của hai người dường như thu nhỏ lại.

"Rất có thể được.." Chỉ trong vài giây tích tắc, Dương Nhượng Thiếu đáng mặt bản thân mình trước thân hình nóng bỏng kia.

Hàn Như Tuyết thả chiếc cà vạt ra, khẽ thở dài tỏ vẻ thất vọng "Dương Thiếu, bản chất của anh thật xấu.."

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Xa

Hàn Như Tuyết thả chiếc cà vạt ra, khẽ thở dài tỏ vẻ thất vọng "Dương Thiếu, bản chất của anh thật xấu.." Cô vừa dứt lời cũng chẳng thèm nhìn anh thêm chút nào, vốn dĩ cô chẳng muốn làm vậy. Hành động đó thật mất mặt, cô cũng im lặng đi bởi bên ngoài chột có tiếng bước chân vang lên.

"Cốc cốc.." Tiếng gõ cửa vang lên, Dương Nhượng Thiếu chưa kịp lên tiếng thì cánh cửa đã mở ra.

Người đàn ông trạc 50 tuổi bước vào, Hàn Như Tuyết bỗng chốc đẩy Dương Nhượng Thiếu đó là phản xạ đầu tiên của cô khi nhìn thấy Dương Ôn Tư. Ông ta chính là ba của Dương Nhượng Thiếu, cô nhớ không nhầm chính xác là ông ta, đặc biệt hơn phía sau là Lý Khả Nhiên.

"Thằng bát hiệu này, còn đâu bộ mặt họ Dương nữa.." Dương Ôn Tư bước nhanh hơn đến chỗ Hàn Như Tuyết, nhưng ánh mắt ông luôn nhìn Dương Nhượng Thiếu mà la mắng. Gương mặt ông đang đầy sát khí, dường như muốn băm dĩa con trai trước mặt thành trăm mảnh.. Ánh mắt lạnh lẽo sâu thẳm là sự phẫn nộ, đáng vẻ nghiêm nghị khiến Hàn Như Tuyết bỗng khẽ run lên, sống lưng lạnh buốt .

"Có gì bề mặt?" Dương Nhượng Thiếu lạnh lùng hỏi Dương Ôn Tư. Gương mặt có chút chuyển biến, trông cũng có chút kính cẩn với ba.

"Nhiên Nhiên con bé nó tốt tính bao nhiêu mày lại đi tìm con bé này. Gia thế không có.. Học thức không.. Lại còn làm chuyện đó trong tập đoàn. Mày.. mày " Dương Ôn Tư tức giận nói một mạch, nhưng bỗng ngưng giọng khản đặc lại khiến không nói được nữa liền dừng lại. " Khụ khụ " Ông bỗng chóc, ho lên vài tiếng, qua đó cho thấy tình hình sức khỏe của ông không tốt..

Dương Nhượng Thiếu im lặng chưa kịp phản đối thì nhìn sang phía Hàn Như Tuyết, cô đang cố đứng dậy để tỏ thái độ lịch sự trước mặt người lớn. " Xin lỗi ông.." Đứng dậy trước mặt Dương Ôn Tư, cô khẽ cất giọng xin lỗi rồi nhấc chân bước ra ngoài một cách khó khăn. Cô nghĩ ông cũng là một người ba, muốn tốt cho con trai trong tình cảnh này cô cũng chẳng chối cãi được gì.

Bước được 2 bước, một bên chân cô tê nhức nhưng cô vẫn chịu khó nhích bước chân nhỏ chậm rãi. Dương Nhượng Thiếu nhìn phía sau lưng cô, tỏ vẻ khó chịu liền sai bước nhanh đến đỡ cô.

"Bỏ ra đi.." Hàn Như Tuyết ghé vào tai Dương Nhượng Thiếu nói nhỏ.

" Tại sao phải vậy? " Anh lạnh lùng nói, không chút nhỏ nhẹ.

" Đẳng nào cũng là ba anh, buông ra coi. Tôi ở đây chút nữa là chẳng ngấm được đâu." Hàn Như Tuyết khẽ huých vai mình vào người Dương Nhượng Thiếu, cũng muốn cho anh biết giới hạn chịu đựng của cô là có mức.

" Lần này thôi đó. Ngồi bên ngoài đừng đi đâu.." Vẫn giọng điệu, vẫn âm lượng anh không có chút nào riêng tư khiến cô thêm khó chịu cố bước ra.

Lúc này đi được hai bước nhỏ , Hàn Như Tuyết dừng lại khẽ nhắc chân lên cùi người xoa bóp. Việc xoa bóp khiến chân cô sẽ bớt nhức, tuy không giảm được nhiều nhưng cũng ổn hơn.

" Dương Thiếu, ta cho con thời gian 1 tháng nữa mau chóng chuẩn bị hôn lễ đi.." Dương Ôn Tư lên tiếng, không quên liếc nhìn Hàn Như Tuyết 1 cái " Không được trách ta.." Ông dờ giọng đe dọa, có vẻ như rất kiên quyết, khiến anh có chút băng im lặng.

" Tùy ông, đừng để thành đám tang.." Dương Nhượng Thiếu khẽ nhếch khóe môi lên, giọng nói chẳng chút tôn trọng.

Lý Khả Nhiên im lặng một lúc, chỗ đứng cũng không dịch chuyển vừa nghe xong câu nói trong lòng có chút tức giận cũng có chút sợ hãi. Cô ta vẫn chẳng quên âm mưu mình đến đây, liền quay người ra phía Hàn Như Tuyết, nở nụ cười tươi khẽ đỡ cô đang cố bước đi khó khăn.

" Bỏ ra " Hàn Như Tuyết cau mày nhìn Lý Khả Nhiên , giọng nói không chút khiêm nhường, gương mặt có chút khó chịu.

" Tôi chỉ muốn giúp cô thôi mà." Lý Khả Nhiên tỏ vẻ yếu đuối, tốt bụng ăn nói rất nhẹ nhàng.

" Tránh ra, á.." Hàn Như Tuyết mặt mày nhăn nhó, cô đang cố kháng cự lại Lý Khả Nhiên. Đúng là ai nhìn cũng có thể thấy cô ta đang cố gắng giúp đỡ cô, nhưng không hay là mỗi bước chân cô ta đều cố dùng đôi giày mình chà đạp lên chân cô.

Mọi thứ từ phía Dương Nhượng Thiếu đều bị lấp đầy bởi người đàn ông trước mặt, cho đến khi tiếng kêu của Hàn Như Tuyết lớn hơn thì anh mới phát hiện ra người con gái đang bị giữ chặt trong tay Lý Khả Nhiên. Nhanh chóng anh bước đến đánh lấy cô từ Lý Khả Nhiên, không nương tay anh hất cô ta ra nhưng cũng nhờ tấm tường vững chắc kia mà cô ta chưa ngã. Hình ảnh này nhanh chóng lọt vào mắt Dương Ôn Tư, khiến ông vô cùng giận dữ.

" Mày lại muốn làm gì? Nhiên Nhiên nó chỉ có ý tốt thôi mà.. Mày xin lỗi con bé mau." Dương Ôn Tư nhìn cảnh Dương Nhượng Thiếu đẩy Lý Khả Nhiên, khiến cô ta suýt vấp ngã liền tức giận lên tiếng.

" Cô ta ư, Dơ Bẩn. " Dương Nhượng Thiếu tức giận, giọng nói anh chứa đầy phẫn nộ.. Anh tức giận đến mức quên rằng Hàn Như Tuyết đang trong lòng mình mà ghì chặt cô đến khó thở.

Lý Khả Nhiên dường như im bật, cô ta biết anh chuẩn bị làm gì tiếp theo liền nhanh chóng kéo tay Dương Ôn Tư đi. Trên khoé mi cô ta, đọng lại giọt nước mắt khiến Dương Ôn Tư mềm lòng, có chút xót thương cho cô ta nên đành bỏ qua.

Căn phòng trở nên im ắng sau tiếng đóng cửa đó, cô thư kí bên ngoài cũng biết điều nên chưa mang đồ ăn vào chỉ đứng ngoài chờ.

" Bỏ tôi ra đi.." Hàn Như Tuyết đau đớn trong vòng tay Dương Nhượng Thiếu, cô cũng đã chịu đựng trong 5 phút nhưng ngày anh càng thắt chặt cô hơn khiến hơi thở cô cũng yếu dần.

Vẫn 1 tư thế, dù làm gì cũng chẳng thể thoát khỏi cánh tay như thép của Dương Nhượng Thiếu, cứ vậy hơi thở cô yếu dần đi.." B..ò.. Tò.i.. Ra " Giọng nói yếu ớt lần nữa vang lên, thực sự từ đêm hôm qua cô đã hơi mệt giờ thì thực sự đuối sức.

Cánh cửa lần nữa được mở ra, gương mặt Hàn Như Tuyết đập dính mồ hôi, đôi mắt gần như sắp sụp xuống cầu xin bóng người mập mờ đang chạy về phía mình.

Cơ thể cô dần được thả lỏng ra, thực sự rất đau lòng ngực cô co bóp nhanh dần dập do sự ghì chặt của anh. Thực sự, rất đáng sợ, ánh mắt cô vẫn nhìn người đàn ông trước mặt hình ảnh rất mập mờ.

" Tiểu Tuyết, con ổn không? " Tô Kỳ Diễm một tay ôm lấy cô, một tay dùng khăn mùi xoa lau mồ hôi trên gương mặt nhợt nhạt kia.

" Con chỉ hơi mệt.." Gương mặt nhợt nhạt đi bao nhiêu, chỉ hơi thôi khiến cho Tô Kỳ Diễm càng lo lắng.

Bà nhờ Quý Văn bế cô xuống xe, đưa đi bệnh viện trước.

Dương Nhượng Thiếu, anh vô cảm ngồi sải mình trên chiếc ghế sofa ngay sau khi buông Hàn Như Tuyết ra. Gương mặt anh vẫn giữ cái sát khí âm u, nhưng sâu trong đôi mắt lại sục qua tia đau thương khó nhận ra.

" Mẹ, ông ta sẽ giở trò gì? Cô ấy sẽ ra sao?. "Dương Nhượng Thiếu dùng hai tay xoa hai cực thái dương.

" Ta sẽ đưa con bé qua Mỹ. Con lo giải quyết đi " Tô Kỳ Diễm ngược mắt nhìn khung cảnh thành phố qua lớp cửa kính, rồi thờ dãi.

" Con muốn chăm sóc cô ấy một ngày.." Dương Nhượng Thiếu đứng dậy, xoay người ra phía cửa chính, chưa kịp bước anh vẫn chờ câu trả lời từ mẹ.

"Đừng quên xin lỗi. " Tô Kỳ Diễm lên tiếng, bà không quay lại dường như không có ý định rời khỏi công ty.

**

Căn phòng ngập mùi thuốc sát trùng, kháng sinh khiến ai cũng phải khó chịu.

Hàn Như Tuyết mệt mỏi đưa ánh mắt nhìn khung cảnh thiên nhiên bên ngoài, cảnh sắc thu nhợt nhạt. Cây cối trần trụi hơn, đôi khi cũng vì thế mà qua cánh cửa sổ khe hở kia có thể nghe thấy tiếng gió vi vu, lạnh lòng người.

" Lão, đại, cô ấy khỏe rồi " Quý Văn ngồi hàng ghế chờ bên ngoài, nhanh chóng cúi chào thông báo Dương Nhượng Thiếu.

Bóng người mang sự lạnh lẽo bước vào, gương mặt anh chẳng có biểu cảm nào tốt cứ như tảng băng khiến người ta xa lánh, khiếp sợ. Ai kia xa lánh, khiếp sợ nhưng người con gái bị hắt lại ngóng trông đến lạ. Tiếng nói bên ngoài vừa vọng đến tai, ánh mắt Hàn Như Tuyết vội đổi đối tượng.

" Em khỏe chưa? " Dương Nhượng Thiếu bước đến ngồi xuống khoảng trống bên cạnh cô, anh lạnh lùng hỏi khiến sự quan tâm trở nên rẻ mặt.

" Đờ rồi. Anh ăn gì chưa? " Cô mỉm cười với anh, biết bản thân mình đang rất xanh xao. Chẳng có phấn son để che nó như mọi ngày, cô dĩ nhiên cũng chẳng dám nhìn thẳng anh nữa mà chỏ về với hành cây trơ trụi ngoài kia.

" Tôi chưa. Xin... Lỗi. " Câu nói không hoàn chỉnh cho dù anh đã luyện tập suốt thời gian trên xe.

Hàn Như Tuyết nhìn sự gượng ép rõ hơn cả tiếng gió lùa vào, liền cười trừ. " Anh đẩy em đi ăn nhé " Nở nụ cười dịu nhẹ, bỗng dưng cô trở nên lạ lùng.

Nhấc chân xuống giường bệnh, Dương Nhượng Thiếu đẩy chiếc xe lăn từ phía bàn uống nước lại. Chưa vội bế cô lên, anh cúi xuống xem vết thương ở chân rồi mới đứng dậy nhắc cô qua.

Suốt một hành lang dài, với bao ánh mắt chăm chú nhìn nhưng hai người vẫn duy trì sự im lặng. Cho đến khi Hàn Như Tuyết mạnh bạo nói ra câu nói bị ghen lại suốt một quãng thời gian nhỏ.

" Anh sẽ kết hôn à?"

" Có thể..."

" Ừ " Cô từ trong tuyệt vọng, không dám khóc, không dám để lộ gương mặt buồn, cũng không muốn gượng cười.

" Em muốn đi đâu không? " Anh khẽ lên tiếng.

" Biển, một bãi biển hẻo lánh."

" Tôi đưa em đi? "

" Anh hứa đó " Cô khẽ mỉm cười, nhưng khóe mi lại đọng lại giọt lệ mặn..

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chờ _

"Em muốn đi đâu không?" Anh khẽ lên tiếng.

" Biển, một bãi biển hẻo lánh "

" Tôi đưa em đi "

" Anh hứa đó." Cô khẽ mỉm cười, nhưng khóe mi lại đọng lại 1 giọt lệ mặn.. Sắp có hôn lễ..

Chiếc xe lăn, được đẩy đi hết hành lang với không khí nặng nề, gió thu ngày càng mạnh hơn dường như sắp có bão. Thực sự nó thật giống với tâm trạng của cô, đau thương như muốn bức phá tất cả, còn nó đang cố bức phá tấm cửa kính.

Dương Nhượng Thiếu dừng lại, anh không đẩy nữa bởi bất chợt tiếng chuông điện thoại reo lên.

" Về nhà ngay cho tao.." Người bên đầu dây quát lớn, lớn đến mức anh vốn chẳng bật loa ngoài, mà cô vẫn có thể nghe thấy.

Theo phản xạ của sự tò mò, chỉ là bất giác tò mò Hàn Như Tuyết quay người khẽ nhìn người đàn ông với gương mặt vô cảm, cúp điện thoại rất nhanh.

Chiếc điện thoại được cất về vị trí cũ, Dương Nhựt Thiếu hơi cau mày nhìn cô. "Đói rồi, ta đi tiếp." Anh cất cái giọng lạnh nhạt khiến sự quan tâm vốn như không khí lướt qua..

"Ừ. Đi." Cô nở nụ cười lâu rồi chưa có rồi quay người lại nhìn dòng người phía trước. Thực sự rất nhiều người đang nhìn về phía cô, điện thoại luôn hướng về khiến cô chỉ biết cúi gầm mặt xuống.

--

Trong khu nhà ăn, giờ cũng gần trưa nên mọi người kéo xuống ăn, rất đông. Hàn Như Tuyết được Dương Nhựt Thiếu đẩy đến chiếc bàn xa nhất, nơi vắng vẻ nhất rồi quay người đi về phía quầy đồ ăn.

Ánh mắt Hàn Như Tuyết không ngừng nhìn theo bóng lưng rộng, cho đến khi nó khuất dần cô vẫn hướng mắt về phía đó. Sự thu hút của Dương Nhựt Thiếu khiến cô có chút liên lụy, ai đi qua cũng liếc nhìn cô giống như tò mò thứ gì đó lạ lẫm. Cũng chẳng muốn quan tâm đến những điều đó, cô chỉ nhìn về phía quầy ăn chờ anh quay lại.

Hơn 5 phút trôi qua, cuối cùng anh cũng quay lại hai tay bê khay thức ăn.

Đặt khay thức ăn xuống bàn, Dương Nhựt Thiếu kéo ghế lại gần Hàn Như Tuyết hơn, rồi khẽ nhắc bát cháo xương nóng hồi đặt về phía cô. Còn anh chỉ dùng 1 suất cơm chiên trứng nhỏ.

"Ăn đi còn nóng." Anh lên tiếng xúc một thìa cháo đưa cô, nhưng bỗng khựng lại vì cô nhìn anh cười rất tươi, trông rất vui chẳng có sự gượng ép nào.

"Sao?" Anh lạnh nhạt, nhìn cô cau mày thắc mắc.

Hàn Như Tuyết vẫn cười, cô đặt tay mình lên vai anh. "Anh muốn em ăn bông sao, xúc cháo phải như vậy." Cô lấy thìa cháo từ tay anh, rồi xúc lấy phần cháo bên ngoài. Nhìn anh chần chừ vài giây, cô đưa thìa cháo về phía anh "Thử đi, đỡ nóng hơn đó.." Cô gượng ngừng nói.

"Ừ." Anh trả lời rồi há miệng, nhận miếng cháo từ cô, thực sự rất ngon và rất muốn ăn nữa bởi nó không có nóng rất như cách anh từng ăn, nhưng cũng là do 1 phần nào kia.

Gương mặt Dương Nhựt Thiếu nhanh chóng biến chuyển, khiến Hàn Như Tuyết cũng có phần vui lên. Cô xúc miếng cháo nữa, đưa về phía anh. "Ăn nữa không?" Cô hỏi.

"Em ăn đi, tôi có đồ rồi." Anh lạnh nhạt tiếp lại câu nói của cô, rồi chăm chú ăn phần cơm của mình, lúc này anh chợt nhận ra những món ăn anh từng cho là tầm thường đó nhạt nhẽo nhưng thật sự khá ngon.

Hàn Như Tuyết vẫn nhìn Dương Nhựt Thiếu ăn, cô đang rất quý trọng những giây phút ở bên anh, thực sự là rất quý trọng. Dừng lại khoảng khắc đó, cô cũng bắt đầu ăn. Thực sự cô ăn rất lâu, khiến anh ngồi ăn xong còn phải đợi cô hơn 5 phút.

--

"Xong rồi." Cô ăn xong liền quay sang nói với anh.

"Lâu la." Mày anh lại cau lại, tỏ vẻ khó chịu.

"Ừ."

"Về phòng?" Anh nhìn cô, thái độ cô lạnh đi khiến anh nhanh chóng đổi chủ đề.

"Ừ." Cô dùng khăn giấy lau miệng, rồi quay lại cười tươi. Biểu cảm hôm nay của cô thật khiến anh bối rối, cả 2 người đều chẳng ai là nhìn nụ cười của nhau dễ như vậy.

--

Rồi 2 khu phòng được phân ra, hai người vẫn im lặng tiến về phía phòng bệnh.

"Dương Thiếu, anh đưa em đi mua quần áo nhé!" Hàn Như Tuyết vui vẻ ngoái nhìn Dương Nhựt Thiếu. Cô đã suy nghĩ suốt một hồi trong lúc anh đẩy về phòng, kết quả là cô vẫn muốn được như vậy 1 lần. Thực sự, chỉ là diễn cũng được.

"Để sau." Anh vẫn tiếp tục đẩy và không chấp nhận yêu cầu cô 1 cách lạnh nhạt.

"Dương Thiếu, anh đưa em đi chơi nhé!" Cô hòng cô hơi nghẹn lại, cô vẫn gượng cười nhỏ nhẹ nói.

"Để sau đi." Vẫn vậy..

"Dương Thiếu, anh thử yêu em nhé!" Lần này, cô không muốn gượng cười nữa bởi nếu vậy xong cô sẽ khóc mất. Cảnh sắc ngoài trời thật hoang tàn,

tiếng sấm dần nhiều hơn... Sắp mưa rồi, khóc hộ cô nhé.

"Không thể " Chiếc xe lăn vẫn được đẩy chậm, anh vẫn lạnh nhạt trả lời.

"Tại sao? " Giọng nói cô yếu đi, mệt mỏi nhưng cô vẫn muốn biết lí do.

"Thuốc phiện thừa rồi cũng nghiện, Thừa yêu rồi cũng lụy. " Anh lạnh nhạt giải thích, câu giải thích tàn khốc y như anh.

"Vậy anh sẽ kết hôn? " Trời đã đổ mưa, khóe mắt cô đã ướt, sống mũi đã cay.

"Có lẽ " Dừng lại trước cửa phòng bệnh của cô vài giây, anh mở cửa đẩy cô vào.

"Nếu em có sự nghiệp anh cưới em chứ? " Cô vẫn chẳng ngừng hỏi, khóe mắt ướt hơn lệ cũng mau hơn.

"Rất có thể " Anh lạnh nhạt trả lời, gương mặt luôn luôn mang 1 sắc thái âm u khó chịu đến lạ. Mặc cô khóc anh vẫn về cô lên giường, không 1 chút dỗ dành.

"Đừng cưới chị ta nhé! " Nước mắt cô mau hơn, thực sự là chẳng ngăn được lòng mình cô đang buông thả mọi thứ. Cô đã mất tất cả, cô vẫn luôn muốn chiếm đoạt anh trong 2 năm qua nhưng thực sự nó khóa chặt quá.

"Nín, Tôi từng nói tôi là chồng em mà " Nhìn cô khóc, lòng anh có chút rung động liền lấy khăn mùi xoa trong túi lau nước mắt cho cô. Từ nhỏ, từ khi cô còn khá bé danh hiệu phu nhân Dương Gia vốn được trao cho cô thực sự là vậy đến anh cũng không hiểu.

"Thật? " Cô ngừng khóc, có chút vui mừng hỏi anh.

"Qua Mỹ học tập, tôi chờ em " Anh lạnh nhạt câu nói như một mệnh lệnh khiến cô im lặng không trả lời.

"Sẽ không được gặp anh à? " Con mưa dày hơn, cô lại buồn bã nhìn cảnh sắc bên ngoài. Lại phải chờ nữa ư?

"Tùy kết quả học tập " Vẫn giữ nguyên ngữ điệu đó.

"Còn An gia " Gương mặt cô bỗng dưng biến sắc, sự thù hận lại che đậy gương mặt vui vẻ ban nãy để lại sự lạnh nhạt mang theo hơi tàn nhẫn.

"Tùy em" Chuyện cô từng nói tự giải quyết anh nhất định không nhúng tay. Thậm trí là giúp đỡ, đó là quy luật của việc nói và hành động với anh.

"Anh không về à? " Cô vẫn ngắm cảnh sắc bên ngoài, cơn mưa đang ngớt dần, trời bỗng dưng cũng hừng nắng. Có vẻ trời cũng như cô, tâm trạng ổn hơn rồi.

"Ừ " Vừa trả lời xong, anh cau mày nhìn đồng hồ rồi bước đến cửa sổ kéo kín rèm.

"Ngủ đi, chiều tôi đưa em đi biển " Ngoài câu nói nhắc nhở đó ra, anh không nói thêm gì chỉ ngồi dựa lưng vào thành ghế.

Suốt thời gian cô chộp mắt anh chỉ xem thời sự, nhưng cũng không quên xem thời tiết để chuẩn bị việc đi biển. Thời tiết chiều nay sẽ ấm hơn, không mưa khiến anh hài lòng, nhìn thoáng cô ngủ ngon rồi dựa người khẽ chộp mắt chút xíu.

--

Trên xe,..

Chiếc xe lăn bánh trên vùng đất lạ vắng người, dường như là một miền quê.

Dĩ nhiên chẳng phải Dương Nhược Thiếu lái xe mà là Hàn Như Tuyết, trông cô rất vui khi lái xe, nhất là khi về gần đến vùng miền quê hơn.

Chiếc xe dừng lại giữa một làng chài bé, phía trên là một khu nghỉ dưỡng nhỏ.

"Ồ đây sao? " Anh tỏ vẻ không hài lòng về quang cảnh nơi đây, nên tỏ vẻ bức bối.

"Sang công em đi " Hàn Như Tuyết vẫn vui vẻ, hôm nay cô phải xả hết thứ tình cảm này.

Dương Nhược Thiếu cau mày, mở cửa xe bước ra, chiếc giày đất tiền của anh nhanh chóng bị làm bẩn bởi bùn có lẽ vì sáng nay mưa.

"Chết tiệt " Hết sức chịu đựng, anh lên tiếng nhưng kết quả vẫn cố bước qua chỗ cô.

"Mau lên " Nhìn sự khó chịu của Dương Nhược Thiếu, cô bỗng chốc bật cười.

Cuối cùng anh cũng sang đến nơi, có vài bước mà như cả km, khẽ cúi người anh cõng cô và đi theo chỉ dẫn của cô.

"Ngồi xuống đây đi " Cô chỉ xuống bãi cát rồi mỉm cười, nụ cười gương mặt hết mức hi

khiến anh bỗng chốc nhận ra rất nhanh.

Đặt Hàn Như Tuyết xuống bãi biển, Dương Nhược Thiếu ngồi kế bên..hai người cứ vậy yên lặng nghe tiếng sóng biển..

" Anh chờ em nhé.."

"Ừ" Cô vừa ngắt lời anh đã nhanh chóng trả lời, rất nhanh khiến cô không kịp phản ứng mà im lặng luôn.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chờ_

" Anh chờ em nhé.."

"Ừ" Cô vừa ngắt lời anh đã nhanh chóng trả lời, rất nhanh khiến cô không kịp phản ứng mà im lặng luôn.

Những con sóng nhẹ cứ khẽ dạt vào bờ, bàn chân băng bó sơ qua của Hàn Như Tuyết nhanh chóng bị nước biển thấm vào. Độ mặn của nước biển cũng như nước sát trùng bằng muối, thì cũng là một loại thôi cô biết. Cứ mỗi lần nước biển tràn vào bàn chân cô lại xót, lại tấy lên nhưng cô vẫn im lặng ngắm cảnh biển. Trông nó chẳng đẹp như những bãi biển nổi tiếng mà lại khiến cô càng ngắm càng chìm vào sự im lặng của nó, đôi khi cũng dạt dào tiếng sóng cùng tiếng gió.

Vào những ngày cuối tháng này, người làng chài thường đi xuất khẩu những thùng hàng cho các nhà máy, họ bỏ lại vùng biển hẻo lánh chỉ với vài bóng người qua lại.

Vài phút trôi qua trong im lặng, Dương Nhược Thiếu liên tục quan sát bàn chân băng bó ướt át. Quả nhiên, một người như cô cũng có lúc đau nguyền rủa mà vẫn tỏ ra vui vẻ như vậy thật khiến người ta phải động lòng.

Đứng dậy rất nhanh Dương Nhược Thiếu, bế bổng Hàn Như Tuyết lên, anh bế cô đến vách đá mòn phía xa xa kia. Anh chỉ làm những hành động thật nhẹ nhàng đó là khẽ đặt cô xuống tán đá đỏ và tháo lớp vải băng bó dưới bàn chân cô. Dù hành động anh quan tâm, nhẹ nhàng thế nào thì sự lạnh lẽo vẫn luôn hiện lên trên gương mặt điển trai kia. Những lần nhìn thấy chuyển biến của gương mặt anh thực sự rất khó, khó đến mức người ta muốn từ bỏ nhưng lại tò mò muốn coi lại.

" Đau không? " Anh vừa xoa bóp vết thương vừa cất cái giọng nói lạnh nhạt lên, với nhiều người chả quen biết hay đã quen biết lâu giọng nói này được coi là hết sức bình thường. Nhưng với cô, thực sự cảm giác đó như muốn xé nát trái tim cô. Ai biết rằng ham muốn cướp đoạt thứ mà đời người khó ai làm được, lại làm ham muốn tăng cao.

" Một chút " Cô không nhìn anh, ánh mắt vẫn luôn nhìn ngắm cảnh sắc biển trời u ám

" Em thực sự chịu đựng khá giỏi. " Anh đang cố khen hay cố trách cô, thật khiến lòng người khó chấp nhận được dù là khen đi nữa.

" Ừ.. 8 ngày nữa cuối tháng rồi anh nhỉ? " Cảnh sắc vẫn có gì đó thu hút cô, không chút buồn chán mà khiến cho cô thư thái đầu óc.

" Tôi không để ý.. " Anh hiểu rõ ý câu nói của cô, thực sự cũng chẳng quan tâm ngày tháng nên cũng khá bất ngờ với sự nhanh chóng của thời gian. Giờ anh với ngược lên nhìn cô, sau 1 hồi xoa bóp chân ngán ngùi. Gương mặt của cô xanh xao hơn trước, trông cô có vẻ lạnh do cái hành động run người, thực sự cô đang cố gắng gồng mình nhưng thật chẳng may là không trụ được.

" Lạnh rồi, vào thôi " Anh cởi chiếc áo khoác ni của mình khoác cho cô rồi khẽ cúi người xuống, lần này anh cố cô chứ không bế.

Nằm trên tấm lưng rộng rãi, có thể cảm nhận rõ mùi hương dịu nhẹ của Dương Nhược Thiếu, Hàn Như Tuyết khẽ mỉm cười, một nụ cười thâm trầm sự buồn bã nuối tiếc rồi khẽ ngã đầu vào vai anh.

" Dương Thiếu, mai lạnh lắm nhỉ? " Cô hòng cô vốn đã ghen lại khi nghĩ đến nội dung của câu hỏi này.

" Ừ, sao? " Anh lạnh nhạt đáp, chân vẫn luôn bước đến khu nghỉ dưỡng phía trước.

" À không. " Cô gượng cười che dấu.

Trước khu nghỉ dưỡng, vắng vẻ chẳng có ai. Thực sự rất hoang sơ khiến Dương Nhược Thiếu chẳng muốn bước vào.

" Vào đi, là nhà em mở khu này " Cô mỉm cười nhìn khu nghỉ dưỡng lâu năm, thực sự đã lâu không đến.

Dương Nhược Thiếu nghe vậy sải bước vào, bên trong khác hẳn với bên ngoài với nội thất sang trọng khiến anh có chút bất ngờ.

Một lão già phúc hậu, bước từ trong ra nở nụ cười hiền hậu cúi chào hai người. " Tiểu Thư, lâu không ghé "

Hàn Như Tuyết thấy ông lão, mặt vui mừng rất rõ." Ông Trung, lâu quá không gặp "

" Tiểu thư, lão già vẫn chăm sóc nơi này rất tốt. Thật may có ngày cô quay lại " Ông lão vui mừng cười, nếp nhăn cũng vì thế hiện rõ hơn.

" Thật thất lễ, con không thể đứng nói chuyện với ông " Cô khẽ mỉm cười, tỏ vẻ e ngại.

" Không sao, để tôi chuẩn bị phòng cho hai người " Ông lão cúi chào rồi rời đi.

Dương Nhược Thiếu vẫn im lặng, anh duy trì sự lạnh lẽo đó mãi cho đến khi cô khẽ vỗ vào vai anh.

" Dương Thiếu, cho em xuống " Cô khẽ lên tiếng.

" Chân đau, nằm im đi " Vừa dứt câu nói, anh cau mày nhìn người con gái phía sau lưng rồi tiến về ghế sofa..

Khẽ đặt Hàn Như Tuyết ngồi xuống ghế, Dương Nhược Thiếu cũng ngồi sải người bên cạnh cô.

" Thực sự là khu nghỉ dưỡng? " Dương Nhược Thiếu nhìn xung quanh căn phòng, trông anh có vẻ rất tâm đắc thiết kế ở đây.

" À, trước là biệt thự nhưng sau khi họ mất thì chuyển qua làm khu nghỉ dưỡng. " Giọng nói cô chứa chan sự buồn bã, đây là nơi ba mẹ cô thường ở, nơi đây từng có một mái ấm, thực sự nhớ lại chỉ khiến cô thêm đau.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Dương Nhược Thiếu lấy chiếc máy điện thoại trong túi ra một cách lè mề khó tả. Dường như cuộc điện thoại anh biết trước người gọi đến, gương mặt chưa nghe đầu dây nói gì đã có chút tức giận hiện lên.

" Ngày mai về nhà đưa Nhiên Nhiên đi chọn váy cưới. Đừng để ta động tay. " Giọng nói giận dữ lạnh lẽo như Dương Nhược Thiếu, quả nhiên là bố con thật là dòng máu Dương Gia.

Anh không trả lời tắt nguồn máy rồi vút sang khoảng trống bên ghế. Không quên nhìn người con gái bên cạnh mình, cô đang cố gồng người mang trên môi nụ cười gượng đến mức khó coi. Ánh mắt cô ngắm nhìn bức tranh phong cảnh trên tường, cảnh sắc héo úa, thật sự bức tranh chẳng có chút sức sống nào.

" Sao? " Anh kéo cô vào lòng, tay khẽ xoa đầu cô. Nhưng thật chẳng may, anh đang tác động mạnh đến mặt tinh thần của cô hơn thực sự đau đó. Phản ứng mọi lần của cô là sự xấu hổ đỏ gượng mặt, ngược lại với điều đó hôm nay cô im lặng ánh mắt đôi khi vô hồn.

" Mai anh về à? "

" Chưa biết "

" Mai thôi, anh đưa em qua Mỹ à? "

" Em biết? " Dương Nhược Thiếu nhìn người con gái gầy gò trong lòng mình, bất ngờ lên tiếng.

" Đoán thôi. Thật à? " Hàn Như Tuyết vờ hỏi, cô biết chứ có phải đồ ngốc đâu. Cuộc điện thoại ban chiều tại bệnh viện, cô biết đó, thật mất hứng.

" Có thể " Anh vừa trả lời xong, thì cô nhanh chóng rời khỏi vòng tay mình. Không hề đáp lại lời nói của anh, cô cô vịn vào chiếc bàn uống nước đứng dậy.. Nhìn bộ dạng của chính mình cô cũng thấy khổ sở, cũng chẳng muốn nhờ anh chàng trai sắp lên lễ đường.

Dương Nhược Thiếu đứng dậy định đỡ cô nhưng chưa kịp thì cô đã nhìn anh với đôi mắt lạnh nhạt " Đừng làm gì, em muốn một mình. " Nói xong cô cố nhấc chân bước đi.

" Đừng ương bướng nữa.. " Dương Nhược Thiếu tức giận bước đến bế bổng cô lên rất nhanh, cô cũng chẳng phản ứng chỉ im lặng để anh lên lầu.

Cùng lúc này, ông lão bước ra từ căn phòng lớn nhất ra nhanh chóng nhường đường cho hai người vào.

--

Dương Nhược Thiếu đặt cô xuống chiếc giường lớn, rồi quay lưng ra ngoài hành lang từ đây có thể nhìn rõ cảnh biển.

" Nó đẹp phải không? " Giọng nói cô lạnh lạnh.

" Ồn "

" Mai em qua Mỹ, đừng đổi số điện thoại nhé. "

" Sẽ không "

" Em học xong mình hẹn hò nhé? " Cô vẫn hỏi những câu hỏi ngớ ngẩn của mình, cô vẫn khi vọng, vẫn muốn ích kỷ.

" Chưa biết.. " Anh lạnh nhạt trả lời.

" Ừ " Hàn Như Tuyết đưa tay lên xoa hai cực thái dương, trông khá mệt mỏi.

Vài phút trôi qua, vẫn duy trì sự im lặng..

Hàn Như Tuyết khẽ nhìn bóng lưng rộng kia rồi thu tầm nhìn lại, cô chăm chú nhìn chiếc đồng hồ nhỏ được trưng bày trên kệ tủ một hồi lâu. Thực sự ở ngoài này, phải đối diện với Dương Nhược Thiếu thực sự còn mệt mỏi hơn trong trại huấn luyện. Những ngày tháng đơn phương tự nhiên nói ra, thật mất mặt.

Vừa nghĩ, cô vừa vò chiếc ga giường khiến chúng nhăn nhó lại. Từ lúc đó cô chẳng nhận được sự quan tâm nào của anh, cứ thế mà nằm ườn ra chìm vào giấc ngủ.

--

Trời nhá nhem tối,..

" Đừng trách ba anh làm gì? " Lý Khả Nhiên dờ

" Ừ, tôi coi "

" Tiểu My, sẽ gánh trận thay anh đó.. "

--

Hàn Như Tuyết ngủ đủ giấc lăn lộn qua lại nhẹ do chân đau rồi mới vực dậy.

" Dương Thiếu, đi về với em đi.. " Nếu không nhầm đó là giọng Lý Khả Nhiên, sao cô ta lại ở đây Hàn Như Tuyết vội vàng hơn đến từng bước chân đau cũng cố nhanh hơn. Nhanh đến mức cô vấp ngã vẫn cố đứng.

Cánh cửa phòng mở ra, Hàn Như Tuyết im lặng nhìn bóng người Dương Nhược Thiếu cùng với Lý Khả Nhiên phía sau.

" Dậy rồi? " Anh lên tiếng hỏi, nhanh chóng ôm lấy cô vào lòng.

" Ừ " Cô lạnh nhạt trả lời nhìn người con gái trước mặt.

" Ở đây, chút nữa tôi về.. " Dương Nhược Thiếu xoa đầu cô, rồi bế cô về phía giường. Không nói thêm gì anh quay lưng bỏ đi để lại cô ngồi đó..

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Biến cố _ [ngược]

" Ở đây, chút nữa tôi về.. " Dương Nhược Thiếu xoa đầu cô, rồi bế cô về phía giường. Không nói thêm gì anh quay lưng bỏ đi để lại cô ngồi đó..

Cánh cửa từ từ đóng lại, tiếng chân dần nhỏ đi chỉ còn lại tiếng gió và sóng hòa với nhau tạo nên một không gian lạnh lẽo. Xe đã lăn bánh chạy với những tiếng động cơ êm tai,...

Vẫn ngồi đó, Hàn Như Tuyết nhìn chiếc đồng hồ điểm 8 giờ kém. Không gian đêm nay sẽ lạnh và buồn lắm ông trời cũng vậy.... những tia sấm lóe sáng rạch ngang cả bầu trời.

" Tiểu thư, người muốn ăn chút gì không? " Ông lão chỉ đứng ngoài gõ cửa không dám bước vào.

" Con chưa đói " Hàn Như Tuyết lên tiếng từ chối trong khi bụng cô đang rất muốn có thứ gì đó..

Ông lão không lên tiếng đáp lại, ông biết những cư xử tối thiểu rất trong những trường hợp như vậy.

Ngồi cũng chán, chẳng có gì vui..

Hàn Như Tuyết đứng dậy, cô bước đi khắp phòng nhưng không tỏ vẻ đau đớn nhưng hình ảnh đi vào mắt người khác sẽ thật là đáng thương. Những bước chân ra ngoài hành lang của cô chậm rãi, chỉ là một miếng thủy tinh đâm sâu thôi cô đi được.

Bên ngoài cảnh sắc hoang tàn lạnh lẽo, khiến người ta phải lùi bước quay vào vì cái lạnh. Nhưng ngược lại Hàn Như Tuyết vẫn chậm rãi bước đến chiếc bàn cũ kĩ bị bạc bởi sự tác động của thiên nhiên. Khẽ đặt mình xuống chiếc ghế cũ, cô ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài rồi nó cũng đẹp lắm chứ, thực sự nó giống như một liều thuốc tâm lý với cô là vậy..

Ánh đèn mờ sáng nó không quá sáng như những khu nghỉ khác, nhưng đủ để người khác nhìn thấy mọi thứ xung quanh một cách trầm lắng.

Hơn 15 phút trôi qua trong im lặng, Hàn Như Tuyết giữ nguyên một vị trí gương mặt mang đầy tâm tư.

--

" Brum Brum " Tiếng động cơ xe vang lên trong không gian tĩnh lặng. Cả một khu vực tối nhem sáng lên nhờ ánh đèn của những chiếc xe loại cao cấp. Ánh điện cũng chẳng đủ cho Hàn Như Tuyết nhận ra kiểu xe gì chỉ biết rõ đó không phải là xe của Dương Nhượng Thiếu hay đúng cô chắc chắn.

Ba chiếc xe dừng lại trước khu nghỉ dưỡng, 1 đoàn người mặc áo đen tầm gần chục người có lẽ vậy. Họ cùng nhau xông vào bên trong, với những cây súng ngắn khiến Hàn Như Tuyết bất an.

" Các anh.. mu.ổ..n gì? " Giọng ông lão run rẩy khiến Hàn Như Tuyết từ tầng 2 nghe rõ và đoán được chắc chắn bọn họ đến tìm cô.

Một người đang trầm lắng bỗng nhiên thay đổi tâm trạng nhanh chóng, gương mặt không chút sợ hãi mà trở nên lạnh lùng đầy sát khí. Trong thời gian gấp rút, cô nhớ lời dặn của Dương Nhượng Thiếu " Bình tĩnh, động não một chút kẻ địch là con cò trên mặt trận của ta ".

Vừa suy nghĩ kẻ trận, cô vừa nhẹ nhàng xoa bàn chân trái đau nhức kia. Ông lão sẽ không sao, cô biết chắc bởi vì không có bất kì động động tĩnh khó nghe nào, tiếng bước chân cũng nhanh đến tai cô hơn.

Hai răng cô nghiêng chặt lại, nhanh chóng thu lượm hết sức lực của mình để trèo qua lan can rồi men theo bờ tường dịch chuyển qua phía mái khu để xe. Vết thương cũng vì thế mà nứt rộng ra, cô vẫn nghiêng răng chịu đựng đi theo men trang trí của ngôi nhà, nó chỉ hơn 1 bàn chân xù. Mỗi bước đi đều rất khó, khăn phải giữ thăng bằng tốt, sức chịu đựng cô cũng yếu dần, nhưng tim vẫn ghim kẻ trận..

" Tìm kiếm kĩ vào, chắc chắn cô ta ở đây " Tiếng nói vọng qua thiết bị truyền tin, là của phụ nữ khiến Hàn Như Tuyết có chút lo lắng.

" Vâng, tất cả chia nhau ra. Ngoài hàng lang nữa " Đó là một giọng nam chỉ huy.

" Không cần tìm, cô ta đây rồi. " Lý Khả Nhiên từ phía dưới ra hiệu. Cô ta nở nụ cười nham hiểm, không quên thêm vài cái vồ tay.

Bên trên, chân trái Hàn Như Tuyết chẳng chống cự được thêm chút nào, cô nhanh chóng trượt chân ngã xuống trong vô thức. Chỉ với thời gian ngắn ngủi cô nhanh chóng tiếp đất, cả thân xác đau nhức cũng may thay nơi đây không lát gì chỉ là đất do trước đây trồng hoa chứ không cũng chẳng giữ được mạng nhỏ.

" Mày còn chống cự tốt đó " Lý Khả Nhiên nắm tóc Hàn Như Tuyết, kéo sốc lên khiến cô đau đớn nhưng vẫn nghiêng răng, nhìn cô ta bằng đôi mắt không phục.

" Vậy sao? " Hàn Như Tuyết nhếch mép cười, cả người đau nhức chẳng cự động được nhiều.

Lý Khả Nhiên vẫn một tay nắm tóc Hàn Như Tuyết, tay kia nhanh chóng đánh cái bạt tai mạnh vào gương mặt xanh xao của cô. " Đừng kêu cứu, Dương Thiếu đi rồi."

Sóng biển xô vào dạt dào hơn, tiếng sấm cũng rõ hơn rạch ngang cả bầu trời. Gương mặt Hàn Như Tuyết lạnh, có thể coi là vô cảm sau câu nói đó. Đã lâu lắm cô mới bị hành hạ như vậy, hơn hai năm rồi từ khi Dương Nhượng Thiếu đưa cô ra khỏi cái nơi địa ngục đó. Câu nói của Lý Khả Nhiên thật giống, thực sự là khá khá giống câu nói của Hàn Yến.. Người chị gái đã tặng cho cô những trận roi như cơm bữa.

Gió ngày càng mạnh hơn, ông trời đang ủng hộ ai? Lũ áo đen cũng tập chung lại họ cùng tay cô lại bằng chiếc còng số 8 như một tù nhân rồi kéo cô đi như một con vật.

Túi nhục, đau thương lên đến đỉnh điểm, cô vẫn im lặng cắn chặt môi khiến máu tươi cứ rỉ ra. Trông cô bây giờ thật tàn tạ, không còn gương mặt hồng hào xon xắn như mọi khi nữa nhìn mà xót lòng thương đau.

--

Tại Dương Gia, Dương Nhượng Thiếu một mình hạ ngục hơn 2 chục tên..

" Anh bị điên à, sao lại bỏ chị ấy lại đó. Ba và con à đó lên kế hoạch đó. Tên gốc này. " Dương Tiểu My vừa được Dương Nhượng Thiếu cời trói, lột băng dính ở miệng ra liền tới tát đánh anh, cô kêu gào thảm thiết. Không ngờ người anh trai của mình lại bị họ dụ như thế.

" Gọi người tập chung, MAU LÊN " Dương Nhượng Thiếu tức giận ra lệnh cho Dương Tiểu My, sau đó nhanh chóng ra xe nhân ga với tốc độ nhanh hết mức đến nổi vết bánh xe còn hằn trên sân. Anh đang tự trách bản thân sao lại để Lý Khả Nhiên xuống xe lúc đó, nếu giữ cô ta làm con tin thì đã tốt

hon.

Vừa lái xe, anh vừa nhanh chóng tìm Hàn Như Tuyết bằng vị trí định vị, anh hi vọng cô vẫn khoác trên người chiếc áo ni của mình.

1 _ 2 _ 3 _ 4 giây vị trí của cô được định vị, anh lần đầu cảm nhận được cảm giác sống đi chết lại. Cô vẫn mặc chiếc áo đó, thật may mắn vì trong đó có thiết bị định vị anh mới nhập.

"Tập trung tại thành phố X, đường S. Báo cho Quý Văn và Hoàng Kiệt. Em cùng mẹ lấy giấy tờ, cổ phần." Định vị, tìm được vị trí, Dương Nhựt Thiếu nhanh chóng gọi cho Dương Tiểu My ra lệnh.

Một kho hành chứa đồ tối mịt, bọn họ vút Hàn Như Tuyết như một phé vật khiến cô đau đớn co người vào. Ánh đèn mập mờ từ từ từng bóng bật lên, nơi đây toàn mùi máu tanh góp phần tăng thêm sự nguy hiểm.

Tiếng roi quật xuống nền đất, rõ ràng rõ ràng cùng với bao nhiêu nam nhân ngồi nhâm nhi rượu chờ xem màn kịch bắt mắt.

"Chát" Lý Khả Nhiên quát mạnh chiếc roi vào thân xác nhỏ bé, co ro của Hàn Như Tuyết. Phản ứng của cô không kêu lên, khiến cô ta càng được đà lần đến "Chát.. Chát.. CHÁT" Cái cuối cùng mạnh đến nỗi lũ người kia phải ngừng rượu ngồi xem, họ lại bật những tiếng cười chế giễu khắc đậm vào tim cô.

"Ào" Xô nước lạnh ngắt rơi vào người Hàn Như Tuyết, cô vì lạnh mà run lập cập. Cuộc đời quả nhiên, quả nhiên bất công.

"Đoàng, Đoàng" Tiếng sấm to hơn những giọt mưa nặng hạt rơi xuống. Thật bi thương.

"Em gái, lâu rồi không gặp" Hàn Yến mặc bộ đồ bó sát đang hiện ra trước mắt Hàn Như Tuyết rõ hơn.

Hàn Yến bước lại gần thân xác Hàn Như Tuyết, dùng đôi guốc chà đạp lên thân xác cô.

--

Mưa dày hơn, những trận roi cũng mau hơn.. Hàn Như Tuyết sau một hồi im lặng giờ cô lại nở nụ cười vui.. Sau đó là những tiếng xe rõ hơn.. Và nụ cười đó cũng lịm đi để lại một khung cảnh nào loạn chuẩn bị vũ khí.

Cánh cửa được mở ra..

"Trời đã lên tiếng, cho hay gan các người cũng lớn" Giọng nói lạnh lẽo, mang sát khí u ám cũng không ít sự phẫn nộ của..

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Cánh cửa được mở ra..

"Trời đã lên tiếng, cho hay gan các người cũng lớn" Giọng nói lạnh lẽo, mang sát khí u ám cũng không ít sự phẫn nộ của Dương Nhựt Thiếu vang lên. Đoàn người bên ngoài quần áo rũ ướt bước vào, tay cầm gậy, súng đứng im chờ lệnh.

"Dương.. Thiếu.. " Lý Khả Nhiên tay cầm roi run rẩy nhìn con người phía trước.

"Trong giới mạnh yếu phân ranh, mạng một giả bằng trăm mạng." Dương Nhựt Thiếu lên tiếng đe dọa Lý Khả Nhiên, đồng thời cũng là lên tiếng chỉ huy bắt đầu cuộc chiến.

Hai bên dồn sức đánh mục tiêu mình đã ngắm, Dương Nhựt Thiếu không tham gia anh cùng Quý Văn tiến về thân xác co ro bên cạnh Lý Khả Nhiên.

Không màng đến cô ta, Dương Nhựt Thiếu nhanh chóng cúi xuống ẵm Hàn Như Tuyết lên. Quý Văn cùng với hợp y tế nhanh chóng lấy băng, băng qua phần chân trái của cô.

Bỏ lại đằng sau khung cảnh máu me, Dương Nhựt Thiếu bế Hàn Như Tuyết ra ngoài nhanh chóng lên xe. Quý Văn cũng phải liều phi xe nhanh đến bệnh viện trong cơn mưa to, một chút lại có tia sấm sáng trung bầu trời.

--

Ngày thứ 3 tại bệnh viện,...

Hàn Như Tuyết chỉ mới tỉnh dậy được vài phút, nhưng thứ cô nhận được là không gian bệnh viện chẳng một bóng người thật lạnh lẽo. Muốn ngồi chẳng ngồi được, chỉ biết nằm nhìn cảnh sắc bên ngoài qua chiếc cửa kính. Trời đã tạnh mưa, trên cây trơ trụi lá về giữa thu rồi chẳng.

"Cạch" Tiếng mở cửa phá hồng không gian yên tĩnh, Dương Nhượng Thiếu bước vào với túi thuốc trên tay thấy cô đã mở mắt sau hai ngày liền nhanh chóng bước lại giường bệnh.

"Em tỉnh rồi." Anh ngồi xuống khoảng trống trên giường bệnh, dùng tay đặt lên trán cô thấy cơ thể cô bình thường anh thở phào nhẹ nhõm.

"Anh không ngủ à?" Đôi môi tái nhợt không còn hồng hào đỏ mọng như trước của cô khẽ nở nụ cười mệt mỏi, ánh mắt đầy lo lắng cho người đàn ông điển trai ngày nào hôm nay bị quầng thâm ở mắt làm mất phong độ.

"Một chút"

"Em ở đây bao lâu rồi?" Dường như cô thích sự âm u của thiên nhiên, nó luôn làm cho cô phải để ý hay để tránh một thứ gì đó chẳng?

"Cần 3 ngày." Anh trả lời ngắn gọn ánh mắt lạnh lẽo khó để cho người ngoài nhìn thấy sự quan tâm rất nhỏ bé.

"Thật sao? Lâu nhỉ?" Cô chỉ mỉm cười, mắt vẫn hướng ra bên ngoài, trông thật mệt mỏi.

"Ở đây tôi đi gọi Bác Sĩ." Dương Nhượng Thiếu vừa dứt lời nhanh chóng đứng lên quay người bước ra phía cửa.

"Đừng gọi" Giọng nói yếu ớt của cô vang lên níu kéo anh, bàn tay cũng cố gắng với theo.

"Tôi về ngay thôi, nằm ngoan." Anh chỉ dừng bước chân không hề quay lại, nói xong lại cất bước đi.

Cánh cửa phòng bệnh mở ra, rồi lại đóng lại để lại không gian se lạnh cùng với mùi thuốc sát trùng và kháng sinh khó chịu.

Nhìn xung quanh chẳng gì, đầu khiến ti vi thì để ở tít bàn uống nước. Hướng nhìn cô dừng lại ở chiếc tủ nhỏ bên cạnh, có vẻ như anh mang điện thoại đến cho cô.

Dồn hết sức lực vào cánh tay phải, Hàn Như Tuyết cố với lên lấy chiếc điện thoại. Tay cô không bị thương nhiều nhưng phần lưng thì do ngã từ trên cao nên hơi khó cử động. Nhìn lại thì những vết roi vẫn còn hằn lại ở khắp cơ thể, chắc hẳn bây giờ trông cô tàn tạ lắm.

Với thói quen thường ngày, cô chăm chú lướt bản tin:

- [Lý Gia phá sản, con gái lớn mất tích]
- [Con trai cả Dương Gia cắt đứt quan hệ với Ba ruột. Qua điều hành tập đoàn Tô Gia]
- [Đám cưới Lý Gia - Dương Gia bị hủy.]

..

Lướt một loạt bản tin, tất cả đều là những thông tin chính trị nổi trội. Thật chẳng thể ngờ chỉ mới ngủ có 2 đêm mà nhiều chuyện xảy ra đến nức đầu suy nghĩ.

- [Ca sĩ 18 tuổi, Quý An đạt giải nhất cuộc thi SS]

"Cạch" Tiếng cửa mở ra, Hàn Như Tuyết vẫn hồn nhiên lướt bản tin trông cô có vẻ ổn hơn ban nãy. Tính ra nãy giờ cô lướt cái tin [Đám cưới Lý Gia - Dương Gia bị hủy.] cũng được 3 - 4 lần trong hạnh phúc.

"Phu nhân, có thể hợp tác chút không?" Ông bác sĩ trạc 50 tuổi cung kính hỏi Hàn Như Tuyết.

Cô không trả lời, im lặng bỏ chiếc điện thoại sang bên cạnh nhưng cũng không chịu hợp tác với bác sĩ. Khi ông ta vừa động vào người, cô nhanh chóng rút tay lại dùng ánh mắt lạnh lùng lườm ông ta.

"Nằm im đi." Dương Nhượng Thiếu đứng bên cạnh, cau mày nhìn Hàn Như Tuyết rồi lạnh giọng lên tiếng.

"Không" Cô trả lời rất nhanh, tay phải co lại không để ông bác sĩ chạm vào nhất quyết là không.

"Chỉ tiêm thôi à?" Dương Nhượng Thiếu nhìn lọ thuốc nhỏ trên tay ông bác sĩ cùng với chiếc kim tiêm y tế.

"Hiện tại chỉ vậy, sau khi ăn sẽ uống thuốc."

"Ra ngoài đi." Anh ra lệnh cho bác sĩ ra ngoài, đồng thời cũng nhanh chóng lấy hai món đồ trên tay ông một cách nhanh chóng.

Nhìn sơ qua lọ thuốc trên tay mình, rồi khẽ lấy thuốc vào kim tiêm y tế. Mọi hành động của anh rất nhẹ nhàng, từ việc dùng bông làm ướt đến lúc khẽ tiêm cho cô.

"Đau không? "

"Không "

"Sao không để người ta tiêm."

Hàn Như Tuyết im lặng một hồi rồi lên tiếng. "Sợ bị động vào người..".

Cùng lúc này, chuông điện thoại Dương Nhượng Thiếu reo lên, anh nhanh chóng bắt máy.

"Cho ăn đồ thừa. Chưa thể chết. " Anh lạnh giọng đáp lại người bên điện thoại, giọng nói đầu hậm thù. Sau câu nói đó anh nhanh tắt điện thoại rồi im lặng luôn.

"Ting " Một tin nhắn được gửi đến cho Dương Nhượng Thiếu ngay sau cuộc điện thoại.

"Á, th..a cho t..ôi.. làm ơ..n" Đó là tiếng người phụ nữ van xin trong điện thoại anh, khiến cô nằm không yên chỉ muốn ngược lên nhìn mà không thể.

Những âm thanh van xin thảm thiết không ngừng vang lên, khiến căn phòng cũng ngập tràn không gian đáng sợ.

Thấy đáng về tò mò của Hàn Như Tuyết, Dương Nhượng Thiếu quay màn hình điện thoại lại phía cô.

Chỉ mới vài giây đầu tiên, qua vài hình ảnh hành hạ nữ nhi trong video vẫn đang chạy, gương mặt cô có chút thay đổi.

"Tàn nhẫn vậy? " Cô khẽ cất giọng lạnh nhạt hỏi, khóe môi nở nụ cười thấp thoáng sự chán nản.

"Nên dừng? " Anh hơi bất ngờ trước câu trả lời của cô, liền tắt ngụp video rồi dựa lưng vào thành giường bệnh. Ánh mắt có chút gì đó chờ đợi câu trả lời thất vọng hay bất ngờ kia?

"Chưa nên, phải chăm sóc chị ấy thật tốt. Luật đời có qua có lại." Cả người cô nơi đâu cũng là những vết hằn đỏ do những trận roi của Lý Khả Nhiên cô sao quên.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Biến chuyển _

"Chưa nên, phải chăm sóc chị ấy thật tốt. Luật đời có qua có lại." Cả người cô nơi đâu cũng là những vết hằn đỏ do những trận roi của Lý Khả Nhiên cô sao quên. Muốn quên lắm, muốn làm người tốt nhưng sống sao đây? Thật phải thỏa mãn mình bằng cách trả thù, chỉ có vậy thôi..

"Mau khỏe lại, còn lại Tôi trả cho em? " Dương Nhượng Thiếu tỏ vẻ hài lòng chẳng cộng thêm sắc thái nào khác, sau đó khẽ xoa đầu Hàn Như Tuyết.

"Dương Thiếu? " Một lần nữa Hàn Như Tuyết lại lánh tránh người đàn ông trước mắt, cô lại quay sang ngắm cảnh sắc thiên nhiên sơ xác của trời vào thu, cuối tháng 7.. Giọng nói cất lên cũng rất miễn cưỡng, dường như cô chẳng muốn nói chuyện này.

"Sao? " Anh trả lời rất nhanh, nhanh đến mức cô chưa chuẩn bị cho câu nói tiếp theo nên thời gian trôi qua vài phút..

"Anh sẽ không cưới ai nữa chứ? " Có cho ai nghe thì cũng khó thấy câu hỏi của cô chứa đựng gì, buồn đau hay hạnh phúc. Người ta nói đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, vậy thì ra cô che giấu mọi thứ bên trong thật kỹ, khiến người ta thật khó tìm hiểu.

"Nếu có thì em có muốn lên lễ đường làm nữ chính không? " Anh nở nụ cười, thật hiếm thấy, rồi nhẹ nhàng xoa đầu cô.

"Người ta có nói.. Lễ đường dành cho những cặp tình nhân với tình yêu sâu đậm.. Rồi họ sẽ xây dựng một mái ấm. " Ánh mắt cô quay lại nhìn Dương Nhượng Thiếu, đôi khi anh thật dễ làm người ta mềm lòng chỉ với những câu nói gói gọn trong vài từ.. " Nhưng lại có người nói.. Dù có yêu đến đậm sâu nhưng lễ đường lại chính là chiếc kéo cắt mồn mối tình đó cho đến khi hai người một phương.." Cô nói tiếp rồi sau đó nở nụ cười nhạt, cô sợ nếu có được như vậy liệu cô sẽ đi theo hướng nào cơ chứ?

"Năm 11 tôi có hôn ước với một cô gái. Nhưng khi đó cô ấy rất bé chỉ mới lên 5. Năm 18 tuổi, tôi đã lớn tôi có một cô bạn gái và hứa sẽ hủy hôn. Và người đó bỏ tôi, tôi phải cưới người con gái đó. Cho đến khi tôi 26 tuổi, tôi đã nuôi hôn thê của mình cho đến nay. Em hiểu gì chưa.. ?" Dương Nhượng Thiếu kể rất dài về một kí ức trong anh, lần đầu tiên anh nói dài như vậy với cô.

" Và cô gái đó là em? Cô gái 18 tuổi đó là ai? " Cô tò mò hỏi về người con gái kia.

" Thật không nhớ nổi." Anh vờ đi như chẳng biết, rồi hướng mắt nhìn ra khung cảnh bên ngoài nơi cô có vẻ rất ưa thích. Thực sự thì một người lạnh nhạt như anh chẳng thể hiểu nổi cảnh sắc nhạt nhòa kia có gì hấp dẫn.

" Tại sao chứ? " Cô tò mò hỏi , làm gì có chuyện không nhớ tình cũ của mình được chứ nói dối anh cũng có kĩ thuật.

" Nỡ bị hình bóng em lấp nào rồi.. " Anh trả lời rất thân nhiên, gương mặt cũng có chút thay đổi về mặt cảm xúc trông thật vô liêm sỉ.

Hàn Như Tuyết bị câu nói của anh làm cho tức giận, thật hiếm khi anh như vậy nhưng thực sự tạo cho cô cái cảm giác lạ lẫm đến khó hiểu. Trước đây cũng có nhưng thực sự rất ít, nếu bình thường cô sẽ và cho anh tình dù biết sẽ bị lên thốt. Với cô bây giờ nhìn anh, gương mặt điển trai luôn là lạnh lùng, nghiêm nghị trước đây đã bị sự háo sắc lấy nửa.

" Cách " Cánh cửa phòng bệnh mở ra, Tô Kỳ Diễm một tay cầm điện thoại, một tay cầm cả túi sách và chiếc cặp lồng. Bây giờ về quý phái của bà cũng bị mất một nửa do sự lồi thối đó, lạ thay cả hai mẹ con đều bị sao. Bộ cô nằm bệnh có gì vui sao?

Tô Kỳ Diễm hôm nay còn dùng chân đóng cửa, trong khi tay vẫn cầm điện thoại với gương mặt vui mừng tiến đến ghế sofa bỏ túi xách xuống.

Bà quay người lại phía giường bệnh, rồi quay chiếc điện thoại đang mở phần mềm ghi âm." Con trai, ta đã ghi âm "

Tô Kỳ Diễm vừa nói xong, Dương Nhượng Thiếu mặt mày đã đen sạm khí lạnh lẽo trở lại. " Mẹ muốn gì? " Anh lạnh giọng nhìn người phụ nữ mang danh hiệu mẹ mình trước mặt.

Bước đến gần con trai hơn, bà vỗ vai anh rồi nở nụ cười hạnh phúc " Ta chỉ đùa thôi. Cứ lạnh lùng như vậy mẹ có trăm chiều, nghìn kẻ con cũng mất con bé thôi."

" Con chào gì!" Hàn Như Tuyết im lặng một hồi, sau đó hai người kia cũng im lặng buộc cô phải lên tiếng mở tiếng nói.

" Chào cục cưng, nằm đó ta lấy cháo cho." Tô Kỳ Diễm khẽ xoa đầu cô, ánh mắt bà buồn đi sau khi nhìn thân xác nhỏ bé chỉ chút những vết đỏ dài.

--

Giờ cũng đã gần trưa, trời có chút hửng nắng phải nhìn qua lớp kính kĩ chút xíu mới nhận ra. Từ câu nói của Tô Kỳ Diễm, Dương Nhượng Thiếu không lên tiếng ánh mắt anh lạnh lẽo trầm đi hướng ra nhìn cảnh sắc bên ngoài. Lúc này, trong anh cảm thấy trống rỗng khi suy nghĩ về điều mẹ mình nói, thì anh cũng cảm nhận được phần nào cảnh sắc kia thật hợp với tâm trạng. Thực sự ngắm nó thấy lòng thoải mái hơn, cũng giống như voi đi được bao tâm sự.

" Ting.. " Tiếng chuông điện thoại báo có tin nhắn của Dương Nhượng Thiếu vang lên, gạt bỏ những thứ suy nghĩ dở dang anh nhanh chóng xem tin nhắn. Vài giây lướt qua dòng tin nhắn trong điện thoại anh nhanh chóng đứng dậy, bước ra phía cửa nhưng có gì đó thúc dục anh đứng lại.

Cùng với đó là một lời nhắn nhủ." Tôi sẽ về sớm, nhớ uống thuốc rồi đi ngủ." Sau câu nói có chút quan tâm, nhưng sự lạnh nhạt bẩm sinh lấp đi khiến cô có tin vào điều đó rồi mỉm cười nhìn bóng lưng anh khuất đi.

" Con no rồi." Cánh cửa đóng lại, Tô Kỳ Diễm cũng bón cho Hàn Như Tuyết thêm miếng cháo nữa nhưng nhanh chóng bị cô lắc đầu từ chối.

" Con mới ăn được nửa bát. Cố chút nữa." Nhìn vẻ mặt xanh xao của cô, bà coi cô như con gái sao có thể không lo được chứ?

" Di à, con no rồi. Con ngủ xong dậy ăn tiếp được không?" Cô vẫn từ chối, thực sự cô không ăn được nữa cơ thể rất mệt chỉ muốn ngủ. Hay thay là cảm xúc chỉ phối cả con tim và nó yếu dần chẳng?

" Đợi ta lấy thuốc đã.." Nói xong bà quay lại chiếc tủ nhỏ phía sau lấy nước và thuốc đưa cho cô. Vì cú chạm đất khiến tay cô cử động không được khỏe như trước nên cô chỉ cầm được nửa cốc nước, rồi lấy thuốc từ tay bà.

Tô Kỳ Diễm nhìn đôi mắt buồn không chút che dấu của Hàn Như Tuyết, bà hiểu vì bà từng yêu một người với tính cách như anh. Bà không nói gì thêm, chỉ khẽ nhắc chiếc gối dựa lưng xuống rồi giúp đỡ cô nằm xuống. Sau đó, bà bước đến kéo rèm cửa sổ lại, rồi quay về chỗ xoa đầu để giúp cô dễ chìm vào giấc ngủ.

" Cảm ơn Di " Cô khẽ nở nụ cười nhìn người phụ nữ đang xoa đầu chờ mình ngủ.

" Con không ngủ, ta chẳng xoa đầu cho nữa đâu.." Tô Kỳ Diễm véo mũi cô một cách nhẹ nhàng như một người mẹ ruột, rồi nhắm mắt mình lại như muốn nói con nên ngủ một chút.

Hàn Như Tuyết mỉm cười, rồi khẽ nhắm mắt vì rất mệt mỏi nên cô chìm vào giấc ngủ rất nhanh..

--

Hơn 3 giờ chiều,..

Ánh sáng chiếu vào, nó không chói lăm nhưng mà cũng đủ làm cho Hàn Như Tuyết phải nheo mắt tỉnh giấc. Sao vài giây cổ mở mắt, nơi đầu tiên cô nhìn

là cửa sổ nơi làm cô tỉnh giấc, chính xác là anh là người kéo rèm ra, Dương Nhượng Thiếu.

"Em tỉnh rồi." Câu nói của anh vẫn rất lạnh nhạt như thường, nhưng được cái để cho người ta cảm nhận được sự quan tâm hơn chút.

"Ừ, anh về rồi."

Dương Nhượng Thiếu chưa trả lời, anh bước về giường bệnh rồi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh. "Muốn ăn hoa quả không?" Khẽ đặt tay lên trán cô, nhiệt độ vẫn bình thường khiến anh cảm thấy yên tâm hơn.

"Muốn.." Cô trả lời ngắn gọn nhìn đĩa hoa quả trên chiếc tủ nhỏ.

"Muốn ăn gì?" Anh cũng quay lại nhìn đĩa hoa quả bao nhiêu màu sắc kia chẳng biết chọn gì, đành hỏi cô.

"Nho."

"Được." Nói xong anh lấy chùm nho, rồi dứt cô từng quả.

Ăn được hơn 5 quả, Hàn Như Tuyết lắc đầu không ăn nữa. Dương Nhượng Thiếu cũng bỏ chùm nho lại vị trí cũ rồi im lặng luôn.

"Dương Thiếu?" Cô nhìn anh một hồi lâu, nhưng anh vẫn chẳng một động tĩnh nào nên cô lại phải lên tiếng.

"Có chuyện gì?" Anh lạnh nhạt trả lời.

"Em muốn ra ngoài." Cô vừa nói chưa dứt lời thì bị anh chặn họng "Không được."

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

"Em muốn ra ngoài." Cô vừa nói chưa dứt lời thì bị anh chặn họng "Không được."

Trong căn phòng ngột ngạt anh phải biết cô khó chịu lắm chứ? Nhưng chỉ biết không là không nên tất cả mọi thứ cô phải làm là lại im lặng.

Ngày qua ngày, thời gian Hàn Như Tuyết rời khỏi giường là khi cô tắm rửa, còn lại dường như gắn liền với giường bệnh. Chân cô cũng chẳng đi được như bình thường, nên mọi việc đều nhờ đến Dương Nhượng Thiếu, chỉ tiếc thay gương mặt lạnh đó đã mấy hôm giữ nguyên kể cả khi tiếp xúc với cơ thể cô.

Câu nói trong ngày của hai người cùng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, anh lúc nào cũng cầm cúi vào máy điện thoại, đôi khi lại đến bệnh viện với tệp giấy tờ làm việc đến đêm. Cô hiểu vì cô, vì cô mà anh mất vị trí cao nhất trong phút chốc giờ cô muốn lên tiếng chỉ sợ làm phiền đến anh.

--

Hôm nay đã được 1 tuần Hàn Như Tuyết bị giam ở cái phòng bệnh này, thật mệt mỏi giờ đã hơn 11 giờ chưa rồi, Dương Nhượng Thiếu vẫn chưa đến. Có lẽ công việc rất bận rộn nên anh lại làm thêm, mỗi hôm anh trễ 5 phút, cứ thế hôm nay chắc phải lâu lắm.

Mấy ngày hôm nay, Tô Kỳ Diễm cũng bận qua Anh cũng những đối tác làm ăn, nhưng ngày nào bà cũng gọi điện cho cô, khiến cô cũng bớt cái cảm giác thiếu thốn quan tâm.

Trời hôm nay thật đẹp, bầu trời xanh cao hừng hực nắng thật muốn ra ngoài. Nghĩ xem, cả ngày chẳng một bóng người đến thăm, giam mình trong 4 bức tường chẳng khác nào tù nhân. Cả sáng nay cô nhắn tin với Dương Tiểu My, nhưng đến tầm này người đó lại chẳng online do cũng bận việc từ công ty.

Chiếc xe lăn để ngay bên cạnh giường bệnh, Hàn Như Tuyết dồn hết sức lực để cố xuống khỏi giường và ngồi vào chiếc xe lăn. Cô gắng trong 5 phút, cô cũng an toàn đặt người vào chiếc xe lăn an toàn. Lăn bánh đến chỗ tủ nhỏ, cô lấy tờ tiền bị Dương Nhượng Thiếu bỏ quên khi đi mua thuốc về.

Sau một thời gian được chăm sóc điều trị, người cô cũng bớt đau hơn cũng tự dịch chuyển được chút, hai bên tay đã lành lại nên giờ đẩy xe lăn cũng không khó lắm.

Ra đến cửa, Hàn Như Tuyết phải cố gắng mở cửa, cố gắng rướn người lên cầm lấy tay nắm cửa cho đến khi mở được ra thì cô suy tởm ngã xuống. Chỉ biết thở phào nhẹ nhõm, rồi lại tự đẩy chiếc xe lăn ra ngoài, cố quay người lại đóng cửa một cách khó khăn. "Ai za" Chiếc cửa sắp khép vào thì bỗng dưng có ai đó xô vào chiếc xe lăn, khiến cô ngã ra khỏi chiếc xe lăn nằm co ro trên mặt đất.

Giữa dòng người qua lại, họ vô tâm bước đi Hàn Như Tuyết chẳng cầu xin giúp đỡ cô chỉ biết cố chống người đứng dậy. Cú ngã khiến vết thương sau lưng cô trở nên đau nhức...

" Xin lỗi, cô không sao chứ? " Người con trai mặt bị băng khẩu che đi nửa cúi xuống đỡ cô lên.

" Không sao." Cô lạnh lùng đáp, vì hoàn cảnh nên cô phải vịn lấy người con trai để đứng lên nhưng không may Dương Nhựt Thiếu lại xuất hiện đúng lúc này.

Mặt mày anh phút chốc tối đen, mang sát khí lạnh lùng bước đến chỗ cô nhanh chóng bế thốc cô lên. Dường như anh rất tức giận nên cô cũng im lặng nằm trong cái vòng tay rắn chắc như muốn bóp chết cơ thể cô.

Không khí trở nên im ắng hơn, lạnh lẽo khó chịu hơn, Dương Nhựt Thiếu không nói gì anh chỉ liếc nhìn người con trai đó rồi bước vào lại phòng bệnh.

Cả thân thể đau nhức nhưng Hàn Như Tuyết không lên tiếng, chỉ nhìn đàn ông đang bế mình với đôi mắt tức giận. Cảm giác như anh đang muốn ăn tươi cô thôi, thực sự nó đáng để anh tức giận như vậy ư?

Bước đến giường bệnh Dương Nhựt Thiếu đặt Hàn Như Tuyết xuống, anh vẫn chẳng lên tiếng mà im lặng vội về mặt lạnh gắt ngồi xuống khoảng trống bên giường.

" Dương Thiếu." Cô khẽ lên tiếng gọi anh.

".."

" Dương Thiếu." Anh vẫn không lên tiếng." Dương Nhựt Thiếu." Cô vẫn tiếp tục lên tiếng, cô sợ cái sự im lặng đó.

Rất nhanh, nhanh đến mức cô không thể phản xạ gì Dương Nhựt Thiếu bỗng tiến đến bóp lấy chiếc cằm nhỏ của cô." Tôi kiếm tiền nuôi em, em dám lăng nhăng với thằng nhỏ đó."

" Chỉ là bị ngã, cậu ta đỡ thôi."

" Thật? "

" Anh làm người ta đau đó.." Cô tức giận hất tay anh ra, vội lấy gối kê lên dựa lưng.

" Không ở đây nữa. Về nhà."

Vừa dứt câu nói Dương Nhựt Thiếu buộc túi thuốc trên tủ thuốc vào, rồi quay sang bế bổng Hàn Như Tuyết lên. Cô chưa kịp phản ứng gì, thì đã nằm trong vòng tay anh.

Cánh cửa phòng bệnh đóng lại, người con trai ban nãy vẫn đứng đó khi Dương Nhựt Thiếu vừa bước ra cậu ta nhanh chóng chặn đường anh. Thực sự là gan cậu ta rất lớn mới dám làm việc như vậy, Hàn Như Tuyết nằm trong vòng tay kia chỉ vờ nhắm mắt coi như không có việc gì.

" Muốn gì? " Anh lạnh giọng lên tiếng.

" Muốn chị ấy." Cậu ta hồn nhiên nói, rồi chỉ vào người con gái đang vùi đầu vào lồng ngực anh.

" Mày lấy luôn Tao đi." Dương Nhựt Thiếu bật cười, nụ cười cảm thấy sự nguy hiểm dày đặc vòng tay anh cũng vì vậy siết chặt hơn.

Người con trai kia gãi đầu " Em chỉ muốn xin lỗi chị ấy thôi.."

" Cô ấy chỉ nhận mạng người, xin lỗi vô bổ." Mặt anh tối sầm lại, giọng nói trầm hơn.. cũng không tốn thời gian anh quay người bước đi.

Người con trai đó đứng lặng một thời gian ngắn, cậu vẫn chẳng hiểu anh nói gì, cũng mỉm cười rồi bước đi trái chiều.

Dòng người cũng đi qua, Dương Nhựt Thiếu đi theo hướng vào nhà xe..

Đến xe, anh khẽ đặt cô vào một cách nhẹ nhàng bởi sống lưng cô chưa hoàn toàn hồi phục..

Chiếc xe cứ thế lăn bánh trên con phố lớn, không gian bên trong vẫn giữ nguyên sự im tĩnh.

Hàn Như Tuyết vẫn luôn thích thú với cảnh sắc bên ngoài, những hè phố với những gian hàng lớn nhỏ được bày bán người vào ra tấp nập. Chỉ chút xíu nữa sẽ đến mấy tòa cao ốc, những công ty đồ sộ sẽ chẳng thu hút bằng nơi đây nên cô sẽ tranh thủ thưởng thức những thứ khó gần.

" Anh đi đâu vậy?" Lúc này cô mới để ý con đường vốn chẳng hề đi tới, nó khá đẹp nhưng không phải đường về biệt thự khiến cô khó hiểu. Anh nói về nhà mà, nhưng đây đã qua con đường về biệt thự rồi.

" Nhà." Anh vẫn hướng mắt về phía trước, từ từ lái xe rất chậm rãi.

" Nhưng đây đâu phải là đường về."

" Thiếu tiền bán biệt thự trả nợ rồi." Anh thần nhiên trả lời.

" Thật? "

" Có lẽ.."

" Chiếc xe này là sao? " Bán cái biệt thự rồi còn cái xe Ferrari này, chắc thiếu tiền không.

" Để sau này bán nuôi con.. " Anh vẫn rất thần nhiên nói.

" Sau này con anh ốm nặng thì sao? "

" Bán thân.. " Anh vẫn thần nhiên như vậy, có mỗi tội là anh vẫn rất lạnh như ngày nào.

Sau câu nói của anh, Hàn Như Tuyết cũng không đáp lại chỉ ngấm khung cảnh lạ lẫm bên ngoài..

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Vợ nhỏ

" Sau này con anh ốm nặng thì sao? "

" Bán thân.. " Anh vẫn thần nhiên như vậy, có mỗi tội là anh vẫn rất lạnh như ngày nào.

Sau câu nói của anh, Hàn Như Tuyết cũng không đáp lại chỉ ngấm khung cảnh lạ lẫm bên ngoài..

Càng đi về phía trước, các ngôi biệt thự mọc lên càng nhiều khiến Hàn Như Tuyết càng chăm chú nhìn. Cuối cùng chiếc xe lăn bánh chậm, rẽ vào căn biệt thự lớn nhất khu đó khiến cô ngỡ ngàng quay sang nhìn người đàn ông thần nhiên bên cạnh.

Khung cảnh ở ngôi biệt thự mới này thực sự rất đẹp, mọi thứ đi vào mắt người nhìn rất tuyệt mỹ. Nó làm cho cô ngỡ ngàng đến mức bị Dương Nhượng Thiếu bỏ lại trong xe, vẫn cứ nhìn mọi thứ xung quanh. Trước đây cô từng ở rất nhiều căn biệt thự to lớn khác nhau, cũng từng tự thiết kế nhưng ngôi biệt thự này thật không lường được quả nhiên rất tinh xảo.

Ngắm mọi thứ được một lúc, Hàn Như Tuyết muốn xuống xe nhưng chẳng biết làm sao để đi từ đây vào bên trong. Cứ thế cô phải ngồi ở trong xe, cùng với chiếc điện thoại vốn đã báo pin yếu. Chán nản cô đảo mắt xung quanh xe, rồi dừng lại ở hai hộp thuốc lá hạng sang bên chỗ anh, tò mò cầm lấy xem.

Một hộp đã hết, một hộp chỉ còn một điếu. Thật hay mấy ngày cô cứ nghĩ anh bỏ chứ, hóa ra là vẫn châm thuốc hút sau lưng cô. Chỉ đáng lạ là trong xe chẳng có mùi thuốc, làm cô cũng không ít phần tò mò về việc này. Giờ cũng đã được 5 phút trôi qua, Dương Nhượng Thiếu vẫn chưa ra đón cô vào chẳng lẽ là bỏ mặc cô thật?

Cuối cùng Hàn Như Tuyết phải tự mình mở cửa xuống xe, từ hôm đó đến giờ cô chỉ đi được bằng những chiếc nạn trong khoa trị liệu chứ ngoài ra cô chưa thử tự bước xuống. Cánh cửa xe được cô mở ra, bàn chân phải cô đặt xuống rất nhanh nhưng đến chân trái, cái sự trần trụi làm thời gian trôi qua hơn 3 phút. Cuối cùng cô cũng đặt cả hai bàn chân xuống cùng với chiếc dép bông nó khiến chân cô bết đau hơn, dồn hết sức lực vào hai chân cô cố đứng vững.

" Dương Thiếu, hộ em " Hàn Như Tuyết nhìn người con trai dựa mình vào cửa kia, vẫn thần nhiên cùng với vẻ mặt lạnh nhạt đó nhìn cô như chẳng có chuyện gì xảy ra.

" Hộ gì? " Dương Nhượng Thiếu vờ không biết, đôi mắt chăm chú nhìn đôi chân run rẩy của cô.

" Chân đau.. " Cô biết mình đang phụ thuộc anh, nhưng hiện tại ngã xuống đây thì cái sống lưng chắc chết mất.

" Tôi dạy em sao. Buông lỏng huấn luyện khiến em hư vậy sao? " Ngắt lời nói, anh sải bước dài đến phía cô nhưng chẳng chịu giúp đỡ .

".. " Cô không trả lời, nghiêng chặt răng lại cố nhìn bước chân nhỏ bé của mình để bước về trước.

Tiến lên phía trước được hai bước, nhưng thực sự nó chẳng 1 bước nhỏ của cô khi hai chân còn bình thường. " Á " Chân trái cô vừa tiến lên phía trước được 1 tí thì giẫm phải hòn đá nhỏ, chiếc dép bông phần đế rất mỏng khiến viên đá đỏ nhô lên chạm vào vết thương. Cũng vì thế cô chẳng giữ được thăng bằng liền trượt chân.

May thay người Hàn Như Tuyết chưa chạm đất thì đã được Dương Nhựt Thiếu đỡ, sau đó bế bổng cô lên đi vào trong .

" Hôm nay, tập luyện thế thôi." Anh vừa bước, vừa nói dường như anh chỉ muốn cô tập luyện thêm.

Lúc này nhìn bên trong căn biệt thự sang trọng, với tông nền đen trắng chủ đạo bên cạnh đó thì có vài tủ đồ hắc là toàn đồ quý. Đặc biệt hơn, người làm ở căn biệt thự này đông và không làm việc theo giờ như nơi cũ. Vừa bước vào họ đã cúi chào kính cẩn, nhưng gương mặt ai đầy cũng đầy sự lo lắng khi Dương Nhựt Thiếu bước qua .

" Nhìn gì hoài? " Dương Nhựt Thiếu bước lên nửa cầu thang thấy Hàn Như Tuyết vẫn chăm chú nhìn trên trần nhà không rời khỏi. Mặc dù gương mặt anh cũng đang cùng đường nhìn, nhưng hề bị gương mặt anh cúi xuống che đi mọi thứ cô lại đổi hướng nhìn.

" Nhà đẹp.." Cô chỉ thốt lên một câu khen gọi rồi nhìn tám ảnh treo trên tường ngay chỗ hành lang dài, rất nhiều nhưng riêng một bức khiến cô chăm chú nhìn.

" Còn Tôi? " Anh bước tiếp, bất giác lạnh nhạt hỏi.

" Đẹp." Cô chỉ trả lời suông, rồi nhìn bước tranh máu me với người phụ nữ bị hành hạ với thân mình gầy gò. Làn da trắng nõn bị che bởi máu tươi, có nơi hở cả thịt thật đáng sợ, khiến cô nhận ra thật giống mình, một chút thôi.

" Sao không ngắm "

" Chán rồi.." Cô thản nhiên trả lời, khiến người đàn ông kia mặt đen lại, đôi mắt trở nên lạnh lẽo suột qua trong đó là tia phẫn nộ. Chỉ là đột nhiên nhìn bức tranh kia, cô bỗng quên đi cử chỉ như thế nào cho đúng với anh.

" Thật vậy? " Dương Nhựt Thiếu ôm chặt Hàn Như Tuyết hơn, đứng trước cửa phòng vài giây cô không đáp lại khiến anh thêm tức giận. Nhanh chóng mở cửa, bước chân anh nhanh hơn đến giường anh buông tay thả cô xuống không thương tiếc.

Hàn Như Tuyết vì đau mà nằm quần quai trên giường, không giờ anh làm tới vậy quả nhiên quý dữ vẫn là quý dữ. Nhưng cũng chẳng quá nhẫn tâm đối với con người như anh, bởi khi thả xuống cũng chỉ cách giường chút ít..

" Em thấy chán chưa? " Dương Nhựt Thiếu châm điều thuốc mới, ngả người xuống chiếc ghế sofa.

" Dạ chưa..." Cô miễn cưỡng trả lời, tay cô đưa ra sau khẽ đấm lưng.

" Tốt " Anh vừa nói xong, liền đứng dậy hỏi chiếc ghế sofa đi đến chiếc giường, nơi cô đang thả người đưa tay đấm tẩm lưng gầy.

Lật người Hàn Như Tuyết nằm sấp xuống, Dương Nhựt Thiếu ngồi xuống bên cạnh khẽ xoa bóp phần lưng cho cô.

" Còn muốn đi học? " Anh vừa xoa bóp cho cô vừa lên tiếng hỏi.

" Còn "

" Em muốn học gì? "

" Kinh doanh "

" Vì sao? "

" Sẽ làm việc cùng anh " Giọng nói cô vui vẻ hơn.

" Chỉ vậy? "

" Còn nữa " Cô chỉ mỉm cười, gương mặt ngạo ra phía ngoài nên anh sẽ chẳng nhìn thấy nụ cười đó. Anh từng nói "Rất có thể " về việc cưới cô nếu cô có sự nghiệp. Thực sự đáng để người ta cố gắng, thực sự khiến cô muốn làm điều đó ngay bây giờ.

" Còn vài tháng nữa, tôi sẽ giúp em học những thứ cơ bản trước "

" Có thể? "

" Ừ, đỡ đau chưa? " Anh vẫn tiếp tục những động tác xoa bóp nhẹ nhàng, khiến cơ thể cô bớt đau được thả lỏng hơn.

" Anh có bạn gái chưa? " Cô không trả lời câu hỏi kia, nhanh chóng đưa câu hỏi của mình ngay khi anh vừa dứt lời.

" Có thể là chưa." Cô không đáp lại câu hỏi của anh, nên những động tác xoa dịu sự đau nhức vẫn được tiếp tục.

" Ừ " Cô nửa vui nửa buồn úp mặt xuống ga giường, cảm nhận cái mùi hương dịu nhẹ của nó mà gượng ngừng.

" Phải chăng em muốn có danh hiệu đó? " Những động tác đó vẫn đều, chỉ có giọng nói khiến cho cô nhận ra gương mặt anh đang chuyển qua háo sắc.

Cô im lặng gượng ngừng không nói dù, vùi mặt mình vào ga giường. "Mmm." Cô muốn trả lời nhưng lại rút lại lời.

"Không à? "

"Muối..n " Cô nhanh chóng lên tiếng, sau đó thu người lại phía sau mặc cho tấm lưng đau nhức trở lại.

"Sao lại trốn? " Anh nhìn bộ dạng gầy gò của cô, cố lấy chăn che gương mặt đỏ ửng lại bỗng dưng thấy có chút vui liền tiến gần lại nơi cô đang cố lảng tránh.

"Ừ ư, Ngai " Cô vẫn giữ chặt chần không buông, cho dù anh gỡ tay cô ra cô lại nắm vào.

"Nên gọi bạn gái hay em yêu nhĩ? Vợ Nhỏ nghe ỏn hơn " Anh ngồi phân vân hỏi cô, nhưng thấy cô chẳng động tĩnh gì liền tự đưa ra đáp án.

..

....

Hàn Như Tuyết im lặng một hồi lâu, nghe Dương Nhựt Thiếu nói vậy cô thêm gượng. Vài phút trong im lặng, cô bỏ chiếc chần mỏng ra khỏi đầu vừa lúc đó thì anh cũng quay lại. Hai người mặt cách nhau vài Cm, mắt đối mắt.

"Dương Thiệu, đau lưng.. " Hàn Như Tuyết mặt mày nhăn nhó, thả người ngã xuống giường.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Anh sẽ bỏ em

"Dương Thiệu, đau lưng.. " Hàn Như Tuyết mặt mày nhăn nhó kêu đau, rồi khẽ thả người xuống giường. Cái thứ cô nghĩ nghìn năm khó xảy ra, đã xảy ra nhưng bây giờ bên giờ hân là bất ngờ và cô cũng chẳng thể nào đối diện được với nó.

"Chỗ nào? " Dương Nhựt Thiếu cau mày nhìn gương mặt nhăn nhó của cô, lạnh giọng hỏi.

Cô lắc đầu gạt tay anh ra " Em muốn nằm nghỉ? Được chứ?"

"Ăn trưa đã.. " Anh khẽ đặt tay xoa đầu cô, rồi bước xuống giường đi ra khỏi căn phòng.

Không gian căn phòng bỗng chốc lặng đi, Hàn Như Tuyết đưa mắt nhìn căn phòng một lượt, rồi quay lại dựng gối lên dựa lưng vào. Thực sự lưng cô chẳng đau đến mức như ban nãy, nó đã đỡ nhưng cảm xúc chi phối khiến cô phải nó đối anh.

Liệu mối quan hệ mới giữa cô và anh sẽ tốt hơn? Hay sẽ dần dần trở nên xấu hơn? Cho đến lúc này, những suy nghĩ tiêu cực nhất luôn lờn vờn trong đầu cô, đó là sự lo lắng cho một mối quan hệ mới.

Mùi cháo nhanh chóng lan tỏa khắp căn biệt thự, dần dần cũng vào đến căn phòng này. Cái mùi mà khiến cô cảm thấy phát ốm, suốt cả một tuần phải ăn nó như việc hít thở không khí vậy.

Cuối cùng thì Dương Nhựt Thiếu cũng xuất hiện, phía sau anh là 1 người nữ hầu cùng với khay cháo bước vào.

Khi đó Hàn Như Tuyết chỉ nhận được cái ánh mắt lạnh lùng từ Dương Nhựt Thiếu, khiến cô khựng lại vài giây điều chỉnh ánh nhìn mình lại.

Cô nữ hầu dựng chiếc bàn ăn nhỏ lên trên giường giúp cô, đặt khay cháo lên rồi cúi chào quay lưng bước ra ngoài.

Bát cháo vẫn còn nóng, nhưng lòng người đã lạnh. Hàn Như Tuyết chần chừ cầm chiếc thìa xúc miếng cháo nhỏ đưa lên miệng thổi qua. Gần một phút trôi qua, thìa cháo vẫn nguyên vẹn chưa vơi tí nào, cô vẫn im lặng ánh mắt trầm.

Cứ thế trôi qua hai, ba phút rồi hơn nữa cô khẽ hạ thìa cháo đã loãng xuống rồi nhìn bóng người chăm chú với tập tài liệu dày đống. Nghĩ sao, cô lại xúc thìa cháo lên định bỏ vào miệng nhưng bỗng khựng lại.

"Không ăn nữa, ngủ đi.. " Dương Nhựt Thiếu bỗng lên tiếng, cùng lúc đó anh bỏ sấp tài liệu trên tay xuống đi lại giường.

Anh bỏ chiếc bàn ăn nhỏ kia xuống dưới đất, rồi quay người lại phía tủ nhỏ gần đường dùng chiếc điều khiển từ xa đóng hai bên rèm lại. Vừa xong người ban nãy bước vào cúi chào rồi bê bàn ăn kia ra khỏi phòng.

Hàn Như Tuyết vẫn giữ nguyên một tư thế dựa lưng vào gối, ánh mắt trầm lặng chưa đầy sự lo âu nặng nề. Không lấy được thì ham muốn, lấy được rồi thì lại sợ hãi.. Cô sợ cảm giác bị bỏ rơi..

Căn phòng im lặng, chỉ có chút ánh sáng len lỏi qua chiếc rèm.

Chẳng suy nghĩ nữa, Hàn Như Tuyết đưa tay lên xoa nhẹ hai cực thái dương. Lúc này, cô mới nhận ra Dương Nhựt Thiếu đang ngồi bên cạnh mình, anh thực sự rất im lặng cho đến khi ánh mắt cô chuyển qua anh vẫn là im lặng.

Thay đổi lòng người thực sự khó, với anh còn khó nữa thật khiến cô khó xử.

--

2 Phút trôi qua trong tĩnh lặng, Hàn Như Tuyết ngồi ngắm vẻ mặt lạnh đó. Thực sự nhiều khi anh có thể nói nhiều hơn bình thường, anh thường vậy đó. Khiến nhiều khi người ta ức chế vì tính cách đó, liệu có phải đi đã thúc dục anh đối xử tốt với cô.

" Dương Thiếu." Cô nhỏ giọng gọi anh.

" Sao? "

" Nếu em biến mất, anh có tìm em không? " Sau câu nói, cô gượng cười.

" Sẽ tìm "

" Anh có đang rung động không? "

".. " Anh im lặng không trả lời, khiến cô như bị bóp nghẹn lại.

" Nếu không, em buông nhé.." Một lần nữa cô gượng cười, cô biết có nhiều thứ níu kéo giống như một sợi giây chun sớm muộn cũng đứt.

" Có thể nếu em muốn.. "

Vừa dứt lời Dương Nhựt Thiếu luồn tay qua người Hàn Như Tuyết đỡ cô dậy , một tay kia khẽ đặt chiếc gối lại vị trí cũ rồi quay lại đặt cô nằm xuống. Sau đó, anh cũng nằm xuống rũ chiếc chăn mỏng đắp cho cô và ôm cô vào lòng.

" Ngủ đi." Anh lên tiếng nhìn người con gái vẫn mở đôi mắt nhìn mình.

" Anh sẽ bỏ em? " Cô lạnh giọng hỏi.

" Nếu vậy thì sao? "

" Thực sự đáng chết." Gương mặt lạnh đầy sự tức giận, nhưng sâu trong đôi mắt cô là sự lo lắng. Nếu anh cũng vậy thực sự cuộc sống thật nhàm chán.

" Thật đáng sợ, Tôi đã từng bỏ em sao? Ngủ đi." Dương Nhựt Thiếu nhìn gương mặt Hàn Như Tuyết, anh không đánh giá gì chỉ nói rồi xoa đầu cô.

Nghe câu nói của anh, Hàn Như Tuyết có chút động lòng, cô nhắm lại đôi mắt lo lắng đó chìm vào giấc ngủ trong lòng anh.

--

Hơn 3 giờ chiều, Hàn Như Tuyết tỉnh dậy dựa người vào thành giường đã được một hồi lâu. Khi cô tỉnh dậy, người đàn ông bên cạnh đã rời đi khiến cô thấy trống vắng.

Ngồi đây đã được một lúc, giờ này ở bệnh viện là cô đang phải tập khóa trị liệu ngồi không này cũng thật chán.

Đồng hồ vẫn tiếp tục chạy, cũng ngủ đã lâu Hàn Như Tuyết cũng thấy đói bụng. Hai tay cô chống xuống giường, khẽ nhấc người đi một cách chậm rãi. Đặt chân xuống giường, đeo chiếc dép bông hình chú chó con dễ thương nhường như được Dương Nhựt Thiếu chuẩn bị sẵn.

Dồn hết sức lực vào đôi chân mình, Hàn Như Tuyết gồng thân hình gầy gò đứng lên. Sau đó cô đứng im trong vài giây, hít thở không khí một lúc cô đang cố giữ thăng bằng.

Bàn chân cũng đỡ đau hơn trước, chỉ là việc di chuyển chưa quen cho lắm nên những bước chân của cô khá bỡ ngỡ. Bàn chân phải rất bình thường, còn bên chân trái thì nó đau nhức đến khó chịu do lần đó vết thương giãn ra khá nhiều giờ vẫn còn những đường khâu.

Chiếc dép bông khá êm, khiến cô đi lại dễ hơn giờ cũng đã ra gần đến cửa.

Đến cửa, Hàn Như Tuyết dựa lưng vào tường co bàn chân trái lên xoa bóp một lúc rồi thả xuống.

" Chắc sắp đi lại bình thường rồi.." Giọng nói cô có chút vui mừng.

Đứng thẳng lên, lúc này hai chân cô như muốn nhũn ra khiến cô phải trượt người theo tường ngồi xuống. Cô chỉ mới nói vậy thôi mà, từ nãy giờ bàn chân trái cô tấy lên vì đau. Hơn 6 bước nhỏ ra cửa, đó là tiến bộ rồi thực ra nó chỉ bằng khoảng 3 bước chân khi cô bình thường.

Lưng vì trượt xuống cũng hơi nhức, thực sự cô thấy mình ngu ngốc và lại ngồi đó trầm tư một lúc.

"Cạch" Tiếng cửa mở ra, Dương Nhược Thiếu bước vào với bộ dạng mới tắm trên người chỉ khoác chiếc áo choàng màu tro. Đẩy chiếc cửa vào, anh dựa lưng vào cửa đôi mắt im lặng chăm chú nhìn người con gái đang ngồi ngược mắt nhìn mình.

"Đói chưa?" Cô vẫn im lặng nhìn anh, khiến anh phải mở lời.

"Rồi." Cô trả lời thêm cái gật đầu, khiến anh phải nở nụ cười nhạt rồi cúi xuống bế cô lên.

Hai người cùng nhau xuống dưới lầu, trong lúc đó Hàn Như Tuyết vẫn chăm chú nhìn bức ảnh người phụ nữ bị hành hạ kia. Qua rồi cô vẫn muốn ngoái lại nhìn nhưng bước chân của anh nhanh khiến cô ngừng hành động đó lại.

Xuống phòng khách Dương Nhược Thiếu đặt Hàn Như Tuyết xuống ghế sofa, rồi anh ngồi xuống kế bên cô. Với lấy chiếc đầu gối để trên bàn uống nước, cô bật ti vi lên.

[Ngày 29-7 sẽ có một buổi đấu giá của Mạc gia, vật phẩm lần này chiếc vòng cổ với mặt đá **Blue Garnet**]

Bản tin chỉ với vài lời nói, còn lại là giới thiệu về chiếc vòng cổ kia. Mặt dây chuyền là hình lục giác trên đó có ghi số nhưng qua ti vi nhìn không hề rõ.

"Em thích nó?" Dương Nhược Thiếu thấy Hàn Như Tuyết chăm chú xem sắc mặt cũng kém đi anh liền hỏi.

"Nó rất giống của mẹ em." Cô vẫn chăm chú nhìn chiếc vòng cổ được chụp lại, được quay lại với nhiều khía cạnh, đôi mắt cũng phải nhắm lại để chăm chú nhìn nó.

"Thật sao?" Anh bất ngờ hỏi nhưng khi quay sang nhìn gương mặt phải chi là có chút buồn, có hận thù kia thì sự bất ngờ cũng tan biến.

"Đó là quà Ba tặng mẹ kỉ niệm ngày cưới.. Thiết kế đồ chỉ có 1, mặt sau có ghi ngày cưới.."

"Vậy mau khỏi chân, tôi đưa em đi.. " Anh xoa đầu cô, rồi bế bổng cô lên đi vào trong bếp.

Đặt Hàn Như Tuyết xuống ghế, Dương Nhược Thiếu ngồi ghế kế bên. Bàn ăn có khá nhiều món ngon, đặc biệt là được ăn cơm khiến Hàn Như Tuyết như được sống lại sau vài ngày. Cô liên tục gấp đồ ăn, cứ như anh bỏ đói cô.

".. Một khúc nhạc dương cầm vang lên, là chuông điện thoại của Dương Nhược Thiếu. Anh đặt đôi đũa trên tay xuống bát, nhanh chóng bắt máy.

"Lão đại, Tổng Gia công kích chúng ta. Bọn chúng không giữ đúng lời hứa.." Qua điện thoại Hàn Như Tuyết ngồi bên cạnh đang ăn cũng có thể nghe thấy, cô ngừng ăn quay sang phía Dương Thiếu.

Anh không nhìn cô đến một lần cũng không dặn dò gì, nhanh chóng chạy ra ngoài khiến cô sững sờ ghen cả miếng cơm trong miệng.

#PS: Lịch Mới Thứ 6 Đăng Nhé <

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Dương thiếu bị thương

Anh không nhìn cô đến một lần cũng không dặn dò gì, nhanh chóng chạy ra ngoài khiến cô sững sờ ghen cả miếng cơm trong miệng. Sau đó anh cũng nhanh chóng quay lại, nhưng lại vội lên tầng và bước xuống với bộ quần áo mới, túi quần có đút cây súng ngắn. Cứ thế những bước chân nhanh chóng rời khỏi căn biệt thự, không một ánh mắt dành cho cô. Đó là con người của anh, rất bất thường đôi khi quan tâm rồi lạnh nhạt.

Bữa cơm đang ngon miệng, bỗng chốc trở nên khó ăn Hàn Như Tuyết vì sức khỏe mà cô ăn nốt bát cơm. "Brum Brum" Tiếng động cơ xe mô tô vang khắp căn biệt thự, khiến Hàn Như Tuyết thêm lo lắng. Cô biết một khi anh lái mô tô là có việc rất gấp rút, giờ chỉ biết chấp tay cầu nguyện.

Bát cơm đã hết, lo lắng trong cô vẫn chẳng vơi đi chút nào chỉ có tăng lên. Lúc này, người làm từ ngoài chạy vào đưa cho cô cái nạng, mọi người đều im lặng dù làm gì gặp chủ là họ cúi chào chứ không mở miệng.

Hàn Như Tuyết nhận chiếc nạng từ người làm rồi gạt đầu, vì bên chân đau là chân trái nên cô chỉ cần 1 cái. Có chiếc nạng cô dường như đi lại dễ hơn, nên nhanh chóng đi chuyển đến ghế sofa.

Càng ngồi cô không thể không lo lắng cho Dương Nhượng Thiếu, như cô biết trong thời gian huấn luyện Tổng Gia là 1 thể lực khá lớn, họ luôn chờ thời cơ để tấn công anh. Cũng nhân dịp anh cắt đứt với Dương Gia mà họ ra tay, thật khiến cô thêm lo lắng.

--

Hơn 9 giờ tối, Hàn Như Tuyết vẫn ngồi trên giường dựa lưng vào gối chờ tiếng xe Dương Nhượng Thiếu về. Hôm nay mọi việc từ tắm rửa cô đều tự làm, dù hơi khó khăn nhưng cũng đã xong chỉ là đợi người lâu quá.

Điện thoại cô hết pin từ sáng, ở trong căn biệt thự lớn này thực sự chẳng tìm thấy cái sạc pin nào, chỉ nhìn thấy tấm ảnh thật hư đã lâu. Cô im lặng, ôm chiếc điện thoại chẳng còn một vạch pin trong lòng. Nếu còn chắc chắn cô sẽ gọi được cho Quý Văn, Hoàng Kiệt hoặc Tiểu My thực sự là sẽ hỏi thăm về anh được.

Gió lùa qua cánh cửa kính đóng được nửa, vào căn phòng người cô lạnh đến mức nổi cả da gà nhưng vẫn im lặng chờ đợi tiếng xe đó.

-

1 Tiếng tiếp tục trôi qua, vẫn chẳng có động tĩnh gì đèn trong căn biệt thự cũng được tắt đi chỉ còn những ánh đèn sáng bên ngoài.

" Bùm Bùm " Tiếng động cơ xe vang lên, và cũng nhanh ngừng lại.

" Lão đại, anh ổn chứ? " Đó là giọng nói của Quý Văn, từ căn phòng Hàn Như Tuyết đang ngồi cô có thể nghe rõ.

Là anh bị thương, là Dương Nhượng Thiếu mặt mày cô lúc này tím ngắt lại. Cô nhanh chóng di chuyển người xuống giường, dù người đau nhưng cô di chuyển dường như là mức nhanh nhất có thể. Với lấy chiếc nạn, cô cố nhắc những bước chân ra cửa, rồi xuống dưới cầu thang.

Đi xuống được hai bậc cầu thang, Hàn Như Tuyết ngừng lại hít thở không khí cô đã nhìn thấy người cô muốn nhìn nên cũng yên tâm hơn một chút. Dương Nhượng Thiếu đang nằm sấp người trên ghế sofa, Quý Văn bên cạnh đang cố giữ máu ở lưng cho anh. Càng nhìn cô càng thấy trong lòng xót, anh bị thương có vẻ rất nặng cũng là ở lưng.

Đó là một vết dao sâu, trông thật kinh khủng, Hàn Như Tuyết tròn tròn mắt nhìn Dương Nhượng Thiếu, gương mặt hoảng hốt với những bước chân vội vã bên cây nạn bước xuống.

" Chậm thôi. Tôi không sao. " Dù đang nằm để Quý Văn giữ máu cho mình nhưng Dương Nhượng Thiếu vẫn bình tĩnh nhắc nhở người con gái gầy gò kia.

Vì câu nói đó bước chân cô chậm hơn.

Xuống tới nơi, cô nhanh chóng chống nạn đi đến ghế sofa đứng nhìn Dương Nhượng Thiếu với vết thương nhìn mà xót lòng.

Không gian im ắng đi, chỉ có tiếng những dụng cụ sơ cứu kia vang lên, cùng với tiếng nước để vệ sinh vết thương.

" Ngồi xuống đi. " Dương Nhượng Thiếu ngẩng mặt lên, nhìn Hàn Như Tuyết vẫn chống nạn nhìn mình với gương mặt xanh xao đầy lo âu đã được một lúc mới lên tiếng.

" Anh ổn chứ? " Cô lo lắng lên tiếng, dáng vẻ mệt mỏi có vẻ do chống nạn đã lâu.

" Ổn.. " Anh trả lời rất nhanh, rồi cúi mặt xuống.

--

Hơn 20 phút trôi qua, người làm liên tục thay những chậu nước mới cho Quý Văn. Giờ cũng là chậu nước thứ 15, màu nước không còn nhuộm đỏ như trước nữa. Vết thương sau đó cũng được băng bó lại..

" Về đi " Dương Nhượng Thiếu vẫn nằm sấp, lên tiếng ra lệnh cho Quý Văn.

" Lão đại, nghỉ ngơi. " Quý Văn nói xong, cúi chào kính cẩn rồi quay lưng ra về.

Tiếng bước chân của Quý Văn xa dần, tiếng xe vang lên giờ cũng hết không gian trong căn biệt thự tĩnh lặng đến lạ.

Dương Nhượng Thiếu tựa người, không chút đau đớn ngồi dậy nhìn con gái đối diện. " Ăn tối chưa? "

".."

" Tôi đang hỏi em. " Anh gần giọng, đôi mắt sượt qua tia nhăn nheo.

" Nói ít thôi.. " Hàn Như Tuyết tức giận vơ lấy chiếc điều khiển ti vi ném thẳng vào người Dương Nhượng Thiếu.

Anh không né, cứ ngồi im cho chiếc điều khiển vô tư phi về phía mình. Cũng là con người, trong anh cũng cảm thấy vết thương tê nhức nhưng gương mặt vô cảm của anh khiến sự đau đớn trở nên nhạt nhòa.

" Em giận à? " Dương Nhược Thiếu cúi người xuống nhặt chiếc điều khiển, mặc cho sau lưng là vết thương nặng.

" Giận ư? Anh phải chú trọng bản thân mình đi chứ.. " Cô tức giận lên tiếng quát tháo anh, sau đó chống nạng rồi lên lầu.

Lần này, Hàn Như Tuyết nhấc mình lên cầu thang với chiếc nạng một cách khó khăn. Lên được bậc thứ 4, cô tức giận vứt chiếc nạng xuống dưới rồi dồn sức vào đôi chân nhỏ yếu đuối mà bước lên. Hai tay cô vịn vào tay cầu thang, cố sức bước lên.

Phía sau cô Dương Nhược Thiếu vẫn chờ từng bước chân cô nhấc lên, anh chăm chú nhìn đến lạ khiến cô càng tức giận.

" Em thật chậm chạp " Anh khoanh tay dựa vào tay cầu thang, nở nụ cười chê bai công kích cô.

Hàn Như Tuyết không trả lời, cứ cố bước lên những bậc cầu thang phía trước. Nhưng chưa kịp bước đến bậc thứ 9 thì đã bị Dương Nhược Thiếu nhấc bổng lên, gương mặt cô từ tức giận chuyển qua lo lắng, không thể gầy gữa vì sẽ ảnh hưởng đến vết thương sau lưng.

" Bỏ xuống đi.. " Cô hối hận vì tính tình của mình, cô biết anh cũng cảm nhận được sự đau đớn trong da thịt đó.

" Tôi ổn "

" Ổn, anh biết ổn là gì? Đau thì nói..đau " Nói xong cổ họng cô như nghẹn lại, cô chỉ ước giá mình có thể đi lại thì phi vụ lần này cũng giúp được anh.

" Bên em là ổn, vợ nhỏ " Anh vậy thân nhiên đáp, giọng nói chẳng có chút nào biểu hiện đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Cái cố..

" Bên em là ổn, vợ nhỏ " Anh vẫn vậy thân nhiên đáp, giọng nói chẳng có chút nào biểu hiện đau đớn.

" Cạch " Cô thực sự chẳng hiểu sức chịu đựng của anh là gì? Bể cô vốn là một cực hình với vết thương đó rồi, giờ còn 1 tay đỡ vừa mở cửa khiến trong cô càng thêm tội lỗi.

Cho đến giường Dương Nhược Thiếu vẫn nhẹ nhàng đặt Hàn Như Tuyết xuống, gương mặt anh chẳng có chút sắc thái nào giống bị thương.

" Đau lắm phải không? " Ánh mắt cô buồn rầu nhìn anh, người đàn ông vẫn điềm tĩnh trước mặt cô.

" Một chút "

" Tôi không tin, nó thực sự rất nặng, rất nặng " Cô nhấn mạnh vết thương đó khá nặng, một chút là không thể.

" Đừng lo, ngủ nào " Anh vừa đi vừa nói, cuối cùng dừng lại lại trước chiếc tủ nhỏ gần sát giường. Cầm chiếc điều khiển từ xa cho đóng tất cả thiết bị, chỉ để lại chiếc đèn ngủ nhỏ.

Bước lên giường, Dương Nhược Thiếu ôm chôn Hàn Như Tuyết vào lòng, bàn tay thô luôn qua lớp áo mỏng xoa bóp tấm lưng gầy gò, bị vết roi để lại bao thương tích.

" Lưng còn đau nhiều không? " Bàn tay anh vẫn xoa bóp nhẹ nhàng uyển chuyển, khiến cô dễ chịu thả lỏng người trong vòng tay anh hơn.

" Đờ nhiều rồi... An..h " Cô lên tiếng trả lời nhưng cũng muốn hỏi anh đau nhiều lắm à, thì ngừng lại bởi gương mặt đó có thể thay đổi nếu cô hỏi.

Bàn tay Dương Nhược Thiếu có chút dịch chuyển sai chỗ, từ lưng, giờ đã lan ra phía trước. Nhanh chóng nắn bóp ngực cô, không chút chần chừ anh nắn bóp nó nhanh mà còn rất mạnh dạn.

" Dương Thiếu, anh đi sai chỗ rồi " Giọng nói cô lạnh đi, hai má vì xấu hổ mà đỏ ửng lên.

" Không hề " Anh vẫn rất thân nhiên.

Lúc này người Hàn Như Tuyết như rực lửa, gương mặt cô lúc lạnh, lúc xấu hổ vì đôi khi muốn tát anh phát lại bị anh làm cho kích thích co rụt người lại.

" Tôi đang bị thương.. " Hai tay Như Tuyết muốn đẩy Dương Nhược Thiếu ra, bị câu nói của anh thu phục nhanh chóng rụt lại.

" Em gầy đi, nó cũng teo rồi.. " Động tác của anh ngừng lại, sau đó lên tiếng không hài lòng về sự tiếp đãi.

Hàng đã Free còn đòi hỏi chất lượng, Hàn Như Tuyết được 1 cú đốn giáng mạnh không nhìn được nữa. Bàn tay nhỏ bé, nhanh chóng tặng Dương Nhượng Thiếu 1 cái bạt tai mạnh. Đầu gối nhanh chóng huyếch vào chỗ không nên rồi rời khỏi vòng tay ấy.

Cô dịch chuyển ra phía đầu giường nằm nép vào bờ vai người đàn ông phía sau đang đầy sát khí phẫn nộ.

"Thằng đàn ông 26 tuổi chưa có mồng con. Em định hủy hôn sao?" Anh cần nhẫn than phận đời 26.

"Đáng hủy." Cô tức giận trả lời, cũng quay người cảm chiếc gối mình đang nằm ném thẳng vào người anh.

"Vậy làm nhanh còn hủy.." Anh mặt dày, dịch người đến phía cô. Đường như vết thương vốn chẳng phải cản trở của anh.

Hàn Như Tuyết bị câu nói của Dương Nhượng Thiếu dọa cho tím mặt, suýt nữa là lăn người xuống giường. Chẳng biết may hay xui, vì nhờ anh kéo vào lòng nhanh nên đã thoát mạng, hay là cố gắng này cho anh.

"Ngủ đi, hôm nay ốm thôi" Đúng là anh ôm cô, nhưng bàn tay không hề chặt như này, có lẽ anh mệt rồi. Vết thương như vậy không đau là không thể.

Chiếc chăn mỏng được Dương Nhượng Thiếu rũ ra, đắp lên khiến Hàn Như Tuyết càng lo lắng chẳng biết ứng xử sao.

"Đừng cử động nhiều.." Cô buồn bã lên tiếng, từ từ nhích người ra khỏi vòng tay anh. Cô chỉ sử dụng nếu lỡ đụng vào sẽ làm anh đau.

Hàn Như Tuyết càng nhích người ra xa, Dương Nhượng Thiếu nhích càng lại gần khiến cô phải dừng lại hành động của mình lùi vào lòng anh như một chú cún ngoan.

"Tôi chỉ ôm một hôm thôi.." Giọng nói lạnh, khẳng định chỉ mượn cô hôm nay thôi vang lên bên tai cô.

Cô vì câu nói mà im lặng đi, im lặng nằm trong lòng anh. Cứ thế cô chìm vào giấc ngủ.

--

Những tia nắng len lỏi qua cửa kính, rồi qua lớp rèm rọi vào căn phòng đánh thức Hàn Như Tuyết. Cô khẽ rụi mắt, rồi định lăn một vòng quanh giường nhưng chợt nhận ra, Dương Nhượng Thiếu vẫn ôm chặt mình trong lòng.

Dù là lưng đau nhưng khi dậy cô cũng phải khẽ lăn sang phải, sang trái một chút. Theo như những tia nắng kia, giờ cũng là hơn 8 giờ sáng. Trời thu lúc này nắng vậy thôi nhưng qua chiều chút sẽ lại se lạnh. Hàn Như Tuyết lật người nằm thẳng, một tay khẽ nhắc tay Dương Nhượng Thiếu sang một bên. Dù là ngủ say nhưng tay anh luôn ôm chặt cô, khiến việc nhắc tay anh ra cũng khó khăn. Cô cố gắng thoát khỏi anh rồi vào phòng vệ sinh.

-

Những bước chân nhỏ của Hàn Như Tuyết dịch chuyển trên sàn nhà uyển chuyển hơn, thật may khi được về nhà bởi ở viện ngoài khóa trị liệu thì cô hoàn toàn phụ thuộc vào xe lăn. Cô cứ vậy bước ra đến cửa, mở cánh cửa chậm, đóng cũng rất từ từ. Ra đến ngoài chân cô đã mỏi, cô liền dựa vào tường nhắc chân trái lên xoa bóp 1 hồi.

Sau đó, tiếp tục cuộc hành trình Hàn Như Tuyết phụ thuộc vào bức tường, rồi bước chậm rãi trên hành lang dài. Vẫn như mọi khi, cô lại mất vài giây nhìn bức ảnh đầm máu của người phụ nữ bên chiếc roi da.

"Phu nhân, để tôi giúp phu nhân xuống lầu." Cô nữ hầu cúi chào mong Hàn Như Tuyết nhận sự giúp đỡ.

"Làm phiền cô.." Hàn Như Tuyết mỉm cười, cô thấy thật may mắn chứ chính bản thân cô cũng chẳng trụ được xuống dưới lầu.

Người nữ hầu như trở thành chiếc nạn của Hàn Như Tuyết, hai người hợp tác để cùng nhau xuống cầu thang một cách an toàn nhất.

Xuống đến nơi, hai người dịch chuyển về bên ghế sofa. Chiếc ghế ướm máu hôm qua đã được thay bằng một chiếc ghế mới. Về đường nét thiết kế thì Hàn Như Tuyết dường như không chê vào đâu được nhưng mà có vẻ hơi hoang phí, bởi một bộ này cũng đủ cho cô sống nửa cuộc đời. Gia đình cô trước vốn giàu có, nhưng ba cô luôn dạy cô cách khiêm tốn tiết kiệm, mẹ thì luôn dạy những công việc nhà cần thiết. Nghĩ lại mà nước mắt cô như muốn ứa ra, nhưng vì người làm bên cạnh cô nín lại mà im lặng ngồi xuống.

"Từ nay không được nấu những món gây đau nhức, hay tẩy vết thương. Bữa tối giúp tôi chế biến gan." Hàn Như Tuyết lạnh giọng nói với cô người hầu bên cạnh.

"Dạ, thưa Phu nhân" Cô nữ hầu cúi người xuống chào rồi xoay người vào trong.

Từ phòng khách Hàn Như có thể gửi thấy mùi tôm, ngay sau khi dọn đồ thì con tôm đất đỏ mới được chế biến liền bị đổ đi.

Trong thời gian người làm chế biến thức ăn, Hàn Như Tuyết ngồi coi những bản tin thời sự cũ qua mạng, vừa xem vừa xoa bóp bàn chân trái.

[Tô Gia đang đứng thứ 2 trong giới chính trị..]

[Số cổ phần Tô Gia tăng nhanh chóng trong 1 tuần, thu hút nhiều nhà làm ăn lớn...]

[Vũ Ân nhân vật nổi tiếng trong giới chính trị, một nhà làm ăn lớn đầu tư Tô Gia..]

Hàn Như Tuyết vừa xem vừa choáng váng, cô không hiểu chỉ trong một tuần Dương Nhượng Thiếu sao có thể?

" Sao? Có thể.. Anh ta chơi xấu chăng? " Hàn Như Tuyết bất ngờ, ngạc nhiên, khó xử đan xen khiến câu nói mang bao nhiêu sắc thái.

" Chơi xấu, em nói tôi? " Dương Nhượng Thiếu từ đâu bước ra, ngồi kế Hàn Như Tuyết giọng nói khó chịu lên tiếng.

Hàn Như Tuyết im lặng vài giây, cô đưa tay lên vò tóc suy nghĩ trở nên rối loạn. Chẳng biết trả lời anh sao, cô liền nói bừa " Anh nghe nhầm rồi " Đi thẳng chẳng khác nào vào hang cọp, nghĩ lại cô nên đi vòng.

" Có lẽ vậy.. " Dương Nhượng Thiếu trả lời nhanh, bàn tay không yên phận dịch chuyển trong cơ thể Hàn Như, Tuyết.

" Biến thái..." Cô vì tức giận quên hết lên, tay đẩy mạnh anh ra.

Dương Nhượng Thiếu mặt mày biến chuyển, gương mặt lạnh đi trong mắt sượt qua tia phẫn nộ " Em dám, vết thương nhức... Anh không nói hết câu, biết chắc cô sẽ hiểu.

" Xin lỗi " Cô chỉ ngồi cách xa anh một khoảng, chấp tay xin lỗi.

" Lại đây " Anh lạnh giọng ra lệnh. Cô vẫn ngồi im không di chuyển khiến luồng khí phẫn nộ ra tăng. " Một là một mạng, hai là hai tôi đến "

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Sự gặp mặt bất ngờ

" Em dám, vết thương nhức..." Anh không nói hết câu, biết chắc cô sẽ hiểu.

" Xin lỗi " Cô chỉ ngồi cách xa anh một khoảng, chấp tay xin lỗi.

" Lại đây " Anh lạnh giọng ra lệnh. Cô vẫn ngồi im không di chuyển khiến luồng khí phẫn nộ ra tăng. " Một là một mạng, hai là hai tôi đến "

Hàn Như Tuyết vẫn im lặng ngồi đó, cúi gầm mặt cô đang cố duy trì sự im lặng. Luồng sát khí bên cạnh nặng hơn, nó đang tiến đến gần cô hơn, sau đó nhấc cô vào lòng.

" Ngồi im " Hàn Như Tuyết như muốn trốn tránh, đôi mắt ráo riết nhìn mọi thứ liền bị câu nói của Dương Nhượng Thiếu ngăn lại.

Anh đặt cô ngồi lại, rồi dùng một tay ôm cô vào lồng ngực mình, tay còn lại vén áo cô lên. Sai lưng cô nhận được cảm giác quen thuộc, đó là cảm giác từ mát chuyển sang tê là loại thuốc cô vẫn bôi thường ngày. Hóa ra chỉ là bôi thuốc, nằm trong lòng anh cô thở phào nhẹ nhõm.

Dương Nhượng Thiếu vẫn nhẹ nhàng xoa bóp cho Hàn Như Tuyết với gương mặt lạnh ngắt, khiến cô nhiều khi ngược lên nhìn lại bị bơ nặng nề.

Chiếc áo của cô trở về vị trí cũ bàn tay thô của anh cũng rời đi bên cạnh đó là giọng nói của một nữ hầu " Thưa, đồ ăn đã được chuẩn bị. "

Hàn Như Tuyết chưa nghe hết câu nói đã bị Dương Nhượng Thiếu bế về phía nhà ăn. Hai người ngồi kế bên nhau, nhưng chẳng ai lên tiếng.

Cho đến khi hai bát com cùng voi, hai người cùng đưa đũa ra gấp chung một miếng thịt cuối cùng.

" Anh có thể lấy " Hàn Như Tuyết rút chiếc đũa về, gấp món khác cho vào miếng nhưng trong cô vẫn thấy hơi tức.

" Em cũng có thể " Nhìn vẻ mặt luyến tiếc của Hàn Như Tuyết, Dương Nhượng Thiếu lui đũa về.

Cô chần chờ một lúc, định đưa đũa lên gấp thì đũa anh đã nhanh chóng cướp lấy bỏ vào miệng. Nuốt miếng thức ăn xuống, anh vẫn thản nhiên quay sang nhìn người con gái tức giận ôm bát com quay người sang một bên.

" No rồi à? " Dương Nhượng Thiếu vừa nói vừa gấp món rau củ quả xào bỏ vào bát mình.

" Còn nhiều món mà, sao no " Vẫn quay về một bên Hàn Như Tuyết đưa đũa ra gấp miếng sườn.

" Nghe nói em nói người hầu bỏ con tôm đất đồ kia? " Anh không ăn, ngồi dựa lưng vào ghế ngắm nhìn người con gái ăn trong tức tối.

" Có sao? Một con tôm rở mặt đó Dương Thiếu đây tiếc? " Cô lên tiếng, nhưng không hề quay lại. Nghĩ gì, rõ ràng anh nhường đồ ăn cho cô mà, sao không thể kết thúc cái điều đó thật đẹp chứ.

" Không có ý đó, quay lại ăn đi để uống thuốc " Nói xong Dương Nhược Thiếu cũng chú tâm vào việc ăn uống hơn. Cô cũng bắt đầu quay lại ăn.

Bản nhạc dương cầm vang lên, đó là tiếng chuông điện thoại Dương Nhược Thiếu một bản nhạc có vẻ được anh yêu thích. Anh nghe rất nhanh rồi cũng rất nhanh cúp máy.

Hơn 5 phút sau, Dương Nhược Thiếu tựa lưng vào ghế đợi Hàn Như Tuyết ăn xong. Cuối cùng cô cũng ăn xong, lau miệng rồi quay sang nhìn anh nhưng cũng nhanh chóng quay đi.

" Ăn no chưa? " Anh lạnh giọng hỏi. Cô cũng chẳng đáp lại chỉ gật đầu qua.

Chưa kịp phản ứng gì thêm, Hàn Như Tuyết đã nằm gọn trong vòng tay Dương Nhược Thiếu. Hai người cùng nhau về phòng, vào nơi anh đặt cô xuống rồi bước đến tủ quần áo đồ sộ. Nhìn bên ngoài là những cánh cửa tủ trắng tiao nhả nhưng bên trong mở ra thì quần áo cả đống chẳng mặc hết.

" Tôi đến công ty, ở nhà khoảng tiếng nữa tôi về " Anh vừa nói vừa cởi chiếc áo phong trắng, để lộ vết thương rí máu qua lớp băng.

Thân hình rắn chắc rậm rắng, ngoài vết thương đó thì xung quanh cũng có những vết sẹo nhằng nhịt.

" Đi cẩn thận, nhớ ghé Quý Văn sát trùng vết thương đi " Cô trầm giọng lên tiếng, cô không cần biết giới hạn chịu đựng của anh là gì nhưng không thể để vết thương nhiễm trùng.

Dương Nhược Thiếu chỉ dùng đôi mắt lạnh nhạt kia nhìn cô rồi đem những chiếc cúc áo sơ mi trắng kia lại. Anh có thể là người nói chuyện nhiều hơn so với bình thường nhưng không thể dịu dàng, ôn nhu cùng với gương mặt âm u đó. Có thể với cô có thể cảm nhận được sự dịu dàng đó, một chút nhỏ bé nhưng gương mặt đó chẳng bao giờ thay đổi để song hành.

Sau đó, anh cầm bộ vét đen vào bên trong nhà vệ sinh.

Rất nhanh anh bước ra với dáng vẻ lịch lãm, lạnh lùng quay đến chiếc gương lớn đeo cà vạt và mang chiếc kẹp đính hạt kim cương một cách tinh tế. Mọi thứ đều hoàn hảo, cộng thêm chiếc đồng hồ hạng sang, Dương Nhược Thiếu thấy hài lòng rồi quay lại nhìn Hàn Như Tuyết.

" Tí có người mang thuốc, nhớ uống. " Dứt lời anh đi thẳng ra cửa, rồi rời xuống tầng.

--

Tiếng xe xa dần, Hàn Như Tuyết dịch người vào giữa giường rồi khẽ đặt người xuống. Cô chỉ nằm vậy trong 10 phút nghỉ ngơi, qua thời gian đó cô ngồi dậy hít thở dài.

Bước xuống giường, cô cố giữ thẳng bằng rồi nhấc từng bước chân nhỏ. Mọi thứ dễ dãi hơn mọi hôm, chân trái cô chỉ có cảm giác tê nhức nhẹ thôi. Trước đây ở bệnh viện một tuần, cô cũng đã đỡ nhưng rất lười tập nên di chuyển không quen. Vậy mà chỉ có 2 ngày ở đây, tự đi lại cũng gọi là khá tuy đau xong lại khỏi khiến cô thành thạo hơn. Nghỉ lại ở viện, bệnh lười cô mà tái phát là phải hơn tháng mới đi lại bình thường được mất.

Cứ thế Hàn Như Tuyết cứ cố gắng đi ra đi vào quanh căn phòng ngủ, dù là phòng ngủ nhưng nó cũng đại khái là lớn diện tích cũng gần bằng phòng khách. Cứ bước được hơn 5 bước khó nhọc, cô lại khẽ ngồi xuống xoa hai bên chân nhưng bên cần nhất vẫn chân trái. Hơn 30 phút chăm chỉ tập luyện, người cô cũng vã mồ hôi. Ngược nhìn đồng hồ giờ đã hơn 10 giờ rồi, sắp 1 tiếng rồi phải chăng Dương Nhược Thiếu sắp về? Bên trong lòng cô vui lắm, niềm vui của một tình yêu chớm nở trong lòng người con gái tuổi 20.

Vui sướng Hàn Như Tuyết chỉ dấu trong lòng, cô rất sợ bộc lộ ra bởi cái gì cũng có trước có sau. Chỉ sợ anh chẳng thể đáp lại niềm tin, đáp lại hi vọng của mình vốn chẳng thể mong đợi, người cuối cùng chịu tổn thương là cô. Trong tình yêu nếu mình vốn là người đơn phương rồi được họ đáp trả thì cảm giác sợ hãi mất đi là cái đe dọa họ cho từng bữa ăn giấc ngủ. Có nhiều mối quan hệ thắm lặng đôi khi lại duy trì, ai nói vậy cô sẽ vỗ tay khen thưởng.

Nghĩ ngợi thêm sẽ làm cô trở thành một bà cụ mất, Hàn Như Tuyết mỉm cười nụ cười rất hiếm thấy trong 2 năm gần đây. Cô chống tay xuống đất, dồn lực để đứng lên.

Bước đến tủ quần áo, ở căn biệt thự mới này chỉ có một bộ cho cô còn đâu là của Dương Nhược Thiếu, vậy thôi cô không đòi hỏi, với lấy chiếc máy màu hồng phấn và bộ đồ lót cô vội nhấc bước chân vào phòng tắm.

--

Hơn 15 phút, Hàn Như Tuyết cũng đứng dậy dùng khăn bông đã chuẩn bị sẵn ở gần bồn tắm lau người. Với tình trạng của cô bây giờ mọi thứ đều khó khăn, hơn 5 phút cô mới mặc được quần áo.

" Kết " Tiếng phanh xe gấp, Hàn Như Tuyết giật mình, chẳng may cô trượt chân ngã xuống vũng nước lênh láng trên phòng tắm. Dưới nhà có tiếng người nói chuyện, đầu cô vì ngã vô tình va vào tường có chút choáng váng. Cô không thể nhận dạng giọng nói đó là ai, chỉ biết dựa người vào tường, nếu là Dương Nhược Thiếu chỉ mong anh nhanh lên đây, sớm một chút.

Hơn 2 phút - 3 phút - 4 phút trôi qua, giờ cô chỉ mang máng nghe thấy tiếng bước chân, tiếng cửa phòng mở ra cô chỉ nở nụ cười dường như anh đã về.

"Nhà rộng ghê.." Đó là giọng của một nam nhân khác không phải Dương Nhượng Thiếu, bên trong Hàn Như Tuyết bắt đầu cảm thấy có chút gì đó sợ hãi. Nếu bình thường thì sẽ chẳng sao, nhưng cô của hiện tại thì không thể tự vệ.

Cánh cửa phòng tắm được đẩy vào, một nam nhân bước vào với chiếc áo sơ mi nhuộm bẩn vừa thấy cô có chút hoảng hốt. Nhưng cũng nhanh chóng cậu ta ngồi xuống nhìn qua cô một lượt..

"Tránh ra..." Hàn Như Tuyết dùng đôi mắt lạnh, lướt qua tia phần nộ nhìn cậu ta. Chân phải nhanh chóng đạp cậu ta ngã xuống.

"Chị không sao chứ?" Dù bị cô đá ngã xuống, nhưng cậu ta vẫn vui tươi ngồi dậy hỏi han cô.

"Ra ngoài.." Cô lạnh lùng chỉ tay ra phía ngoài ra lệnh cho cậu ta.

"Trông chị có vẻ đau.." Cậu ta vẫn quan tâm, lần này không nói nữa cậu ta luồn tay qua người cô bế bổng cô lên.

Hàn Như Tuyết tức giận nhưng cậu ta thật sự rất khỏe, với tình trạng của cô bây giờ chẳng thể phản kháng được. Nhưng với tất cả sức lực cô vẫn cố rầy giũa,..

Tiếng xe quen thuộc vang lên, Dương Nhượng Thiếu có vẻ như đã về. Hàn Như Tuyết im lặng trong vài giây, gương mặt cô từ lạnh nhanh chóng bị tiếng động cơ xe kia làm cho sợ hãi.

"Buông ra.." Cô gằn giọng với người nam nhân đang bế mình, vì tiếng động cơ xe nên cậu ta cũng dừng lại.

Dường như Hàn Như Tuyết không thể để im tình thế này thêm chút nào, cô liền dùng cùi trỏ mình húc vào ngực cậu ta. Đó là cú húc bất ngờ, hiển cậu ta đau và quên mất đang bế cô liền buông lỏng tay ra khiến cô ngã xuống. Từ đó gây ra tiếng động, dưới nhà chắc hẳn Dương Nhượng Thiếu nếu đã vào đến nơi có thể nghe thấy.

Được cú ngã đau điếng người Hàn Như Tuyết nằm co ro trên sàn nhà, cô cảm nhận được tiếng bước chân rất nhanh đang tiến lại gần. Cảm giác lạnh lẽo tăng lên, người nam nhân lúc này cúi xuống nhưng bị tiếng mở cửa làm giật mình nên đứng nghiêm lại.

Mùi hương quen thuộc của Dương Nhượng Thiếu không còn làm cho cô vui nữa, cô cứ nghĩ anh về sẽ vui lắm nhưng không thật là tồi tệ. Cô không hề biết nam nhân kia là ai? Từ đâu xuất hiện, làm sao để anh không hiểu lầm?

"Cậu là ai?" Dương Nhượng Thiếu cau mày nhìn người nam nhân đứng bên cạnh Hàn Như Tuyết, sau đó mới chuyển xuống nhìn người con gái co ro dưới chân mình. Hôm nay cô diện bộ váy ngủ hồng phấn trông thật bắt mắt, nhưng đang ở với ai.. Dương Nhượng Thiếu người đầy phần nộ quên rằng người anh cần quan tâm là ai.

"Tôi Quý An, xin chào." Quý An chỉ chào, sau đó cậu nhanh chóng ngồi xuống định đưa tay đỡ Hàn Như Tuyết dậy nhưng lại bị đôi chân Dương Nhượng Thiếu đá mạnh vào tay.

"Nữ nhân của tôi, không ai được động." Dứt lời nói đáng sợ đó, anh cúi xuống bế cô đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Ai chiếm đoạt ai?

"Nữ nhân của tôi, không ai được động." Dứt lời nói đáng sợ đó, anh cúi xuống bế cô đi ra ngoài.

Trong không gian im ắng, những tiếng bước chân của Dương Nhượng Thiếu vọng khắp hàng lang dài. Cuối cùng anh dừng chân tại căn phòng cuối cùng, mở cửa rồi bước vào.

Nơi đây là một thư phòng, xung quanh là sách và chính giữa là chiếc bàn làm việc với đồng giấy tờ. Dương Nhượng Thiếu vẫn bế Hàn Như Tuyết đi về phía chiếc bàn kia, chỉ đơn giản anh đến đó để lấy chiếc chìa khóa rồi rời đi.

Bước ra khỏi thư phòng, sai thêm vài bước về căn phòng sát căn phòng mới rời. Anh đưa chìa khóa vào, mở cửa.

Bước vào căn phòng ngập mùi hoa ải hương, nó có vẻ nhạt nhòa nhưng có thể khiến người ta nhận ra khi nhìn đến lọ hoa ải hương đang rũ dần. Trải dài một mặt tường là những tủ quần áo đồ sộ, chỉ lạ thay là một cũ.

Hàn Như Tuyết dùng đôi mắt nhắm nhìn căn phòng một cách tổng thể. Lúc này, Dương Nhượng Thiếu đặt cô xuống chiếc giường rồi bước tới kệ ti vi úp mặt tấm ảnh nàng thiếu nữ trong chiếc váy trắng giữa đồng cỏ quen thuộc.

" Ai vậy? " Hàn Như Tuyết trầm giọng lên tiếng, ánh mắt cô đưa ra nhìn khung cảnh lộng gió với những cành cây sơ xác bên ngoài.

" Một người từng quen." Giọng nói Dương Nhựt Thiếu ghen ngào khó thấy, sâu trong đôi mắt anh có sự chờ đợi.

" Chị ấy thật đẹp, anh thấy vậy chứ? " Cô rất bình tĩnh hỏi và cố ngạt sự sợ hãi mới đây vì sợ anh hiểu lầm đi.

" Rất đẹp " Đôi mắt, gương mặt đến cả giọng nói anh thực sự dịu dàng đến lạ nó như bóp nghẹn trái tim cô.

Hóa ra là cũng có người khiến anh dịu dàng, ôn nhu như vậy. Hàn Như Tuyết không hỏi gì thêm, đưa tay ra phía sau lưng, khó khăn xoa bóp tấm lưng gầy gò.

Căn phòng im ắng, nặng nề đến khó thở. Trời sầm lại hơn, chỉ chút ít nữa bão sẽ ghé chơi. Mỗi khi cuộc đời cô âm u, mây đen đều kéo đến chia buồn thường vậy đó.

Người đàn ông trong bộ vest lịch lãm dựa người vào kệ tivi, anh đang ngắm nhìn lọ hoa oải hương đang héo dần. Ánh mắt sắc lạnh đó, thu nhỏ lại trong sự ôn nhu.

--

Ngoài hành lang giọng nói quen thuộc vang lên,.

" Con tắm chưa? ta lái xe hơi rồi. Nếu bị thương cứ nói ta sẽ đền bù " Giọng nói Tô Kỳ Diễm có chút lo lắng.

" Không sao không sao đâu Bác gái. Con có việc gấp cần đi. Xin thứ lỗi." Giọng nói Quý An có chút gấp gáp, dứt lời cái cậu ta đã chạy nhanh để vọng lại những tiếng giày gấp gáp.

Cánh cửa phòng vốn cả năm số lần mở ra chỉ trong khoảng 12 ngày, ứng với mỗi tháng dọn dẹp hôm nay lại được mở ra khiến Tô Kỳ Diễm không màng lo lắng. Phán đoán của bà y như rằng là đúng. Qua khe cửa, bà chỉ có thể nhìn về phía chiếc giường nơi Hàn Như Tuyết đang ngồi yên với gương mặt lạnh nhưng lại có mặt trái chỉ có từng trái mới hiểu.

Tô Kỳ Diễm rời đi thờ dài, cái gì rồi cũng đến bà không thể ngăn. Việc duy nhất bà nên làm là tìm cho người con gái đó một người đàn ông tốt.

Bàn dương cầm du dương lại phát lên, Dương Nhựt Thiếu nhanh chóng bắt điện thoại. Gương mặt về lại như xưa, nét đẹp tinh tế lạnh lùng giờ cô lại thích nó đến lạ. Vì khi đó cũng như bao người, chỉ là cô hơn họ 1 chút xú và vẫn tốt hơn khi anh nhớ về chị ấy.

" Nếu là chuyện làm ăn lớn, đặt vé sớm nhất " Qua cuộc điện thoại cô biết là anh sắp đi xa, nhưng vẫn cố giữ gương mặt bình tĩnh.

Tắt máy, Dương Nhựt Thiếu cầm lọ hoa oải hương bước ra ngoài, đến cửa anh có quay lại. " Ngủ đi, đừng nghịch gì. " Sau đó là tiếng đóng cửa.

Cánh cửa khép lại, Hàn Như Tuyết cũng ngã người xuống chiếc giường lớn thoảng mùi oải hương. Cô chỉ muốn hỏi, bao nhiêu căn phòng sao anh lại để cô ở đây, hai muốn cô chấm dứt tình cảm này.

" Chuẩn bị xe. Không được để cho cô ấy đi đâu." Là giọng nói của Dương Nhựt Thiếu, lạnh lẽo như xưa.

Sau đó vài phút, tiếng xe vang lên rồi xa dần và biến mất.

Hàn Như Tuyết vẫn thả lỏng mình trên chiếc giường êm. Gương mặt rất chi là bình thản, cô nhận ra ngoài bức ảnh và bó hoa kia thực sự chẳng có gì mới. Tủ quần áo vốn đã lỗi mốt,.

Cả một thời gian, Hàn Như Tuyết chỉ nằm trên chiếc giường, đôi khi quay phải, quay trái cứ vậy cho đến 6 giờ tối cô mới rời khỏi giường.

Quay về phòng Dương Nhựt Thiếu, cô lấy bộ đồ cuối cùng dành cho cô trong tủ rồi quay vào trong tắm.

Tối hôm đó trời qua rất nhanh, cô không ăn gì mà chợp mắt ngủ trên chiếc giường của anh.

Sáng hôm sau, cô tỉnh lại trong gương mặt tươi tắn quay vào trong vệ sinh cá nhân. Sau đó, cô vui vẻ xuống dưới ăn sáng và nhận ra Dương Nhựt Thiếu chưa về. Nghĩ đến đó, cô chỉ mỉm cười ăn nốt miếng trứng ốp lết.

Ăn xong, Hàn Như Tuyết quay ra ngoài vườn. Đây là lần đầu cô ra đây, lại là oải hương. Nó đang trong thời gian nở rộ, đẹp đó nhưng cô thù ghét nó. Rời khỏi khu vực hoa oải hương, cô bước ra chiếc xích đu gần đó đặt mình xuống.

Chiếc xích đu vẫn còn vương vấn những giọt sương sớm Hàn Như Tuyết chỉ mỉm cười vì cái lạnh thấm vào. Trong thời gian đó, vừa ngồi thư giãn cô vừa đưa chân trái lên xoa bóp.

Tiết trời sáng thu, sau cơn mưa hôm qua có chút se lạnh trong khi đó Hàn Như Tuyết chỉ mặc chiếc váy ngủ trắng ngà mỏng manh. Thân hình gầy gò xanh xao thêm những vết roi gần đây, khiến ai nhìn vào trông cô thật tiều tụy đáng thương.

Bản nhạc dương cầm du dương quen thuộc vang lên, là một người thích nhạc nhưng Hàn Như Tuyết vốn chẳng sành tên nhạc. Chẳng mấy ai biết mẹ cô là người chơi dương cầm trong những bữa tiệc, chẳng ai biết mẹ cô là vũ công ở những quán bar lớn. Đó là một bí mật bị thiêu rụi từ những năm trước, nhưng bà đã mất.

Có ai biết cô đã nghe khá nhiều bản dương cầm từ mẹ mình nhưng chẳng hề được biết tên của nó. Mẹ cô nói " Bản nhạc này bị nguyên rủa, đừng hỏi im lặng ". Và bà chưa từng giải thích về lí do tại sao, mỗi khi cô hỏi bà đều giận mà im lặng. Dương cầm là đam mê của bà, mỗi khi buồn, mỗi khi vui, mỗi ngày miễn là bà cô muốn nghe, tiếng đàn đều cất lên nhẹ nhàng bước vào lòng người.

Theo cô thấy bản nhạc dương cầm đôi khi có thể nói lên số phận, cảm xúc của mỗi người qua những phím nhạc của họ. Bản nhạc này thì thể hiện một tình cảm phải chăng là vậy? Nó rất nhẹ nhàng, lắng mạn.

Bản nhạc kết thúc, đánh thức mọi thứ quanh cô bằng một giọng nói sau đó vài phút.

" Chị ơi.. " Căn biệt thự sát bên cạnh, trên phía tầng hai Quý An vẫy tay gọi Hàn Như Tuyết.

Hàn Như Tuyết nghe thấy tiếng gọi chẳng chắc là mình vẫn quay lại nhìn cậu thiếu niên trong bộ quần áo thể thao, leo lên cả lan can ngồi nhìn cô. Đáp lại với lời gọi của cậu ta, cô chỉ gật đầu.

" Chồng chị đâu rồi? " Quý An nhìn mọi thứ xung quanh Hàn Như Tuyết, cậu nhận ra không có ai ngoài cô ở đó.

Hàn Như Tuyết chỉ lắc đầu, gương mặt có chút buồn bã khó nhận ra. Chồng ư? Có thể lắm nhưng cô đã suy nghĩ cả đêm qua. Nếu anh không có tình cảm, hôn ước này sẽ hủy.

" Chị không lạnh ư? " Quý An vẫn tươi vui nét mặt có chút ngạc nhiên nhìn Hàn Như Tuyết mảnh khảnh trong bộ váy ngủ.

" Một chút " Giọng nói cô lớn hơn, bên chỗ cậu ta cũng nghe thấy nhưng không rõ lắm.

Hơn 5 phút trôi qua, hai người cũng im lặng đôi khi sự im lặng đó còn giúp họ nghe thấy tiếng gió vút qua.

" Tiểu Tuyết, lạnh thế này con ngồi đây làm gì? " Tô Kỳ Diễm khoác chiếc áo khoác ni bên ngoài chiếc váy ngủ, gấp gấp chạy về phía xích đu gương mặt lo lắng.

Hàn Như Tuyết tĩnh lặng, cô dường như chẳng nghe thấy Tô Kỳ Diễm gọi mình. Gương mặt xanh xao đi nhiều, ánh mắt luôn nhìn xuống đôi chân với những vết sẹo mờ.

" Di " Tô Kỳ Diễm vỗ vai Hàn Như Tuyết, chẳng chút bất ngờ cô rất bình tĩnh lên tiếng.

" Người con nóng quá, vào nhà thôi. " Bà dùng hai tay mình ma sát vào hai cánh tay của cô.

" Vâng " Cô bé giọng, rồi đứng lên, khi bước vào trong cô có quánh lại nhưng cậu con trai đó đã biến mất.

Nhờ Tô Kỳ Diễm bên cạnh, Hàn Như Tuyết đi lại dễ dàng hơn và họ cũng nhanh chóng vào bên trong căn biệt thự.

Cứ thế hai người cùng khai lên tầng hai..

Cứ thế hai người cùng lên tầng hai, nhìn lại ở đây cũng có khá nhiều phòng cứ nối tiếp nhau kéo dài. Vậy tại sao anh không thể, không thể cho cô ở một phòng chứ?

Hàn Như Tuyết im lặng đứng trước căn phòng Dương Nhượng Thiếu.. Tô Kỳ Diễm mới nhận được điện thoại cũng vỗ vai an ủi cô rồi rời đi.

Bước vào căn phòng trống trải với không gian sang trọng đủ tiện nghi ngỡ sao nhìn nó thật buồn chán. Cô lặng lẽ bước đến chiếc giường rộng rồi ngã người mình xuống, ở đây vẫn còn hương thơm dịu nhẹ của anh.

Lúc này, chân cô tê nhức, cô vẫn nằm im khẽ chợp mắt. Dù chỉ mới thức dậy một lúc, chẳng hiểu sao trong người cô thấy mệt mỏi chỉ muốn chợp mắt.

--

Đôi mắt như nặng trĩu chẳng muốn mở ra. Hàn Như Tuyết vì vậy tỉnh dậy rồi vẫn vờ như đang ngủ. Cô nhận ra căn phòng nồng nặc mùi thuốc kháng sinh, bên tay phải có chút nhói lên khi cử động, khẽ tí hí mặt cô nhận ra mình đang cầm kim truyền.

" Được rồi, cứ theo kế hoạch. " Giọng nói lạnh nhạt quen thuộc vang lên, cô chỉ nằm gằn đó thôi nên cũng nghe rất rõ.

Dương Nhượng Thiếu đã về sao? Là vì công việc đã xong hay anh vì nghe tin cô ốm mà về. Lúc này trong lòng cô không biết nên vui hay buồn.

Bàn tay thô của Dương Nhượng Thiếu đặt lên trán cô, rất nhanh thu lại. Sau đó vài phút trên trán cô cảm thấy nặng hơn, có chút mát lạnh. Dường như anh đã vắt khăn lạnh, chườm trán cho cô.

Đôi mắt của Hàn Như Tuyết mệt mỏi mở ra, trước mặt cô người đàn ông vẫn trong bộ vét đen huyền bí.

" Tỉnh rồi hả? " Dương Nhực Thiếu dựa lưng vào giường bệnh, lạnh giọng lên tiếng hỏi cô.

Hàn Như Tuyết chỉ gật đầu, gương mặt không có biểu cảm nào. Cô cảm nhận thân nhiệt mình đỡ nóng, khi ở nhà cô chỉ nhớ hơi thở mình nóng hơn, thân thể cũng vậy nhưng rất nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Cô nghĩ phải mất ngày nữa mới gặp được anh, không ngờ sớm vậy.

" Đói chưa? "Dương Nhực Thiếu bỗng lên tiếng, giọng nói vẫn như vậy. Cả gương mặt không có đến chút biểu cảm lo lắng.

Nhắc đến từ đói, bụng cô cũng cồn cào lên. Lúc này cô mới để ý bên ngoài, trời đã tối sẫm, xa xa có những ánh đèn.

" Tôi gọi đồ, ngoan ở đây chờ." Nói xong Dương Nhực Thiếu đứng dậy, cầm chiếc điện thoại quay người đi ra.

Nhìn theo bóng lưng cao to cho đến khi khuất dần và cánh cửa đóng lại Hàn Như, Tuyết mới thôi nhìn.

Cô khẽ ngồi dậy, dựng chiếc gối lên và dựa vào. Mũi tiêm truyền thuốc chẳng có gì là đau với cô bây giờ, chỉ khiến cô khó chịu. Rất nhanh chóng cô rút chiếc kim tiêm đó ra, giọt máu đỏ vì vậy mà xuất hiện. Cô cũng rất bình tĩnh rút tờ giấy lau trên chiếc tủ cạnh giường, rồi lau vết máu đi. Ngồi gập tờ giấy dính máu gần nắp, cô trầm lặng nhìn màn đêm yên tĩnh.

Dương Nhực Thiếu vẫn chưa quay lại, khá lâu rồi.

Trong khoảng thời gian chờ đợi, Hàn Như Tuyết bước xuống giường, bước lại ghế sofa bật ti vi xem.

" Cả thế giới có vô vàn tia nắng, cứ sao em cứ chói chang. Cứ sao cứ nhộn nhịp vào trái tim anh.... Hãy nói anh nghe điều gì sẽ làm em rung động.." Người con trai trong bộ quần áo đen nguyên, nhảy nhót trên sân khấu qua màn ti vi cùng với bài nhạc khá bắt tai.

Bản nhạc tình yêu khá sôi động khiến cô quên đi mọi thứ xung quanh. Cho đến khi màn hình ti vi tối lại, Hàn Như Tuyết mới nhận ra Dương Nhực Thiếu đã quay lại.

Chiếc điều khiển nằm trong tay Dương Nhực Thiếu, khiến Hàn Như Tuyết có chút khó chịu tức giận đứng lên muốn giật lấy. Tiếc thay chân trái cô vẫn đau tấy mà còn kiễng lên quá đã nên lại bị giật ra. Nhanh chóng đặt mình xuống ghế, cô cúi người bóp bàn chân đau nhức.

" Ngồi im " Dương Nhực Thiếu bỏ chiếc điều khiển lại cúi xuống, hai tay xoa bóp nhẹ chân cô.

" Được rồi " Anh mới đặt tay vào xoa bóp chưa được 1 phút, cô đã nhanh chóng rút chân lại, đưa lên ghế khoanh chân lại. Một tay nhanh chóng với lấy chiếc điều khiển trên bàn, bật lại kênh ban nãy..

" Đừng ngoan cố " Anh tức giận về thái độ của cô, trong mắt cái sự phẫn nộ như bao trùm lấy anh.

" Không hề " Cô trả lời cho qua, mắt tập trung nhìn người con trai trong ti vi.

Nhanh chóng như một con mồi lao tới, Dương Nhực Thiếu đè Hàn Như Tuyết xuống. Giọng nói có chút sát khí đáng sợ, đượm mùi máu tươi " Có vẻ như em muốn án mạng xảy ra.."

Cô nhìn thẳng lúc này trông cô khá b2nh tĩnh, anh sẽ làm gì? Hành hạ cô ư,? Cô sợ người đàn ông như vậy không đáng. Lúc này khoé môi cô khẽ cong lên " Anh muốn thay thế ra sao? "

Đôi mắt anh bỗng nguôi đi, im lặng một hồi. Sự tĩnh lặng đó không giảm đi gì mà còn tăng lên sự lạnh lẽo, nguy hiểm. " Thay thế? Em không đáng. Nhưng ngoài Tôi ra không ai có em "

" Chiếm hữu em, anh có thể. Anh có khả năng đó .." Cô vẫn bình tĩnh đáp, nước mắt muốn ứa ra để rửa lòng đau nhưng cô không làm vậy.

" Em muốn tạo phản? " Sự tức giận của anh bị những câu nói với những giọng điệu giễu cợt của cô kích động tăng lên nhanh chóng. Bàn tay cứng như thép của anh nắm chặt hai cổ tay cô ghì xuống.

" Hôn ước con con đó.. Hủy đi " Cô nói rất dứt khoát.

" Em.m" Anh bị cô làm cho bất ngờ.

" Tôi sẽ cướp trái tim Anh " Ánh mắt cô nhìn chăm chăm vào lồng ngực rắn chắc thấp thoáng qua lồng chiếc áo sơ mi trắng, dường như muốn bóp nát nó.

" Em sốt hơi cao? " Anh tự hỏi nhưng cũng như tự trả lời, tự nhiên đôi mắt hờn, tự nhiên ánh mắt đó nhìn anh lạnh lẽo đến lạ. Anh không hoảng sợ, chỉ muốn biết xúc cảm của cô như nào.

" Dương Nhực Thiếu, tôi sẽ chiếm đoạt những thứ tôi muốn mặc kệ thủ đoạn." Trong cô bị bỏ rơi nhiều quá, tính chiếm hữu vì vậy mà trở nên đáng sợ hơn. Anh càng kích động tâm lý cô về người con gái ấy, khiến cô chẳng kiềm chế được...

Nếu quan tâm chương sau hãy nhấn sao cho mình!!

Nếu chưa nhấn chương trước thì hãy nhấn ủng hộ mình!

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Chiếm đoạt?

" Dương Nhựt Thiệu, tôi sẽ chiếm đoạt những thứ tôi muốn mặc kệ thủ đoạn." Trong cô bị bỏ rơi nhiều quá, tính chiếm hữu vì vậy mà trở nên đáng sợ hơn. Anh càng kích động tâm lý cô về người con gái ấy, khiến cô chẳng kiềm chế được.

...

Sự im lặng đang trở nên dai dẳng hơn, anh vẫn đề cô xuống, hai tay ghì chặt hai cổ tay nóng ran của cô.

" Em không có cơ hội đó.. " Dương Nhựt Thiệu mở giọng nói mơ hồ, anh chẳng thể tìm sẽ có cô gái nào thay đổi được trái tim anh. Cho đến khi anh cho cô là người con gái đó và chiếm đoạt cô nhưng trái tim anh vẫn chẳng xóa được hình bóng kia.

" Để xem " Cô vẫn kiên quyết không từ bỏ, cổ tay bị anh ghì cho đau nhức, tê lên giờ dường như trở nên vô giác. Đôi mắt Hàn Như Tuyết khó chịu nhìn Dương Nhựt Thiệu, hai tay cố hết sức chống lại sự tức giận của anh ghì xuống nhưng lại không thể.

" Bây giờ em muốn sao?? " Khóe môi anh cong lên, thân hình rắn chắc vốn đã thoát ẩn thoát hiện qua chiếc áo cơ mi, giọng điệu này của anh khiến cô thấy có chút sai sai về tình huống này.

Đôi mày đen của Hàn Như Tuyết hơi cau lại nhìn điệu bộ bây giờ của anh, mọi thứ đều đầy sát khí phần nộ giọng nói như muốn làm chuyện gì đó mờ ám. Cô vẫn bình tĩnh quan sát từng chút trên nét mặt anh, không hề có chút gì là quan tâm hai đôi tay anh lúc này như thêm lực ghì khiến mặt cô có chút nhăn nhó về vấn đề chịu đựng.

" Gương mặt điển trai không tí vết của anh không hợp với giọng điệu này đâu.. " Giọng nói Hàn Như Tuyết có chút khinh bỉ, cô không làm anh nguôi giận mà lại thêm dầu vào lửa bằng giọng nói và đôi mắt trên người của mình.

Một lần nữa khóe môi của Dương Nhựt Thiệu khể con lên, mọi thứ trên gương mặt anh đều lạnh vô cùng lạnh buốt cả sống lưng Hàn Như Tuyết. Cô không thể hiểu tại sao? Tại sao anh lại có thể gọi giúp người ta duy trì im lặng để tìm lấy một con đường sống đến vậy.. Chỉ tiếc thay con đường sống của cô sẽ là phá vỡ điều đó.

" Dương Thiệu, anh nhìn đủ chưa? Bụng tôi hơi đói.. " Hàn Như Tuyết lãnh tránh ánh mắt sắc lạnh, có chút gì đó khó hiểu khiến cô lần mò nhiều lần cũng khó thấy. Chuyển sang mục tiêu là bát cháo đang nguội dần, cô hạ nhẹ giọng nói. Ngữ điệu xưng hô của cô cũng chuyển..

Hai bàn tay Dương Nhựt Thiệu khể buông lỏng, Hàn Như Tuyết cũng quay lại nhìn sự thay đổi trên nét mặt anh. Cô thoáng thấy sự khó xử hay là chút buồn bực trên gương mặt lạnh nhạt đó, nhưng không dám mở lời. Bởi khi cô mở lời thì cũng chẳng còn mình chứng nữa, nét mặt đó chỉ vốn vẹn trong vào giây ngắn ngủi.

Chiếc đồng hồ treo trên cao, điểm 9 giờ tối khá chuẩn.. sắp đến giờ chợp mắt rồi bụng Hàn Như Tuyết cũng đói meo. Tiếc thay hai cổ tay cô hơi tê, phải mất vào phút nắn bóp qua với cảm được thìa cháo mà bỏ vào miệng.

Chưa kịp chuyển sang phút thứ 2 kể từ lúc đó, Dương Nhựt Thiệu đã ngồi bên cạnh thổi cháo dứt cho cô. Bát cháo tuy đã để được hơn lúc nhưng vẫn còn ấm nóng đủ cho cô thưởng thức. Chỉ là bát cháo thịt băm bình thường thôi, nhưng bàn tay người dứt lại khiến hương vị ngon đến lạ.

Vài phút nhanh chóng trôi qua, Hàn Như Tuyết nhanh chóng ăn hết bát cháo, chỉ tiếc mỗi một miếng bỏ miệng ánh mắt cô lại ngược nhìn gương mặt lạnh nhạt ấy. Tuy nhiên, bây giờ đối với cô vậy cũng đã đủ, cô chợt thấy sự ích kỷ trong mình lúc này lại khiến cô cảm giác vui chút chút.

Dương Nhựt Thiệu khể đặt bát cháo xuống bàn uống nước, anh lấy chiếc khăn mùi xoa trong túi áo vet được vắt trên thành ghế từ lúc nào đưa cho Hàn Như Tuyết.

" Cảm lấy " Cô vẫn còn ngờ ngác trước cái hành động sau một hồi phần nộ của anh, không nhận chiếc khăn mặc dù anh đã lên tiếng.

Vài giây sau đó, cô nhanh chóng giật lấy chiếc khăn từ tay anh. Vừa lau vừa ngược nhìn đồng hồ , giờ cũng muộn rồi, có lẽ anh cũng mới hạ cánh về đây được hơn tiếng.

Đó là điều cô nhận biết được qua tờ giấy có ghi thời gian địa điểm hôm nay qua một khoảng lộ ra ở túi áo.

Vừa lúc đó, vài tiếng gõ cửa vang lên một người đàn ông áo đen, kính đen đa phần đen bước vào với một chiếc túi sang trọng. Anh ta nghiêm trang, kính cẩn từ bước đi đến hành động cứ chỉ đặt chiếc túi xuống và cúi chào.

Dương Nhược Thiếu sai người trên chiếc ghế sofa, đưa mắt nhìn túi đồ vài giây rồi lên tiếng. "Đi thay đồ đi"

"Nhất thiết phải thay.." Hàn Như Tuyết khó chịu nhìn túi đồ, trời đêm hơi se lạnh khiến cô ngại về vấn đề tắm giặt.

Câu nói cùng biểu cảm vừa dứt, Dương Nhược Thiếu bế bổng cô vác cô lên vai một tay cầm túi đồ bước vào phòng vệ sinh.

Vì là phòng VIP của giới thượng lưu, nên mọi thứ đều rất đầy đủ tiện nghi.

Vừa vào đến phòng tắm, Dương Nhược Thiếu đặt Hàn Như Tuyết xuống bồn tắm, nhanh chóng dùng vòi nước xả khắp người cô rồi bước ra.

"Chỉ có 5 phút" Dương Nhược Thiếu dựa lưng vào tấm kính dày lóa bóng người phụ nữ bên trong, lạnh giọng ra lệnh. Đừng nói là chậm một giây cũng không sao, mỗi khi nhắc đến vấn đề cần nhắc về thời gian trong thời kì huấn luyện 1 giây bằng 1 roi.

Bên trong, Hàn Như Tuyết có thể nhìn rõ bóng lưng rộng lớn của Dương Nhược Thiếu qua tấm kính dày. Qua đó cô lẳng lặng thở dài rồi nhanh chóng tắm qua, bởi người đang sốt nên chỉ như vậy thôi.

Người lau đã khô, quần áo đã mặc chỉ là bước chân Hàn Như Tuyết chùn lại trước bóng lưng thân thuộc chỉ bỗng chốc xa lạ quá. Hôm nay phải chăng cô hơi quá, chiếm đoạt anh thật khó về cả cách cư xử.

Dương Nhược Thiếu đưa tay lên nhìn đồng hồ, kim giây đã lệch khoảng 5 giây Hàn Như Tuyết vẫn chưa ra. Bóng lưng đang dựa di chuyển, anh lạnh nhạt nhìn qua tấm kính chỉ thấy bóng người mờ tỉnh lặng trôi qua 1 phút không chút động tĩnh.

Vì sự tỉnh lặng đó khiến anh có chút tức giận, một chút kia lo lắng nhạt nhòa quá không thể cảm nhận qua con người anh. Bước vào trong, anh chỉ nhìn thấy người con gái im lặng với gương mặt lạnh nhạt bất ngờ trong bộ đồ ngủ khá dễ thương. Kể từ khi đưa cô về, đây là lần đầu tiên cô mặc quần áo ngủ nhưng chỉ khác là này giờ cô chưa đoái hoài đến anh.

Hai người giữ nguyên khoảng cách đó, không ai bước thêm không ai mở lời là vậy đây.

"Dương Thiếu.." Cô mệt mỏi mở miệng.

"Ừ"

"Anh rốt cuộc là tên gì không?" Khóe môi cô nhếch lên, cô không biết nên nói ai không.. Cô Hay Anh? Bàn tay nhỏ cầm túi đồ này giờ, lúc này lại đang cố vò nát nó.

Dương Nhược Thiếu cũng chẳng tức giận, gương mặt vẫn lạnh như trước đó.

"Kiều Minh Hạ, cô ta có chồng, có con rồi. Sao anh vẫn lưu luyến.." Bàn tay thon gọn, nhỏ nhắn đang giấu phía sau lưng đưa ra trước mặt Dương Nhược Thiếu.

Trên tay một bức ảnh gia đình nhỏ hơi nhăn nheo chút, chỉ đáng tiếc đó là cô gái anh thương. Nở nụ cười vui đến lạ, nhưng cũng thấm sự buồn đau bên trong cô chỉ đáng tiếc cho kẻ ngu ngốc là mình và anh cũng vậy.

Chẳng lẽ anh muốn cô từ bỏ đến mức phải đem bức đó bỏ vào túi đồ sao? Càng nghĩ gương mặt cô càng lạnh đi, sao ai cũng vậy? Bỏ thì cô chút tình cảm được không? Là người phụ nữ có đời chồng và đứa con gái rồi sao vẫn chẳng để anh quên..

Bước chân vô giác chẳng còn cảm giác đau để giấu nữa, Hàn Như Tuyết tiến về phía Dương Nhược Thiếu. Bàn tay yếu ớt đặt tấm ảnh lên bàn tay thô to của anh, rồi rời khỏi phòng tắm. Bước ra khỏi tầm cửa kính, bước ra ngoài cửa phòng tắm, cô đóng sập cửa phòng tắm lại.

Mọi thứ là vậy, thực sự muốn cô muốn dâng máu đi để yên nghỉ. Nhưng cũng muốn sự ghen tị của mình biến mất nhưng không thể chị ta không có lỗi. Mình cô đang mù quáng thôi..

Cánh cửa phòng tắm nhanh chóng mở ra, bước chân Dương Nhược Thiếu nhanh chóng tiến tới bước chân hời hợt của Hàn Như Tuyết. Anh dồn cô vào bức tường, nhìn vào gương mặt vô cảm đó.

"Ngẩng mặt lên.." Giọng nói Dương Nhược Thiếu có chút lạnh nhạt, nhưng cũng pha chút dịu nhẹ. Bàn tay khẽ nâng chiếc cằm nhỏ của cô lên.

"Chiếm đoạt tôi đi, tìm tôi đau lâu rồi.." Câu nói của anh vừa dứt chưa kịp phản ứng gì..

Dương Nhược Thiếu đặt lên môi cô nụ hôn cuồng nhiệt, anh lún sâu vào trong phá bỏ những hàng rào mà cô cưỡng lại. Anh hôn nồng nhiệt hơn, bắt đầu nhiệm vụ khám phá khoang miệng cô.

Nhấn sao! Nhấn sao và bình luận nhận xét ủng hộ mình nhé!!

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 43

"Chiếm đoạt tôi đi, tìm tôi đau lâu rồi.." Câu nói của anh vừa dứt chưa kịp phản ứng gì.

Dương Nhượng Thiếu đặt lên môi cô nụ hôn cuồng nhiệt, anh lún sâu vào trong phá bỏ những hàng rào mà cô cưỡng lại. Anh hôn nồng nhiệt hơn, bắt đầu nhiệm vụ khám phá khoang miệng cô.

Nụ hôn dừng lại với tiếng thờ gấp của Hàn Như Tuyết, khuỷu tay cô nhanh chóng huyếch vào lồng ngực Dương Nhượng Thiếu, rồi dùng chân phải đạp thẳng anh ngã xuống. Không quay lại nhìn anh thêm một lần, cô quay đi.

"Rầm" Tiếng cửa đóng sập lại, để lại bên trong người đàn ông phải tự cười chế giễu mình. Dương Nhượng Thiếu đưa tay lên môi lau những giọt máu tươi đang rỉ ra.. Phần lưng cũng có chút đau nhức do vết thương chưa lành..

"Đau thật đó.. Em định chạy đi đâu.." Đôi môi quyến rũ thêm một vết nứt, Dương Nhượng Thiếu vẫn nằm im một vị trí khóe môi cong lên không biết có ý gì.

Vài phút sau đó, Dương Nhượng Thiếu đứng dậy bước ra khỏi căn phòng..

"Lão đại, phu nhân đi hướng phải.." Người đàn ông áo đen kính cẩn cúi người thông báo, đưa tay sang bên phải chỉ đường.

Dương Nhượng Thiếu vừa nhận được tin, nhanh chóng sai những bước chân dài cho đến khi ra khỏi cửa bệnh viện. Dừng lại, anh thò tay vào túi quần và nhận ra chiếc chìa khóa xe đã biến mất.

Bước chân vội vã hơn khi đi về phía bãi đỗ, chiếc xe Ferrari không còn khiến gương mặt anh bỗng chốc đen hầm lại. Sự phẫn nộ như muốn dâng trào ra, dốt cuộc là cô chạy đi đâu. Không hổ danh dạy bảo, lợi dụng nụ hôn mà lấy chìa khóa chạy trốn. Nghĩ đến đây khóe môi anh cong lên, cảm giác đuổi theo cô như rục lên.

Bước đến những chiếc xe tầm thường, một chiếc vừa mở cửa chưa kịp đóng đã bị Dương Nhượng Thiếu giữ lại. Một tay thôi, anh kéo người đàn ông trong xe ra như là nhấc một thứ đồ rơi đặt xuống. Mổ vớ ném cho hắn ta một sấp tiền, rồi đạp phanh gấp phóng đi.

--

Trên đường cao tốc, Hàn Như Tuyết vẫn đi với tốc độ bình thường cho dù cô biết đằng sau là một lũ chó săn bám theo. Đã đi được hơn 10 phút, nhưng bọn họ vẫn chưa có động tĩnh gì nên cô cũng chẳng vội vã. Cũng chẳng hiểu từ sao khi vừa leo lên xe, cũng vừa rời khỏi cổng bệnh viện là chúng bám sát nhưng giờ vẫn chưa chủ động tiến lên.

Những chiếc xe con phía sau lao nhanh hơn, Hàn Như Tuyết nhìn chúng qua tấm gương mà chân nhấc ga vô thức. Trước giờ cô ghét nhất là điều khiển ô tô, không phải vì tay yếu mà cô chẳng có hứng thú với những chiếc xe đắt đỏ này. Liếc nhìn đồng hồ hơn 9 giờ 45 phút, chính xác là kim giây mới chạy được đến giây số 15 là những chiếc xe đua nhau tiến lên.

Trong lúc chúng bám sát, Hàn Như Tuyết cũng đã lúc lợit được chiếc súng được cất trên xe chỉ tiếc là chỉ còn 4 viên đạn. Số chiếc xe đuổi theo là 6, cô đã phải ngẫm nghĩ tìm cách cho chúng đụng nhau có lẽ bây giờ phải cố gắng.

Những chiếc xe lần lượt tiến lên, họ dùng súng bắn qua kính xe, đó là những loại đạn có giới hạn sản xuất dùng để phá những loại kính chống vỡ cao. Chỉ cần vài phát nữa kính bên trái của xe sẽ vỡ mất, Hàn Như Tuyết xoay vô lăng sang bên trái, làm chiếc xe đang dồn dập mình đập vào dải phân cách. Những chiếc xe khác cũng tiến lên, chúng cùng nhau lấn át cô.

Đạn không đủ để làm bể bánh bọn chúng, Hàn Như Tuyết chỉ có cách đạp ga gấp rời khỏi đường cao tốc, họ vẫn tiếp tục theo. Cửa kính bên trái cũng từ từ kéo xuống, Hàn Như Tuyết nhìn theo gương xe, xoay vô lăng sang bên phải cô đưa tay ra nhắm trúng mục tiêu chỉ trong vài giây chiếc lốp xe đầu tiên bị bể. Chiếc xe đang đi bình thường bỗng trở nên mất thăng bằng trong khi đang chạy rất nhanh mất đà xuống đường cao tốc, va vào bề mặt dải phân cách. Chiếc xe đằng sau phanh gấp đâm vào chiếc xe, khiến cả đôi dịch chuyển lên phía trước bốc khói..

Còn ba chiếc xe nữa, nếu bình thường thì cô có thể hủy họ tốt hơn nhưng giờ mắt Hàn Như Tuyết trở mờ đi. Một tay vẫn cầm vô lăng điều khiển theo trực giác, đôi khi có những tiếng còi vang xe vang lên, những tiếng phanh gấp nhưng cô vẫn cố trấn tĩnh. Tiếng còi báo động giải tán đám đông vang lên, giương như đám cánh sát đã đến Hàn Như Tuyết vì vậy mà cố mở to mắt đã lái xe.

Những ảnh phía trước mờ đi, cùng đó xuất hiện với những tiếng gọi mơ hồ.

"HÀN NHƯ TUYẾT DỪNG XE!!" Trong xe, Hàn Như Tuyết mơ hồ chỉ nhận ra ai đó đang gọi mình, cô dùng chân nhấn phanh gấp, cả thân thể nóng rực ngã về phía trước, đầu đập vào vô lăng đau nhức.

Cửa xe được mở ra, cô được ai đó nhắc qua 1 bên rồi chiếc xe lại tiếp tục lau nhanh với những tiếng gào thét của đám cảnh sát đằng sau.

Hơn 5 phút trôi qua, Hàn Như Tuyết mở mắt ra mọi thứ mờ ảo rồi trở nên rõ nét hơn. Chiếc xe đang đi với tốc độ thường, dường như đã tách được đám cảnh sát và bọn chó sai đó.

"Đờ chưa?" Dương Nhựt Thiếu vừa thấy đôi mắt đó hé mở đã lên tiếng hỏi thăm.

"Đờ. Anh hiện hồn thật đúng lúc." Cô khẽ cười quay sang nhìn người đàn ông trong chiếc áo sơ mi ướt sũng, trông nó thật làm mất đi sự phong độ của người đàn ông này.

Chiếc xe phanh gấp lại.. Cô nhận được bàn tay thô bộp lấy chiếc cầm nhỏ cùng với gương mặt tức giận pha chút lo lắng. May mắn nó không còn nhạt nhòa.. " Còn cười được. Ai cho em chạy ra ngoài? Chút nữa thôi là mất cái mạng nhỏ rồi. Còn không biết xin lỗi. " Dương Nhựt Thiếu tức giận, bàn tay còn lại muốn đánh cô cái tát mạng lắm nhưng lại cuộn tròn thành nắm đấm rồi hạ xuống.

Cái hành động của Dương Nhựt Thiếu khiến Hàn Như Tuyết cười rất tươi, từ khi bên cô đây là điều anh thấy lần đầu. Nó không phải nụ cười giấu giếm nỗi buồn hay niềm vui. Hôm nay nụ cười đó rất tươi, dường như rất thật không che giấu gì cả.

" Xin lỗi, xin lỗi. " Cô cười tươi nói xin lỗi với người đàn ông như đờ ra, mất đi cả khí thế ngày nào.

" Hôm nay sẽ ở khách sạn.. " Dương Nhựt Thiếu quay lại với gương mặt lạnh nhạt, buông lỏng chiếc cầm nhỏ của Hàn Như Tuyết.

Chiếc xe bắt đầu lăn bánh xuống khỏi đường cao tốc, giờ là những con phố ngập đèn với những món ăn lề đường khá hấp dẫn.

" Dương Thiếu.. " Hàn Như Tuyết vẫn nhìn ra bên ngoài cửa xe, dường như cô bị thu hút bởi ánh đèn bên ngoài và những hàng đồ ăn đông người ra vào.

" Gì? " Anh nhanh chóng đáp, chiếc xe lại lăn bánh nhanh hơn sau câu nói đó.

" Cho tôi xin ít tiền.. " Hàn Như Tuyết quay lại chìa hai đôi tay nhỏ bé của mình ra nhìn Dương Nhựt Thiếu.

" Một đêm, cả gia sản em tính sao? " Dương Nhựt Thiếu khẽ cong khóe môi, gương mặt đó lại bị sự háo sắc lấy đi một nửa sự uy nghiêm lạnh lùng ngày nào.

" Chỉ một đêm thôi sao? "

" Một đêm vài hiệp.. " Dương Nhựt Thiếu lái xe chậm rãi, gương mặt anh không còn âm u như lúc trước, hiện giờ rất thoải mái khiến không khí như được hài hòa dễ thở hơn.

" Lạnh lùng đi man. " Nhìn vẻ mặt khác thường đó, Hàn Như Tuyết thở dài rồi lên tiếng.

Đúng lúc đó chiếc xe dừng lại trước 1 tòa siêu thị lớn.

" Ngồi đây.. " Dương Nhựt Thiếu nói xong xuống xe, nhanh chóng sải bước vào trong.

--

Hàn Như Tuyết ngồi trong xe hơn 10 phút, cuối cùng bóng người Dương Nhựt Thiếu cũng quay trở lại. Anh lên xe tỏ vẻ khó chịu, để túi đồ ra đằng sau.

--

Chiếc xe dịch chuyển gần 1 cây nữa và rồi dừng lại trước 1 khách sạn 5 sao.

Dương Nhựt Thiếu xách túi đồ bước xuống, Hàn Như Tuyết cũng chẳng chờ đợi người đàn ông vô cảm mở cửa ra đón mình xuống. Cô cứ thế bước theo anh trong bộ đồ ngủ trẻ con, trông khá dễ thương thu hút anh nhìn. Cứ đi sau, đôi môi bặm lại một hồi rồi bỏ ra khiến nó trở nên hồng hào. Những chiếc máy ảnh nhanh chóng đưa hình ảnh cô vào, có người chỉ dám liếc nhìn. Sự e thẹn xấu hổ của cô cũng lợt nhanh vào khung hình, ai lại không giữa một nơi sang trọng lại mặc cái bộ trẻ con này anh hại cô rồi.

" Đi nhanh lên " Dương Nhựt Thiếu ngừng lại chỉ huy người con gái chậm chạp phía sau. Đôi mày hơi cau lại nhìn những chiếc máy ảnh hướng về phía cô.

" Rồi " Hàn Như Tuyết tức giận bước nhanh, chân cô vẫn đeo đôi dép con chó con cứ vậy giẫm những bước chân hơi đau đi. Vết thương có vẻ đỡ đi nhưng vẫn còn cảm giác nhưng nó còn con đối với cô.

Dương Nhựt Thiếu sải bước nhanh lên trước, ngồi xổm xuống quay về mặt tức giận nhìn người con người bức bối phía sau. " Lên đây " Anh có chút khó chịu cất tiếng nói.

" Không " Cô trả lời nhanh, nhìn vẻ mặt như muốn ăn tươi đó thật làm người ta chán nản leo lên tự đi ổn hơn. Và lại trên đó lại là một vết thương lớn không thể.

"Tôi không nhắc lại lần hai." Giọng nói lạnh đi, anh không phải người kiên nhẫn nhất là khi máy quay vẫn hướng về đây. Đôi mắt sắc lạnh nhìn thẳng vào đôi mắt cô không rời, giống như việc lựa chọn chỉ có một.

Hàn Như Tuyết vì tình huống phải leo lên lưng Dương Nhưộc Thiếu, nằm lên tấm lưng anh thực sự cô rất đau. Anh đang bị thương sao lại bắt buộc cô trèo lên, thật khiến cô có lỗi.

"Lưng không ổn đâu" Cô trầm giọng lên tiếng.

"Một đêm vẫn ổn." Dương Nhưộc Thiếu cười mỉm nụ cười ẩn chứa nhiều điều khó hiểu, anh vẫn thong thả bước đến khu vực thang máy. Ai nhìn bây giờ thấy anh đang thả lỏng, gương mặt vẫn lạnh, có thêm chút háo sắc. Nhưng sự thật thì chẳng ai thấu, Hàn Như Tuyết cũng chào thua trước gương mặt tạc tượng lạnh nhạt đó.

Bước vào thang máy VIP, chỉ mở được khi nhận dấu vân tay của những khác VIP.

Lúc này, Dương Nhưộc Thiếu hạ người thả Hàn Như Tuyết xuống, gương mặt có chút biến cảm khó hiểu, anh quay lại nhìn cô một cái rồi đứng dựa người vào thang máy.

Chiếc thang máy dừng lại, phá vỡ sự im lặng. Hai người cùng nhau bước ra, cả hành lang chỉ có sáu phòng duy nhất quả nhiên là rất đặc biệt.

Căn phòng số 476,...

Dương Nhưộc Thiếu đặt ngón tay trở vào, cánh cửa tự mở ra. Bên trong một không gian rộng lớn sang trọng, nhưng lại có cái cảm giác nhạt nhẽo. Trước giờ, ngôi nhà bé nhất trên một cánh đồng được thiết kế bình dị khiến con người anh thoải mái lắm, khi đó anh có chút ôn nhu với cô.

"Đến giờ ngủ rồi." Dương Nhưộc Thiếu lên tiếng, rồi bước vào căn phòng ngủ. "Vào đây." Thấy cô vẫn đứng im, anh cau mày khó chịu nhìn cô lạnh giọng lên tiếng ra lệnh.

Nhấn sao ủng hộ mình nhé!

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

"Đến giờ ngủ rồi." Dương Nhưộc Thiếu lên tiếng, rồi bước vào căn phòng ngủ. "Vào đây." Thấy cô vẫn đứng im, anh cau mày khó chịu nhìn cô lạnh giọng lên tiếng ra lệnh.

Bước vào căn phòng ngăn nắp, tông vàng trắng hòa với nhau, bạn biết gì không? Cô ấy lại nhìn thấy lọ hoa oải hương nở rộ.. Cô lại nhìn anh cất lọ hoa đó ra bên ngoài hành lang..

Chiếc giường khắc họa bắt mắt, trải ga màu trắng thêm vài họa tiết vàng sang trọng kia liệu đã có ai ngả người xuống đó ngoài anh chưa?

Dương Nhưộc Thiếu, kéo chiếc cửa kính lại, khóa trái cửa rồi kéo tấm rèm vào. Một căn phòng ngủ thôi! Nhưng mọi thứ đều có đủ, sự phối sắc giữa vàng và trắng khiến nó trở nên sang hơn.

"Nghỉ đi" Anh trầm giọng lên tiếng nhắc nhở, rồi rời vào trong nhà tắm.

Bạn thấy đấy, anh ấy vẫn lưu luyến ai nhưng lại chẳng muốn làm tổn thương cô.. Nếu anh hiểu tâm lý một người con gái thì giờ chắc cô chỉ có nguyên một sự tĩnh lặng. Bởi cái tổn thương nên bị một lần đau đớn còn hơn dằn vặt cả đời.

Hàn Như Tuyết cúi đầu xuống chiếc gối mềm mại, cô chẳng dám suy nghĩ gì đâu nhưng nó cứ xuất hiện trong trí não cô. Đôi mắt mệt mỏi nhắm lại, đôi môi lầm bầm đêm cừu rồi cứ vậy cô cố gắng chìm vào giấc ngủ.

--

Dương Nhưộc Thiếu trong bộ đồ ngủ màu xám, mái tóc ướt rũ bước ra, trên cổ còn vắt chiếc khăn bước ra. Nhìn thấy Hàn Như Tuyết đã ngủ, anh nhẹ chân bước tới ngồi xuống khoảng trống bên giường cô.

"Ngủ rồi à. Nếu không có cô ta chắc tôi đã chọn em. Xin lỗi." Về mặt Dương Nhưộc Thiếu đầy sự hối lỗi, đôi tay dịu nhẹ lướt trên mái tóc óng mượt của Hàn Như Tuyết. Cuốn vào tay 1 lọn tóc, anh đặt lên đó một nụ hôn nhẹ.

Sau đó, Dương Nhưộc Thiếu rời khỏi giường bước đến chiếc ghế sofa màu tím nhạt rộng lớn kia ngồi xuống cùng với trên bàn là chiếc máy tính. Đưa

chiếc khăn vắt ngang trên cô lên đầu, anh dùng tay xoa mái tóc còn dính nước.

Mái tóc đỡ ướt hơn chiếc khăn thì đã ẩm, Dương Nhựt Thiếu để chiếc khăn xuống chiếc ghế sofa, rồi đứng dậy bước ra ngoài hành lang.

Tiết trời mùa thu về tối lộng gió, những ngọn đèn thấp sáng cả một con đường kéo dài, đoàn người đi lại vẫn tấp nập. Thành phố này, đã lâu anh không cảm nhận được vẻ đẹp nữa thực sự đau thương. Hít thở không khí tấp nập nhộn nhịp vô vị đó, Dương Nhựt Thiếu chỉ để lại những tiếng thở dài và gương mặt suy tư.

"Kiều Minh Hạ, anh chẳng muốn giữ lời thề đó nữa. Em cũng đang hạnh phúc đó phải không?" Anh để lộ gương mặt mệt mỏi, giọng nói trầm lắng dễ nghe đến lạ.

"Anh muốn như xưa. Lạnh nhạt với cô ấy, anh từ từ như không thể."

"Em ngủ rồi à? Từ nay anh sẽ không chúc em ngủ ngon đâu. Tạm biệt nhé. Oải hương bắt đầu mùa mới rồi." Dứt lời nói, anh cười nhẹ. Mọi mệt mỏi như được chút đi, gương mặt cũng thấy được rõ cái nét ôn nhu mập mờ trước đây.

-

Dương Nhựt Thiếu chạm nhẹ và thiết bị cảm ứng, mọi nguồn điện đều tắt đi chỉ để lại một bóng đèn ngủ chế độ mờ sáng gần giường ngủ. Đưa tay lên xoa mái tóc đã khô, anh bắt đầu lên giường nằm kế người con gái đang say giấc quay người sang phía mình.

Đưa tay đặt lên trán Hàn Như Tuyết, rồi xuống tay, người cô. Dương Nhựt Thiếu khẽ mỉm cười, cô đã đỡ nóng người cũng mát hơn. Cũng vì thế anh yên tâm nằm xuống bên cạnh cô ngủ một giấc ngon lành khó có.

--

Sáng sớm,...

Hàn Như Tuyết trong bộ áo ngủ xộc xệch bước ra từ phòng tắm, đầu tóc đều gọn gàng, mặt đã lau còn mỗi bộ quần áo lòi thối. Nhìn cô hình như vẫn chưa tỉnh ngủ, cứ nhắc vài bước chân nhỏ lại gập một cái dài nhìn mà thấy xấu hổ thay.

Bước đi hơn 3 phút mà cô vẫn chưa đi đến cánh cửa phòng, diện tích phòng ngủ khá rộng mà chân cô chẳng đi nhanh được thật bất tiện.

-

Bước ra đến bên ngoài phòng khách, mùi thơm của thức ăn như lôi kéo chiếc bụng đói của Hàn Như Tuyết. Cô nhanh chóng bước đến phòng ăn.

Đó là những món ăn đã được gọi sẵn được bày trên mặt bàn ăn, mới thôi còn khá nóng hổi nhưng không có bóng hình anh khiến Hàn Như Tuyết có chút hững hờ.

Cô ngồi xuống chiếc bàn ăn đầy những thứ sơn hào hải vị, nhưng giờ nhìn lại không gian trống trải này cô thật chẳng muốn ăn. Ngồi ăn qua loa vài miếng cho có, Hàn Như Tuyết đứng dậy xoay người bước ra phòng khách.

Đặt mình trên chiếc ghế sofa êm lông quý, Hàn Như Tuyết mở ti vi xem những bản tin thời sự về chính trị. Nó khá rắc rối nhưng nếu chăm chú theo dõi nhiều sẽ trở nên thích thú. Hàn Như Tuyết đây chỉ xem vì khâm phục tài năng của những người làm ăn thành đạt.

"Cạch" Tiếng cửa mở ra, nhanh chóng Dương Nhựt Thiếu bước vào phòng khách trên tay với túi đồ đưa cho Hàn Như Tuyết.

Cô biết anh có ý gì, chỉ nhận rồi bước vào phòng ngủ thay đồ.

Lúc sau cô bước ra với bộ áo yếm khá xinh xắn, những vết thương mờ trên làn da trắng cũng là nhờ những loại thuốc trong thời gian điều trị tại bệnh viện. Dương Nhựt Thiếu ngồi trên ghế, thấy cô ra cũng quay đầu lại nhìn nhưng lại khẽ cau đôi mày lại.

"Đi" Anh lạnh nhạt lên tiếng, rồi khoác chiếc áo vét vào bước ra ngoài cửa trước.

Ra đến cửa, có vẻ như có một đôi giày thể thao được chuẩn bị sẵn cho cô. Hàn Như Tuyết ngồi xuống, chậm chạp đeo đôi giày vào chân. Điều này khiến Dương Nhựt Thiếu vô cùng khó chịu, trước giờ anh ghét nhất là lâu la.

"Xong chưa?" Dương Nhựt Thiếu đã dựa lưng vào tường được 3 phút kể từ khi cô thất xong cả hai bên dây giày.

"Rồi" Đứng dậy, Hàn Như Tuyết mở cửa bước ra trước Dương Nhựt Thiếu.

"Mà đi đâu vậy?" Bỗng dưng cô dừng lại, khom người hỏi người đàn ông đáng vẻ lạnh lùng, nghiêm nghị phía sau.

"Đăng kí kết hôn" Anh đồng dục trả lời, gương mặt không chút biến chuyển. Chỉ để nguyên một biểu cảm lạnh nhạt nhưng vẫn khiến người ta phải say đắm khi nhìn vào gương mặt đó.

Nhấn sao ủng hộ mình nhé!!

Chương 45

"Đăng kí kết hôn " Anh đồng dạc trả lời, gương mặt không chút biến chuyển. Chỉ để nguyên một biểu cảm lạnh nhạt nhưng vẫn khiến người ta phải say đắm khi nhìn vào gương mặt đó.

"Đùa vậy chẳng vui đâu." Hàn Như Tuyết quay mặt lại, nở nụ cười vui lại bước chân về phía thang máy, những bước chân nhanh nhẹn chẳng còn chút ngượng ngạo như trước.

"Tôi chưa từng đùa." Giọng nói đó, cứng rắn lắm làm người ta bắt buộc phải tin, phải nghe và chấp hành.

"Vậy thì đi." Cô chỉ cười vui, rồi bước thêm vài bước đứng trước cửa thang máy chờ anh, trên gương mặt đầy chẳng xuất hiện biểu cảm nào ngoài sự vui vẻ.

Cánh cửa thang máy từ từ được mở ra bởi dấu vân tay của Dương Nhượng Thiếu, nhưng anh không bước vào mà đẩy cô nhẹ cô vào trong.

"Xuống trước đi." Dứt lời, anh quay người đi về phía căn hộ cứ thế bóng lưng mờ dần.

Hàn Như Tuyết đứng trong thang máy, cứ vậy mà dịch chuyển xuống bên dưới trong lặng im. Là đăng kí kết hôn, quả nhiên là chẳng thể ngờ điều sẽ xảy đến. Nụ cười nhạt mới xuất hiện trên môi cô chưa được vài giây thì thang máy mở ra, cô cũng vì vậy mà gạt đi suy nghĩ đó bước ra ngoài.

Dòng người ra vào cũng khá nhiều, đa số là người làm bụng bê đồ có vẻ như hôm nay có đại tiệc đó chỉ là những gì trong suy đoán của cô. Vì chẳng muốn cản trở được bọn họ, cô bước ra ngoài đại sảnh.

Đúng lúc đó một chú chó cảnh đang chạy hăng lao về phía chiếc xe tải trên đường, Hàn Như Tuyết vì phản ứng chạy nhanh ra cầm lấy chiếc dây xích đang chạy nhảy theo chú chó. Chiếc xe cũng phang gấp lại để lại dấu vết rõ trên đường, chú chó cũng đã được cô kéo vào vì quá đã ngã ngửa ra nhưng may thay lại được đỡ bởi một người đàn ông.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi Hàn Như Tuyết chăm chú nhìn vào mắt người đàn ông đó bằng một tia hận thù khó nói. Chỉ mới thoáng qua nhưng sao không thể nhận ra đây là thiếu nhà họ Mạc chứ? Người con trai được sinh ra bởi Mạc gia, Mạc Tư Quân cô chờ hán lâu rồi giờ mới gặp.

"Anh có thể bỏ tôi ra chứ?" Hàn Như Tuyết nở nụ cười ái ngại, gương mặt gầy gò mọi hôm nay có chút sức sống nên cũng khá đủ để thu hút chàng trai.

"À, à, thật thất lễ." Mạc Tư Quân luống cuống, từ từ đỡ cô đứng dậy rồi buông hai tay đang đặt trên vai và eo cô ra.

Gần đó một giọng nói lạnh quen thuộc vang lên . "Em đang làm gì ở đó vậy ?" Dương Nhượng Thiếu đang đứng trước cửa khách sạn gương mặt có chút khó chịu hiện lên, trên tay đang cầm một chiếc hộp nhỏ bằng vàng cùng với những họa tiết .

Tiếp đó là những bước chân chậm rãi bước đến nơi Hàn Như Tuyết và Mạc Tư Quân đang đứng, anh rất bình tĩnh sự khó chịu cũng bớt đi.

"Dương Tổng, thật vinh hạnh khi gặp anh." Mạc Tư Quân kính cận cúi người đưa tay ra tươi cười với Dương Nhượng Thiếu, trông như rất thân thiết.

Dương Nhượng Thiếu chưa kịp chấp nhận lời chào, đưa tay nắm lấy tay Hàn Như Tuyết kéo cô vào lòng một sự ịch kỉ ngu ngốc nhỏ chỉ có mình cô nhận ra. Nhưng điều cô làm là im lặng để xem bàn tay vẫn đang đưa ra chờ sự hồi đáp của anh.

Vài chục giây trôi qua, Dương Nhượng Thiếu đưa tay ra bắt tay Mạc Tư Quân nhưng rất nhanh gọn rồi đưa tay về bỏ vào túi quần.

"Không biết Mạc thiếu gia hôm nay đi đâu qua đây?" Anh hỏi bằng giọng nói lạnh lùng, nhưng cũng có chút tò mò trong đó vì tại sao người con gái này lại nằm trong vòng tay hắn ta.

"Là một buổi đi dạo vào sáng chủ nhật. Không biết đây là?" Cậu ta chút chập chững về câu hỏi đó, mọi cử chỉ đều rất kính cẩn nhưng Hàn Như Tuyết luôn cho cậu ta một cái nhìn căm thù, là vậy thôi.

"Là tay sai." Hàn Như Tuyết bỗng lên tiếng, khoảng cách giữa cô và anh cũng được nới đi.

"Tôi có chút việc." Nói tiếp câu nói đó là của Dương Nhượng Thiếu, vừa dứt lời anh cũng nhanh chóng kéo cô lên chiếc xe BMW đang đỗ gần đó.

Chiếc xe nhanh lẹ bánh tiến thẳng về phía trước, trên mặt Dương nhượng Thiếu không có chút gì khó chịu mà thay vào đó là sự hài lòng.

"Em muốn làm gì?" Anh bắt giác lên tiếng, chiếc xe được chạy chậm lại như muốn kéo dài thời gian.

"Một chút trong kế hoạch đã định." Cô lạnh giọng trả lời, đôi mắt hướng ra bên ngoài ngắm cảnh sắc nhộn nhịp của ngày cuối tuần. Nơi đâu cũng khuyến mãi, những bộ trang phục mang nhiều hình thù được đứng để quảng cái trông khá dễ thương.

"Nó tốt chứ? " Anh có chút thú vị qua lời nói của cô, cũng không biết cô có chắc chắn sẽ làm nó mà không cần sự giúp đỡ chứ?

" Khá. Chúng ta đi đăng kí thật à? "

" Ừ, không muốn sao?"

" Tùy anh, trước sau cũng vậy. Vào đó đi." Hàn Như Tuyết lên tiếng tay chỉ vào cửa hàng AQ, thương hiệu quần áo 3 sao . Quà nhiên rất bình thường so với hai người này nhưng này giờ có đi qua vài tiệm nhưng cô không hề ưng ý. Bởi nơi đó toàn âu phục cho những giám đốc như anh.

Chiếc xe dừng bánh, Hàn Như Tuyết không chờ người bên cạnh mở cửa nhanh chóng bước vào cửa hàng với sự đón tiếp nồng nhiệt của phục vụ.

Nơi đây quần áo lớn nhỏ, nam nữ đều có đủ khiến Hàn Như Tuyết khá thích thú. Từ chối sự giúp đỡ của phục vụ, cô đứng chờ người đàn ông chậm rãi bước vào.

Khi Dương Nhược Thiếu vừa bước vào, cô nhanh chóng lùi anh về phía quần áo nam. Mọi người từ lớn đến nhỏ trong cửa hàng này, vừa thấy Dương Nhược Thiếu bước vào liền nhanh chóng cúi người chào 1 tiếng. " Mừng Dương Tổng Đến Ghé Tiệm."

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, Hàn Như Tuyết lấy một đồng hồ teen đưa cho phục vụ bên cạnh rồi lên tiếng chỉ bảo người đàn ông ngoan ngoãn đứng đó này giờ. " Anh đi thử đồ đi."

" Cà đồng hồ này sao? " Dương Nhược Thiếu cau mày nhìn hai cô phục vụ trên tay cầm một đồng hồ đều được xếp theo thứ tự bộ do Hàn Như Tuyết lựa. Thử hết chỗ này chắc chắn anh sẽ quay về với sập giấy tờ trong văn phòng của mình sẽ ổn hơn.

" Mau lên, vài tiếng nữa là trễ giờ đẹp đăng kí kết hôn đó.." Hàn Như Tuyết nhìn chiếc đồng hồ được treo gần quầy thu ngân lên tiếng, vốn cô chẳng biết giờ đẹp ra sao nói bừa cho có lí do thôi.

" Tôi có thể nhờ người đem giấy tờ đến." Một lần nữa Dương Nhược Thiếu cau mày nhìn đồng hồ rẻ tiền, cả chỗ đồ trên người anh có thể mua cả cửa hàng này chứ sao lại sài mấy đồ này .

" Anh coi việc đó như vậy sao? " Hàn Như Tuyết có chút tức giận, chỉ là thử quần áo thôi mà cũng phàn nàn. Với cô thì cho thử cả cửa hàng này cũng rất ổn, bởi nơi đây toàn đồ giới teen khá đẹp đúng một trẻ bây giờ.

" Không hề."

" Vậy anh mau thay đi, hay cần em thay hộ." Hàn Như Tuyết nói xong nhanh chóng lượn qua hàng giày thể thao sát bên cạnh.

" Ý đó khá ổn. Đi thôi." Vừa vớ được đôi giày khá ưng ý, chưa kịp đưa cho phục vụ thì Hàn Như Tuyết bị Dương Nhược Thiếu ôm eo nhanh chóng bước về phía phòng thay đồ. Cánh tay đó vẫn luôn ôm chặt eo cô, mặc cô vùng vẫy vẫn không hề buông lỏng.

Nhấn sao ủng hộ mình nhé!

Mình còn nhiều thiếu sót, mong mọi thông cảm <3

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

" Ý đó khá ổn. Đi thôi." Vừa vớ được đôi giày khá ưng ý, chưa kịp đưa cho phục vụ thì Hàn Như Tuyết bị Dương Nhược Thiếu ôm eo nhanh chóng bước về phía phòng thay đồ. Cánh tay đó vẫn luôn ôm chặt eo cô, mặc cô vùng vẫy vẫn không hề buông lỏng.

Bước vào căn phòng thay đồ với đồng hồ chất đồng, Hàn Như Tuyết đứng chọn đồ cho Dương Nhược Thiếu mặc cho anh đang còi những chiếc cúc áo cổ thu hút cô. Chiếc áo vét đen hàng hiệu bị anh vứt xuống đất chẳng thương tiếc.

" Mặc bộ này trước đi.." Hàn Như Tuyết lấy bộ đầu tiên đưa cho Dương Nhược Thiếu.

" Em thay hộ tôi." Anh dựa lưng vào bức tường sơn trắng, cơ ngực rắn chắc cùng làn da rám nắng lộ ra một nửa.

" Tự làm đi."

Dương Nhựt Thiếu cởi bỏ chiếc áo sơ mi trắng, để lộ vết thương rỉ máu phía sau lưng. Rất nhanh chóng anh đưa tay cầm lấy chiếc áo Hàn Như Tuyết đang đợi mình cầm, vội vàng mặc vào cho đến khi cô quay lại chiếc áo đã ở trên người anh.

" Mặc áo cũng không biết sửa." Cô lèm bèm khó chịu với người đàn ông trước mặt, có cái áo mặc xong cũng chẳng biết chỉnh lại.

Gương mặt anh chỉ lặng lẳng cười một cái rồi khẽ cúi người cho người con gái đang cố vươn người lên chỉnh sửa áo cho mình. Cô vẫn cố chỉnh sửa áo lại cho anh, nhưng hành động đó bất giác dừng lại khi chiếc áo bị nhuộm máu đỏ sẫm.

Không một lời nói nào được phát lên, chỉ là một hành động tức giận. Hàn Như Tuyết kéo chiếc áo lên trên bụng anh. " Cúi xuống một chút nữa " Cô nhẹ giọng khi nhìn thấy vết thương rỉ máu kia, bằng có thể là mới thay gần rất chỉ có thể ngày hôm qua bởi nó còn rất mới nồng mùi thuốc sát trùng.

Dương Nhựt Thiếu cúi thấp người xuống, rất ngoan ngoãn làm theo đến lạ gương mặt lặng thinh để Hàn Như Tuyết xem vết thương. Một trong số những chiếc áo được đem vào, chiếc áo sơ mi trắng bị cô xé xạc 1 cái nhanh chóng bị chia làm hai mảnh. Một phần được gấp nhỏ đủ để che lấp đi nơi vết thương hở ra, một phần dùng để buộc ngang để đỡ miếng kia.

" Cởi áo đó ra đi." Vết thương được buộc chắc chắn, cô quay lại đồng hồ được để gần nắp kia chọn bừa 1 chiếc áo phông rộng đợi anh cởi chiếc áo đó ra rồi mặc vào.

Bước ra người với chiếc áo trẻ trung khiến Dương Nhựt Thiếu cũng có chút khác với mọi ngày, chẳng giống với người đàn ông luôn bó mình trong bộ vét.

Đứng trước quầy thu ngân,..

" Dương Thiếu, cho em mượn thẻ." Hàn Như Tuyết xòe tay ra trước mặt Dương Nhựt Thiếu, dĩ nhiên là cô chẳng mang theo tiền bởi nơi ở mới chẳng có chút đồ nào trước đây của cô kể cả giấy tờ tùy thân.

" Không phải em mua cho Tôi sao?" Dương Nhựt Thiếu nhìn đồng hồ chất đồng kia, tưởng ngờ đâu vẫn phải sài tiền mình. Tiền anh chẳng thiếu nhưng có lẽ về phần ảo tưởng khiến anh hơi thất vọng.

Rút chiếc thẻ trong chiếc ví ra đưa cho cô nhân viên với vẻ khó chịu, Hàn Như Tuyết cũng chẳng để ý gì mà mãi mê ngắm bộ váy cưới được trưng bày ngay gần cửa ra vào .

Cùng lúc quay người ra về đó một người phụ nữ, cùng một bé gái bước vào để lại cho cả hai sự ngỡ ngàng đến khó thở.

" Lâu không gặp." Người phụ nữ đó tên Kiều Minh Hạ, mang một nét đẹp thanh lịch nhẹ nhàng bên đứa con gái nhỏ nhún ái ngại lên tiếng chào hỏi.

" Đã lâu " Dương Nhựt Thiếu lạnh giọng lên tiếng, gương mặt anh lạnh hơn trước khác với khi nhắc về cô ấy. Sẽ chẳng ai hiểu được suy nghĩ của anh, khi người con gái đó bước vào anh cũng chẳng nói khoảng cách giữa mình và cô ra. Chỉ là một cảm xúc lạnh nhạt với người con gái đã lâu mới chạm mặt.

" Vợ anh đây sao? " Kiều Minh Hạ trầm giọng lên tiếng, tay vẫn nắm chặt lấy bàn tay nhỏ của thiên thần bên mình.

" Là vợ sắp cưới." Trên môi nở nụ cười vui quay sang nhìn Hàn Như Tuyết rồi kéo sát cô vào lòng hơn, điều duy nhất ở đó là hành động từ con tim anh bất chợt làm.

" Thật xứng đôi." Trên gương mặt Kiều Minh Hạ có nét buồn thoáng, nhưng đôi môi vẫn gượng cười đáp trả lại cho Dương Nhựt Thiếu.

" Cảm ơn lời khen. Tôi có việc đi trước." Nói xong Dương Nhựt Thiếu luồn tay qua eo Hàn Như Tuyết rồi quay sang nhìn cô, sau đó đưa mắt hướng ra cửa như muốn thay lời nói về thôi.

Hai người cùng rải những bước chân đều đều bước ra rồi anh mở cửa chờ cô lên rồi đóng cửa mở cửa sau để những món đồ được đem ra sẵn....

Chiếc xe bắt đầu chạy, không khí trong xe tĩnh lặng cho đến khi Dương Nhựt Thiếu lên tiếng..

" Em có vẻ chịu? "

" Chỉ một chút. Anh có vẻ không vui khi gặp chị ấy nhỉ?"

" Khá vui, người từng trao cả một thanh xuân mà." Giọng nói anh ấy rất trầm ấm, khiến cô phải cô kìm nén chút nỗi buồn chơi vơi.

" Anh hết muốn đăng kí kết hôn chưa? "

" Cô ấy là quá khứ và Em là hiện tại."

" Tại sao anh lại thay đổi?" Trong cô có rất nhiều câu hỏi, rất nhiều bởi sẽ chẳng ai tin vào một tình yêu luôn mập mờ chẳng rõ.

"Định mệnh rồi..."

Hàn Như Tuyết thả lỏng người trên chiếc ghế, ánh mắt nhìn khung cảnh hời hả của xe cộ phía trước im lặng trong vài giây và lên tiếng. "Nếu một lần nữa em phản bội anh thì sao?"

Khỏe môi Dương Nhượng Thiếu cong lên, gương mặt đó rất vui vẻ quả là khó thấy. "Thật khó sống."

"Về khách sạn đi, em hơi mệt." Hàn Như Tuyết mỉm cười rồi đưa tay lên che đôi mắt, rồi im lặng chỉ còn những tiếng thở nhẹ.

Chiếc xe nhanh chóng chạy về khách sạn cũ, Dương Nhượng Thiếu cũng bỏ việc đăng kí kết hôn sang một bên. Thật ra anh chỉ muốn đưa cô đi chơi một cho khuấy khoảng chút, nhưng lỡ nói mà cô cũng tin lên có chút lợi dụng.

--

Chiếc xe vừa dừng lại trong bãi đỗ, Hàn Như Tuyết nhanh chóng mở cửa bước xuống đợi Dương Nhượng Thiếu chậm rãi bước ra.

"Tỉnh nhanh vậy?" Dương Nhượng Thiếu hỏi đều, giọng nói có chút trêu chọc.

"Biết rồi đừng hỏi." Nói xong cô nhanh chóng bước vào đại sảnh, đến cầu thang máy lại phải đợi anh bởi chẳng có cái tay thô đó thì chẳng thể nào lên được.

Trước cửa thang máy, Hàn Như Tuyết nhanh chóng bước tới đó từ lâu nhưng người đàn ông kia vẫn chậm rãi đôi khi lại còn nở nụ cười chọc tức cô. Nhưng ngược lại cô lại rất vui về tính tình này của anh, có vẻ như đã lâu không được thể hiện ra.

Chỉ còn vài bước nữa là Dương Nhượng Thiếu bước đến cầu thang máy, chỉ lạ thay anh cầm trên tay chiếc hộp nhỏ được thiết kế tỉ mỉ nhìn qua cũng biết đồ hiếm để làm gì.

"Vào đi." Chiếc thang máy VIP được xác nhận, từ từ mở ra Dương Nhượng Thiếu nhường bước cho Hàn Như Tuyết bước vào trước.

--

Cứ thế hai người đi về căn hộ, Dương Nhượng Thiếu vừa vào đến nơi nhanh chóng bước vào phòng tắm.

Những bước chân mệt mỏi vào phòng ngủ ngã người xuống chiếc giường êm ái, gần đó có chiếc máy tính xách tay khiến cô tò mò trườn người đến chỗ đó.

Mọi thứ không có gì thú vị ngoài mấy video từ thừa nào của Dương Nhượng Thiếu.

Đó là hình ảnh của anh khi còn học đại học. Trong một cuộc thi bóng rổ khi kết thúc, nó khác với hình tượng anh bây giờ.

Trong cái video cô đang xem, đó là 1 chàng trai năng động, cả một cuộc phỏng vấn gần như tiếng Dương Nhượng Thiếu đã lấn hết nửa.

Đặc biệt hơn đó là cái hình ảnh người con trai nhảy lên ôm Dương Nhượng Thiếu giữa đám đông đó trông khá phản cảm. Nam nam bồng bế nhau, tay đặt vào hông nhau. Hàn Như Tuyết dường như bị đau mắt bởi hình ảnh này, và lặng im một hồi lâu cho đến khi tiếng cửa phòng tắm mở ra.

"Em đang nghịch gì vậy?" Dương Nhượng Thiếu đang dùng khăn bông lau mái tóc ướt, phải ngừng lại khi thấy Hàn Như Tuyết đang động chạm vào máy tính của mình.

"Không có." Cô nhanh chóng chối cãi, thoát khỏi cái video đang dở dang chưa có hồi kết.

"Đưa đây cho tôi." Dương Nhượng Thiếu có chút tức giận lên tiếng.

Cho đến khi đấy Hàn Như Tuyết vẫn im lặng, giống như mồi chờ xoi. Bởi cô biết dường như anh đã nhìn thấy, và cũng như nghe thấy cái âm thanh phát ra từ video.

"Em đã xem cái gì?" Dương Nhượng Thiếu vứt bỏ chiếc khăn bông ẩm ướt xuống dưới sàn nhà, nhanh chóng leo lên giường tiến về phía Hàn Như Tuyết như một con dã thú đáng sợ.

Cô vẫn bình tĩnh dùng người che chiếc máy tính chưa kịp tắt mục video đó. "Một vài bộ phim hài"

Nhấn sao ủng hộ mình nhé <3

Có vẻ hơi nhạt:(

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Hài hay người lớn?

Cô vẫn bình tĩnh dùng người che chiếc máy tính chưa kịp tắt mục video đó. "Một vài bộ phim hài "

Dương Nhựt Thiếu cứ dần dần tiến lên, tính kiên nhẫn hôm nay của anh thực sự được cất đi khá nhiều. Trong ánh mắt lạnh trước kia, giờ vẫn vậy nhưng lại sượt qua 1 tia vui vẻ rất nhỏ nhoi.

" Em chắc chứ?" Một câu hỏi từ Dương Nhựt Thiếu, có vẻ như cũng chẳng cần câu trả lời đâu.

Khoảng cách giữa hai người gần hơn, Hàn Như Tuyết dường như đang nằm phía dưới thân Dương Nhựt Thiếu. Trong lúc anh dịch chuyển đến, tuy nhìn anh nhưng đôi tay cô luôn nhanh chóng tắt máy mục đang xem dở dang đi và thay vào đó lên mạng gõ phim hài .

" Thực sự là vậy." Đôi mắt Hàn Như Tuyết chăm chăm nhìn Dương Nhựt Thiếu chẳng rời, nhưng tư thế nằm sấp, hai đôi tay vẫn đặt trên bàn phím còn bộ phim đã được bật.

Chỉ trong vài chục giây sau câu trả lời đó thì cô nhanh chóng bị anh lật ngược lại, bàn tay không yên phận bóp mạnh lấy mông cô. Hai má Hàn Như Tuyết lúc này vì hành động vô liêm sỉ đó mà đỏ ửng lên, sau đó nằm im quay mặt sang một bên không ngó ngang đến người đàn ông với chiếc áo choàng tẩm màu tro lộ ra cơ thể hoàn hảo.

Vài tiếng gõ phím vang lên, phím cuối rất rõ và dứt khoát. Tiếp đó một giọng nói quen thuộc mang thêm chút háo sặc." Cái này có vẻ vui hơn."

Câu nói gợi nên sự mời gọi của sự tò mò khiến Hàn Như Tuyết quay lại, hình ảnh khiến cô phải thét lên trong thâm tâm về sự đen tối của anh. Đang chủ web hài mà qua tận web người lớn 18+, cô chỉ biết bo lấy đầu rồi thở dài vì những tiêu đề gây phản cảm.

" Tên điên này, cút khỏi đây." Cô vốn chẳng chịu nổi cái nụ cười thỏa mãn của anh ngay khi cô quay lại, liền thúc đầu gối vào bụng anh.

Dương Nhựt Thiếu vì cái thúc ngồi nằm ngực xuống tỏ vẻ đau đớn, khiến cô có chút động lòng nhưng nhanh chóng cất đi nhanh chóng rời khỏi đường bước ra khỏi phòng.

-

Vào phòng ăn,..

Cổ họng Hàn Như Tuyết hơi khô, cô cũng chẳng muốn uống nước lọc liền nhanh chóng mở chiếc tủ lạnh to lớn kia ra.

Cánh lớn bên trái, toàn thực phẩm tươi khiến cô chán nản đóng vào. Chuyển qua bên phải, hai mắt cô như sáng lên, không những có trà sữa vị matcha cô thích, mà còn có nhiều đồ nữa cảm giác như được sống lại.

Lấy cốc trà sữa bên trên vẫn còn ghi giá, ngày tính tiền. Để ý hơn 1 chút về tờ giấy ngày mua là tối hôm qua, cùng lúc khi Dương Nhựt Thiếu ghé vào siêu thị mua đồ. Cũng chẳng biết tại sao anh biết cô thích vị này, nhưng việc ăn uống vẫn quan trọng hơn nên cô vừa cầm cái ống hút vào vừa nhanh bước ra phòng khách.

Thả lỏng mình trên chiếc ghế sofa trải lông mượt mà, Hàn Như Tuyết vớ điều khiển bật ti vi lên. Hết giờ thời sự, lúc này giải trí chỉ có thể là âm nhạc.

Tiếng nhạc vang vọng cả căn hộ, truyền đến tai Dương Nhựt Thiếu. Vẫn cái tư thế đó không xin xỏ được tí thương hại nào từ cô, anh cũng nhanh chóng ngồi dậy chăm chăm vào cái máy tính. Cũng là những video cô vừa xem, anh cũng xem lại quả thực đây là lần thứ 2 anh lưu lại nhưng chưa mở xem lần nào nữa. Nhìn lại đó là một chàng trai năng động thời mới yêu, nhớ chứ lúc đó anh còn tìm đủ cách để trêu chọc bạn bè. Chỉ tiếc là cho đến giờ việc đó chưa từng xảy ra, anh cũng chẳng nghĩ nhiều đến nó. Gập chiếc máy lại, sự hứng thú với cô khiến anh chẳng kìm lòng chờ đợi thêm vài phút nữa.

Bản trung buồn thầu lòng, trong khi đó Hàn Như Tuyết vừa ghe vừa ngồi ném phi tiêu một cách chán nản cốc trà sữa đầy giờ đã sắp cạn. Từ lần bị thương đến giờ tay phải cô hoạt động không linh hoạt như trước. Ngồi ném cũng được chục cái phi tiêu rồi mà chỉ được 2 cái trúng hồng tâm khiến cô tức giận ném đi ném lại.

" Từ khi nào em xuống tay vậy? " Dương Nhựt Thiếu dựa người vào cánh cửa phòng ngủ, tỏ vẻ chê bai không hài lòng về tay nghề mình đào tạo hơn hai năm qua.

".. Cô im lặng vẫn tiếp tục, sự gượng gạo của bàn tay đó hôm nay mới được nhận ra rõ rệt. Mọi hướng ném của cô đều bị lệch qua ô 50 điểm.

" Tập trung " Giọng nói lạnh, ra lệnh cho Hàn Như Tuyết.

Sự tập trung đó luôn làm chính cô không thể, bởi càng nghĩ cô càng bị lay động. Cái cuối cùng, cô dồn hết điểm nhìn vào nó và cuối cùng vẫn bị lệch hơn 0,5 mm với hồng tâm.

" Mẹ kiếp " Cô tức giận, chỉ chút nữa thôi mà trượt.

Tức giận thế nào, cô vẫn đưa tay cầm lấy cốc trà sữa uống mấy ngụm cuối cùng.

" Thích lắm hả? " Dương Nhựt Thiếu vừa lên tiếng, vừa sải bước tới gần chỗ Hàn Như Tuyết.

" Ừ " Cô lẳng lặng, lạnh nhạt trả lời . Cái miệng nhỏ lúc này ngậm uống hút, rít lên rít xuống được vài giọt chán gương mặt trở nên buồn bã đến lạ.

" Cho tôi thử? " Anh đứng phía sau ghế sofa, chăm chú nhìn cốc trà sữa hết cạn nhưng vẫn lên tiếng.

" Hết rồi." Bỏ chiếc ống hút ra, cô đưa cốc trà sữa còn vài giọt đọng lại lắc đi lắc lại trước mặt anh.

" Vậy thử gián tiếp."

Dương Nhựt Thiếu vừa dứt lời nói cùng với gương mặt háo sắc. Một tay anh nhanh chóng giữa cánh tay nhỏ đang cầm cốc trà của cô, một tay nâng cầm cô.

Tiếp đó một nụ hôn nồng nhiệt tiến vào hoang miệng Hàn Như Tuyết, anh luôn lách mạnh bạo khiến cô bị cuốn theo.

" ưm..m "

Nhân sao ủng hộ mình nhé !!

Mình viết còn có thiếu sót, mọi người thông cảm nhé <3

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Dương Nhựt Thiếu vừa dứt lời nói cùng với gương mặt háo sắc. Một tay anh nhanh chóng giữa cánh tay nhỏ đang cầm cốc trà của cô, một tay nâng cầm cô.

Tiếp đó một nụ hôn nồng nhiệt tiến vào hoang miệng Hàn Như Tuyết, anh luôn lách mạnh bạo khiến cô bị cuốn theo.

" ưm..m " Âm thanh gọi tình phát ra từ Hàn Như Tuyết, cô chỉ nhắm mắt lại mặc người đàn ông mạnh bạo trước mặt chiếm đoạt.

Từ từ nụ hôn đó chấm dứt, cánh tay mạnh bạo của anh bế bổng cô lên cùng nhau bước vào phòng ngủ.

Chiếc giường rộng lớn, hai người cùng nhau ngã xuống không ai có một biểu cảm gì đặc biệt chỉ là một ánh mắt đắm đuối nhìn nhau.

" Chúng ta thử chứ?." Dương Nhựt Thiếu mở giọng nói nhẹ nhàng sát tai Hàn Như Tuyết, khoảng cách khiến da thịt hai người như đang chuẩn bị quá trình ma sát nhau.

Hơi thở ấm của anh tiếp xúc với da thịt cô, chỉ đôi chút thôi hai má đỏ ửng sự dễ thương, e ngại của nàng thiếu nữ thật là một liều thuốc gọi tình.

" Tên biến thái, tránh ra " Hàn Như Tuyết tức giận định đẩy Dương Nhựt Thiếu ra, cuối cùng chưa kịp làm hành động đó đã bị anh túm chặt hai tay.

Tình thế phản cảm, hai người đều mặt đối mặt nhưng im lặng lại duy trì một hồi dài.

Cho đến khi đôi môi Hàn Như Tuyết khẽ mấp máy, rồi cô nhỏ giọng lên tiếng gọi anh. " Dương Thiếu."

Anh rất nhẹ nhàng trả lời phả hơi ấm của mình vào khuôn mặt đỏ ửng của cô " Có chuyện gì?"

" Em chưa sẵn sàng " Cô ái ngại lên tiếng, quay mặt sang phải né tránh ánh mắt của anh.

" Đói chưa? " Bàn tay thô bạo của anh buông lỏng hai cổ tay đã hằn đỏ, rồi ngồi dậy nhẹ nhàng cất tiếng hỏi cô.

Căn phòng tràn ngập nắng thu, giờ cũng gần trưa rồi.

Hai má vẫn còn đỏ ửng, Hàn Như Tuyết nở nụ cười gượng ngao phía sau lưng người đàn ông đang hướng mắt ra hành lang.

" Một chút " Cô khẽ lên tiếng.

Vẫn trong chiếc áo choàng tắm xộc xệch, Dương Nhược Thiếu đứng dậy đi về phía bàn uống nước lấy điều thuốc trong chiếc hộp màu vàng sang trọng kia. Mùi khói chỉ trong vài giây dần dần len lỏi vào không khí tràn ngập căn phòng.

Hàn Như Tuyết vì nó suýt bị sặc, nhưng lại nén lại nhìn bóng lưng rộng lớn đó có chút lo sợ, anh giận cô ư?

Suy nghĩ đó vừa thoáng qua, Dương Nhược Thiếu quay lại gương mặt anh vẫn rất bình thường vừa nhìn thấy gương mặt khó chịu của cô đã nhanh chóng dập điều thuốc mới châm.

Sợ thích của anh là thuốc, buồn vui lúc nào cũng cận kề với thuốc. Vừa thấy điều thuốc đưa vào gạt tàn, cô nhanh chóng quay gương mặt khó coi đó đi. Sau lần bị thương đó, cô có chút không bình thường mọi lần mùi thuốc gần như là trở nên quen thuộc hôm nay khó chịu đến lạ.

Tiếng bước chân đang tới gần cô, bây giờ cô muốn trốn tránh nó bởi mùi thuốc gần hơn đó. Trong đầu chỉ hiện lên một câu.. Tôi bị sao?

" Em bị sao vậy? " Dương Nhược Thiếu mở miệng lên tiếng hỏi thăm, trên tay còn cầm chiếc hộp rất rất là đẹp.

" Không sao, chỉ bị sặc thuốc thôi. " Nở nụ cười trên môi, Hàn Như Tuyết đưa tay phải lên vẫy vẫy vài cái.

" Tôi đưa em ra ngoài. " Chưa kịp trả lời cô được anh ầm ra ngoài phòng khách.

Đặt Hàn Như Tuyết trên chiếc ghế sofa, anh rời đi vào phòng ăn.

Bản nhạc ban này vẫn liên tục lặp lại, cô mệt mỏi nằm ra ghế rồi nhắm mắt thưởng thức bản nhạc buồn. Thân hình gầy gò, cô nằm cô người lại trông thật yếu đuối.

Bước chân đang bước đến, chỉ trong phút chốc Dương Nhược Thiếu ngồi bên cạnh cô khẽ vén những lọn tóc vương che khuôn mặt cô vào tai.

" Em ổn chứ? " Anh lên tiếng hỏi, một tay cầm chiếc cốc nước lọc ấm một tay đỡ cô ngồi dậy.

" Anh làm như người ta sắp chết không bằng. " Hàn Như Tuyết mở to đôi mắt, hai tay nhận lấy cốc ấm từ anh. Cô chưa uống nhưng đã nhanh chóng lên tiếng khi nhìn thấy gương mặt lo lắng rõ nét, chỉ có thể thốt trong lòng anh thật khác. Giờ cô cũng ổn hơn, hơi thở cũng lưu thông lại.

Cô vừa uống hết cốc nước, anh nhanh chóng cầm lấy cốc nước đã cạn đặt xuống bàn. Chẳng hỏi thăm gì, chỉ là những hành động nhỏ là đưa tay sờ trán, sờ hai tay và cảm nhận mọi thứ đều mát là ổn với anh.

" Em gầy quá! " Câu nói thốt lên từ chính miệng Dương Nhược Thiếu, khiến cô như đứng người trong vài chục giây. Sự thay đổi của anh đáng sợ hơn là thần chết đến hỏi thăm.

" Xấu không? " Hàn Như Tuyết hồn nhiên bĩu môi, đôi môi mỏng đỏ ửng do sự xâm phạm ban nãy của anh.

" Cái đó thì khỏi nói, rất là rất xấu rồi. " Anh mở giọng nói giễu cợt, trêu chọc cô.

Câu nói cách đó vài giây thôi, phản xạ của Hàn Như Tuyết có thể coi khá là nhanh. Cô tức giận đứng dậy không nhìn người con trai bên cạnh đến một lần, nhanh chóng bước vào phòng ngủ.

Những tiếng mã khóa phóng kêu lên, dù cố gắng đến đâu vẫn là những tiếng bíp chói tai. Hàn Như Tuyết vẫn không lấy được mã phòng ngủ.

Ngược lại với cô, người đàn ông vì những hình động tức giận của cô trong lòng có chút vui nên ngả người vào ghế yên lòng chờ cô bước ra.

Âm thanh đó vẫn vang lên, sau đó thì ngưng một hồi lâu.

" Ting " Tiếng thông báo giải được mã, khiến Dương Nhược Thiếu như đứng người. Anh nhanh chóng đứng dậy rải những bước chân dài về phòng ngủ nhưng chỉ nhận được kết cục đau thương.

Những ngón tay thô, chạy nhảy trên những con mã số và kết quả là tiếng bíp chói tai đó lại dành cho anh cùng một lời nhắn.

[Clip của anh, 5 phút sau sẽ lên sóng trên toàn thế giới. Bye]

Giọng nói của Hàn Như Tuyết qua chiếc màn hình nhỏ nhanh chóng tắt ngụt.

" Em chơi tôi à? Mở cửa mau lên.. " Anh tức giận dùng chân đạp vào chiếc cửa..

Nhấn ★ ủng hộ Trang nhé <3

Còn nhiều thiếu sót, mọi người thông cảm nhé!!

Chương 49

" Em đùa tôi à? Mở cửa mau lên " Anh tức giận dùng chân đạp mạnh vào cửa.

Bên trong không động tĩnh gì, những tiếng bíp chói tai lại vang lên.

Hai phút trôi qua trong sự phần nộ, cuối cùng Dương Nhựt Thiếu cũng mở được cửa phòng anh cũng chẳng ngờ bao nhiêu cái mã thì ngày hai người gặp nhau lại được cài làm mật mã.

Trong căn phòng tĩnh lặng, máy tính vẫn để ở góc đó, hình như cô vẫn chưa làm gì. Đưa đôi mắt nhìn quanh căn phòng, anh chẳng tìm thấy người con gái đó đâu.

Cửa kính của căn phòng mở toang, gió lùa vào khiến căn phòng có không khí se lạnh. Chia khóa xe để trên bàn nước mới ban nãy đã biến mất, chiếc thẻ ứng dụng gần đó cũng biến mất.

" Rốt cuộc cô ấy chạy đi đâu?" Giọng nói mang chút phần nộ, hai tay anh đã cuộn tròn thành nắm đấm chân anh nhanh chóng tiến ra ngoài hành lang.

Đôi dép trong nhà vẫn còn để trên chiếc ghế ngoài hành lang, chính xác trong suy nghĩ của Dương Nhựt Thiếu.

Vội vã thay bộ đồ mới, nhớ lại anh không có xe. Mọi thứ xung quanh như rối tung lên, điện thoại anh lúc này cũng bỏ đâu. Lần đầu tiên anh cảm thấy lo lắng đến quặn ruột lại.

Bước ra khỏi căn phòng, cùng với chiếc ví da chỉ còn vài tờ tiền. Cả đời chưa bao giờ anh rơi vào cảnh bế tắc như vậy, đứng lặng một hồi cả khi chất về con người anh mất đi chỉ trong vài phút.

Chiếc thang máy từ từ dịch chuyển xuống đại sảnh, cánh cửa vừa mở ra những bước chân của Dương Nhựt Thiếu nhanh chóng sai dài.

Lần đầu tiên, anh đứng vẫy một chiếc xe taxi, chân vẫn đeo chiếc dép đi trong nhà. Mọi quan niệm về anh sẽ bị đánh mất chỉ vì một cái nhìn của hiện tại.

Một sự lo lắng khó chịu, cô ấy sẽ bỏ anh đi sao? Nếu chuyện 2 năm trước lặp lại, với cô bây giờ anh sẽ tìm cô như thế nào?

Bước lên chiếc xe taxi, mùi xe khó chịu nhưng anh vẫn chịu đựng gương mặt mang sự phần nộ đè nén cả không khí trong xe.

" Chạy nhanh lên " Dương Nhựt Thiếu hét lên, lấy số tiền trong túi vứt cho người lái xe. Vẫn là một tên nhu nhược..

Chiếc xe dừng lại trước căn biệt thự cũ...

Dương Nhựt Thiếu đặt chân xuống, nhìn chiếc xe bị cô lấy cắp đỗ trước sân nhanh chóng chạy vào trong nhà. Người làm cúi chào vẫn như trước, căn nhà vẫn trống trải. Anh bước lên tầng hai, chạy vào phòng ngủ của cô không một bóng người. Tủ quần áo lộn xộn, vài bộ bị vứt dưới đất chiếc vali hiện ngang nằm giữa căn phòng.

Trong lòng Dương Nhựt Thiếu có chút lo lắng, cô chạy trốn ư? Sẽ đi đâu? Mọi người đều trừng phạt anh bằng cách bỏ rơi sao?

Quay về căn phòng mình, Dương Nhựt Thiếu lấy chìa khóa xe, xỏ đôi giày mới và không quên cầm theo điện thoại.

Bàn tay nhanh chóng bấm số trên màn hình điện thoại.. Cuộc gọi đến Hoàng Kiệt đang đổ chuông.

" Lão đại, có.. " Hoàng Kiệt nhanh chóng bắt máy, giọng nói vẫn kính cẩn như mọi khi. Nhưng chưa kịp nói tiếp thì Dương Nhựt Thiếu xen ngang. " Dò vị trí của, Hàn Như Tuyết cho tôi. Nhanh lên " Anh tức giận ra lệnh.

" Cô ấy đang ở đây. Hình như đến coi Lý Khả Nhi. Lão đại, cô ấy còn kêu em điều tra tới nay Mạc Tư Quân ở đâu."

" Giữ cô ta ở đó " Dương Nhựt Thiếu nhẹ lòng, thở phào. Những bước chân anh chậm rãi bước xuống dưới nhà.

Chiếc xe đậu giữa sân, chìa khóa vẫn chưa rút Dương Nhựt Thiếu cũng chẳng chần chừ nhanh chóng lên xe. Quay vô lăng, rồi nhanh chóng nhấn ga phóng như bay ra ngoài.

Dưới phòng âm của căn biệt thự, nơi đây cũng đã gắn bó với Hàn Như Tuyết hơn 2 năm rồi. Cô luôn gắn chỉ nơi này cái tên chết chóc, nhưng đôi khi

cũng là nơi thư thái với những người sống trong bóng đêm

" Lý Khả Nhiên.. " Hàn Như Tuyết mở giọng nói lạnh lùng gọi người con gái gầy gò nằm im dưới sàn xi măng.

" Tha ch..o t..ôi đi " Đôi môi Lý Khả Nhiên tái nhợt, trông cô ta bây giờ gầy gò, mảnh vải mỏng che tấm thân đầy vết roi.

" Tha sao? " Cô chỉ cất giọng lạnh, đôi mắt chẳng chút thương tiếc nhìn cô ta qua song sắt.

" Làm ơn, tôi không muốn con tôi chết.. Làm ơn.. " Tấm lòng của một bà mẹ khiến cô ta cúi người, hai tay bấu lấy thanh sắt cầu xin Hàn Như Tuyết.

Vài giây ngắn ngủi trôi qua, Hàn Như Tuyết tỉnh lặng đi lòng cô có chút lay động. Tuy cô ta là người gây ra tội, nhưng đứa con trong bụng cô ta chẳng có lỗi. Nhưng thai nhi đó làm sao sống được cho đến bây giờ chứ?

Những bước chân Hàn Như Tuyết gấp gấp chạy ra ngoài, Quý Văn vẫn còn đứng trước cửa tầng âm chờ cô.

" Quý Văn, mở cửa cho chị ta. Đứa bé đó liệu.. " Hàn Như Tuyết chẳng dám nói ra những gì mình nghĩ, chỉ dừng lại ở đó..

" Vẫn còn sống, lão đại hành hạ cho chị vui thôi. Chứ toàn quay theo khía cạnh, đánh ả ta có vài cái. Còn lại cho chị tự quyết " Quý Văn bình tĩnh dựa người vào bức tường lát đá, tay đưa vào túi lấy chìa khóa ra nhưng rất quyết không đưa cho Hàn Như Tuyết.

" Đưa chìa khóa cho tôi " Hàn Như Tuyết nhướn người lên nhưng không thể với được chiếc chìa khóa trên cao. Cô tức giận như muốn đánh tên tiểu tử trước mặt một trận.

" Người chị đẹp ghê " Quý Văn liếc nhìn tổng quát cơ thể Hàn Như Tuyết, dõ giọng điệu khó nghe. Nhưng chính cậu cũng phải trình độ khoa học khiến những vết thương kia lành lặn chẳng để lại vết sẹo nào.

Câu nói đó vừa kết thúc được vài giây, Quý Văn được pha ngã đẹp do cú đá của Dương Nhượng Thiếu.

" Em định chạy đến đây làm loạn à? " Dương Nhượng Thiếu dùng tay khề nâng cằm Hàn Như Tuyết lên, gương mặt hôm nay được tô thêm chút son, trong khá thu hút.

" Anh cũng chậm chạp quá " Cô tỏ vẻ trêu đùa anh, nhưng nhanh chóng hất bỏ tay anh khỏi cằm và rời xuống chỗ Quý Văn lấy chìa khóa chạy về nơi Lý Khả, Nhiên bị giam.

" Đứng lại, ai cho phép em qua đó "

" Quý Văn, đi lại mở cho cô ấy. "

Quý Văn vừa nghe lệnh, nhanh chóng đứng dậy bước nhanh lấy chiếc chìa khóa từ tay Hàn Như Tuyết mở cửa cho ả ta.

" Đưa chị ta đến bệnh viện đi " Quay người, Hàn Như Tuyết nhanh chóng bước về phía Dương Nhượng Thiếu.

Anh luồn tay qua eo cô, hai người cứ vậy bước ra khỏi khu vực thoáng mùi máu tươi.

" Đói chưa? Đi ăn nhé? " Dương Nhượng Thiếu nhẹ giọng hỏi Hàn Như Tuyết.

" Gọi người mua Pizza và Gà chiên nha.. Em không muốn ra ngoài "

" Tùy em, về phòng tôi đi. Tôi gọi người mua cho em " Vòng tay Dương Nhượng Thiếu nói lỏng khỏi eo Hàn Như Tuyết, đợi bóng lưng cô đi khuất anh mới nhắc những bước chân lười biếng của mình.

-

Hàn Như Tuyết thả lỏng mình trên chiếc giường trải ga đen. Lăn qua lăn lại vài vòng, cô mệt mỏi không thấy anh quay lại.

Im lặng hơn 5 phút, tiếng cửa mở khiến Hàn Như Tuyết nhanh chóng ngước dậy nhìn người đàn ông vẫn rất chậm rãi bước vào.

" Đợi chút nữa mới có đồ ăn "

" Okey, Okey " Cô trả lời một cách khó chịu nhìn hành động vô bổ của Dương Nhượng Thiếu.

" Nhìn gì? Háo sắc " Cô bỗng dưng quát tháo anh, sau đó nhanh chóng ngồi dậy.

Dương Nhượng Thiếu chưa lên tiếng, anh mắt anh luôn ngắm nhìn cô đôi tay thì chậm rãi cởi cúc áo sơ mi.

" Tiểu Tuyết, hôm nay em độn ngực chi vậy? "

" Biến thái, anh nhìn gì vậy? " Cô lo lắng ôm lấy bộ ngực mình, dùng đôi mắt khó chịu nhìn anh.

" Rốt cuộc em độn mấy lớp vậy? " Anh vừa hỏi, bước chân nhanh chóng tiến về phía giường.

" Một "

" Để anh kiểm chứng. "

• **Nhấn sao ủng hộ Trang nhé!**

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

" Một "

" Để anh kiểm chứng "

" Không cần " Hàn Như Tuyết nhanh chóng từ chối, rồi vui mình vào trong chăn đôi mắt khẽ nhắm lại. " Đồ ăn đến thì gọi em " Cô mất mấy đôi môi mọng, điểm chút son đỏ quyến rũ.

Dương Nhược Thiếu cũng dừng bước chân lại, anh chăm chú đưa con mắt nhìn gương mặt mệt mỏi điểm lóp phần mỏng rồi im lặng bước đến bên khoảng trống giường còn thừa lại.

Không nằm xuống, anh chỉ lẳng lặng dựa vào thành giường mặc cho vết thương chỉ băng bó qua sau khi anh tắm. Nó vẫn tấy nhức lên nhưng với anh nó giường như cơm bữa không phải ai cũng biết kể cả cô.

Gần 10 trôi qua, cánh cửa vang lên vào tiếng rồi được mở ra. Quý Văn bước vào hai tay hai túi đồ ăn thơm phức đặt trên bàn uống nước rồi nhanh chóng bước ra.

Cánh cửa nhẹ nhàng khép lại, Hàn Như Tuyết nhanh chóng vươn người dậy và rời khỏi giường.

Bỏ những hộp đồ ăn ra khỏi túi ni lông, mùi thơm nhanh chóng lan toả khắp căn phòng. Ngoài ra còn có hai cốc trà sữa Matcha, gương mặt Hàn Như Tuyết chớp vui khi nhìn thấy nó nhưng nhanh chóng mất đi.

" Dương Thiếu, anh ăn chứ? "

Người đàn ông vừa nghe được câu nói nhanh chóng xuống giường bước đến chỗ Hàn Như Tuyết. Sâu trong đôi mắt anh có gì đó khó hiểu, trầm ngâm đến lạ.

" Anh uống thử chứ? " Hàn Như Tuyết khuấy đều cốc trà sữa lên, rồi đưa cho Dương Nhược Thiếu.

Cốc trà vừa chạm đến tay anh, nhanh chóng vô thức bị lia xuống sàn nhà đổ tung tóe. Không biết từ đâu trong anh lại tức giận đến nỗi như vậy, cô nín thở trong vài giây.

" Em muốn đi Mạc Tư Quân bằng thứ thuốc này sao? " Dương Nhược Thiếu tức giận quay lại lớn tiếng cô, hay cánh tay rắn chắc quay lại nắm chặt lấy vai cô, những gân xanh cũng mang giận mà hiện lên rõ hơn.

" Không có " Cô hết sức bình tĩnh trả lời.

" Đừng quên tôi là người dạy em, thuốc mê trong cốc trà có ý gì? "

" Như anh đã biết, mục đích em bên anh cho đến nay là gia đình hấn thôi. "

" Là tôi định hướng sai cho em, đừng làm nữa. Ngoan ngoãn bên tôi, mọi việc còn lại để tôi " Phẫn nộ anh như voi đi, từ từ trở nên dịu nhẹ xuống.

" Đến nước này rồi không thể "

" Nghe tôi, chúng ta sẽ xây dựng một mái ấm. "

" Anh đâu có tình cảm "

" Là có nhưng không nhận ra "

" Nếu vậy em nghe anh, sau này đừng thất hứa. Anh nợ em một hôn lễ "

" Em nợ tôi một đứa con "

" Chấp thuận " Hàn Như Tuyết tươi cười nói, cô không phàn nàn nhiều. Hai tay quàng lên cổ anh, cơ thể hai người cùng thả lỏng trong không gian tĩnh lặng.

Đôi môi mỏng của Hàn Như Tuyết nhẹ nhàng, đặt lên môi Dương Nhựt Thiếu một nụ hôn. Môi anh bị cô chiếm đoạt rất từ từ, dần dần chuyển qua sống mũi, tai rồi xuống cổ. Từng động tác của cô như thiếu đốt anh, khơi gợi cậu nhỏ vốn lâu chưa tỉnh.

Vài giây nhẹ nhàng trôi qua, tình huống xoay ngược Dương Nhựt Thiếu nhẹ nhàng để Hàn Như Tuyết xuống hai ánh mắt đắm đuối nhìn nhau tạo nên bầu không khí nóng đến khó thở. Chưa gì, cả một tiết trời thu se lạnh biến đổi nhanh chóng. Hai người đều truyền cho nhau một luồng thờ ấm nóng.

Bộ váy đỏ của cô có chút xộc xệch, bàn tay anh cũng chẳng chờ nhẹ nhàng kéo hai bên vai áo xuống.

" Anh tính làm gì vậy? " Hàn Như Tuyết e ngại khiến cho hành động của anh dừng lại trong giây lát.

" Em kêu gọi dục vọng rồi, giờ muốn mình tôi chịu sao? " Anh cau mày nhìn cô, gương mặt điển trai cương nghị, luôn lạnh nhạt với nữ nhi suốt bao nhiêu năm hôm nay thay đổi đột ngột.

" Không.. U.Đau lắm." Khoé mắt cô có giọt lệ đọng lại. Mọi kí ức về lần đầu ủa về xoáy mạnh trong tâm trí cô, khiến cô phút chốc trở nên e rè sợ hãi.

" Ngoan nhẹ thôi.. Lần này tôi sẽ nâng niu em "

• **Nhấn sao ủng hộ Trang nha!**

• Chương 50 rồi!

• **Cám ơn mọi người!!**

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

" Ngoan nhẹ thôi.. Lần này tôi sẽ nâng niu em "

" Anh chắc chứ? " Hàn Như Tuyết nhủ đôi mày lại, đã lâu trái tim cô không cảm nhận được hạnh phúc nhộn nhịp này. Mọi lần chẳng chút vào gọi là tin tưởng người đàn ông trước mặt, nhưng lần này cô chẳng thể rời mắt khỏi anh ..

" Hứa bằng danh dự." Dương Nhựt Thiếu mấp máy đôi môi, khẽ lên tiếng anh vẫn chưa làm gì chỉ im lặng nhìn cô. Trong ánh mắt đó rất thoải mái, nó chẳng có chút nào khó chịu như xưa..

Cô không trả lời, chỉ cười mỉm.

" Mau lên,.. " Hàn Như Tuyết quàng tay lên cổ Dương Nhựt Thiếu mạnh bạo dụ dỗ anh.

Dường như màn khởi đầu khá ăn ý, Dương Nhựt Thiếu như thức tỉnh được cậu em nhưng lại khá bình tĩnh xử sự.

Anh chỉ khẽ đặt lên môi cô một nụ hôn, rồi bế cô lên và cũng chẳng để nụ hôn chấm dứt cho đến khi về giường đặt cô xuống. Cả hơi thở đối nhau đều ầm phả vào người đối diện, anh tiếp tục quá trình hôn dờ dàng, tiến xuống cổ cô.

Bàn tay không yên phận lần mò khóa váy cô, kéo nó một đường nhanh gọn. Hai người cứ vậy tiến sâu vào mối quan hệ ngày đêm không rõ.

--

Sau một hồi ân ái, Hàn Như Tuyết mệt mỏi nằm trong vòng tay Dương Nhựt Thiếu. Cô dường như thiếp đi được một lúc nhưng tình giác cũng khá nhanh.

Việc đầu tiên khi tỉnh giấc là cô ngước lên nhìn nam nhân đang ôm mình trong lòng, nở một nụ cười tươi.

" Anh làm em đau đó." Cô than vắn nhìn người đàn ông tỏ vẻ đắc thắng, thực sự không thể chịu được vì ai mà cô trở nên khó đi chuyển sau mấy ngày đi lại bình thường.

" Là em kêu mời tôi nên khoan dung giảm số lần. Nếu lần sau chắc hẳn là phải cuồng nhiệt và dữ dội hơn." Dương Nhựt Thiếu đưa tay lên vuốt mái tóc mềm mượt của cô, vẻ mặt vẫn tỏ vẻ đắc thắng nhưng lại có chút hạnh phúc thoáng qua.

" Anh dám, lần này dính bầu. Em sẽ mang con anh đi bán." Cô tức giận nhưng không làm được gì, tỏ ý chọc tức anh.

Ngược lại với những điều cô nghĩ, anh nhún miệng cười. " Nhớ bán cả em đi. Người gì đâu ốm nhom. "

" Ôm thì mua làm gì? " Cô có chút tức giận, rõ ràng cô bị anh lừa. Định chơi xong rồi bỏ, quả nhiên là vẫn chỉ mình cô có tình cảm. Anh nói dối, thực sự tự nhiên gương mặt cô do biến chuyển tâm trạng mà buồn đi.

Bàn tay đó lại vuốt ve đầu cô, đôi môi khẽ mỉm cười lên tiếng " Mua cho đủ bộ về lập gia đình dần thôi chứ "

" Đừng nói điều, rõ ràng anh coi tôi là đồ thay thế " Cô uất ức nhưng vẫn cúi đầu vùi mình vào trong lòng anh, đôi khi hơi ấm của anh lại làm cô lưu luyến.

" Tôi không nói điều, thật không dám "

"Hứa đi, anh sẽ không bỏ em " Vẫn vùi mình vào trong lòng Dương Nhựt Thiếu, đã lâu đã chẳng có ai để làm nũng cảm giác này thật muốn ngưng đọng thời gian. Cô cảm nhận được hạnh phúc đó, cảm nhận được rồi một tình yêu đôi khi sẽ nhuộm mùi máu.

" Tôi sẽ không hứa, chỉ cần em ở bên cánh tay này luôn chờ em dẫn đến những nơi có hạnh phúc. Chỉ cần em không rời khỏi tôi, con người liêm sỉ này coi em là thức ăn rồi.. Đừng đi tôi sẽ chết đói mất "

Hàn Như Tuyết lòng nhộn nhịp, sự gương ngùng từ anh mang đến cho cô khiến hay má đỏ ửng. Cô ngẩng mặt lên nhìn anh, gương mặt điển trai đó thật khiến tim cô dễ lung lay. Đôi khi chỉ nhìn mà muốn chủ động bám lấy anh thôi..

Cô nhủ mảy, đưa đôi tay bé bỏng lên bóp lấy sống mũi cao của anh, mắng mỏ anh " Từ khi nào anh trở nên như vậy, thật sự con người anh như thế nào?"

" Thật khó trả lời, đối rồi tôi đưa em đi ăn."

Dương Nhựt Thiếu ngồi dậy, sau lưng vẫn là vết thương rỉ máu nhưng chẳng có một xúc cảm nào trên gương mặt anh gọi nhắc đến nó. Anh vẫn vô tư đứng dậy bước vào phòng tắm gần đó, rất nhanh đi ra khoác trên mình chiếc áo choàng trắng, không quên cầm cho cô một cái.

Anh am hiểu cô khá khó đi đứng lại sau ca thỏa mãn của mình, liền đến bên giường đỡ cô dậy. Dĩ nhiên không đến như vậy, nhưng cô gái này hôm nay tỏ ra lười biếng làm nũng với anh đến lạ.

Khoác chiếc áo vào cho cô gái nhỏ, anh bế bổng cô lên.

Vài bước chân chậm rãi vào trong phòng tắm, hai người bước qua tấm kính đục màu bên trong một không gian rộng.

Anh đặt cô xuống chiếc ghế nhỏ, rồi tự mình pha nước ấm thêm chút loại dầu thơm nhẹ vào.

Cô vẫn lặng im, chỉ biết dùng đôi mắt nhìn hành động lạ lùng của anh. Những nỗi đau xưa được xóa đi trong một nốt nhạc, hạnh phúc đang bước vào tim cô. Lâu quá, hạnh phúc tìm được bản đồ, nó biết hướng đi rồi.

Có vẻ như nước đã xong, Dương Nhựt Thiếu quay lại cau mày nhìn bộ dạng có chút mệt mỏi hiện lên của cô. Bàn tay đó phải chăng lần đầu bẹo má một người con gái, tuy không dễ chịu lắm nhưng khiến cô hạnh phúc vậy đó.

" Tôi không biết em thích hương gì, dùng tạm loại của tôi nhé." Anh cất giọng nói trầm ấm, nhẹ nhàng dùng tay xoa đầu cô.

Cô cũng chỉ cười đáp lại anh, bởi hạnh phúc đâu thể diễn tả bằng lời." Phiền anh bế em vào, được chứ? "

" Rất sẵn lòng."

Hôm nay anh cười khá nhiều, cô thích điều đó và bây giờ. Ai đó đến gõ cửa và nói anh ấy đang yêu cô đi.

Chiếc áo choàng được cởi ra, anh tiện tay ném nó vào giỏ đồ để giặt.

Nhìn lại gương mặt cô một lần, hai tay vẫn chưa muốn nhấc cô lên.. Vài giây sau đó, anh nở nụ cười vui lại đưa tay xoa đầu cô.

" Anh không định để em tắm sao? " Hàn Như Tuyết khẽ cau mày lại, đó không phải là khó chịu chỉ là nhắc nhở anh đưa mình vào thôi.

" Đợi 1 chút."

Dương Nhược Thiếu vén những lọn tóc xòa xuống trước mặt cô lên, người khẽ cúi xuống đặt lên môi cô một nụ hôn.

"Tôi cảm nhận được vị ngọt." Anh giữ nguyên tư thế đó, mấp máy môi lên tiếng.

Chưa giữ thêm khoảng cách đó lâu, anh bị cô đẩy ra ngã xuống đất.

Cô cũng chẳng cần anh bồng bế, tự mình đứng dậy tuy hơi đau thật nhưng không phải liệt.

Nhưng mình xuống, nước trong bồn tắm tràn ra. Người đàn ông vẫn ngồi đó, chỉ lùi người lại dựa lưng vào tường.

"Quả thật... Thuốc phiện thử rồi cũng nghiện, yêu rồi cũng lụy.. Tiểu Tuyết trái tim tôi lạ lắm."

Nhấn sao ủng hộ Trang được không?

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

"Quả thật... Thuốc phiện thử rồi cũng nghiện, yêu rồi cũng lụy.. Tiểu Tuyết trái tim tôi lạ lắm." Dương Nhược Thiếu dựa lưng vào tường, mấp máy môi lên tiếng nói một mình. Đôi mắt sắc lạnh ngày nào, đẹp lắm một vẻ đẹp khiến người ta chăm chú nhìn vào đôi mắt đó không rời. Nhưng hôm nay, đôi mắt đó suy sụp một mình nhắm lại mà lên tiếng.

Người con gái thân hình nhỏ nhắn, thêm vài dấu hôn tím nhẹ mấp mờ dưới nước. Nhấn chìm mình trong bồn tắm, chỉ để lộ gương mặt vương vẩn chút phấn hồng Hàn Như Tuyết im lặng nhìn Dương Nhược.

Vài giây trôi qua..

Hàn Như Tuyết vẫn dấu thân hình nhỏ bé đó đi, nở nụ cười ngượng ngạo khó coi mà lên tiếng "Bên em khiến trái tim anh khác vậy sao?"

Nhận được câu hỏi, Dương Nhược Thiếu mở mắt ra nhìn về hướng cô nhưng không thấy cô đâu. Trái tim anh có chút nhói lên, lạ lắm trước đây chỉ là một sự việc nhỏ chẳng kích động anh mà bây giờ đã khiến anh bật dậy kiểm tra.

Những bước chân nhanh chóng bước đến bồn tắm, thân hình nhỏ bé của người con bé đó nằm ngon trong đó. Đôi tay trắng nhỏ bé vẫn còn vẩn vương vài vết sọc đưa lên che đôi mắt gầy gò, không chút động tĩnh nào.

Dương Nhược Thiếu nhanh chóng cúi xuống bế Hàn Như Tuyết vào lòng, với lấy chiếc khăn tắm gần đó, anh ngồi xuống cuốn khăn quanh người cô. "Em ổn chứ?" Giọng nói hết sức lo lắng.

Người con gái nhỏ trong lòng không trả lời, đôi mắt vẫn nhắm lại chỉ tựa người rúc mình vào trong lòng anh. Đôi tay luồn qua eo anh, ôm chặt như chẳng muốn buông.

"Sao vậy?" Anh nhẹ giọng lên tiếng rồi đứng dậy bước ra ngoài.

"Anh chưa trả lời em" Anh vẫn sai những bước chân chậm rãi về phía chiếc giường lộn xộn, cô thì cứ ôm chặt đôi lúc buồn tay véo vào eo anh một cái.

Trong chiếc khăn tắm to rộng, Hàn Như Tuyết được bảo bọc như một em bé phiên bản lớn. Dường như không muốn Dương Nhược Thiếu nhìn mình, cô buông lỏng một tay ra kéo chiếc khăn kín mặt rồi lại rúc vào người anh.

"Dương Thiếu.." Cô khẽ cất tiếng gọi tên anh.

"Có chuyện gì?"

"Mối quan hệ này sẽ kéo dài đến bao giờ?"

"Đến khi nào trái đất ngừng xoay"

"Thật khó tin." Sự tin tưởng vào anh là điều không thể với cô, bởi tình cảm nay chưa kéo dài được 1 tuần chẳng có minh chứng gì. Nhưng cô thấy hạnh phúc, cô thích nó, thích mùi hương dịu nhẹ của anh. Thích ôm lấy anh và giờ lại rúc vào lòng anh.

Anh không trả lời cô, chỉ khẽ gỡ bỏ chiếc khăn tắm xuống đến ngang vai cô. Khuôn mặt đó vẫn úp sát vào phần bụng anh, khi thấy anh bỏ khăn ra nhìn mình lại tí hí mở mắt nhìn rồi lại khẽ nhắm lại.

" Quay mặt lại đây " Anh khề lên tiếng, tay xoa đầu cô có vẻ khá âu yếm.

Hàn Như Tuyết nghe vậy buông lỏng tay ra, quay người lại nhìn người đàn ông hai má hồng chốc nóng lên lạ thường. Cô nhanh chóng cụp mắt xuống, đưa đôi tay trắng nõn bé bỏng lên che nửa gương mặt. Nhưng chưa được bao lâu thì bị anh bỏ xuống, hai người mặt phớt đỏ chỉ các nhau vài cm. Khoảng cách khá gần, đôi mắt anh khiến cô có cảm giác nóng cháy trong mình liền thu người lại quay mặt vào.

Dương Nhược Thiếu bỗng chốc thờ dài, lên tiếng. " Tiểu Tuyết, mặt em có mụn rồi. Có vẻ em già rồi. "

Câu nói như kích động vào vài giây thần kinh của Hàn Như Tuyết, cô nhanh chóng quay lại tròn mắt nhìn anh. " Anh nói gì, ai già em mới có 20 là 20 tuổi."

Dứt lời nói tràn ngập nộ khí, Hàn Như Tuyết rời khỏi vòng tay Dương Nhược Thiếu tức giận đề anh xuống. Với sức lực của cô bây giờ rất khó nhưng anh cũng hiểu điều phối hợp ngã người xuống giường.

" Em già hơn những cô gái anh từng và sắp tới sẽ gặp. Thật đó." Anh không im lặng, còn cau mày tỏ vẻ tính toán rồi lên tiếng trêu chọc cô.

Vừa nghe xong, Hàn Như Tuyết nhú chặt mày nhìn người đàn ông bên dưới mình gương mặt có chút buồn thoáng qua nhưng đôi mắt nhanh chóng chuyển sắc thái dẫu nó đi. Đôi tay nhỏ bé cầm chặt lấy vạt áo choàng anh, sự tức giận lại chẳng cho phép cô đánh anh chỉ cố nắm chặt hai vạt áo.

" Dương Thiếu, rõ ràng anh chơi tôi." Cô tức giận hét lên, hai tay cuộn tròn nắm đấm cứ trút giận lên lồng ngực rắn chắc của anh.

" Em nghĩ đi, sau này em là bà mẹ một con hay nhiều hơn chắc hẳn sẽ già đi ít nhiều. Mà nếu là con gái nó phải chăng là con trẻ hơn em rồi." Dương Nhược Thiếu thản nhiên nói, anh phán xét về tương lai có vẻ như chắc chắn lắm khiến người con gái nhỏ bên trên phải ngừng hành động mà khóc mắt đã vương vãn giọt lệ.

" Đứng không? " Cô vẫn không đáp, buộc anh lên tiếng.

" Chúng ta chưa từng hẹn hò, anh đừng nói những điều vô lý đó." Cô giữ thái độ bình tĩnh, đưa tay lên lau giọt nước mắt.

Câu hỏi chưa tìm được lời đáp, tiếng mở cửa như phá tan không gian căn phòng. Người cô được chiếc khăn tắm bao trùm nhưng chẳng bao nhiêu vẫn lộ chút da thịt, khiến người đàn ông phía dưới vươn tay ôm lấy mình rồi nhanh chân phủ chăn lên.

" Rầm " Tiếng đóng cửa không hề nhẹ, xem ra cũng khó quên thuộc và gần gũi với Dương Nhược Thiếu.

" Cái quái gì vậy, Dương Thiếu anh ra đây." Giọng nói tức giận không nhầm đâu được là của Dương Tiểu My, người em gái cục tính của anh.

Không một lời đáp, tiếng của Tiểu My vang vọng khắp căn phòng. Càng nhắc những bước chân khó chịu dưới sàn nhà quần áo lung tung, lộn xộn cô ta càng không kìm nổi sự phẫn nộ trong mình nhanh chóng bước tới giường.

" Em không để chị Tuyết chịu uất ức vậy đâu. Anh thò đầu ra đây, sao dám lên giường với con đàn bà khác chứ? " Dương Tiểu My tức giận hét lên, hai tay kéo dùng lực mạnh kéo chăn ra nhưng cổ đến đâu cũng không được.

" Anh không ra, em gọi mẹ đó." Không thể dùng sức với anh trai, Dương Tiểu My dỗi kể lời máy ra bấm số và không quên để loa lớn cho người bên trong vô vọng nghe thấy.

-

Bên trong, không khí trở nên ngột ngạt Dương Nhược Thiếu vẫn ôm chặt lấy Hàn Như Tuyết nhưng biết cũng không chôn được lâu nên anh liền nhỏ giọng thì thầm vào tai cô. " Chịu khó chút, giải quyết xong rồi chúng ta sẽ hẹn hò."

Dứt lời nói Dương Nhược Thiếu bỏ chăn ra, dựa người vào thành giường không quên tìm cách che giấu nữ nhân nhỏ bé một cách tốt nhất.

" Em đến đây có việc gì? " Anh lạnh giọng lên tiếng.

" Lôi à đàn bà đó ra đây, anh bớt nhiều lời."

" Đừng làm loạn nữa, ra khỏi phòng anh."

" À ta nằm kia hả, anh che trở phải không? Đừng hòng à sống tốt." Nói xong Dương Tiểu My bỏ cả đôi giày cao gót đất tiền, chân không lao sang phía giường bên kia túm chăn kéo ra.

Người con gái bên trong vẫn cố hết sức giữ lấy chăn, dường như cô sắp không chịu nổi bởi sức kéo ngày càng dữ dội hơn. Dương Nhược Thiếu cũng thành thói quen đó, cho đến khi chán bị lôi đi anh liền nhanh chóng ả người con gái cuốn mình trong chiếc khăn tắm vào lòng. Phần chăn chưa kéo hết bị anh dùng lực lôi lại trùm quanh người Hàn Như Tuyết mặc cho sức kéo quá mạnh làm cho em gái mình ngã xuống sàn.

" Tên khốn kiếp, anh cố tình "

Nhấn sao ủng hộ Trang nhé!!

Còn nhiều thiếu sót mong mọi người thông cảm!

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

"Tên khốn kiếp, anh có tình" Dương Tiểu My nằm dưới sàn nhà tức giận lên tiếng, hai tay cuộn tròn nắm đấm nhưng cũng nhanh chóng đứng dậy.

"Dù sao cứ vậy đi, mẹ nói sẽ không ép anh cưới chị ấy nữa đâu. Cũng đã tìm được một chàng trai tốt cho chị rồi. Nhanh mặc đồ vào đến công ty đi, không ai vác công việc cho anh đâu" Cô nói một hơi, xỏ đôi giày vào rồi bước đi không một lời chào.

"Rầm" Tiếng đóng cửa đóng lại..

Khuôn mặt nhỏ của Hàn Như Tuyết bị dẫu đi bởi chính tóc của mình. Cô vẫn chưa thoát ra, im lặng trong vòng tay Dương Nhượng Thiếu.

"Sao?" Giọng nói lạnh thân thuộc bỗng trở lại nhanh đến lạ.

"Giống tình nhân nhỉ?" Cô vẫn ngực đầu vào ngực anh, nhẹ giọng lên hỏi.

"Xin lỗi." Anh đưa đôi tay xoa đầu cô, rồi vén những sợi tóc lòa xòa trước mặt cô vào tai.

Giương mặt ấy vẫn gầy gò, lớp phấn chẳng còn nữa. Dương Nhượng Thiếu chăm chú nhìn gương mặt đó đến gần người ra, cô không chút biểu cảm nào chỉ dùng đôi mắt khó hiểu nhìn anh.

"Dương Thiếu, em thấy chán rồi." Đôi môi cô khẽ mấp máy, mãi mới nói được câu nói này.

"Tại sao?"

"Lúc này, em lại muốn anh quan tâm em vờ như trước thôi. Rốt cuộc tình cảm anh dành cho em là gì?" Hàn Như Tuyết trầm giọng hẳn xuống, đôi mắt sượt qua tia đau thương nhưng lại nhanh chóng duy trì sự kiên cường.

Cả hai bên duy trì sự im lặng, nỗi thất vọng lòng người con gái lại dâng thêm. Cô càng chẳng thể trách anh, bởi đến nay vẫn là cô tự nguyện. Cái gì cũng có thời gian mới tiếp diễn lâu dài được, tình cảm phải chăng cũng vậy. Cô quá gấp gáp rồi, thờ một hơi dài cô lấy lại trên môi nụ cười tuy vẫn có chút gượng nhưng cũng đỡ hơn.

Hàn Như Tuyết đưa tay lên gỡ đầu dây rối, giữ chiếc khăn tắm trùm người rồi khỏi người Dương Nhượng Thiếu. Nhưng chưa kịp xuống giường một tay cô bị anh giữ lại, điều gì đó khiến cô lo lắng vội lên tiếng. "Em xin lỗi, cứ từ từ rồi sẽ ổn thôi."

"Mọi thứ tôi làm tôi sẽ chịu trách nhiệm. Việc làm em có tình cảm nhất định tôi sẽ trả. Nhất định trái tim này sẽ đến bù cho em."

"Em chờ."

Nói xong, Hàn Như Tuyết quay lại mỉm cười nụ cười đó vẫn chẳng mang chút tin tưởng nào rồi gỡ bàn tay anh ra rồi đi.

Vài phút trôi qua, Hàn Như Tuyết bước ra trong chiếc áo choàng tắm màu đen, mái tóc được lau qua.

"Em nghĩ anh nên đến công ty." Cô cúi người xuống nhặt mấy bộ đồ vứt lung tung dưới sàn nhà, rồi khẽ lên tiếng.

Cũng chưa kịp nghe câu trả lời của Dương Nhượng Thiếu, cô bước vào trong phòng tắm vứt đồng hồ xuống sọt quần áo. Nhìn lại mình chút trong gương, cô nhận ra mình đã gầy đi nhiều cũng xấu hơn trước nữa.

Thờ dài một câu như cho trôi qua tất cả, cô lẳng lặng bước ra ngoài nhìn người đàn ông đang tìm đồ để thay vài giây rồi định im lặng rồi đi.

"Em định đi đâu không?" Dương Nhượng Thiếu khẽ lên tiếng hỏi, tay vẫn chăm chú lựa chiếc áo sơ mi một cách cẩn thận.

"Ra ngoài hóng gió, thăm quan phố xá một chút." Nghe anh hỏi, cô thành thật trả lời và dừng bước lại mong nhận thêm câu nói gì đó.

Lựa được chiếc áo sơ mi trắng cũng khá vất vả với người đàn ông này, màu giống nhau nhưng chất liệu cũng khiến anh lâu la. Một con người khó hiểu khiến cô chăm chú nhìn.

" Em đi lại được rồi à? " Chuyển sang chọn thắt lưng, anh quay lại nhìn cô một cái rồi lại quay đi.

" À, cũng đỡ rồi." Hai má có chút nóng, giọng nói cũng chút giọng ngừng.

Không lâu la ở lại căn phòng này, Hàn Như Tuyết quay người bước đi đến cả tiếng mở đóng cửa cũng rất nhỏ nhẹ.

Bước trên một hành lang dài, phải qua vài phòng nữa mới đến nơi cô từng ở trong bộ dạng này cũng chẳng mấy ngại. Bởi nơi đây khá tôn nghiêm, mọi người đều phải tập luyện làm việc ở một nơi không được rời đi.

Cánh cửa chắc hẳn gần tháng rồi chưa mở ra, Hàn Như Tuyết chậm chậm mở cửa bước vào cảm giác thân quen như muốn kéo cô ở lại không muốn rời.

Bước đến tủ đồ nhỏ ngăn nắp phía góc phòng, cô chân chừ mở nó ra. Bên trong không quần áo đẹp, màu sắc đâu chỉ chọn vẹn một màu đen. Tuy nhiên đã mặc nó thay đổi suốt hơn 2 năm, cô cũng chọn bừa một bộ rồi bước vào phòng tắm gần đó thay đồ.

-

15 phút trôi qua, Hàn Như Tuyết vẫn ngắm mình trong gương vẫn một bộ đồ mà sao cô có vẻ khá khác mọi thứ khiến cô có chút tự ti, mái tóc sấy một lúc cũng đã khô nên cô buộc cao. Cũng không suy nghĩ nhiều cô bước ra khỏi căn phòng.

Hành lang vẫn trống trải im lặng như trước,...

Mất vài phút để ra khỏi căn biệt thự rộng lớn này, xe của Dương Nhượng Thiệu anh vẫn đậu ở đó có lẽ vẫn chưa đi. Cô cũng chẳng mấy quan tâm, bước đến chiếc xe mô tô của Quý Văn đã mượn trước khi anh đến.

" Đi đâu cũng dừng về muộn." Kính xe hạ xuống, Dương Nhượng Thiệu lên tiếng nhắc nhở rồi nhanh chóng quay vô lăng lùi xe, rồi phóng đi.

Đội xe anh rời đi một lúc, Hàn Như Tuyết mới đội mũ rồi bước lên xe. Trong người cô chẳng có tiền, chẳng có điện thoại chỉ tay không cầm chìa khóa rồi nhanh chóng phóng đi.

Tốc độ xe mô tô với Hàn Như Tuyết từ khi biết đi chưa bao giờ chậm hết, cô khá thích ngồi trên nó ngắm những con phố nhưng từ khi rời khỏi đây thì chưa từng.

Đi được một hồi, cô dừng xe trước một ngân hàng.

Sau hơn 30 phút làm lại thẻ tín dụng của mình và cầm thêm một số tiền nhỏ bỏ túi.

Lướt hết con phố này đến con phố nọ, đôi khi cô có dừng lại mua chút đồ ăn vặt, ăn xong lại đi. Công việc nhảm chán này khiến cô cũng vui lên, chớp mắt cũng đã 5 giờ chiều. Cô đi cũng được khá nhiều nơi, mua được điện thoại, cũng đồ được một lần xăng.

Cảm giác đi lướt như vậy khiến cô thoải mái hơn, cuối cùng cô dừng lại gần một quảng trường cô nghĩ đây là điểm dừng cuối cùng và dừng xe lại bước vào trong một chút. Lấy chiếc điện thoại trong túi quần ra, cũng đã hơn 5 giờ một chút cô quyết định mở máy gọi cho Dương Nhượng Thiệu. Đến giờ cô chỉ nhớ mỗi số anh và cũng muốn cho anh biết làm gì nên mở chế độ gọi video.

Một hồi nhạc chuông vang lên đầu dây bên kia vẫn chẳng bắt máy, cô nghĩ nào do số lạ nên anh không nghe nên tắt đi gọi lại thêm vài lần. Lần thứ 5 cũng đến, hồi chuông đổ cũng nhanh chóng được bắt máy hơn trước nhưng đáng thay người bắt máy là một người con gái. Cô có chút im lặng nhìn người con gái trong màn hình điện thoại, có chút thân quen.

" Thừa cô, có chuyện gì vậy. Giám đốc tôi đang có cuộc họp." Cô gái bên kia im lặng một lúc rồi lên tiếng.

Hàn Như Tuyết giật mình, nhìn vào màn hình cô vẫn chưa thoát khỏi thứ suy nghĩ có chút tiêu cực của mình.

" À à, không có gì tôi sẽ gọi lại sau." Cô vội vã vẫy tay chào người đó qua màn hình, rồi tắt máy.

Cả một quảng trường rộng lớn, Hàn Như Tuyết dường như đã đi được một lúc và nhận ra mình không biết ở đâu. Cô cũng chưa từng đến đây, một nơi có lẽ rất nhộn nhịp vào buổi tối. Giờ trời cũng mờ mờ tối, nơi đây bày bán đồ khá nhiều nào là đồ ăn, đồ trang sức, nơi giải trí và trung tâm là một bục diễn. Nơi đó họ đang trang trí đèn điện rất kĩ lưỡng bên ngoài còn có người canh gác, soát vé, có vẻ tối nay có một buổi biểu diễn.

Một chiếc ảnh được phóng lớn, người nam nhân in trên đó là Quý An. Buổi biểu diễn sẽ diễn ra lúc 6 giờ 30, Hàn Như Tuyết nhìn đồng hồ cũng phải đến tiếng nữa nhưng cũng chưa quá muộn nên cô sẽ ở lại xem.

Những hàng ăn đã được mở khá sớm, Hàn Như Tuyết cất điện thoại bước đến quầy vé gần đó, dù là còn tiếng nữa nhưng hàng xếp còn dài. Cứ thế và nhích bước chân lên theo làn người phía trước cũng mất 40 phút.

Cuối cùng cô cũng mua được vé, dịch chuyển đến mấy hàng đồ ăn cô chọn đủ thứ đồ cho đến khi tay không cầm nổi nữa. Tiền trong túi cũng chẳng còn mấy, một ngày cô cũng tiêu hoang quá nhiều. Cũng chẳng tính toán nhiều, cô bước đến cửa soát vé cũng phải chờ một lúc cô mới vào được.

Xung quanh bục diễn lớn đó là khán đài vây quanh, Hàn Như Tuyết nhìn mọi thứ trong vài giây rồi tìm hàng ghế của mình. Quả nhiên cô may mắn ghế ngồi của cô ở gần đầu, chả đặt mình xuống được bao lâu chuông điện thoại cô reo lên, tiếng chuông chưa cài nên nghe khá chói tai.

..

Là Dương Nhực Thiếu gọi lại, Hàn Như Tuyết nhanh chóng bỏ mấy túi đồ ăn lên đùi hơi nóng nhưng cũng chẳng sao với chuyện này.

"Em mua máy hả?" Dương Nhực Thiếu cau mày qua màn hình điện thoại hỏi.

"Mới mua, anh làm xong rồi à? "

"Mới xong, em đang ở đâu sao ồn vậy? "

"Em cũng chẳng rõ, thấy hay nên ghé vào thôi."

"Tối rồi, về nhà đi." Anh có chút tức giận, tay đưa lên tháo lông cà vạt rồi cầm chiếc áo khoác rồi đi.

"Chút nữa đi, em mua vé xem ca nhạc rồi. "

"Xem ở đâu?"

"Ở quảng trường nào đó, cũng khá xa em không rõ."

"Bật định vị lên cho tôi, nhanh."

"Em chưa cài đặt ứng dụng đó."

"Chết tiệt, cho tôi xem nơi em đang ở." Giọng nói của anh có chút phẫn nộ nhưng có vẻ cố che đi, sau đó vài giây thôi tiếng đóng cửa mạnh khiến cô giật mình suýt rơi cả máy.

"Tiểu Tuyết, em còn đó không?" Qua màn hình Dương Nhực Thiếu chỉ thấy khung cảnh xung quanh và nhận ra ở đâu nhưng cũng không thấy động tĩnh gì từ Hàn Như Tuyết một chút lo lắng trong anh nhói lên.

"Còn, anh biết ở đâu chứ? " Cô nhanh chóng chuyển về máy ảnh trước để cho anh nhìn thấy mình.

"Em ngồi khu nào, ghé nào?"

"Khu F, hàng đầu ghế 49."

"Đợi tôi " Câu nói đứt lòi, màn hình nhanh chóng tắt.

Giờ cũng 6 giờ 14 rồi, Hàn Như Tuyết nhìn xung quanh khán đài làn người cũng dần dần đông hơn. Gần chỗ cô chỉ có 3 ghế trống, túi đồ ăn trên đùi cũng nguội dần làn người càng tăng, hai ghế bên cạnh cô cũng có người ngồi.

6 giờ 26 phút, đèn trên sân khấu đã mờ sáng trung, người giới thiệu chương trình cũng đã bước ra và lên tiếng rồi.

--

Ngoài quầy bán vé, số người thưa thớt đi chỉ còn vài người. Dương Nhực Thiếu cũng đã có mặt, dường như để có mặt trong thời gian này anh đã phải rất nhanh.

"Cho tôi đi trước " Dương Nhực Thiếu chen lên phía trên hàng nữ, họ cũng nhanh chóng nhường đường cho anh không chút chần chừ.

"Còn vé hàng F không? " Anh lạnh lùng hỏi người bán vé.

"Cô ấy là vé cuối cùng rồi." Người bán vé chỉ vào người con gái gần anh, dường như vì sự xuất hiện của anh mà dừng lại.

"Bán lại cho tôi được không? " Anh lạnh lùng rút ví trong túi quần ra, đưa cho cô ta mấy tờ tiền mệnh giá lớn gấp mấy lần số tiền vé.

Tiền mà, còn đẹp trai cô ta nhanh chóng nhận đưa vé cho Dương Nhực Thiếu còn lùi người lại nhường bước cho anh.

"Chỉ còn lại 2 vé cuối." Người bán vé lên tiếng sau đó là những tiếng tức giận của lũ con gái.

-

Hàn Như Tuyết ngồi nhìn ngó xung quanh và trình diễn ra mắt cũng đã bắt đầu anh vẫn chưa xuất hiện. Nhận ra phía xa có bóng người đàn ông cao lớn, nhưng vì khá tối nên cô không nhận ra là ai lại ngã người vào ghế xem Quý An đang hát ho bên dưới.

"Anh có thể đổi chỗ cho tôi được chứ? " Một giọng nam lạnh quen thuộc vang lên gần tai Hàn Như Tuyết, cô vừa ngoảnh lại thì mọi thứ như ngừng lại...

Nhấn sao ủng hộ Trang nhé!!

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

"Anh có thể đổi chỗ cho tôi được chứ?" Một giọng nam lạnh quen thuộc vang lên gần tai Hàn Như Tuyết, cô vừa ngoảnh lại thì mọi thứ như ngừng lại trước mắt mình.

Người đàn ông trong bộ vest nghiêm trang, mặt đắp dính mồ hôi phải chăng anh đã rất vội vã để đến đây. Người bên cạnh cô cũng rất vui vẻ nhường chỗ cho Dương Nhượng Thiếu, anh thì vừa đặt người xuống ghế đã thở phào nhẹ nhõm.

Hàn Như Tuyết nhanh chóng thu ánh mắt lại, quay về túi thức ăn bên trong có một túi giấy nhỏ nhanh chóng lấy ra đưa cho người đàn ông bên cạnh.

Trong thời gian mà cô lấy được chiếc khăn giấy ra cho mình, anh cũng đã lấy được khăn tay trong túi áo ra nhưng thấy cô đưa giấy liền giấu nó vào túi áo nhanh chóng.

"Anh ổn chứ?" Hàn Như Tuyết lo lắng dùng khăn giấy lau những giọt mồ hôi vẫn đọng lại.

"Khá ổn, tôi có mua đồ ăn cho em." Nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô đang giúp đỡ mình, anh đưa túi đồ ăn bên cạnh mình đặt vào tay cô.

"Cảm ơn anh. Em cũng mua ăn chung chứ?" Cô nhanh chóng cầm túi đồ ăn vẫn nguyên vẹn giờ ra trước mặt anh, rồi cười rất tươi.

Không khí náo nhiệt xung quanh gần như bị Hàn Như Tuyết bỏ ngoài tai chỉ vì sự xuất hiện của Dương Nhượng Thiếu, cô lấy đồ ăn ra đưa cho anh rồi im lặng nhìn anh ăn một hồi.

"Ngon không?" Hàn Như Tuyết khẽ lên tiếng hỏi.

"Cũng được."

Không gian riêng tư ở nơi này khá ngăn cho hai người, tiếng hò reo của người xem và tiếng nhạc hòa vào nhau không khí náo nhiệt khiến hai người gần nhau cũng khó nghe thấy gì của đối phương.

Cũng vì vậy, hai người cũng im lặng ngồi xem buổi biểu diễn quả nhiên điệu nhảy của Quý An rất bắt mắt, chiếc áo ba lỗ màu đen dài rộng khiến cậu ta có thể khoe lồng ngực rắn chắc một cách mở ảo. Bên cạnh thêm vài nữ nhân quần áo cũng không quá nổi náo nhưng cũng đủ tôn ba vòng, nam nhân thì cũng khó cưỡng một buổi biểu diễn rất đầu tư.

Nhưng đã là buổi xem ca nhạc cũng phải lắng nghe, giọng hát của Quý An khá tốt nhạc cũng khá sôi động khiến Hàn Như Tuyết khá thích đôi khi còn bị đồ mặt bởi những động tác sexy của cậu ta. Người đàn ông bên cạnh vốn ghét sự ồn ào, chỉ im lặng ngồi đó đôi khi quay sang nhìn cô nhưng lại bất gặp những biểu cảm vốn chẳng bao giờ thấy.

Bài hát sau gần 10 phút dừng lại, tiếp đó là một phần giao lưu nho nhỏ.

"Xin chào tất cả mọi người, buổi tối vui vẻ." Quý An đứng trên sân khấu cúi chào mọi khán giả theo bốn hướng, sau đó quay về chính giữa nở nụ cười khiến bao nữ nhân xung quanh phải động lòng.

Tiếng reo hò nhiều hơn sau tiếng chào, nhiều đến đỉnh tai nhưng chỉ cần cậu ta bật mình nhỏ tiếng "suyt" mọi thứ lại ổn hơn.

Một bản nhạc ballad nhẹ vang lên sau một hồi sân khấu mở đi, ánh đèn mở lại giữa sân khấu một chiếc dương cầm và một nam nhân bên cạnh một cánh sắc đẹp nhất. Vài nốt nhạc vang lên, dễ đoán được là một bản nhạc buồn.

Cả khán đài dường như im lặng hẳn đi, giọng hát Quý An cất lên nhẹ nhàng trầm ấm bước vào lòng người. Hàn Như Tuyết thu ánh nhìn trên sân khấu lại, quay về nhìn người đàn ông bên cạnh. Có vẻ là anh thích những bản nhạc nhẹ nhàng như vậy. Điều đó có thể thấy qua gương mặt điềm tĩnh, đôi mắt nhắm lại mà thương thức nó. Chỉ nhìn anh trong vài giây ngắn ngủi, cô lại nhìn về phía sân khấu có chút chú ý về nam nhân trên đó.

Bản nhạc kết thúc, tiếng vỗ tay tán thưởng vang lên tiếng hò hò cũng ít đi. Ánh đèn tập chung nhiều hơn về phía khán đài F, gần chỗ Hàn Như Tuyết khiến cô chói mắt liền nhanh chóng nhắm lại. Tia sáng gần như bị che phủ đi rất nhanh, mùi hương quen thuộc gần gũi qua chiếc áo khoác của Dương Nhượng Thiếu đang che chắn cho cô. Ánh đèn vẫn dừng lại ở phía này, Hàn Như Tuyết im lặng trong hạnh phúc nhỏ nhận sự che chở của anh nhưng

chưa bao lâu ánh đèn tắt đi, chiếc áo được bỏ xuống.

"Hôm nay chương trình sẽ có 5 cơ hội gặp và giao lưu với thần tượng. Năm người may mắn sẽ nhận được 1 Album mới nhận của ca sĩ Quý An." Người dẫn chương trình lên tiếng, trên tay cầm cuốn Album.

-

"Muốn về chưa?" Dương Nhược Thiếu bỗng đứng lên tiếng hỏi.

"Vẫn chưa kết thúc mà, một chút nữa được không?" Hàn Như Tuyết nhanh chóng từ chối, lại chăm chú vào việc ăn.

"Tùy em, khi nào muốn về nói tôi 1 tiếng."

"Anh không muốn xem cậu ta biểu diễn sao? Khá hay mà." Hàn Như Tuyết mở giọng vui mừng tán thưởng trình độ của Quý An.

"Thực sự rất chướng mắt." Anh tỏ vẻ không hài lòng, dùng đôi mắt khó chịu nhìn về phía Quý An đang giao lưu cùng nữ sinh trên sân khấu.

Hàn Như Tuyết không hề hồi đáp lại chỉ bĩu môi, rồi chăm chú xem phần giao lưu giữa 5 người may mắn trên sân khấu.

-

Thoáng cái, thời gian trôi qua khá nhanh giờ cũng gần 8 giờ. Tiết trời thu về tối se lạnh, buổi biểu diễn cũng gần kết thúc số lượng người xem cũng giảm đi.

Hơn 15 phút sau đó, buổi trình diễn thực sự kết thúc. Ánh đèn trên sân khấu ngừng lại mọi người ò ạt kéo xuống bên dưới chỉ vì gặp thần tượng mà xô đẩy nhau.

Hàn Như Tuyết trong thời gian gần cuối, có lẽ do một chút mệt mỏi nên đã thiếp đi. Trên người chỉ được chiếc áo khoác của Dương Nhược che trở đôi khi lạnh lại khẽ dịch về phía anh.

Dòng người qua lại nhiều hơn, giấc ngủ của cô nhanh chóng bị đánh thức định đứng dậy cùng anh đi về nhưng lại bị anh kéo xuống.

"Kết thúc rồi, về thôi." Cô giọng nói vẫn còn ngái ngủ nhưng nhận thức được đứng dậy kéo anh lên nhưng không thể.

"Đợi một chút, đàn người còn hơi đông."

"Xin lỗi, em ngủ quên." Nghe vậy cô nhanh chóng ngồi xuống, tự nhiên thấy bối rối với anh cô tay đưa lên gỡ đầu.

"Không sao, mặc áo vào đi trời lạnh rồi." Anh quay lại nhìn cô, đáng vẻ có vẻ khá bối rối hai tay ôm chặt lấy chiếc áo của anh vào lòng.

"Bên dưới có vẻ thưa rồi. Mình về được chứ." Dường như cô vờ đi lời nói của anh, nhanh chóng đứng dậy đưa chiếc áo trả lại cho anh.

Dương Nhược Thiếu thấy vậy, có chút tức giận đứng dậy kéo cô sát vào lòng mình. "Tôi nói em mặc thì cứ mặc đi."

"Được rồi." Hàn Như Tuyết vừa trả lời, vừa ngoan ngoãn gật đầu. Nhanh chóng nhận lại chiếc áo từ tay anh mặc vào.

Vừa kịp mặc xong chiếc áo khoác, tiếng nhạc chuông điện thoại của Dương Nhược Thiếu vang lên.

"Em đi trước đi, tôi theo sau." Dương Nhược Thiếu lên tiếng nhấn nhủ với Hàn Như Tuyết rồi bắt máy.

Cô cứ thế đi theo làn người thưa thớt, đôi khi quay lại nhìn về phía sau anh vẫn chỉ cách cô một hai bước chân nhỏ.

"Bíp, bip" Tiếng còi xe hơi vang lên chói tai, nó không ngừng lao về phía trước. Làn người vì sợ hãi xô đẩy nhau mà né tránh, không may một người nào đó húc vào Hàn Như Tuyết khiến cô mất thăng bằng.

Thật nhanh chóng, vòng tay Dương Nhược Thiếu ôm lấy cô vào lòng nhưng cũng chính vì thế anh đã bị ngã xuống.

Chiếc xe vẫn cứ lao về phía trước đó không xa, rồi đụng phải một bức tường và dừng lại.

Ngã xuống rồi cả một bên người Dương Nhược Thiếu chạm đất chỉ trong tích tắc. Anh vẫn không buông lỏng ôm chặt cô trong lòng.

"Dương Thiếu, anh không sao chứ?"

"Không sao." Lúc này, anh buông lỏng cô ra. Một bên cánh tay có vẻ đã bị thương mùi máu tanh đã lan tỏa ra khiến Hàn Như Tuyết tròn mắt lo sợ.

Cô im lặng trong vài giây nhìn vết thương của anh đang dần nhuộm đỏ một bên tay áo.

"Anh bị thương rồi, để em đưa anh đến bệnh viện." Cô lo lắng đỡ anh dậy.

Phía xa người từ trong chiếc xe đó bước đến, vẻ mặt cũng chẳng mấy làm lo. Đến nơi cũng không mở một lời nói xin lỗi, mà còn tỏ vẻ hống hách đặt tay lên vai Dương Nhượng Thiếu nở nụ cười nhạt.

"Anh trai, lâu rồi không gặp."

Nhấn sao ủng hộ Trang nhé!

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Phía xa người từ trong chiếc xe đó bước đến, vẻ mặt cũng chẳng mấy làm lo. Đến nơi cũng không mở một lời nói xin lỗi, mà còn tỏ vẻ hống hách đặt tay lên vai Dương Nhượng Thiếu nở nụ cười nhạt.

"Anh trai, lâu rồi không gặp." Cậu ta là Dương Tử Kiệt, người em trai cùng cha khác mẹ với Dương Nhượng Thiếu đã lâu không thấy hiện diện.

"Cậu đi đứng kiểu gì vậy?" Cậu ta vừa dứt lời Hàn Như Tuyết tức giận đến cực độ, hai mắt đỏ lại. Hai tay đang chống đỡ cho anh bỗng nhanh chóng buông ra, bước chân dứt khoát đến gần cậu ta giáng cái bạt tai mạnh vào mặt cậu.

"Đau đó." Dương Tử Kiệt ôm đưa tay lên bên mặt bị tát đỏ ửng, khóe môi khẽ cong lên.

"Tên khốn, cậu có biết suýt mất mạng người không?" Cô vẫn không nguôi giận, định tát cậu ta một cái nữa nhưng bàn tay Dương Nhượng Thiếu lại nắm chặt lấy cổ tay cô kéo xuống.

Giọng nói anh trầm lại. "Lại là lão già đó sai mà sao?"

Dương Tử Kiệt hai tay nhanh chóng cuộn thành nắm đấm, lao đến đánh Dương Nhượng Thiếu. Tuy nhiên với trình độ của cậu ta chưa lao đến chỗ anh, đã bị Hàn Như Tuyết lao lên cho một cú đá tiếp đất.

"Nên xem lại thực lực của mình đi, tên tồi." Hàn Như Tuyết lạnh giọng, gương mặt như muốn ăn tươi nuốt sống người con trai nằm dưới chân mình.

Cả dàn người tập chung lại, người tay máy điện thoại người bầu vú nhau tỏ vẻ sợ hãi nhưng vẫn tiếp tục coi màn kịch hay.

Cô chẳng để ý mọi thứ xung quanh, chỉ để ý mình anh vẫn yên tĩnh không ngăn cản cô làm hại đến người em trai mình. Dương Tử Kiệt nằm dưới chân Hàn Như Tuyết vẫn nở nụ cười khinh bỉ, nhưng dường như đuối sức rất nhanh.

"Đừng để tôi gặp lại cậu một lần nữa. Tôi không dám chắc cái mạng nhỏ này sẽ giữ được đâu." Cô cúi người xuống nói nhỏ vào tai người con trai đó, rồi quay lại đỡ Dương Nhượng Thiếu ra về.

Đi được vài ba bước, anh bỗng dừng lại.

"Tôi tự đi được." Anh dùng tay bị thương tháo lỏng tay cô ra.

"Vậy em giúp anh lấy xe." Cô chìa tay ra như muốn lấy gì đó từ anh.

"Đi cẩn thận." Anh lấy trong túi quần ra chiếc chìa khóa xe, rồi nhẹ nhàng nhấn nhủ cô.

Hàn Như Tuyết vui vẻ hơn, nhanh chóng gật đầu rồi bước đi về phía bãi đỗ.

Giờ cô cũng phải gửi chiếc mô tô ở đây để dùng xe hơi đưa anh.

--

Tiết trời thu về tối xe lạnh hơn, chiếc xe thể thao lướt nhanh như bay trong gió mặc đèn đỏ, mặc những tiếng còi điếc cả tai.

"Dương Thiếu." Cô khẽ lên tiếng gọi anh.

Vài chục giây trôi qua, Dương Nhượng Thiếu vẫn im lặng đôi mắt lười biếng mãi mới mở ra. "Em muốn hỏi gì?"

"À, em định thi vào trường ST."

" Liệu có đủ điểm chứ? " Anh hơi ngạc nhiên vì trước đây anh đã từng đưa cô vào đó học nhưng đó là nhờ quan hệ của mình. Giờ liệu cô thi có đỗ không?

" Em sẽ học trong 1 tháng này, ngoài toán ra tất cả môn khác đều khá ổn. "

" Quyết định em tôi tôn trọng, tôi sẽ tìm giáo viên bồi dưỡng cho em "

" Vậy làm phiền anh rồi. "

" Không sao, em tập chung lái xe đi. " Dương Nhựt Thiếu đưa tay lên nhay hai cực thái dương, rồi đôi mắt mệt mỏi khẽ nhắm lại.

Thấy sự mệt mỏi trong anh, Hàn Như Tuyết giảm tốc độ xe..

--

Về đến khách sạn, xe cũng đã dừng lại, cô cũng đã lay anh dậy nhưng anh vẫn chìm trong giấc ngủ say.

" Dương Thiếu, về khách sạn rồi. Anh dậy đi. " Hàn Như Tuyết trườn người sang chỗ Dương Nhựt Thiếu, tay vẫn cố lay người anh nhưng mọi thứ đều chỉ là một hơi thở sâu.

" Dương Thiếu, đến nơi rồi " Cô vẫn tiếp tục gọi anh.

Bỗng dưng một lưng mạnh kéo cô vào lòng anh, cánh tay anh ôm cô rất chặt, chặt đến mức cô không thể thoát ra được.

" Im lặng, tôi ngủ thêm một chút nữa.. " Anh nói nhỏ bên tai cô, rồi lại im lặng.

Cứ thế 10 phút lẳng lặng trôi qua, 15 phút trôi qua, 20 phút trôi qua cánh tay ấy vẫn ôm lấy cô chỉ là thả lỏng hơn một chút.

Vết thương của anh cũng cần phải băng bó, Hàn Như Tuyết không thể để mãi như vậy liền tìm cách rời khỏi vòng tay anh. Hơn 5 phút loay hoay, cuối cùng cô cũng thoát khỏi được vòng tay anh nhưng cả thân thể gần như bị đau nhức.

" Dương Thiếu, dậy đi. " Cô tiếp tục lay anh dậy.

Hơn 1 phút không động tĩnh gì, Hàn Như Tuyết không gọi người đàn ông đó nữa cô ngồi về ghế xe mình. Lấy chiếc điện thoại trong túi quần mình ra, cô bấm số rất nhanh rồi gọi cho ai đó.

Tiếng chuông đổ lâu nhưng cuối cùng cũng bắt máy.

" Ai vậy? " Người đầu dây lên tiếng.

" Di à, là con Tiểu Tuyết đây. "

" Chào con, dạo này con khỏe chứ? Ta bận quá không về thăm con được. "

" Con ổn, nhưng anh á.... " Cô chưa nói hết câu đã bị Dương Nhựt Thiếu giật lấy chiếc điện thoại.

" Dương Thiếu đối xử không tốt với con sao? " Tô Kỳ Diễm có chút tức giận lên tiếng.

" Mẹ à, con làm rất tốt nghĩa vụ. Còn mới nấu bữa tối cho con gái cưng của mẹ đó. Tạm biệt mẹ. " Dương Nhựt Thiếu nói một hơi rồi tắt máy, giả điện thoại lại cho Hàn Như Tuyết.

Cô lẳng lặng nhận lại, gương mặt có chút khác đi. Cũng không còn đợi anh mà nhanh chóng ra khỏi xe, bước vào trong khách sạn.

Dương Nhựt Thiếu thấy vậy cũng nhanh chóng xuống xe đi theo, những bước chân của cô càng lúc càng nhanh như muốn bỏ rơi lại anh ở phía sau.

Vào đến khách sạn cô mướn một phòng mới, rồi nhanh chóng vào thang máy đi bỏ lại bóng dáng người đàn ông đang định đuổi theo.

--

Ở trong căn phòng mới, nó cũng khá thoải mái nhưng đầu óc cô không ngừng suy nghĩ lo lắng cho người đàn ông kia.

Cố vứt mọi thứ trong đầu ra ngoài, cô bước vào phòng tắm ngâm mình trong đó một hồi lâu.

Hơn 20 phút, Hàn Như Tuyết bước ra trong chiếc áo choàng tắm màu trắng mái tóc còn dấp dính nước định bước ra để sấy khô thì mới nhìn xung quanh có vài giây đã khiến cô đứng người một hồi.

" Em sao vậy? " Dương Nhựt Thiếu trong bộ đồ ngủ sang trọng dựa lưng vào bức tường gần cửa phòng ngủ khẽ lắc chất lỏng sũng sẫm trên tay.

Cô như được đã tức giận nhưng phải kìm lại, coi như không thấy gì cô bước đến gần bàn trang điểm cúi xuống lấy chiếc máy sấy bên tủ dưới.

"Đề anh giúp." Dương Nhựt Thiếu bước đến chỗ Hàn Như Tuyết, để ly rượu vang đất tiền xuống bàn trang điểm cầm chiếc máy sấy cắm vào ổ điện rồi bắt đầu giúp cô làm khô tóc.

Hơn 5 phút trôi qua, tóc cô không khô đi chút nào mà cả da đầu dường như chỉ nóng có một chỗ. Thực sự cô không thể kìm nổi nữa, liền nhanh chóng vùng dậy gạt lại chiếc máy sấy rồi đi thẳng ra phòng khách.

Sau 10 phút sấy tóc xong, Hàn Như Tuyết cũng đã uống cốc nước giờ cũng thấy buồn ngủ nên bước vào phòng.

Đứng trước cửa phòng ngủ,...

"Dương Thiếu." Mở cánh cửa ra cô nhanh chóng gọi tên anh, nhưng lại không bước vào.

Anh vừa nghe thấy cô gọi cũng nhanh chóng bước ra.

"Đứng đây đợi em." Cô nói xong, kéo anh ra xa căn phòng ngủ, rồi bước vào trong.

Lúc sau, cô bước ra trong một bộ đồ ngủ đã đặt mua bên dưới khách sạn khá đẹp và tôn dáng.

"Trông em khá nóng bỏng đó." Dương Nhựt Thiếu dựa người vào bức tường cạnh cửa ra vào phòng ngủ lên tiếng nhận xét, ánh mắt như muốn chiếm đoạt lấy cô ngay tức thời.

"Cảm ơn, cho anh." Nhận lời cảm ơn, Hàn Như Tuyết đưa cho Dương Nhựt Thiếu một cái gối và một vỏ chăn mỏng rồi nhanh chóng bước vào phòng, khóa trái cửa.

Nhấn sao ủng hộ Trang nhé!!

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

"Cảm ơn, cho anh." Nhận lời cảm ơn, Hàn Như Tuyết đưa cho Dương Nhựt Thiếu một cái gối và một vỏ chăn mỏng rồi nhanh chóng bước vào phòng, khóa trái cửa.

Căn phòng tĩnh lặng, gió vẫn vậy ghé vào qua cánh cửa kính hé mở khiến căn phòng se lạnh. Hàn Như Tuyết bước lại phía bàn trang điểm, ly rượu vẫn đó nồng mùi bên cạnh một hộp giấy nhỏ.

Vén một phần tóc nhỏ để lộ phần da đầu có chút xây xát nhỏ, Hàn Như Tuyết dùng tờ giấy chạm nhẹ vào vết thương. Vài giây sau đó, cô bỏ tờ giấy thấm xuống. Tờ giấy mỏng trắng tinh, vẫn dính chút máu.

"Chắc không sao đâu.." Cô khẽ lên tiếng...

Vỏ nát tờ giấy cô vứt nó vào chiếc hộp trống gần đó rồi định bước lên đường, nhưng suy nghĩ về Dương Nhựt Thiếu lại khiến cô dừng lại.

Quay người lại, Hàn Như Tuyết bước đến cửa phòng đắn đo mãi cô mới mở được cánh cửa ra. Người đàn ông đó đã biết mất, cô còn nghĩ anh sẽ đứng đó cơ chắc là có nhầm lẫn.

Gối và chiếc chăn mỏng được Dương Nhựt Thiếu để gọn trên ghế sofa có lẽ anh đã về phòng. Hàn Như Tuyết không suy nghĩ nhiều bước vào phòng bếp trống trải, vừa bước vào đến nơi bước chân cô bỗng ngừng lại.

"Em chưa ngủ à?" Dương Nhựt Thiếu dựa lưng vào tường tiếp tục uống nốt chai nước cuối cùng mà Hàn Như Tuyết mới gọi ban nãy.

"Chưa. Anh không về phòng đi.." Cô khẽ cau mày khó chịu nhìn chai nước.

"Định uống nước xong vào ngủ cùng em." Anh bỏ chai nước sang một bên, vừa nói vừa bước đến chỗ cô.

Hàn Như Tuyết vừa nghe đến ngủ đã biến chuyển suy nghĩ sang một phần không tốt, cô nhanh chóng xoay người chạy vào bên trong phòng mình khóa trái cửa lại.

Người đàn ông kia vẫn bình tĩnh hết mức, từ khi với cô như vậy anh cũng thoải mái với chính bản thân hơn.

Bước đến cửa phòng ngủ anh khẽ đưa tay gõ cửa.

" Về phòng anh đi." Hàn Như Tuyết quát lớn, vui mình trong chăn vẫn yên tâm xem điện thoại.

" Tiểu Tuyết, tôi muốn đi WC. "

" Phòng bếp có hay sao đó. Anh đi tạm đi." Cô vẫn chăm chú lướt web.

Vài phút sau đó, mọi thứ dường như im lặng đi.

Bỗng tiếng động khó nghe vang lên bên ngoài cửa phòng.

Cùng lúc đó, tiếng chuông điện thoại của Hàn Như Tuyết reo lên.. Một cuộc gọi từ Dương Nhượng Thiếu.

" Có chuyện gì? " Cô mặt mày lên tiếng mắt chẳng thèm người đàn ông trong màn hình.

" Tôi vào nhé.. " Qua màn hình, Dương Nhượng Thiếu giờ chồm chiều khóa nhỏ trên tay lên điều này nhanh chóng thu hút ánh nhìn của cô.

Cuộc gọi cùng từ đó chấm dứt, Hàn Như Tuyết cũng chẳng đoán hoài gì đến đưa tay lên tắt điện ngủ. Cả căn phòng trong bóng tối được chút đèn điện bên ngoài hắt vào khiến không gian có chút dễ chịu.

Cánh cửa phòng nhanh chóng được mở ra, Dương Nhượng Thiếu nhẹ bước đến bên giường nhưng vẫn chẳng nhận được chút động tĩnh gì từ người con gái nhỏ quay người ra phía cửa kính.

Tâm trạng anh có chút rối bời, cũng không biết lí do tự nhiên cô giận mình bỏ đi đến giờ còn chẳng chịu nói chuyện.

Trong lúc về phòng, nằm ngâm mình trong nước lần đầu anh phải cảm điện thoại chỉ để hỏi google tại sao cô gái ấy bỏ đi. Sau một hồi tìm kiếm, mọi cách đều khiến anh không hài lòng dù cho vết thương ra sao vẫn bôi thuốc qua chỉ để chạy qua đây.

Cô vẫn im lặng, màn đêm tĩnh lặng vẫn luôn thu hút cái nhìn của cô. Biết anh vẫn đứng đó không ngồi xuống, không di chuyển dù chỉ một chút nhưng cô vẫn chẳng muốn quay lại. Tại sao anh không nói thật với mẹ anh, anh đâu có nấu cho cô ăn nói dối. Cô suy nghĩ quá nhiều rồi.. Vươn tay bật chiếc đèn ngủ lên, cô quay lại nhìn anh.

" Nhìn gì? " Thấy anh vẫn im lặng đứng đó nhìn cô không lên tiếng, cô trườn người lên dựa lưng vào thành giường hỏi.

" Em giận tôi à? " Anh đứng đó, đưa gương mặt tội lỗi ra, gương mặt đó nhìn chỉ muốn bẹo một cái.

" Giận "

" Xin lỗi " Vẫn đứng một chỗ, anh mở miệng nói câu xin lỗi.

" Được rồi, vết thương anh sao rồi? " Hàn Như Tuyết rời khỏi giường, bước đến công tắc đèn gần đó bật lên rồi bước đến chỗ anh.

Chiếc áo ngủ dài tay che đi cánh tay bị thương của Dương Nhượng Thiếu. Giờ Hàn Như Tuyết cũng chẳng ngần ngại cởi chiếc áo ngủ của anh ra. Rất bình tĩnh, gương mặt cũng chẳng còn đỏ ửng lên việc quan trọng trên hết là vết thương của anh.

" Đau không? " Cởi bỏ chiếc áo của anh rồi vứt sang một bên, cô chăm chú nhìn vết thương trên tay anh rồi lên tiếng.

" Không hề.." Anh có chút vui mừng qua lời nói.

" Anh bôi thuốc rồi à? "

" Mới bôi qua." Anh trả lời cho xong, đôi mắt luôn chăm chú nhìn người con gái nhỏ bé vẫn đang quan sát vết thương của mình.

" Vậy đi ngủ.." Cô nói xong quay người bỏ lên giường, hai đôi mắt cô lúc này đã mờ dần dường như đặt người lên giường là ngủ.

Dương Nhượng Thiếu thấy cô nói vậy cũng leo lên giường chui vào chăm rúc người về phía cô.

" Ai cho anh ngủ đây? " Cô khó chịu mở mắt cau mày nhìn anh.

" Tôi muốn "

" Về phòng anh đi..."

" Muộn rồi.. "

" Mới có hơn 9 giờ, còn sớm "

"Muộn rồi, tôi muốn gần em."

Nhấn sao ủng hộ Trang nhé <

Cảm ơn mọi người <

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

"Ai cho anh ngủ đây?" Cô khó chịu mở mắt cau mày nhìn anh.

"Tôi muốn"

"Về phòng anh đi..."

"Muộn rồi..."

"Mới có hơn 9 giờ, còn sớm."

"Muộn rồi, tôi muốn gần em." Dương Nhược Thiếu dịch đến gần phía Hàn Như Tuyết ôm cô vào lòng ghé sát vào tai mở giọng nói mê mẩn lòng cô gái nhỏ trong mình.

Thấy mình trong vòng tay anh, cô nhanh chóng rời khỏi rồi ngồi dậy.

"Tay anh đang đau, nằm dịch ra đi." Hàn Như Tuyết cau mày khó chịu.

"Được rồi, hôn anh một cái đi." Dương Nhược Thiếu nũng nịu, thay đổi ngữ điệu cách xưng hô.

Nghe đến đây, mọi thứ xung quanh cô như bị xoay chuyển. Nhưng cuối cùng Hàn Như Tuyết cũng cúi người xuống, mắt cô chính diện với mắt anh chột cả người cô nóng rực đến lạ. Ánh mắt anh khác đến lạ, nó dường như nhìn bao quát cơ thể cô khiến cô có chút run lên trong mình.

"Mau lên anh buồn ngủ rồi." Anh khẽ nhắm đôi mắt lại một cách mệt mỏi, đôi môi cong lên một đường quyến rũ.

Hàn Như Tuyết tiến đến gần hơn, cô có thể cảm nhận được rõ hơi thở thơm tho của anh thêm chút mùi rượu vang khá quyến rũ cô.

Khẽ đặt lên môi anh một nụ hôn nhẹ rồi nhanh chóng có ý đồ bỏ chạy, nhưng không dễ dàng như cô nghĩ cánh tay rắn chắc bị thương của anh vẫn đủ sức giữ cô lại.

"Tiểu Tuyết, em vẫn gây thơ như hồi đầu." Anh ghé sát tai cô lên tiếng trêu đùa, rồi phả hơi thở ấm vào tai cô khiến cô bất chợt run lên.

"Em làm xong rồi, thả em ra." Cô có chút sợ hãi nhưng chẳng dám vùng vẫy.

"Từ từ còn phần thừa, anh giả lại." Dứt lời Dương Nhược Thiếu thả lỏng Hàn Như Tuyết ra.

Vốn hiểu ý Hàn Như Tuyết nhẹ đặt lên môi Dương Nhược Thiếu một nụ hôn cũng chẳng chút miễn cưỡng, từ từ xuống đến cổ anh. Dừng lại vài giây, cô dùng răng cắn nhẹ rồi mạnh hơn một chút vào xương quai xanh của anh.

"Anh cũng muốn cắn." Anh khẽ lên tiếng.

Vài phút sau đó, Hàn Như Tuyết vẫn chưa trả lời lại im lặng nằm trên lồng ngực Dương Nhược Thiếu. Khẽ ngồi dậy, không quên dùng tay nhẹ nhàng đỡ cô nằm xuống gối. Dường như cô đã mệt mỏi mà thiếp đi, anh cũng chăm chú nhìn một hồi rồi kéo chăn lên đắp cho ngang người rồi ôm cô vào lòng.

"Dươ..ng Thiếu, ngủ ngon.." Cô mệt mỏi chúc anh, rồi quay người lại rúc vào trong lòng anh quên ngay việc anh bị thương còn vô tư gác chân lên người anh.

"Em cũng ngủ ngon." Đặt lên tóc một nụ hôn chứa tình cảm khó nói của mình, anh có chút thoải mái, có chút hạnh phúc nẩy mầm trong lòng khi ôm cô trong lòng.

--

"Reng reng" Tiếng chuông báo thức vang lên, Hàn Như Tuyết nhanh chóng vực dậy bởi nó rất giống tiếng chuông báo thức hồi trước khi cô còn ở nơi

huấn luyện.

Bên cạnh cô hơi ẩm của Dương Nhược Thiếu vẫn còn vương vấn lại một chút, mùi hương nhẹ nhàng của anh vẫn còn trên gối. Bước xuống giường, cô rũ chiếc chăn mỏng trải phẳng như trước rồi bước vào trong vệ sinh cá nhân.

Vài phút sau đó, cô bước ra với một bộ quần áo mới do Dương Nhược Thiếu cho người mang đến. Trên bức tường thẳng nơi để quần áo đó xuống có một mẫu giấy nhỏ từ anh nhắn lại với cô. "Dậy rồi à? Anh đi làm rồi. Không biết em thích mặc gì nên mặc tạm nhé!"

Tờ giấy nhỏ màu cam với những chữ cái hơi cứng một chút nhưng với cô như là một tờ giấy mờ đường cho cô đến với anh. Mang tờ giấy dán vào tủ kính để quần áo, cô rời ra phòng ăn.

Trên bàn ăn có một tờ giấy nhỏ "Anh có đặt đồ ăn em thích..", bên cạnh là một túi đồ ăn được bọc cẩn thận và một cốc trà sữa vị matcha. Hàn Như Tuyết hạnh phúc đến không thể tả được cô nhanh chóng cầm tờ giấy vào dán vào chiếc tủ kính để quần áo. Dán xong cô nhìn lại rồi hạnh phúc nhảy lên giường lăn lăn vài vòng, anh ấy thả thính cô sao? Hàn Như Tuyết cứ liên tưởng đến tương lai lại cười đến nỗi qua 20 phút mới đứng dậy bước ra ngoài.

Nhìn túi đồ ăn trên bàn đã nguội, nhấc túi đồ ăn lên đằng sau túi đồ ăn là một mẫu giấy nhỏ nữa. Hàn Như Tuyết nhanh chóng bỏ túi đồ ăn vô thức rơi xuống bàn chỉ để lấy tờ giấy nhớ. Cô lại quay người vào trong vừa đi vừa đọc tờ giấy. "Ngủ thi dùng lò nướng quay lại nhé, anh mua bánh mì kẹp." bên dưới dòng chữ đó có một chữ nhỏ ghi "ngày 1".

Dán tờ giấy thứ 3 trong ngày vào tủ kính, cô quay ra đặt chiếc bánh mì được kẹp đủ loại rất to nhìn mà thèm vào lò. Mở lò ra, một tờ giấy nhớ thứ 4 "Trưa nay, anh về nấu cơm được không?". Lấy tờ giấy nhớ ra, Hàn Như Tuyết bỏ bánh vào lò, nhanh chóng quay người vào phòng ngủ quên cả bật lò.

--

Trưa nhanh chóng đến, Hàn Như Tuyết cũng mới đi chợ về giờ cô bắt đầu vào bếp nấu ăn.

"Nấu gì nhỉ? Thịt sốt thêm chút salad nhỉ?" Cô mở túi đồ ăn ra không biết nấu gì nhưng cuối cùng chọn hai món đơn giản.

Thịt miếng thật mỏng, cô ướp thêm chút ra vị. Trong lúc chờ ngấm thịt cô mang rau củ quả ra rửa, chợt nhớ ra nên làm thêm chút thịt vào salad sẽ ngon hơn. Cũng may còn chút thịt thừa lại trong hộp, cô mang rửa sạch rồi mang luộc chín. Sau khi chín cô xé nhỏ rồi mang trộn lẫn rau. Ném qua sau một hồi cặm cụi làm cô thấy cũng khá ngon nên để sang bên bàn ăn luôn. Cơm cũng đã nấu được lúc nên cô chỉ việc nấu thịt thôi.

Cho thịt vào chảo xào qua với chế độ lửa nhỏ, cứ thế chờ nó chín rồi thêm chút nước sốt vào..

"Thơm thật đó." Dương Nhược Thiếu trong bộ vet chỉnh tề, dựa lưng vào tường lên tiếng khen thưởng.

"Anh về rồi? Sớm vậy?" Cô đang cho nước sốt vào thấy anh về liền quay lại, vì vậy quá tay đổ quá nước sốt.

"Á, chết rồi em cho lờ tay." Cô hét lên nhanh chóng lấy thìa gạt bỏ bớt nước đi, bao nhiêu công sức của cô như đổ sông đổ biển gương mặt bỗng chốc buồn đi hẳn.

Thấy vậy Dương Nhược Thiếu cũng sai bước đến gần chỗ Hàn Như Tuyết, nhanh chóng đẩy cô sang một bên cầm chiếc đĩa lên đảo thịt qua.

"Để anh nấu cho.." Dứt lời nói Dương Nhược Thiếu đưa đĩa lên ném thử mùi vị gương mặt có chút khó chịu.

"Mặn lắm à?"

"Ngọt chết được, em muốn con người này bị tiểu đường à?"

Nhấn sao ủng hộ Trang nhé!!

Cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

"Ngọt chết được, em muốn con người này bị tiểu đường à?" Dương Nhược Thiếu cau mày khi vừa nếm mùi vị của nước sốt.

Vừa thấy anh như vậy, Hàn Như Tuyết đã nhanh chóng mở trai nước khoáng mới mua đưa cho anh. Nhận lấy trai nước, anh chỉ uống hai ngụm rồi đóng nắp lại.

" Xin lỗi, em cho nhầm." Cô dựa lưng vào thành bếp, đôi mắt hiện rõ sự buồn bã.

" Không sao, có thể làm lại mà." Anh đưa tay lên xoa đầu cô, nhẹ nhàng vén những sợi tóc vương vẩn trước trán cô rồi đặt lên đó một nụ hôn tràn đầy yêu thương.

Nhận được nụ hôn hết sức bất ngờ hai má Hàn Như Tuyết nóng ran lên, nhanh chóng cúi mặt xuống không dám nhìn người đàn ông đối diện.

" Ngẩng mặt lên nào.." Dương Nhựt Thiếu đưa tay tắt bếp, sau đó ép cô vào thành bếp ghé sát tai mở giọng nói trầm ấm sưởi ấm lòng người con gái nhỏ.

Hàn Như Tuyết vẫn im lặng cúi mặt xuống, hai tay đan vào nhau.

Vài giây lo lắng bỗng dung bị anh tăng lên, luồn hai tay qua người cô Dương Nhựt Thiếu bế bổng cô lên rồi đặt xuống bệ bếp.

Anh khẽ cúi người xuống thấp hơn, lúc này anh đã nhìn rõ gương mặt buồn rầu đầy lo lắng của cô. Khóe mắt đỏ hoe, có vẻ như có gì đó hơi khác với cô lúc này.

" Sao vậy? "

" Không có." Cô nhanh chóng chối cãi lại sự thật đang hiện diện ngay trước mắt anh, hai tay nhanh chóng đưa lên rụi hai mắt.

" Còn chối, anh đưa em đi ăn." Anh nắm lấy hai cô tay nhỏ bé của cô, rồi nở nụ cười tìm tìm nhìn về gương mặt của cô.

" Ừm." Cô ghen ngào cất tiếng nói, dù vậy lại luồn tay lên cổ anh rướn người lên ôm anh vào lòng.

Mùi hương dịu nhẹ của anh vẫn như trước, tính cách anh cũng khác rồi. Trong cô vẫn nhớ bóng hình người lạnh lùng, tàn bạo khi giáo huấn cô nhưng giờ anh thật khác. Không biết duy trì được bao lâu nhưng cô sẽ sống bên anh cho đến ngày nó dừng lại.

" Chúng ta sẽ thế này mãi mãi nhé.." Hàn Như Tuyết nói nhỏ bên tai Dương Nhựt Thiếu.

" Anh không tin vào mãi mãi, chưa từng. Nhưng nếu bàn tay em còn nắm có lẽ anh sẽ không buông." Anh trầm giọng lên tiếng.

" Em cũng vậy, nhưng thực sự muốn tin. "

" Vậy em nên tin đi, nếu nó làm em vui. "

Dứt lời nói, Dương Nhựt Thiếu ôm lấy Hàn Như Tuyết bước ra khỏi bếp, cô thấy vậy cũng quặp chân vào hông anh.

" Đói rồi, đi ăn thôi." Anh hét lớn, trông rất vui vẻ bế cô ra bên ngoài rồi khẽ đặt cô xuống.

Hai người cùng nhau đeo giày rồi cùng nhau đi ăn.

--

Bữa ăn kết thúc trong tiếng nói cười, lần đầu anh nói nhiều đến vậy nhiều khi Hàn Như Tuyết bỗng có chút khó chịu về sự nói chuyện hết sức ngây thơ của anh.

Thanh toán tiền xong, Hàn Như Tuyết đứng đợi Dương Nhựt Thiếu lấy xe ra.

Chiếc xe thể thao đời mới nhanh chóng phóng ra, Dương Nhựt Thiếu ngoái đầu qua kính xe thấy Hàn Như Tuyết vẫn đang thẫn thờ đứng đợi mình.

Thấy anh vắng mình cô nhanh chóng bước về về phía xe rồi bước vào xe.

Chiếc xe chạy được vài giây, Hàn Như Tuyết ngồi trong xe nhưng vẫn luôn quay lại nhìn thứ gì đó ở phía sau.

" Em nhìn gì vậy? " Dương Nhựt Thiếu lái xe chậm lại, rồi quay sang hỏi người con gái bên cạnh.

" Cô ta chẳng phải là Kiều Minh Hạ sao? Dừng xe lại đi Dương Thiếu." Cô vẫn chăm chú nhìn hình ảnh khó chịu phía sau.

Dương Nhựt Thiếu nghe thấy tên người con gái kia liền nhanh chóng biến chuyển, chân nhấn phanh gấp. Chưa kịp nói thêm gì, Hàn Như Tuyết nhanh chóng xuống xe chạy về phía trước có một vụ tranh giật lộn xộn.

" Đưa con bé cho tôi." Người đàn ông tàn tạ người bốc mùi rượu khiến người qua lại phải nhăn nhó chẳng dám đến gần.

" Không, tôi sẽ không đưa nó cho ông.." Kiều Minh Hạ ôm người con gái nhỏ đang khóc sụt sướt trong lòng chịu những cú đánh từ người đàn ông tội tệ kia.

Hàn Như Tuyết không thể xem kịch mãi khi đứa bé gái trong lòng Kiều Minh Hạ càng khóc lớn, nó sợ hãi cứ kêu lên "Đừng bắt con "

Cô bước lại gần túm lấy cổ áo phía sau của người đàn ông kéo ông ta ra, rồi bỏ cổ áo ra khiến ông ta không giữ được thăng bằng ngã xuống.

" Con điên này, mày muốn chết sao? " Ông ta tức giận hét lên đứng dậy lao về phía cô, với tốc độ của ông ta cô có thể dễ dàng tránh.

" Lão già, tôi thực sự muốn thử chết." Né được cú tấn công của ông ta, Hàn Như Tuyết có chút hứng thú khoe môi cong lên nở nụ cười thách thức.

" Đừng thách tao " Ông ta lao như điên đến chỗ Hàn Như Tuyết, tay nhanh chóng bỏ vào túi lấy ra 1 con dao sắc định đâm cô nhưng chỉ một cú đá của cô khiến cho chiếc dao rơi xuống.

Dương Nhượng Thiếu đi vẫn chậm rãi bước tới, anh biết cô không hành động ngu ngốc đâu nhất cũng dạy hẳn một bài học. Nhìn dáng vẻ lâu ngày không vận động của cô, anh có chút đánh giá về kĩ năng của cô đã giảm đi chút ít rồi.

" Lão già, mùi máu thơm lắm." Hàn Như Tuyết bước đến gần chỗ ông ta, lên tiếng đe dọa.

Chỉ mới một cú đá của cô vào tay ông ta đã bo lấy cổ tay, cũng chính vì thế cô chỉ đập một cái ông ta đã nhanh chóng ngã xuống. Cô cúi xuống nhặt chiếc dao nhỏ mới rơi xuống không lâu, nhếch mép cười thỏa mãn. Bàn tay nhỏ nhưng cũng khá giỏi, chỉ với ba ngón tay cô xoay chiếc dao uyển chuyển không bị sứt một chút da nào trên tay mình.

" Đừng quậy nữa Tiểu Tuyết." Dương Nhượng Thiếu lên tiếng nhắc nhở.

Thấy anh cũng đã lên tiếng, cô lùi người lại nhưng chiếc dao trên tay cô lại được cô phi thẳng về phía người đàn ông nằm dưới đất.

" Em chỉ làm rách chiếc quần của lão ta thôi." Hàn Như Tuyết quay người lại cười tươi , lâu lâu không vận động cũng khá thích.

" Em nhìn thấy gì chưa? " Dương Nhượng Thiếu vừa nghe thấy nhanh chóng liếc nhìn người đàn ông sợ hãi đằng sau cô.

Lão đã trông khá bần thiêu, bốc mùi rượu nồng nặc quần áo xộc xệch hở cả quần trong khiến Dương Nhượng Thiếu khó chịu ôm Hàn Như Tuyết vào lòng.

" Thì thấy những gì anh thấy.." Cô vô tư trả lời, cũng có gì đáng lo lắng về chuyện đó đâu.

" Về thôi, tối nay anh sẽ cho em thấy thứ đó.." Dương Nhượng Thiếu nở nụ cười gian xảo, gương mặt lộ rõ sự ham muốn.

" Không dám " Cô nhanh chóng từ chối, việc nên làm cũng xong cô cũng không muốn nhìn thấy cảnh Kiều Minh Hạ cũng con cô ta cảm ơn đâu. Thực sự cô ta không mấy ảnh hưởng nhưng người yêu cũ vẫn phải cảnh giác.

Hai người bắt đầu bước chân rời đi thì Dương Nhượng Thiếu dừng lại bởi ai kia nắm lấy tay anh kéo lại.

Lần này, không chút chần chừ anh nhanh chóng giật tay mình lại lạnh lùng nhìn Kiều Minh Hạ.

" Dương Thiếu cảm ơn anh.." Khóe mắt cô ta còn vương vẩn giọt lệ, giọng nói yếu đuối cảm ơn Dương Nhượng Thiếu, một người chưa động tay giúp cô.

Anh lạnh lùng nhìn Kiều Minh Hạ, ôm chặt lấy Hàn Như Tuyết vào lòng." Cô cảm ơn nhầm người rồi, cô ấy mới là người giúp."

Kiều Minh Hạ mím chặt môi lại, không mở lời cô ta vẫn ôm đứa con gái trong lòng một tay nắm lấy vạt áo của Dương Nhượng Thiếu " Em xin lỗi vì.." Cô ta chưa nói xong đã bị Dương Nhượng Thiếu hất tay ra ôm lấy Hàn Như Tuyết bước đi.

Nhấn sao ủng hộ Trang nhé!!

Cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Kiều Minh Hạ mím chặt môi lại, không mở lời cô ta vẫn ôm đứa con gái trong lòng một tay nắm lấy vạt áo của Dương Nhượng Thiếu " Em xin lỗi vì.." Cô ta chưa nói xong đã bị Dương Nhượng Thiếu hất tay ra ôm lấy Hàn Như Tuyết bước đi.

" Dương Thiếu, sự quá đáng của anh thật tốt.." Hàn Như Tuyết mỉm cười nhìn người phụ nữ uất ức phía sau, vốn dĩ người cứu cô ta là cô nhưng cô cứ như đồ trung. Giờ lại còn ngồi đó nắm chặt lấy tay, môi bặm vào.

Dương Nhượng Thiếu vừa thấy được sự xấu tính của cô liền đưa tay lên xoa đầu cô một cách âu yếm. Miệng anh nhoẻn nở nụ cười. "Em thật xấu tính đó cô gái."

Không biết anh đang nói xấu đang khen mình nữa nhưng Hàn Như Tuyết vẫn vui vẻ nhận nó như một món quà nhỏ. Nhìn nhiều mặt trong cuộc sống đôi khi sự xấu tính lại khiến cô hạnh phúc không ít.

"Phải vậy để quản chặt anh thôi." Cô ngước mắt lên nhìn người đàn ông với gương mặt hạnh phúc.

Vài giây sau đó, Dương Nhượng Thiếu vẫn im lặng, Hàn Như Tuyết vẫn mong ngóng gì đó từ anh. Bất chợt anh cúi xuống đặt lên môi cô một nụ hôn, sau đó bẽn lẽn cô lên bước về phía trước.

"Em thật biết cách làm người khác ấm lòng. Ngước đầu lên nào."

Hàn Như Tuyết nghe vậy làm theo, cô ngước đầu lên không những thế còn rướn người lên nhìn người đàn ông đối diện.

"Hử?" Không thấy anh phản ứng gì thêm cô nhỏ giọng hỏi.

Trên môi Dương Nhượng Thiếu thoáng nở nụ cười đầy ham muốn, anh cúi đầu xuống nhẹ đặt lên môi cô một nụ hôn. Sự bất ngờ của anh khiến cô xấu hổ không biết dấu mặt đi đâu giữa đám đông, hai má cứ thế nóng ran lên.

Cứ thế cho đến khi vào xe, rồi xe cũng lăn bánh một hồi.

Hàn Như Tuyết vẫn ngoảnh mặt qua ngoài cửa xe ngắm cảnh sắc bên ngoài, hai má cô vẫn nóng ran hồi tưởng nhỏ bé về nụ hôn đó vẫn khiến cô không bỏ ra khỏi đầu được.

"Em sao vậy?" Dương Nhượng Thiếu vẫn bình tĩnh lái xe, anh đã nhìn cô mấy lần nhưng không thể im lặng thêm chút nó đành lên tiếng.

"Không có." Cô nhanh chóng quay lại chỗ cũ ngay lập tức.

"Còn nói dối, anh vẫn muốn thử độ ấm của môi em." Anh dùng đôi mắt đầy ham muốn nhìn cô nhưng cũng nhanh chóng không còn mà là một nụ cười sáng khoái.

"Làm gì mà em sợ vậy?" Dương Nhượng Thiếu tức cười trước sự che đậy đôi môi mỏng đỏ ửng của Hàn Như Tuyết, nhìn đáng yêu vừa mắc cười của cô vừa cảm thấy sợ.

"Anh tập chung lái xe đi." Cô không thêm nhìn anh một chút, quay ra nhìn mọi thứ qua cánh cửa xe.

Bỗng chốc Dương Nhượng Thiếu im bật đi anh tập chung lái xe, tốc độ xe cũng nhanh hơn trước một chút.

"Anh tìm được giáo viên dạy kèm cho em rồi. Ngày mai em sẽ phải dậy sớm hơn."

"Thật sao? Chắc sẽ vất vả lắm" Trong đầu cô bỗng mở ra một đồng liên tưởng việc học cực nhọc trước đây. Nhưng có hai mục tiêu để cô phấn đấu đó là sẽ xứng với anh và sẽ thực hiện ước vọng trước đây của ba mẹ mình.

"Giáo viên sẽ cho em làm đề thi thử thường xuyên. Nếu điểm kém anh sẽ xem xét việc xử phạt em."

--

Ngày mới bắt đầu, Hàn Như Tuyết dậy từ 6 giờ 30 phút dĩ nhiên là có lệch 1 đến 2 phút so với chuông báo thức reo. Hơi ấm bên giường vẫn còn vương vấn một chút nhưng người đã không còn. Gấp gọn chăn về vị trí như ban đầu, cô bước vào phòng tắm.

Như hôm qua, trước chiếc gương ở bồn rửa mặt có một tờ giấy ghi nhớ nhỏ màu xanh nhạt nói giọng chữ thô quen thuộc. "Đồ tối qua anh mua đã giặt ủi để trong tủ" Đọc xong dòng nhắn ngắn nhưng đầy tình cảm trân thành, cô chỉ nhoẻn miệng cười rồi vệ sinh cá nhân.

Cầm tờ giấy nhớ nhỏ nhắn ra dán vào tủ quần áo, cô nhìn 4 tờ giấy nhỏ thừa thớt trên tủ kính mỉm cười hạnh phúc. Mở tủ quần áo ra, cô chọn lấy một bộ quần áo được gấp gọn gàng.

Hôm nay cô nhận được 4 tờ giấy nhớ. Tờ đầu trong nhà vệ sinh.

Tờ hai đặt trên bàn ăn như hôm qua.

"Hôm nay em tự gọi đồ nhé, anh đi làm sớm." Từ thứ ba ở được dán ở cửa căn phòng gần phòng ngủ.

"Phòng học mới <"Tờ thứ tư là bên trong căn phòng đó.

" Không biết em thích sự chuẩn bị này không?"

Cô hạnh phúc cầm 3 tờ giấy cuối cùng đem vào dán trong tủ quần áo.

Thức ăn sau đó một hồi được đưa đến, cô cũng nhanh chóng ăn xong rồi nghỉ ngơi một lúc.

Đồng hồ điểm 7 giờ 15 phút, tiếng chuông phòng reo lên. Có lẽ như người giáo viên anh nói đã đến.

Hàn Như Tuyết nhanh chóng ra mở cửa. Trước mặt cô là người phụ nữ trạc tuổi 40, gương mặt phúc hậu nở nụ cười như một lời chào.

--

Buổi học kết thúc vào tầm 11 giờ trưa, chiều lại bắt đầu từ 2 giờ đến 5 giờ.

--

Hơn 7 giờ tối, Hàn Như Tuyết nằm ườn ra ghế sofa ôn lại đồng bài tập đã học trong sáng nay. Thời gian hôm nay quá ít cô cũng không nấu cơm xúu nữa Dương Nhượng Thiếu về cô sẽ gọi đồ ở khách sạn.

Ngồi vật lộn với đồng bài tập, thoáng cái đã 8 giờ. Hàn Như Tuyết bắt đầu bỏ lại đồng sách vở trên bàn uống nước chạy vào phòng ngủ, nhảy lên giường lấy điện thoại.

Mở màn hình lên, hơn 15 cuộc gọi nhớ của Dương Nhượng Thiếu. Máy hết pin từ sáng giờ mới hồi lại nên cô không để ý.

Vội vã nháy máy lại cho Dương Nhượng Thiếu, chuông vừa đổ được một lúc thì anh bắt máy.

Đề chế đồ gọi video, gương mặt tức giận của Dương Nhượng Thiếu nhanh chóng hiện lên.

" Sao giờ mới nghe máy? " Anh trầm giọng lên tiếng, đôi mày cau lại nhìn gương mặt cô.

" Em sạc pin không để ý.." Cô nhanh chóng giải thích.

" Còn nằm đó mau ra mở cửa đi, Anh về rồi."

Nhấn sao ủng hộ mình nhé!

Cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

" Sao giờ mới nghe máy? " Anh trầm giọng lên tiếng, đôi mày cau lại nhìn gương mặt cô.

" Em sạc pin không để ý.." Cô nhanh chóng giải thích.

" Còn nằm đó mau ra mở cửa đi, Anh về rồi."

Hàn Như Tuyết vừa nghe Dương Nhượng Thiếu nói thế qua điện thoại nhận ra khung cảnh quen thuộc, lập tức cô bật người dậy rời khỏi giường chạy ra khỏi phòng.

Chiếc cửa ra vào được khóa trái nhanh chóng được mở ra, người đàn ông không chút hồn giận nở nụ cười hạnh phúc qua điện thoại. Dù là gần nhau chỉ cách vài bước chân hai người vẫn nhìn nhau qua màn hình, tự nhìn tự cười với nhau.

" Chào buổi tối." Dương Nhượng Thiếu bước vào trong vừa cởi giày ra, vừa nhìn vào người con gái đang tủm tỉm cười trong màn hình.

" Mừng anh về.." Cô vui mừng lên tiếng, hạnh phúc như vỡ òa trong cô. Thật ra anh mới là người dễ làm người ta ấm lòng sau cái lớp bọc lạnh nhạt đó.

Anh vẫn chăm chú nhìn qua màn hình điện thoại, chạm rãi kéo chiếc cửa lại.

" Tạm biệt, máy anh hết pin rồi.." Dương Nhượng Thiếu khẽ cười thoáng qua rồi nhận cái gật đầu từ cô gái nhỏ mới tắt máy.

Chưa nói thêm gì, Dương Nhực Thiếu đưa chiếc cặp nặng nhọc cho Hàn Như Tuyết.

"Mang vào trong hộ anh." Nói xong anh lại mở cửa ra, sau đó vài giây anh bước vào với chiếc vali lớn không biết đựng gì.

Kéo chiếc vali vào, Dương Nhực Thiếu dừng lại trước phòng khách dừng lại dựa lưng vào tường nhìn người con gái đang cắm cúi vào điện thoại để đặt đồ ăn tối.

"Xong rồi." Cô reo lên rồi tắt màn hình điện thoại đi để lại nó trên bàn uống nước.

"Em vẫn chưa ăn tối à?" Cô vừa quay lại nhanh chóng nhận được sự không hài lòng trong đôi mắt của anh. Giọng nói có chút tức giận, giờ cũng hơn 8 giờ nó quá muộn để nói về thời gian ăn tối bình thường.

Hàn Như Tuyết có chút bối rối đưa tay lên gỡ đầu, mắt ngược lên nhìn chiếc đồng hồ trên tường quả nhiên quá muộn so với mọi lần trước đây. Cô mấp máy môi, ậm ừ một lúc nhưng thái độ hiện tại của anh khiến cô bất buộc phải lên tiếng dù câu trả lời có sao, cũng phải ít rất là đáp lại." À, em xem bài tập và lại định chờ anh về ăn chung."

Đôi mày anh hơi cau lại, gương mặt giãn ra một chút ngay sau khi nhìn đồng sách vở còn bày trên ghế sofa."Được rồi, lần này thôi. Từ sau anh có về muộn cũng phải ăn trước nghe chưa.." Anh không tức giận nữa mà có chút hài lòng về ý thức học tập của cô, nhưng đâu cũng phải có trình tự nên phần sau có chút nhấn mạnh hơn.

"Tuân lệnh." Cô vui vẻ đáp lại.

Lúc này, không khí yên tĩnh hơn một chút hai người vẫn nhìn về phía sau.

Có thể Dương Nhực Thiếu nhìn người con gái bé nhỏ kia nhưng Hàn Như Tuyết lại chăm chú nhìn chiếc vali một cách tò mò.

"Anh định đi đâu mà mang vali lớn thế?"

"Chuyển qua ở chung với em." Anh thản nhiên trả lời, dường như nó cũng khá bình thường.

"Ở đây chỉ có một phòng ngủ thôi." Cô khá bình tĩnh, đưa tay giơ một ngón khẳng định điều đó là không thể.

Đôi môi anh khẽ cong lên, nhìn thì có vẻ anh đang suy nghĩ gì đó rồi hai mắt sáng rực lên như tìm ra một lí do chính đáng."Quả thực, nhiệt độ phòng VIP có chút sai lệch hơi lạnh. Bên này ấm hơn nhiều và lại chúng ta cũng tìm hiểu nhau rồi. Anh nghĩ nên có dịp thăm quan, tìm hiểu rõ hơn."

"Em không tin khách sạn này thiếu phòng có điều hòa hai chiều, lò sưởi đâu. Với lại một người có tiền, có quyền như Dương Thiếu đây, chỉ cần một cuộc gọi thì có thể thiếu đốt anh luôn.." Cô không tin là có cái lí do kì quặc và vô lí như vậy..

"Anh không đủ tiền.." Giọng điệu than vãn của Dương Nhực Thiếu khiến cho người nghe không tin cũng phải tin phần nào đó, trình độ diễn xuất cũng không tệ. Cô không biết trước kia anh là con người thế nào nhưng giờ đây thì không thể dùng từ ngữ nào nói lên sự dày mặt của anh.

"Khoan.. Khoan... em nhớ không nhầm là anh nói khi anh không đủ tiền thì.." Cô bỗng dừng lại.

"Thì sao?" Anh không nhớ mình từng nói gì, tính tò mò cũng nảy sinh với cô gái nhỏ rất biết cách câu dẫn anh.

"Tầm thân của anh sẽ được mang bán đi.."

"Nhan sắc trời ban này khá được giá. Tiểu Tuyết em muốn chiếm hữu thì nhanh mua. Bất cứ giá nào anh cũng nguyện bán.." Anh khá tự tin về vẻ đẹp của mình, nữ nhân không thể cưỡng lại.

Trời cũng se lạnh hơn, người đàn ông mới kêu lạnh nên qua đây ở nhờ giờ đây lại tỏ ra khỏe mạnh hay muốn khoe khoang cơ bụng 6 múi rắn chắc. Dương Nhực Thiếu chậm rãi sải những bước chân chậm rãi về phía Hàn Như Tuyết, tay cứ từ từ tháo những nút áo sơ mi ra.

"Thực sự em rất nghèo.." Cô than thở không dám đối diện với người đàn ông đang cố thu hút, quyến rũ mình quay mặt ra ngoài cửa kính ngắm màn đêm đang dần bao phủ thành phố.

Dương Nhực Thiếu nhanh chóng ngồi cạnh ghế Hàn Như Tuyết ôm cô vào lòng, sau đó khẽ vén những sợi tóc lòa xòa che đi gương mặt của cô vào tai gọn gàng.

"Được rồi, anh nuôi em vậy.." Anh thủ thỉ vào tai cô, hơi ấm của anh như khiến cô nóng ran cả người.

"Chẳng phải anh cũng rất nghèo.."

"Biết sao lại đủ nuôi em, yên tâm đi.. " Anh dịu dàng vuốt mái tóc mượt, hai người cùng nhau ngắm khung cảnh đó vài phút rồi mỗi người một hướng.

--

Dương Nhực Thiếu mở va li lấy bộ đồ ngủ của hãng hàng nổi tiếng anh vẫn thường sử dụng bước vào phòng tắm.

"Tiểu Tuyết, chút sắp xếp đồ vào tủ cho anh.." Anh nói lớn đủ để cho người con gái đang chuẩn bị bữa tối mới được nhân viên đem đến ra bàn ăn nghe thấy.

"Được rồi, nhớ trả tiền thuê đầy đủ đó.." Cô cũng nói với âm lượng lớn cho anh nghe.

--

Bữa tối kết thúc trong sự vui vẻ, ngập tiếng nói cười. Dương Nhược Thiếu được thả lỏng bản thân, gần đây rất hay cười dần dần anh cũng biết quan tâm người khác.

Dọn dẹp xong, hai người ngồi ở ghế sofa không quá rộng lớn nhưng khoảng cách giữa hai người qua chiếc ghế là nhiều.

Hàn Như Tuyết chăm chú nghiên cứu lại những bài giải hôm nay, rồi lại dùng máy tính của Dương Nhược Thiếu tìm dạng bài giống để làm thành thạo.

Dương Nhược Thiếu ngồi bên cạnh cũng chăm chú vào đồng tài liệu, đôi khi xem nhiều quá anh lại nhỏ vài giọt thuốc nhỏ mắt vào rồi nằm nghỉ vài phút. Không quên nhắc nhở người con gái bên cạnh dùng chung.

Gần 2 tiếng trôi qua, cũng đã 10 giờ hơn..

Hai người vẫn chăm chú vào công việc riêng không ai làm phiền ai, cho đến cả cốc nước Hàn Như Tuyết lấy cho Dương Nhược Thiếu, anh cũng cười thoáng cảm ơn chứ không lên tiếng.

"Dương Thiếu.." Cô nhỏ tiếng gọi tên anh.

"Có gì không hiểu sao?" Nãy giờ thấy cô nháp đến hơn một mặt, suy nghĩ mãi. Nhìn anh cũng một hồi nên anh cũng biết trước lí do.

"Ừm, bài này nè. Cứ có gì đó mắc mắc không hiểu được.." Cô khó chịu đưa máy tính cho anh.

Nhìn đầu bài, Dương Nhược Thiếu quay sang trừng mắt với Hàn Như Tuyết. Chiếc bút bi đen trên tay anh nhanh chóng gõ vào đầu cô.

"Học gì làm nấy, mới buổi đầu đã nhảy qua nâng cao rồi.." Nói xong anh tắt cả tab bài tập mà cô còn quên chưa đánh dấu, nhưng còn lịch sử nên cô cũng không mấy tức giận.

"Em có biết đâu, tìm kiếm dạng nó ra thôi mà.." Cô âm ỉ lên tiếng.

"Được rồi, đi nghỉ đi."

"Còn anh? "

"Còn sớm, anh xem xong chỗ này sẽ nghỉ.."

"Nhưng.."

"Đi vệ sinh cá nhân rồi ngủ, 10 rưỡi anh sẽ xong."

Hàn Như Tuyết nhìn đồng tài liệu chỉ một màu trắng đen kia, nhìn lóa cả mắt chỉ muốn nói anh nhớ nghỉ sớm thôi.. Không nói gì thêm cô bước vào phòng.

Chiếc va li của Dương Nhược Thiếu vẫn còn đó, vệ sinh cá nhân xong cô sẽ ra sắp xếp nó ngăn nắp vào tủ cho anh.

--

Cuối cùng cũng 11 giờ, Hàn Như Tuyết không đợi Dương Nhược Thiếu nữa liền mệt mỏi nhắm mắt vào.

Chưa chợp mắt được vài giây, cô vục dậy lấy chiếc điện thoại.

Một tin nhắn được gửi đi.

Bên ngoài một tiếng "Ting "

"Một chút nữa là 12 giờ luôn rồi, nghỉ đi "

"Em ngủ đi, muộn rồi.." Anh vẫn chăm chú vào đồng tài liệu có liên quan đến vấn đề làm ăn công ty họ Mạc, họ làm ăn sai trái một móc khởi đầu giúp Hàn Như Tuyết.

--

Tin nhắn được gửi đi 10 phút trôi qua, đèn điện bên ngoài được tắt đi chỉ một màu đen bao phủ không gian nhưng ánh đèn điện bên ngoài len lỏi qua những chỗ hở của tấm rèm lại khiến căn phòng mờ mờ sáng.

Tiếng cửa mở ra, bóng người cao lớn bước vào rồi một tiếng cửa khẽ đóng xoáy động cả không gian căn phòng.

Dương Nhược Thiếu đặt mình xuống giường, người con gái kia có vẻ đã say giấc thấy tiếng động nhỏ cô liền xoay người qua phía anh kéo chăn lên kín ngực.

Đặt mình nằm xuống Dương Nhược Thiếu quay sang hôn nhẹ lên trán Hàn Như Tuyết.

Thấy hơi ấm, mùi hương nhẹ quen thuộc trong giấc ngủ say cô cũng vô thức rúc về phía anh.

"Ngủ ngon.." Anh nói nhỏ bên tai cô.

--

Chuông báo thức reo lên, Hàn Như Tuyết như thói quen khẽ cựa người nhưng không được nhiều khoảng trống như mọi khi.

"Yên tĩnh chút nào.." Dương Nhược Thiếu mệt mỏi lên tiếng quàng tay qua phía cô.

"Anh không đi làm à? " Cô cuống cuống với chiếc điện thoại đã gần 7 giờ rồi.

"Chút nữa, 8 giờ mới có cuộc họp."

"Tay anh để đâu thế, ĐỒ BIẾN THÁI.."

Nhấn sao ủng hộ Trang nhé!

Cảm ơn đã theo dõi!

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

"Yên tĩnh chút nào.." Dương Nhược Thiếu mệt mỏi lên tiếng quàng tay qua phía cô.

"Anh không đi làm à? " Cô cuống cuống với chiếc điện thoại đã gần 7 giờ rồi.

"Chút nữa, 8 giờ mới có cuộc họp."

"Tay anh để đâu thế, ĐỒ BIẾN THÁI.."

Hàn Như Tuyết vừa dứt lời nói liền hất tay Dương Nhược Thiếu ra, nhanh chóng rời khỏi giường nhưng chưa kịp đi được bước nào cô đứng lại như có thứ gì níu kéo. Nhớ ra vết thương mới đây ở cánh tay của anh, cô có quá đáng lắm không?

Phía anh không chút động tĩnh gì chỉ khẽ cong môi, nở nụ cười thoáng đùa cợt.

Càng nhìn anh như vậy, cô càng có chút gì hối lỗi.. Cũng phải đau chút chứ anh cũng là người mà.

"Tay anh đau không? " Hàn Như Tuyết ngồi mép giường, khẽ lên tiếng hỏi.

Vẫn im lặng, anh chỉ cười dường như muốn nói anh rất ổn.

"Em gọi đồ ăn sáng, anh nằm chút rồi dậy nhé.." Cô kéo phần chăn phía mình đang bị trùn xuống dưới nền nhà lên, không quên dịch cho anh một chút rồi rời phòng tắm.

"Cảm ơn " Anh mệt mỏi lên tiếng rồi chầm chần lại.

***

Những ngày sau trôi qua nhanh chóng, như thời đưa..

Hàn Như Tuyết vẫn chăm chú vào việc học, Dương Nhượng Thiếu vẫn chăm chú vào công việc của mình.

Thời gian hai người gặp nhau cũng ít đi, tối muộn mới gặp nhau rồi nói chuyện hơn 2 tiếng lại cùng nhau kẻ gối chìm vào giấc ngủ ngon lành..

Tuy là công việc bận ngập đầu nhưng Dương Nhượng Thiếu vẫn không quên nghĩa vụ của mình, trưa do công việc nên anh sẽ không về khách sạn. Nhưng luôn cố dành ra khoảng 30 phút nói chuyện qua Facetime với Hàn Như Tuyết. Đôi khi giữa chiều, buổi học vẫn đang bắt đầu nhưng tiếng chuông cửa luôn reo lên cùng một thời điểm.

Lúc đó người nhân viên giao hàng cùng với một chiếc túi nhỏ hoặc một chiếc hộp nhỏ đứng trước cửa căn hộ của cô: " Có người chuyển cho chị."

Lúc nào những món hàng nhỏ đó cũng kèm một mẫu giấy nhỏ " Chúc em ngon miệng."

Những tờ giấy nhỏ nhắc nhở cô vẫn như trước từ phòng tắm, phòng ăn, phòng khách, phòng học đôi khi lại ở trên ngay thành giường, thậm trí là màn hình điện thoại cô.

Tháng ngày hạnh phúc, không chút cãi vã mỗi ngày là một câu truyện giữa hai người với nội dung hơi hơi tựa nhau nhưng lại không chút nhàm chán.

Bạn biết gì không, tủ quần áo một cánh sắp kín những tờ giấy nhớ nhỏ nhắn rồi. Chỉ còn một tuần nữa kì thi sẽ diễn ra, thực chất là do cô chưa thi vào dịp hè trước nên giờ là kì thi cho những học sinh đăng kí muộn. Nói chính ra là quyền lực đã giúp những người sau có thể thi lại.

--

Tuần học kèm cuối cùng!

Sáng sớm tỉnh mơ, hôm nay không có tiếng chuông báo thức hai người nam nữ thân mật tự điều hòa thân nhiệt cho nhau.

Hàn Như Tuyết như thói quen dậy sớm mọi khi nên dù không có báo thức vẫn mơ màng khua tay tìm chiếc điện thoại một cách khó khăn. Không biết nó để đâu nữa, cô vẫn rúc mình trong người Dương Nhượng Thiếu, tay khua bên dưới gối nhưng nhận ra không có điện thoại. Hôm qua nhớ không nhầm vì trêu đùa với anh nên cô để đó để bắt bằng được nam nhân kia.

" Em làm gì vậy? " Giọng Dương Nhượng Thiếu vẫn còn ngái ngủ.

" Điện thoại em đâu mất rồi? " Cô vẫn khua tay tìm kiếm điện thoại.

" Nằm chút nữa đi, anh cất rồi.." Giọng nói anh vẫn một mõi nhỏ nhẹ bên tai cô.

" Không được, em còn phải xem giờ chuẩn bị cho tiết học." Cô lo lắng vực dậy, nhìn xung quanh nhưng vẫn không thấy điện thoại mình đâu.

Thấy cô gái nhỏ của mình hoảng hốt như có trộm, Dương Nhượng Thiếu cũng bỏ lại giấc ngủ ngon ngồi dậy rồi rời khỏi giường.

Anh đi đến phía kệ ti vi đối diện giường, quay lại trên tay đã cầm chiếc điện thoại bước lại gần đưa cho Hàn Như Tuyết.

Nhận được điện thoại cô nhanh chóng mở màn hình lên xem giờ, gương mặt nhanh chóng giãn ra. Từ khi học cô luôn đứng giờ vậy đấy, chỉ có chưa muộn mà đã reo lên. " May quá chưa trễ, anh không đi làm à?"

" Chút nữa, hôm nay học xong xuống đại sảnh chờ anh nghe chưa? " Dương Nhượng Thiếu đứng trước tủ quần áo chăm chú nhìn những mẫu giấy chất đầy một cánh tủ. Hôm nay anh không viết nó được, cũng cảm giác được sự thiếu thiếu của một buổi sáng.

" Làm gì chứ? " Cô tò mò, vừa gấp chăn lại vừa lên tiếng.

" Hôm nay anh rảnh, em chỉ xuống là được " Dương Nhượng Thiếu nói xong nhanh chóng chọn đại một bộ đồ bước vào phòng tắm.

Hơn 15 phút sau đó, Hàn Như Tuyết đã ngồi ở bàn ăn đợi Dương Nhượng Thiếu.

" Hôm nay em tự làm đồ ăn sáng à? " Kéo ghế ra, anh nhanh chóng đặt người xuống chăm chú nhìn bữa ăn sáng đơn giản.

" Là tự làm anh có ăn không? " Từ ngày bên anh cô được cái chút là phụng phịu, anh nói dối là cô biết xuống bếp làm đồ ăn. Tuy nhiên bữa sáng thì cô chưa từng làm cho anh, chỉ có anh làm cho hoặc tự đặt cho cô.

" Trông ngon đó chứ, thế này mình cưới được rồi em nhỉ? " Dương Nhượng Thiếu cảm miếng bánh mì kẹp quét bơ, bên cạnh là một quả trứng ốp lết cùng với bát sốt.

" Thôi đi, mau ăn còn đi làm. Anh nịnh mà không ăn là nguội đó.." Nói thế nhưng hai má cô luôn nóng lè trong những tình huống như vậy, anh biết vậy nên rất thích trêu trọc.

Nghe Hàn Như Tuyết nói vậy, anh dùng nĩa và dao cắt một miếng bánh mì lấy một phần trứng chấm vào loại sốt thường dùng.

" Được không? "

" Khá ỏn, em cũng ỏn đi."

--

Ăn xong Hàn Như Tuyết dọn dẹp còn người đàn ông kia ỏai người trên ghế sofa xem bản tin thời sự.

" Tiểu Tuyết, em có biết rửa không vậy? Hơn 5 phút rồi có chút đồ thôi. Cần anh giúp không?" Anh lên giọng trêu chọc cô, bản tin thời sự lúc này như vậy cân âm thanh. Hàn Như Tuyết không đáp lại, Dương Nhựt Thiếu tắt ngay bản tin ngó vào bên trong, lấp ló nhìn qua kệ để đồ vào trong bếp anh vẫn thấy người con gái đó lau bàn ỏn.

" Ra đây tiễn anh đi làm nào.." Anh nằm ỏon ra ghế, nói xong lại ngó vào xem tình hình thái độ của cô.

Hơn 2 phút trôi qua, không chút động tĩnh bóng người cô qua những khe hở của tủ để đồ cũng biến mất.

" Tiểu Tuyết, em.. " Anh đứng dậy định bước vào trong nhưng chưa nói hết câu đã nhìn thấy người con gái đang tức giận đứng phía sau.

" Đi ngay đi, em đây không tiễn.." Cô tỏ vẻ không quan tâm, sau đó chiếc khăn lau bàn nằm trên tay cô được phi đến phía anh.

Chỉ là một chiêu nhỏ nhẹ, Dương Nhựt Thiếu vui vẻ bắt lấy rồi đi về phía cô.

" Không tiễn cũng được, nhưng sau này phải tiễn nghe chưa? " Anh cúi xuống thủ thi vào tai người con gái nhỏ, cô cũng bị nụ cười tỏn nẩy của anh mê hoặc ngoan ngoãn đứng im.

Dường như sự ngoan ngoãn tạo điều kiện cho Dương Nhựt Thiếu, trong lúc sơ hở anh nhanh chóng đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ rồi lên chạy đi.

Anh chạy ra được đến cửa cô mới nhận thức được mình, nhanh chóng quay người đuổi theo anh. " Dương Thiếu, ĐỪNG LẠI."

Thực chất trả muốn đuổi anh đi nhanh vậy đâu, nhưng bước ra đến cửa anh đã đi rồi cô thấy cũng buồn đó chứ.

Mở cửa chính ra, Hàn Như Tuyết bước ra ngoài hành lang, bóng người cao lớn của anh đang ở phía trước sắp đến thang máy, còn vài bước nữa.

" Dương Thiếu, nhớ đến sớm đón em đó." Cô nói lớn đủ cho người đàn ông phía trước quay lại cười đáp lại rồi bước vào thang máy.

--

Trưa nhanh chóng đến, tiết học kết thúc.

Hàn Như Tuyết sửa soạn qua bản thân, mái tóc bộc cao. Lâu lâu không ỏn diện, cô mặc một chiếc váy màu xanh trời nhạt. Khuôn mặt xinh xắn trước đây đã quay lại sau vài tuần bồi bổ nên cô cũng chẳng cần đến phấn son.

Đeo chiếc túi nhỏ cùng đôi giày thể thao, Hàn Như Tuyết nhanh chóng bước xuống đại sảnh.

Vừa xuống đến nơi, người đầy tớ thân cận của Dương Nhựt Thiếu chẳng ai khác là Hoàng Kiệt đã đứng đó.

" Dương Thiếu đâu rồi? " Cô có gì đó khó hiểu vì sự xuất hiện của Hoàng Kiệt, vẻ mặt vui vẻ cũng chợt biến mất.

" Lão đại có chút việc, nhờ anh đón em."

" Anh ấy không đến sao? "

" Có thể là hơi muộn, lên xe anh đưa em đến điểm hẹn."

" Được rồi " Cô lạnh lùng lên tiếng rồi theo Hoàng Kiệt ra xe. Cửa xe mở ra, cô cũng lặng lẽ bước lên xe.

Xe cứ thế mà chạy trên đường phố tấp nập..

" Là có việc đến muộn? " Hàn Như Tuyết khẽ mấp máy môi, thất vọng nhìn qua cửa kính câu hỏi của cô ai trả lời. Tin nhắn cô nhắn cho anh đã gần 10 phút rồi, vẫn chưa một hồi âm. Trước đây dù họp muộn, cô nhắn tin anh vẫn trả lời rất nhanh mà..

Nhắn sao ỏng hệ Trang nhể!!

Cảm ơn đã theo dõi!!

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62

Xe cứ thế mà chạy trên đường phố tấp nập..

" Là có việc đến muộn? " Hàn Như Tuyết khẽ mấp máy môi, thất vọng nhìn qua cửa kính cầu hỏi của cô ai trả lời. Tin nhắn cô nhắn cho anh đã gần 10 phút rồi, vẫn chưa một hồi âm. Trước đây dù họp muộn, cô nhắn tin anh vẫn trả lời rất nhanh mà.

Hơn 20 phút trôi qua, Hoàng Kiệt vẫn lái xe chậm rãi.

Hàn Như Tuyết chăm chú xem những món đồ dễ thương trên trang web thường vào. Trong lòng cô thế nhưng cũng nhanh chóng hết giận, chắc anh cũng có việc đột xuất thôi.

" Hoàng Kiệt mình đi đâu vậy?" Hàn Như Tuyết tò mò lên tiếng, cũng có chút khó hiểu bởi đây là đường đi về căn biệt thự cũ. Đặc biệt hơn nó mới đi qua trường đại học ST, nơi cô muốn học.

Hoàng Kiệt vẫn tập chung lái xe, cậu ta không nói thêm lời nào từ khi lên xe chỉ yên thân, yên phận lái xe.

Thấy vậy, Hàn Như Tuyết cũng chẳng muốn nghĩ ngợi thêm. Cô nghĩ đi đến đâu cũng chỉ hơi xa lạ thôi..

--

Qua con đường về căn biệt thự cũ, chiếc xe vẫn tiếp tục lăn bánh với tốc độ vừa phải.

Cuối cùng nó cũng dừng lại trước cổng một căn biệt thự trắng lẹ.

Có chút ngỡ ngàng Hàn Như Tuyết quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh nhưng không nhận được gì cậu ta hoàn toàn im lặng. Cũng vì vậy cô lẳng lặng bước xuống xe, đặt chân xuống mặt đất chưa quá 1 phút chiếc xe đã nhả ga chạy thẳng.

Khung cảnh bên trong qua chiếc cổng lớn có thể nói là rất mỹ lệ, Hàn Như Tuyết đứng lặng đó không biết có nên vào hay không?

Cuối cùng cô cũng quyết định bước vào, cánh cổng không khóa chỉ mới chạm nhẹ vào nó đã tự động mở. Khung cảnh mỹ lệ thật nhưng bỗng chốc trở nên lạnh lẽo, không một bóng người cánh cửa chính biệt thự vẫn đóng.

Những bước chân Hàn Như Tuyết chậm chậm, đột nhiên điều gì đó kéo cô lại chẳng muốn đi tiếp.

Đúng lúc đó, cánh cửa chính tự động mở ra.

Bên trong rất tối tăm, một người nào đó đáng dấp nhỏ bé bước ra cùng với chiếc đèn nền.

Giờ cũng khoảng gần 12 giờ trưa trời bên ngoài vẫn sáng, sự âm u của căn biệt thự khiến cô run lên. Định quay bước rời khỏi căn biệt thự này, nhưng chưa kịp thì giọng nói của người nào đó đã khiến cô phải đứng người lại.

" Phu Nhân , người đã đến. Mời vào.." Đó là một bà lão lưng đã còng, mặt đầy nếp nhăn khiến người nhìn không có chút thiện cảm nào.

Đôi chân Hàn Như Tuyết như bị gì đó giam cầm lại, không biết đây là chỗ quái quỷ nào nhưng thực sự nó không giống một nơi đáng để gặp gỡ. Không gian bên trong một màu đen, đôi khi lại ló lên những ánh sáng của ngọn nến.

Không biết câu nói của bà lão có gì dễ lắng nghe, có gì để cô phải nhấc chân bước vào hay chỉ vì buổi hẹn mờ ám của Dương Nhục Thiếu.

Bên trong thực sự bị che kín nên rất tối tăm, chỉ được soi sáng bởi những ngọn nến.

Không gian đây thực chất Hàn Như Tuyết không rõ lắm, nãy giờ đi đến tầng hai rồi nhưng cô vẫn chỉ nhìn thấy những lối đi. Đi sâu vào hành lang hơn, có chút ánh sáng rọi vào qua chiếc cửa sổ nhỏ.

" Tiểu Thư nghỉ ngơi ở đây, lão xuống lấy đồ ăn " Bà lão mở cửa phòng cuối cùng ra, rồi đứng sang một bên cho cô vào.

Bước vào căn phòng, chưa kịp đóng cửa nó cũng đã tự động đóng vào khiến cô có chút ớn lạnh.

Một căn phòng có thể coi là quá mức bình thường, tường không sơn, chiếc giường chỉ đủ một người nằm. Nhưng cũng ổn hơn vì nơi đây có chút ánh sáng chiếu từ cửa sổ vào và có vài quyển truyện khá thú vị, không biết người đàn ông kia mưu đồ gì với một căn biệt thự này.

Một hồi sau, đồ ăn được mang đến, bà lão đi ra căn cửa lại đóng và khóa lại.

Ăn uống cũng không quá lâu, xong bà lão lại lên rồi mang đồ đi. Cánh cửa lại đóng lại, một chút bất an trong lòng Hàn Như Tuyết muốn trốn khỏi đây.

Nhưng một tin nhắn từ Dương Nhược Thiếu gửi đến lại khiến cô lẳng lặng chờ đợi. "Đợi anh, anh có chút việc "

--

Trời đã nhá nhem tối, Hàn Như Tuyết đã ngủ được một giấc nhưng khi tỉnh lại thì cảm giác thất vọng tràn trề.

Rời khỏi giường, ngó người ra ngoài cửa sổ không có động tĩnh nào.

Lại quay về giường, mở màn hình điện thoại. Giờ cũng đã gần 6 giờ tối rồi, anh đã trễ hẹn sáu tiếng rồi.

Cũng tỉnh ra đã 6 tiếng Hàn Như Tuyết không nói tiếng nào kể từ khi đến đây. Đưa mắt nhìn xung quanh, cô nhận ra điều gì đó có chút thân thuộc một tờ giấy nhỏ nhỏ trên cửa.

" Là Dương Thiếu... là anh." Cô có chút vui mừng nhưng nhanh chóng bước đến lấy tờ giấy nhỏ.

" Mở cửa ra nào, anh đang chờ em ~ " Một dòng nhắn với nét chữ quen thuộc.

Cầm tờ giấy Hàn Như Tuyết nhanh chóng mở cửa ra, hành lang sáng trưng đủ để cho cô thấy sự hoa mỹ, trang trọng của căn biệt thự.

Theo đường hành lang những ngọn nến được xếp theo hàng, bờ tường thì cách một đoạn gần đó có một vài tờ giấy nhỏ đủ màu sắc.

Tờ giấy đầu tiên khi bước ra ngoài cô nhận được rất ngắn gọn. " Bước Tiếp "

Một đoạn nữa cô nhận được tờ thứ hai trên hành lang, dán trên cửa phòng. " Giờ em mở cửa, bước vào "

Tờ tiếp theo khi vào đến nơi.. " Đợi 5 phút "

Sau 5 phút một người nữ hầu bước ra, khẽ khom người cúi chào Hàn Như Tuyết. " Phu Nhân, nước nóng được chuẩn bị.. "

" Cảm ơn " Cô hơi lạnh giọng lên tiếng rồi bước vào.

--

Hơn 20 phút, Hàn Như Tuyết bước ra với bộ tóc vẫn dập dính nước, người khoác chiếc áo choàng tắm màu trắng. Người nữ hầu vẫn đứng đó, căn phòng lớn lúc này xuất hiện thêm một bộ váy trắng tinh khiết, đường nét may, đến họa tiết cũng đều rất tuyệt mỹ.

" Phu Nhân, mời người ngồi." Nữ hầu khom người, đưa tay về phía ghế trang điểm chờ Hàn Như Tuyết ngồi xuống.

Cô không biết điều gì xảy ra tiếp theo nhưng thực sự rất hạnh phúc, nếu không có người con gái kia bên cạnh cô sẽ nhảy cuống lên vì vui. Nhưng vì thể diện nên cô sẽ im lặng bước đến.

--

Sau 15 phút, mái tóc cô được sấy khô buông thả đến hơn vai. Thay bộ y phục kia cô như được thay đổi đi, bộ váy làm tôn lên dáng vóc khá chuẩn của cô cũng làm cô trở nên thanh lịch, trong sáng.

Bước ra khỏi căn phòng, con đường hành lang giờ được trải hoa hồng, cách một đoạn có một tờ giấy nhỏ.

" Em thấy sao? "

" Em có thích không? "

" Thảm mỹ của anh chỉ có vậy thôi!! "

" Em đi được nửa rồi... "

" Anh vẫn chưa thấy em.. "

" Chưa thấy đâu hết, chậm chạp quá.. "

" Anh sắp thấy rồi.. Em thấy anh chưa? "

Đọc đến tờ giấy nhỏ này dưới chân, Hàn Như Tuyết mới ngẩng mặt lên nhìn phía trước. Hóa ra cô cũng đã đi sắp hết rồi còn hai tờ giấy nữa thôi. Nhưng cô vẫn chưa thấy Dương Nhược Thiếu đâu..

" Dương Thiếu, em chưa thấy anh.. " Cô nói lớn, nhưng chỉ toàn những tiếng vọng lại.

Cô tiếp tục bước những bước chân chậm rãi.

" Đừng nói em không thấy anh? "

Lúc này Hàn Như Tuyết đứng lặng lại, nhìn xuống bên dưới một khung cảnh lãng mạn hơn những gì cô đã tưởng. Người đàn ông cô chờ đợi cũng đã xuất hiện..

" Em thấy rồi "

Cô vẫn bước tiếp những bước chân chậm rãi, anh cũng từ từ bước lên cầu thang.

Giờ là tờ giấy cuối cùng..

" Hôm nay, em rất đẹp.."

Đọc những câu từ này hai má cô tự nhiên đỏ ửng lên, nóng ran. Dương Nhược Thiếu cũng nhanh chóng bước lên đứng trước mặt cô.

" Để em đợi có lâu không? " Anh dịu dàng hỏi cô.

Có thể nói là biểu hiện của hạnh phúc, hai hàng nước mắt cứ tuôn trong vui mừng, hạnh phúc. Cô xấu hổ, cô hạnh phúc, cô không thể nghĩ sẽ có ngày này.

" Đã lâu lắm rồi, kể từ lâu rồi " Cô ghen ngào mấp máy môi lên tiếng, rồi bước đến gần ôm chầm lấy anh cứ như một đứa con nít..

Nhấn sao ủng hộ Trang nhé!!

Cảm ơn đã theo dõi!!

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63

" Đã lâu lắm rồi, kể từ lâu rồi " Cô ghen ngào mấp máy môi lên tiếng, rồi bước đến gần ôm chầm lấy anh cứ như một đứa con nít.

Dương Nhược Thiếu thấy vậy cũng dang tay ôm lấy cô vào lòng, mỗi lúc nên vui thì cô gái này lại hay mít ướt như vậy đấy. Anh chỉ cười hạnh phúc, không nói thêm lời nào cứ để cho cô khóc bởi dù lên tiếng cô vẫn khóc thậm trí là khóc nhiều hơn hiện giờ.

" Dương Thiếu,.. " Cô ghen ngào lên tiếng.

" Sao rồi? " Anh đưa tay lên xoa đầu cô, nhẹ giọng hỏi thăm.

" Đồ tồi, anh để người ta chờ rồi lại còn làm người ta khóc nữa.." Cô buồn lòng anh ra, anh cũng buồn tay ra chờ xem cô gái nhỏ sẽ làm gì.

Lúc này, hai đôi mắt đã đỏ hoe nhìn anh được vài giây rồi đưa tay lên rụi, rụi mãi, nó vẫn ngứa, nước mắt vẫn tuôn vì hạnh phúc.

Dương Nhược Thiếu chỉ thoáng cười rồi cúi người bế bổng Hàn Như Tuyết lên. Cô chưa biết gì, cảm giác bất ngờ áp đến cô đã được anh đưa xuống dưới.

" Em cứ khóc thì sẽ hỏng mất sự chuẩn bị này thôi." Anh cười rồi lên tiếng.

" Cho em xuống đi.." Cô khẽ rầy giũa đòi xuống nhưng nam nhân kia vẫn bước xuống hết cầu thang rồi mới đặt cô xuống.

Một khung cảnh nữ, tràn ngập sự lãng mạn khiến Hàn Như Tuyết đứng khựng lại nhìn mọi thứ được trang hoàng xung quanh. Những lối đi được xếp nên thành hàng, còn rải thêm những cánh hồng, mọi thứ không thể diễn tả bằng lời.

" Là anh làm hết à? " Cô cúi người xuống lượm một cánh hồng vương ra bên ngoài hàng nên không theo hàng lối nào, đặt vào trong. Khi đó quay lại thì anh đã không còn ở đó, khung cảnh khiến cô đắm chìm là một lợi thế cho anh ẩn nấp.

Quay người bốn hướng, Hàn Như Tuyết thực sự không nhìn thấy Dương Nhược Thiếu đâu nữa, tại sao một người như anh vào hôm nay lại thích chơi trốn tìm thế không biết.

" Dương Thiếu, anh trốn đâu rồi.." Cô gọi anh, nhưng căn nhà chỉ vọng lại tiếng của chính mình.

Bước theo đường nền xếp dài, cuối cùng đi qua căn phòng khách, rồi ra khỏi cửa chính.

Người đàn ông đứng đó từ lúc nào, cô không biết anh đi như thế nào chắc là chạy bằng cửa sau rồi..

" Chết tiệt, cây nền cuối cùng cậu làm gì vậy Hoàng Kiệt.." Chỉ đứng nép vào cửa, Hàn Như Tuyết nhìn thấy bóng lưng Dương Nhựt Thiếu, giọng nói anh đầy phần nộ quát mắng Hoàng Kiệt.

Không những có Hoàng Kiệt còn có cả Dương Tiểu Băng, Tô Kỳ Diễm, Quý Văn và còn có cả Quý An. Ai cũng cuống lên chỉ vì cây nền bị gãy đôi, anh thì tức giận hai tay nắm chặt lên như muốn kiềm chế sự phần nộ không nên có của mình.

" Lão đại, xin lỗi... tôi lỡ tay.."

" Mang nó bỏ đi, bật hết đèn biệt thự lên.." Dương Nhựt Thiếu nhỏ giọng đi, anh có vẻ như không hài lòng về sự chuẩn bị này lắm.

Hai đôi tay buông lỏng, gương mặt giãn dần ra mọi người cũng như được thả lỏng. Ai cũng bắt tay vào công việc, người đi bật đèn, người chuẩn bị máy quay, người chuẩn bị nhạc..

" Mau lên.." Anh lên tiếng ra lệnh rồi quay lưng vào trong.

Hàn Như Tuyết nhanh chóng quay người về chỗ cũ, ngồi bệt xuống bậc cầu thang tỏ vẻ chán nản khi anh vừa bước vào liền thờ dài.

Điều này nhanh chóng khiến Dương Nhựt Thiếu chú ý, bước chân anh nhanh hơn về phía Hàn Như Tuyết, khẽ cúi người xuống nhìn người con gái nhỏ nhưng anh không nhận ra được chút dấu hiệu nào ngoài sự lạnh nhạt của cô.

" E..m "

Chỉ định hỏi thăm nhưng anh vẫn chưa nói hết lời đã bị cô khóa lời bằng nụ hôn bạo dạn, nồng nàn mê muội anh.

Nụ hôn dừng lại trong giây phút, cô ngược mắt nhìn anh khoảng cách vài cm khiến họ trở nên khác lạ, có sự gì đó kích thích nhẹ nhàng.

" Anh định bỏ rơi em à? "

" Không có, sao em lại nghĩ điều tiêu cực như thế? " Nhìn dáng vẻ có chút buồn bã thoáng qua, người ta thường sợ nhất là hạnh phúc trong tay mình lại bị chính mình đánh rơi. Dẫu như gần đây anh hiểu được điều đó rõ hơn, anh không biết điều gì khiến cô hải lòng. Ngay cả hải lòng bản thân mình anh cũng không biết, nhưng bên cô yêu thương, nâng niu lại khiến anh dễ chịu.

" Chân em mỏi rồi, bế em đi.." Cô tỏ vẻ nũng nịu, vờn hai tay về phía anh.

" Chuyện nhỏ, đi thôi bảo bối " Dứt lời anh đặt lên trán cô một nụ hôn, rồi bế bổng cô lên chậm rãi bước đi.

--

Bữa tiệc tốt đẹp hơn những gì Dương Nhựt Thiếu tưởng, những món ăn không quá cầu kì do chính tay anh tự chế biến được cô thưởng thức rất ngon lành, thậm trí hết rồi còn đòi thêm. Cho đến giờ cô vẫn ngồi đó, xếp đồng đĩa hết hẳn chồng lên nhau rồi lười biếng nằm ườn ra bàn.

" Dương Thiếu, em vẫn rất thèm.." Cô khịt mũi, mùi đồ ăn vẫn còn nà chẳng còn chút nào vương vấn lại. Dáng vẻ của cô bây giờ khiến vài người tập chung quay phím ngồi trên cây phải khúc khích cười, người gì đầu nằm ra bàn ghế thì ngồi chưa hết nửa cú trùn lên phía trước.

Dương Nhựt Thiếu tỏ vẻ không quan tâm, đứng dậy quay người sai những bước chân chậm rãi. Hàn Như Tuyết như đứng người về sự lạnh nhạt đột ngột của anh liền nhanh chóng rời khỏi ghế bước theo, dáng vẻ cứ tí chạy lại dừng khiến cô lọt vào màn ảnh như một diễn viên hài.

Chạy được một quãng khá ngắn thôi, cô cúi người thở gấp thực chất no rồi vẫn làm nũng khiến Dương Nhựt Thiếu dừng lại cười lớn, rất sáng khoái, cô rất ít thấy nó. Không thở nữa, nín lại một chút cô đứng thẳng lên nhìn người đàn ông phía trước đang tự mãn cười.

Tiếng cười anh từ từ mất đi, chỉ để lại nụ cười dịu dàng trên môi khi quay người về phía cô.

Hàn Như Tuyết vẫn im lặng không biết anh định làm gì thì đã bị anh bước đến bế lên đi thẳng vào trong nhà.

" Đưa tay em anh xem nào? " Dương Nhựt Thiếu chỉ một tay đỡ lấy phần hông cô, một tay đưa lên xoa đầu cô. Việc đó đối với anh quá dễ dàng, nhưng cô vẫn không yên tâm nên quặp hai chân vào eo anh, rồi đưa tay phải ra cho anh coi.

" Tay em nhiều sẹo quá " Anh lên tiếng trừu trạc, một tay đút túi quần rất bình thường.

" Đây, hồi đó là anh dùng roi đánh tay em mà. Còn chê.." Cô tức giận muốn giãy lên nhưng không thể.

" Đánh mãi sao nó vẫn đẹp.."

" Bớt nịnh đi.." Cô quay phắt mặt đi nhưng tay vẫn giơ ra trước mặt anh.

Lúc đó, Dương Nhựt Thiếu ép cô vào tường nhưng cô vẫn tỏ vẻ không quan tâm.

Có thứ gì đó ôm chặt lấy ngón tay cô khiến cô có chút phản ứng, nhanh chóng đưa bàn tay phải lên ngấm nhìn nó trong hạnh phúc. Một chiếc nhẫn tình xảo nằm trên tay cô, là anh đã đeo nó vào. Lúc này, cô muốn nhảy tung lên, hét lên nhưng ngược lại cô tỏ thái độ phàn nàn.

"Em nhớ mình chưa đồng ý mà?"

"Anh thích cách chiếm đoạt, bởi khi em không đồng ý nó vẫn thuộc về em."

"Vậy làm sao để nó không thuộc về em đây?"

"Không thể, mau trả đứa con cho anh đi."

"Con nào?"

"Em nợ anh đứa con trong trứng mình, hai năm trước.."

Nhấn sao ủng hộ mình nhé!

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

"Em nợ anh đứa con trong trứng mình, hai năm trước.." Dương Nhựt Thiếu nói nhẹ vào tai Hàn Như Tuyết, lúc này gương mặt có chút biến chuyển. Đôi tay không yên phận lần mò qua chiếc váy mỏng của cô, thăm dò cơ thể ngọc ngà.

Cảm nhận được linh cảm không lành về đêm nay, cô giãy nảy lên nhưng sức ép của anh vào tường khiến cô trở nên bất lực. Tính ra giờ mà ngã xuống cũng không lưỡng lự trước được sẽ sao không, cô quyết định quặp chặt chân vào hông anh. "Nhưng đó là khi huấn luyện trả thù, giờ còn chưa hoàn thành. Anh còn đòi hỏi." Cô còn chưa hạ thủ với nhà học Mạc anh đã nói dừng lại để anh xử lí. Giờ anh còn đòi hỏi cao..

Mặc cho những lời nói của cô khá thuyết phục nhưng đêm nay không chờ đợi được, anh vẫn mặc kệ lần mò thăm hiểm mọi thứ bên trong. "Là em chưa xem báo chứ? Anh đưa họ ra đường hết rồi" Anh dịu dàng ghé tai cô nói rồi bế thẳng cô bước lên phòng.

"Nhẹ vậy sao?"

"Còn chưa đủ hài lòng với em?" Dương Nhựt Thiếu hơi cau mày hỏi, chính xác là anh phải vất vả hạ một tập đoàn khá lớn tuy họ sống ngoài đường nhưng chưa chắc đã dễ dãi hơn việc bị người anh hành hạ.

"Em nghĩ anh sẽ tàn bạo hơn.." Cô đắm chiêu suy nghĩ về những biện pháp có thể xảy ra nhất, khá là nhiều chứ so với những gì anh đã dạy cô.

Anh không đáp lại chỉ thoáng cười, rồi dừng lại mở cửa.

Bên trong một căn phòng lộng lẫy không kém, mọi thứ đều đầy đủ.

Hàn Như Tuyết còn chưa ngấm nhìn hết mọi thứ xung quanh đã nhanh chóng bị anh đặt xuống giường, rồi nở một nụ cười háo sắc nhìn cô.

"Hôm nay em hơi mệt.." Cô biết ý đồ của người đàn ông trước mặt, tay vẫn đang từ từ cởi cúc áo dường như lúc nào cũng chỉ có cách đó để câu dẫn cô nhưng không thành.

"Được, anh sẽ chăm sóc em. Không sao." Anh vẫn tiếp tục cởi cúc áo cuối cùng rồi vứt bỏ chiếc áo xuống sàn chăm chú nhìn cơ thể người con gái phía trước.

Gạt bỏ những lời nói của Dương Nhựt Thiếu, Hàn Như Tuyết ngồi dậy rồi rời giường đi đến phía tủ quần áo đồ sộ phía trước ngấm nhìn một hồi.

"Bảo bối, ngày mai em có thể ngấm hoài, ngấm chán. Có thể mua thêm, không thích thì bỏ.. Quay lại ngấm anh đi.." Sự ơ thờ của cô vẫn kéo dài, chìm đắm vào tủ quần áo khiến người đàn ông này không đủ kiên nhẫn bước nhanh đến kéo cô vào lòng.

Hàn Như Tuyết bị ôm gọn trong vòng tay Dương Nhựt Thiếu, mặt áp sát vào ngực anh khiến cô trở nên bé bỏng như đang được anh che chở. Khẽ ngược đầu lên nhìn nam nhân đang chờ đợi sự hưởng thụ cất công chờ bao lâu, cô khẽ lên tiếng. "Giờ anh muốn gì." Cô nhỏ tiếng hỏi, nhưng thực chất đã biết điều gì xảy đến ngay sau đó.

Như những gì cô nghĩ hoặc hơn như thế, anh bế bổng cô lên đặt cô xuống giường rồi dùng thân hình to lớn che chắn tầm nhìn của cô.

"Bảo bối, em không còn chút nào yêu thương thân thể này sao? " Anh đặt tay cô lên phần cơ bụng rắn chắc của mình.

"Không hề.." Cô thản nhiên trả lời, nhưng thân thể cùng dần bị đốt cháy bởi sự quyến rũ của anh. Đạo gần đây ngày nào cũng vậy, không hỏi những câu đó là không được, nhiều khi nhiều chuyện để nói đến lạ, anh khác xưa lắm.

Nghe vậy, Dương Nhượng Thiếu có chút khó chịu liền chiếm đoạt đôi môi mọng đỏ mọng của cô cô. Anh mạnh dạn chiếm đoạt nó, lần sâu vào trong khoang miệng rất nhanh khiến cô không thể theo kịp.

"ư..m.ưm" Những âm thanh gọi tình khiến Dương Nhượng Thiếu có chút kích thích nhẹ anh ngừng nụ hôn nóng bỏng lại nhìn người con gái đang thở gấp bên dưới.

"Anh muốn em ngạt thở à? " Cô yếu ớt lên tiếng.

"Không hề, em khiến anh kích thích.." Anh thản nhiên trả lời, luồn tay qua lớp váy mỏng khám phá những thứ bí hiểm bên trong.

"Biến thái " Hai má cô nóng ran, cứ đỏ ửng lên. Thân xác cũng trở nên khác lạ nó đi theo chỉ bảo của anh không còn nghe lời cô nữa.

Anh ghé sát tai cô, thở hơi ấm khiến cô khẽ run lên. " Từ khi gần em bản tính đó cứ hiện lên. Bảo bối cái này em phải chịu trách nhiệm."

Nhân sao ủng hộ Trang nhé!!

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: [h]

Anh ghé sát tai cô, thở hơi ấm khiến cô khẽ run lên. " Từ khi gần em bản tính đó cứ hiện lên. Bảo bối cái này em phải chịu trách nhiệm."

"Đừng đổ oan.." Cô quay mặt đi, bàn tay anh uyển chuyển di chuyển bên trong khiến cả cơ thể cô nóng ran lên dần.

Dương Nhượng Thiếu cúi người xuống, một tay lần ra đằng sau kéo khóa váy cô xuống. Chiếc váy nhanh chóng được gỡ xuống dễ dàng, chỉ còn lại thân hình trắng nõn một cảnh xuân đẹp hiện trước mắt khiến anh không thể kiềm chế.

Ánh đèn mờ ảo của căn phòng khiến không gian trở nên lãng mạn, khiến đôi tình nhân đều phải hòa theo những ánh nến xung quanh.

Dương Nhượng Thiếu cúi người xuống, nhẹ nhàng đặt môi mình lên môi Hàn Như Tuyết nhận ra cô không có sự phản kháng đồng thời cũng vươn tay ôm lấy cổ mình. Điều đó khiến anh không chút ngần ngại thăm dò khoang miệng cô, từ từ cuốn lấy lưỡi cô. Từng động tác rất chậm rãi như những nốt nhạc trầm, từ từ.

Bàn tay nhẹ nhàng động chạm vào phần nhạy cảm, lúc này Hàn Như Tuyết khẽ ngo quay chân, rồi từ từ co lại nhìn nam nhân phía trước.

"Vậy chúng ta dừng lại.." Dương Nhượng Thiếu nhanh chóng lên tiếng, bàn tay đưa lên khẽ xoa má tóc hơi rối của cô đầy âu yếm.

Hàn Như Tuyết im lặng, cô vốn không muốn cô muốn tình cảm này kéo dài hơn có lẽ chưa đến lúc. Câu trả lời vẫn chưa có anh đã nằm sang gối bên trái, dang tay ôm lấy cô vào lòng rồi kéo chiếc chăn mỏng vừa bị đẩy vò trùm kín đầu mình.

"Dương Thiếu không phải anh muốn sao? " Hàn Như Tuyết ngại ngần lên tiếng.

Dương Nhượng Thiếu không trả lời, chỉ để lại nụ cười hạnh phúc nhưng vẫn vương vấn chút hối tiếc. "Như vậy đủ rồi, ngủ thôi."

"Không tận hưởng, lần sau không có đâu " Cô hiểu được người đàn ông đang cố bỏ sự hứng thú của mình, nhanh chóng ngồi dậy đề lên người anh.

Hàn Như Tuyết ngại ngần nhìn Dương Nhượng Thiếu, cô như một pho tượng kiêu mỹ chiếm lấy tầm nhìn của anh. Cả cơ thể khẽ kích thích, sự chủ động khiến cậu bé anh nhanh chóng thức tỉnh sau những ngày yên tĩnh.

"Anh nói rồi, em là người khiến anh thay đổi bản tính mà " Dương Nhượng Thiếu khẽ cong môi cười, đôi mắt sượt qua tia ham muốn nhẹ nhàng nhưng rất bình tĩnh để chờ những hành động của cô.

"Dương Thiếu, em không chuyên nghiệp " Cô nhẹ giọng lên tiếng, đôi mắt có chút thất vọng về bản thân. Như một con cún nhỏ bé yếu đuối bị lạc giữa một đàn cún dữ..

Bộ đồ lót ren đầy tình xảo, nó vẫn còn nằm gọn trên người cô nhưng cũng đủ khiến anh bị phân tâm, cơ thể tuyệt mỹ nhìn chỉ muốn vồ lấy chiếm đoạt nhưng giờ phải im lặng chờ nữ nhân.

" Cứ theo hướng dẫn anh, ngoài em ra còn ai đâu mà chuyên nghiệp " Anh vươn người xoa đầu cô, lên tiếng xong liền nhanh chóng hôn lên môi cô trong vài giây ngắn ngủi rồi nằm xuống.

Với tất cả kĩ năng khi huấn luyện anh đã từng dạy cho cô, người khác có thể hài lòng anh nói vậy. Khi đó anh luôn khẳng định " Nghìn lần cô cũng không chuyên nghiệp trong anh "

Nghỉ lại chỗ nào đó trong Hàn Như Tuyết lại nhói lên, cô nhanh chóng cúi người xuống cuồng nhiệt chiếm đoạt đôi môi mỏng quyến rũ của Dương Nhược Thiệu. Động tác không còn chút yếu ớt, sau kì huấn luyện đó ai biết cô làm việc này với anh? Luôn cho là không và lại sợ làm điều đó một lần đó nhưng đúng vậy giờ là lần thứ 2.

Nụ hôn nồng nàn mùi rượu, đôi môi mềm mại chạm nhau tương tác một cách uyển chuyển. Cô không chút nhẹ nhàng như ngày nọ, mạnh dạn cuốn lấy lưỡi anh dần dần hơi thở yếu dần hai người nói lòng nhau ra. Cách nhau một khoảng không bao xa, cả hai đều cảm nhận được hơi thở của nhau.

Với ai Hàn Như Tuyết không biết, nhưng với cô nơi quyến rũ nhất của anh cũng là nơi cô hai nhìn nhận nói lên " tuyệt mỹ " là xương quay xanh.

Thân hình nhỏ nhắn im lặng trong vài giây nhanh chóng khẽ khom người xuống phần cổ Dương Nhược Thiệu, đôi môi mềm mỏng của cô lướt trên từng nét tinh tế từ cổ đến xương quay xanh. Không chút ngần ngại, chỉ pha chút nhẩn tâm. Cô cứ lạnh lùng chiếm đoạt lấy thân xác anh, mọi nơi cũng bầm tím như ngày đầu anh hành hạ cô.

Nam nhân chỉ biết nhắm mắt trước những vết cắn mạnh đến nhức cả người, những vết thương trước giờ lớn đến mấy cũng không bằng một phần vết cắn của cô. Anh hiểu ra sự hành hạ trước đây dành cho cô cũng đầy dấu ấn, đầy đau thương giờ mới hiểu.

Chỉ biết cắn răng chịu đựng, những vết cắn như những liều thuốc kích thích nhẹ đo sự kiên nhẫn của anh. Không khí se lạnh trở nên nóng nực, hồi hộp.

" Tiểu Tuyết... " Anh khẽ gọi tên cô.

Những hành động chậm chậm dừng lại, Hàn Như Tuyết ngẩng mặt nhìn nam nhân có chút khách thương.

Chưa kịp nhìn tròn một phút, anh ôm lấy cô lật ngược tình thế để cô bên dưới thân xác to lớn.

" Anh không kìm chế được nữa "

Giọng nói gấp gáp, ngừng lại khóa chặt bờ môi cô. Chiếc áo ngực nhanh chóng bị lấy bỏ, bàn tay thô dài của anh nhanh chóng chạm vào bầu ngực khiến cả thân xác nữ nhân nóng ran, những ngón tay dài cứ trêu đùa nó.

" Ừm..m " Âm thanh gợi tình kích thích anh, anh dùng sức mút lấy cánh môi nữ nhân nhỏ đang hết sức tương tác với mình.

Món đồ cuối cùng bị gỡ bỏ, nam nhân cũng vội vã thoát ý mình rồi chiếm trọn nữ nhân. Nhẹ nhàng, mạnh bạo, nóng bỏng đều có. Anh va chạm vào âm đạo cô, những giây phút kích thích mạnh khiến cô run lên đôi khi co người vào.

Dương Nhược Thiệu nhìn về mặt của Hàn Như Tuyết, cô hết sức hài lòng, không chút phản kháng đó là lí do không thể chờ lâu anh tiến vào bên trong cô nhẹ nhàng nâng niu cô từng chút.

" A,.. ừm..m " Cô đưa tay che miệng, sự dịu dàng như bị dục vọng lí trí che đi anh bắt đầu xâm lược bên trong cô mạnh bạo hơn.

" Dương Th..iệu.... em.. đau " Cô không thể nói một mạch, những lần xâm chiếm như được tăng lên.

Cứ thế một thời gian ân ái, hai cơ thể hút chặt lại ma sát nhẹ với nhau cũng được ngừng nghỉ nữ nhân đã mệt mỏi rúc vào lòng anh yên giấc.

"Ngủ Ngon, Bảo Bối " Em nhỏ tiếng chúc cô, rất bình thường nhưng đầy tình cảm, cảm xúc.

--

Một buổi sáng như thường ngày, Hàn Như Tuyết luôn tỉnh dậy vào khoảng 6 giờ 30 và nam nhân bên cạnh cũng đã rời đi, lần này chẳng còn vương vấn chút hơi ấm nào.

Cô nhanh chóng vực dậy, dưới cuối chiếc giường có một chiếc áo choàng tắm được để sẵn đó với chiếc giấy nhớ quen thuộc " Chào buổi sáng."

Khoác chiếc áo choàng vào, Hàn Như Tuyết đứng dậy trải phẳng chăn lại rồi sắp xếp gối ngăn sau đó mới rời đi vệ sinh cá nhân.

-

Một buổi sáng khác biệt với mọi ngày, Hàn Như Tuyết thức giấc muộn hơn vì tình hình mệt mỏi hôm qua. Nhưng cũng chỉ chênh lệch hôm có hơn 20 phút, cả thân xác đau nhức không dịch chuyển được bao nhiêu nhưng cô vẫn rời khỏi giường tìm được một bộ đồ thoải mái rồi rời vào phòng tắm.

Chỉ là gian phòng tắm nhưng nó khá lớn, phần ngoài được làm bằng kính trong suốt, nhưng bên ngoài không thể nhìn vào. Từ đây pha chút nước nóng, thêm chút dầu thơm ngấm mình trong đó cô có thể nhìn thấy cảnh đồng cỏ rộng lớn phía sau biệt thự, đó là bên ngoài của một vườn hóa được cất tia tí mỉ thời.

Đắm chìm trong cảnh thiên nhiên thơ mộng, Hàn Như Tuyết cũng không để ý đến mọi thứ xung quanh chỉ ngắm cảnh sắc bên ngoài bỏ lại bên trong.

Cho đến khi nam nhân kia bước vào, động chạm một chút nàng mới nhận ra. Bàn tay nam nhân vẫn uyển chuyển nghịch ngợm như hoa nàng khiến má nàng nóng ran lên nhanh chóng hắt tay anh ra.

" Dương Thiệu, sao anh lại tự tiện vào đây? " Cô vẫn khá bình tĩnh lên tiếng, gương mặt chỉ có chút gượng đỏ lên.

" Không lẽ anh không thể vào? " Anh vừa hỏi vừa tưới nước lên người cô dùng bóng tắm kì cọ thân thể kiều mĩ ẩn hiện trong làn nước ấm.

" Không hẳn là vậy.. " Cô ngồi yên để anh giúp đỡ mình, giờ cô tin chắc chắn đuổi cũng không đi. Gần đây mặt anh dày lên khó tả..

Không gian yên tĩnh, thừa thái bị những tiếng nói tức giận vang vọng cả căn biệt thự làm cho khó chịu, cũng có chút linh cảm không ổn.

" Dương Thiệu, anh đâu rồi. Bước ra đây cho tôi." Giọng nói đầy phẫn nộ, những bước chân cũng khá gần khiến Dương Như Thiệu nhanh chóng đứng dậy. Anh nhanh chóng bước đến cửa phòng tắm, dừng lại trước ngăn tủ để đồ ngăn nắp treo áo choàng chọn 1 chiếc vớ về phía Hàn Như Tuyết, theo phản xạ cô nhanh chóng cầm lấy rồi dùng khăn tắm gần đó lau khô người rồi khoác nó vào.

" Dương Thiệu, anh đâu rồi. Ra đây tên khốn."

Tiếng mở cửa như muốn đập nát nó, khiến Hàn Như Tuyết cảm thấy không ổn cũng chẳng kịp mặc đồ vào bước ra. Đúng như trong suy nghĩ cô chính hấn, người em trai cùng cha khác mẹ với anh - Dương Tử Kiệt.

Vừa thấy Hàn Như Tuyết bước ra đứng gần Dương Như Thiệu, hấn cười phá lên, nở nụ cười khinh bỉ nhìn về phía hai người.

" Là cô sao? Làm điểm ngủ cùng anh ta sao? " Dương Tử Kiệt đưa tay lên che mắt, cười lớn lên sau câu nói.

Mọi người còn ủng hộ Trang chứ?

Nhấn bình chọn cho Trang nhé!

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

" Là cô sao? Làm điểm ngủ cùng anh ta sao? " Dương Tử Kiệt đưa tay lên che mắt, cười lớn lên sau câu nói.

Nghe đến đây Dương Như Thiệu chẳng còn nhẫn nhịn, anh vội bước lên đẩy Dương Tử Kiệt ngã xuống sàn rồi đặt chân mình lên lồng ngực cậu ta.

" Tao cho mày cơ hội xin lỗi." Anh lạnh giọng lên tiếng, chân dồn sức giẫm mạnh vào lồng ngực cậu ta.

" Anh có thể ở đây ngủ với cô ta, mà không thể về thăm cha một chút sao? " Câu ta mết mồm lên tiếng, rồi lại cong khóe môi nở nụ cười đầy khinh bỉ, cũng mang chút ghen tị.

Hàn Như Tuyết nhận ra chút gì đó không đúng, sao ba anh ôm anh lại không về thăm. Hấn là cậu ta đến đây không phải vì muốn hại Dương Như Thiệu. Cô bước đến ôm lấy cánh tay anh, kéo anh lùi về phía sau.

Ánh mắt Dương Như Thiệu lạnh lùng, đáng sợ hơn, sự phẫn nộ như mỗi lúc một tăng. Cho đến lúc này, cô có dùng ánh mắt gì đi nữa cũng không giảm được sự tức giận trong anh.

" Không nói được gì sao? Nhìn cô ta cũng ngon đó chứ? Có cần em giữ cho anh vài ngày về chăm sóc ba không?" Dương Tử Kiệt đứng dậy, đi về phía Dương Như Thiệu vừa nói vừa đẩy anh lùi ra phía sau.

Trong đôi mắt đó vẫn chẳng có gì thay đổi, Dương Như Thiệu vẫn lạnh nhạt nhìn người em trai rồi gỡ tay Hàn Như Tuyết ra. Tay anh đã cuộn tròn nắm đấm, không ngần ngại giáng vào mặt Dương Tử Kiệt.

" Công ty xuống dốc, các người nghĩ dùng trò bịp đó lừa tôi sao?"

" Ra khỏi đây, tao cho mày cút hoặc chôn xác ở đây." Dương Như Thiệu tức giận, đưa tay chỉ ra cửa kiên nhẫn của anh đã mất. Con người đen hiện

rõ làm cho chính bản thân Hàn Như Tuyết đứng nhìn cũng sợ hãi.

Cậu ta không nói gì, đưa mắt quan sát sắc thái trên mặt Dương Nhượng Thiếu, rồi quay lưng rời đi.

"Dương Thiếu.." Hàn Như Tuyết nhỏ tiếng gọi tên anh.

"Em xuống ăn sáng, anh đi có chút việc.." Cậu nói lạnh nhạt y như cảm xúc thừa thừa, anh rời đi rất nhanh.

--

Sáu ngày trôi qua, bài tập được gửi về căn biệt thự thường xuyên.

Dương Nhượng Thiếu cũng có chút gì đó khác lạ, dạo gần đây anh không đến công ty mà thường xuyên ở nhà giảng bài cho cô. Đó có lẽ vì anh quan tâm nhưng không ngoài thời gian ấy anh hay né tránh cô, thường xuyên có những cuộc điện thoại lạ đến.

Giờ cũng là ngày cuối cùng ôn thi, mai cô sẽ bắt đầu kì thi bài tập vẫn luôn chất đống. Dương Nhượng Thiếu có nhắc nhở cô nghỉ ngơi nhưng cô vẫn chăm chú xem lại bài.

Hơn 9 giờ, hôm nay Hàn Như Tuyết nghỉ sớm để mai dậy chuẩn bị đi thi. Quay về phòng ngủ, cô định mở cửa nhưng cuộc điện thoại kia khiến cô phải ngừng lại.

"Mẹ à, sao mẹ lại qua đó. Về ngay, con không cho phép mẹ quay về đó. "

"Ông ta bệnh có vợ ông ta chăm, mẹ về ngay nhà ngay."

"Con nói rồi, đừng gặp ba nữa. Ông ta có vợ rồi. "

Cuộc điện thoại ngừng lại, một tiếng đập phá nghe đến chói tai.

Hàn Như Tuyết nhanh chóng mở cửa bước vào, nhìn cảnh tượng đau thương đến quặn cả tim lại cô chạy lại ôm anh vào lòng.

Cả bộ ấm chén, bình hoa toàn những đồ cổ hiếm có bị anh đập đổ vỡ vụn trên sàn đá cẩm thạch.

"Dương Thiếu, a..nh... làm sao... vậy?" Hàn Như Tuyết sợ hãi nhìn cảnh tượng.

Bàn tay nhỏ bé của cô run run đặt lên hai gò má của anh.

"Anh làm sao vậy, nói em nghe đi.. Đừng làm em sợ mà.." Lúc này cô nghẹn cả cổ họng lại, một cảm giác đau thương đến lạ khi nhìn gương mặt vô cảm của Dương Nhượng Thiếu.

Gương mặt lạnh tanh chẳng một biểu cảm, anh vẫn lặng thinh từ khi cô bước vào không nói không hành động gì. Mùi máu tanh đột nhiên xuất hiện, Hàn Như Tuyết nhìn xuống bàn tay của Dương Nhượng Thiếu.

"Dương Thiếu, đừng siết chặt nó nữa. Bỏ ra đi làm ơn.."

Bàn tay đầm máu, mảnh thủy tinh của bình hoa đang lún vào da thịt của anh, càng nhìn cô càng sợ hãi.

"Anh bị sao vậy?? " Khóe mắt cô đã vương vẩn giọt lệ, hai tay không ngừng gỡ những ngón tay của anh ra khỏi miếng thủy tinh. Bàn tay cô cũng nhuốm đỏ máu của anh, cuối cùng cũng lấy miếng thủy tinh ra khỏi, cô như nhẹ lòng hơn vươn người lên ôm lấy anh vào lòng.

Dương Nhượng Thiếu bắt đầu nhận thức lại ý thức, anh dựa đầu vào vai cô.

"Mẹ không tin anh."

"Em tin anh "

"Bà ấy về thăm người từng phản bội mình. Ông ta không hề bị liệt.." Lúc trước, vốn dĩ anh đã không tin vào việc này nhờ người điều tra với số tiền lớn bộ mặt của ông ta chỉ là muốn lôi kéo mẹ con anh. Tại sao mẹ anh lại mù quáng tin ông ta chứ? Rồi ông ta sẽ hành hạ đánh đập bà như xưa thôi. Mẹ ngốc lắm..

"Em tin."

"Anh hận ông ta, anh ghét bà ấy quay lại. Bà ấy ngốc lắm.."

"Được rồi, không sao. Theo em xuống dưới băng bó vết thương.."

"Không sao." Anh nhanh chóng nói, mặc cho máu vẫn cứ không ngừng chảy.

"Đừng ương bướng nữa, theo em."

Hàn Như Tuyết đứng dậy, dơ tay ra chờ người đàn ông kia đứng dậy. Đợi một lúc, anh vẫn chưa đứng lên cô liền cúi người xuống xem. Vừa cúi xuống chưa kịp nhìn rõ mặt anh, thì anh nhanh chóng ngẩng mặt lên đặt vào môi cô một nụ hôn.

"Xin lỗi, làm em lo lắng rồi." Anh đã cười nói lại, rồi đứng dậy đi về phía phòng tắm.

Trước sự bất ngờ của nụ hôn, Hàn Như Tuyết có ngừng lại vài chục giây rồi nhận ra nam nhân mới đi qua người mình liền quay người chạy theo.

Anh đang dùng vòi nước ở bồn rửa mặt xả hết máu trên tay trái mình, thấy cô nhìn anh hơi cau mày rồi nở nụ cười để cô bớt lo lắng chút.

"Mở ngăn kéo 2 ở tủ đầu giường. Lấy anh hộp y tế."

Nghe anh nói vậy cô nhanh chóng chạy về tủ, tìm hộp y tế. Vừa lấy được nó ra, anh đã đứng ở dựa lưng vào bức tường gần đó nhìn đáng vẻ chậm chạp của cô nàng, rồi cả gương mặt ngạc nhiên khi anh đứng đó nhìn cô.

"Em thấy rồi?" Giọng hộp y tế lên Hàn Như Tuyết nhanh chóng chạy đến chỗ Dương Nhượng Thiếu.

Đột nhiên anh khẽ cau đôi mày lại, tay đưa lên xoa đầu cô rồi lại mở giọng chê bai. "Em thật chậm chạp.."

"Cái tủ đó bị hỏng rồi, muốn mở đâu phải dễ." Cô tức giận lên tiếng, rồi tay chỉ về hướng tủ đầu giường. Nó bị lệch một bên nên bị kẹt vào trong khá khó mở đó chứ, dòn mãi sức mới kéo được ra.

Một bản nhạc dương cầm trầm ấm vang lên, là chuông điện thoại của Dương Nhượng Thiếu nó đang nằm giữa đồng thủy tinh. Đưa hộp y tế cho Dương Nhượng Thiếu, cô nhanh chóng sai bước đến chỗ đó cầm chiếc điện thoại lên.

Là một số máy lạ, không có tên. Cô không bắt máy chạy đến đưa cho anh, nhưng anh lắc đầu rồi tiếp tục bôi thuốc sát trùng vào vết thương.

"Anh không nghe à?" Cô thấy làm lạ liền lên tiếng hỏi.

"Em nghe đi."

"Không nghe"

Đầu dây bên kia tắt máy ngay lúc đó, tiếng nhạc lại vang lên là một bản nhạc trung mà Hàn Như Tuyết yêu thích cũng là chuông điện thoại của cô. Nó chỉ đề ngay trên giường, nên tiện đứng đó cô chỉ đi vào bước là lấy được.

Lại là một số lạ, máy này ngoài Dương Nhượng Thiếu có ai biết số cô đâu? Hay thay số này lại giống số ban nãy gọi vào máy anh. Một cảm giác bất an sượt qua, cô trượt lên phím trả lời rồi đưa lên tai nhưng bên kia lại im lặng.

"Chạy đi.. Tút Tút.."

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

"Chạy đi.. Tút Tút..". Đầu dây bên kia, một giọng nữ vội vã có chút quen thuộc nhưng chưa nhận dạng rõ cô ta đã tắt máy, Hàn Như Tuyết lúc này dẫn người ra một hồi rồi quay lại chỗ Dương Nhượng Thiếu.

Dường như sự hoang mang trong cô vẫn chưa mất đi, những bước đi chậm chạp hơn không còn đặt điểm nhìn phía trước mà cứ đi thẳng. Là ai gọi chứ? Có chuyện gì xảy ra chứ? Chắc là số rác thôi.. Hàn Như Tuyết thở dài tự nhủ bản thân.

Bỗng nhiên có một bàn tay, nắm chặt lấy cổ tay cô, kéo cô xà vào lòng.

Là Dương Nhượng Thiếu, Hàn Như Tuyết tròn mắt ngược lên nhìn nam nhân đang cau mày có chút tức giận nhìn mình. Ánh mắt cô bắt đầu thu lại, quay xuống nhìn sàn đá cẩm thạch lấm tấm những mảng thủy tinh nhỏ.

"Em đang suy nghĩ cái gì vậy?" Giọng nói anh lạnh đi, đôi mắt có chút lo lắng thoáng qua chút tức giận.

Hàn Như Tuyết chỉ lắc đầu, cô không chắc chắn về cuộc gọi nên cũng chẳng muốn nói ra. Cũng không phải là một người không biết quan sát, Dương Nhượng Thiếu đã thấy có gì đó không đúng về cánh cư xử, biểu cảm của nữ nhân này thay đổi. Anh cũng không hỏi, chỉ khẽ đưa tay lên xoa đầu cô nở nụ cười dịu dàng.

"Được rồi, đi ngủ thôi. Từ sau đi đứng cẩn thận." Anh nhắc nhở cô, rồi buông lỏng cổ tay đó ra quay lại cất hộp y tế.

Sự thật, cuộc gọi đó gì mờ ám Hàn Như Tuyết vẫn suy nghĩ về nó.. Đến cả lời nhắc nhở của Dương Nhựt Thiếu cô nàng cũng bỏ ngoài tay, thần thờ đi lên giường nằm quay người sang một bên. Cái cô đang suy nghĩ, liệu có phải là điềm báo xấu không? Anh sẽ không sao chứ? Trong những phút giây vờ ngủ, anh vẫn loay hoay đâu đó trong phòng tắm, cô không hề không nguôi nghĩ về những điều xấu từ nhỏ đến lớn.

Đèn điện quanh căn phòng tắt hết, chỉ còn lấp ló những ánh đèn cao phía bên ngoài qua tấm rèm.

Chiếc đệm có chút chuyển động, Hàn Như Tuyết xóa bỏ những suy nghĩ xấu xa, tiêu cực đó ra khỏi đầu quay mặt sang phía gối của Dương Nhựt Thiếu. Từ ngày đó, anh luôn dựa lưng vào thành giường mỗi khi vừa đặt chân lên giường.

"Ngủ ngon, chuẩn bị cho một ngày mới tốt lành." Anh khẽ xoa đầu người con gái nhỏ, tay khẽ vén những lọn tóc trước trán rồi đặt lên đó nụ hôn như thường lệ.

"Anh không ngủ à?"

Vừa nghe đến đây Dương Nhựt Thiếu liền nằm xuống, dang tay ôm lấy Hàn Như Tuyết vào lòng.

"Giờ ôm em mới có thể ngủ đây.."

Hai người cứ vậy, chìm vào giấc ngủ tự sưởi ấm bằng thân nhiệt cho nhau, một cuộc sống trước hôn nhân hạnh phúc.

--

Sau khi thi xong 3 môn, Hàn Như Tuyết rời ra sân trường ngồi dưới một tán cây đợi Dương Nhựt Thiếu.

Tiếng chuông điện thoại bỗng reo lên, lại là con số vô danh tới qua. Không quá chần chừ về việc bắt máy, cô nhanh chóng gạt nút trả lời đưa điện thoại lên tai. Một lúc lâu bên đầu dây có người lên tiếng.

"Là cô Hàn?" Người đàn ông đầu dây khẽ cất chất giọng khàn khàn hỏi cô.

Hơi hoang mang nhưng Hàn Như Tuyết cũng nhanh chóng đáp hồi bên đầu dây. "Là tôi.."

"Tôi có thể gặp cô một chút được không?"

"Ông là ai?"

"Cô sẽ sớm biết thôi.." Giọng nói khàn khàn có chút mờ ám trong câu nói.

Câu nói vừa dứt được không lâu, Hàn Như Tuyết nhanh chóng quay người lại giờ cao chân đá mạnh vào người đàn ông mặc quân phục đen phía sau. Mọi cảnh giác xấu nhất của cô lại xảy ra quá nhanh, người đàn ông đó không quá mấy bị ảnh hưởng bởi cú đá bất ngờ chỉ khẽ nhăn mày rồi búng tay.

Nhanh chóng những tên khác xuất hiện vây quay lấy cô, những học sinh xung quanh vừa thấy vậy nhanh chóng hoảng sợ bỏ chạy, la hét lên. Một vòng vây kín không lối thoát, sự im lặng gần như đến rất nhanh sau đó, họ vẫn chưa động thủ im lặng.

Đúng là có điềm báo không lành, cô tập trung nhìn bốn phía đầu cũng căng mắt nhìn người, những lối thoát vô cùng hẹp khiến cô phải đối mặt với bọn họ. Người lớn học sinh, đến một người cũng chẳng can ngăn và cô cũng mong là vậy.. Bởi chạy đi thì một mặt, cản ngăn thì khó đếm số mạng.

Những lần tiến lên trở nên khó khăn với cô, bọn chúng đều là những tên được đào tạo chuyên nghiệp không thể chủ quan. Cả một hồi dài, Hàn Như Tuyết gắng sức cũng chỉ hạ được 2 người, còn lại 5 người vẫn còn hăng sức. Đứng thao tác của cô uyển chuyển, dẻo dai hơn và cũng là thời cơ cô giành được khẩu súng ngắn từ bọn chúng.

Chưa bao giờ thất vọng về khả năng nhắm bắn của mình, chỉ là từ khi bị thương nó có hơi xuống thấp nhưng việc hạ 5 tên này không là gì đáng ngại. Những viên đạn vô tư luôn lách, chạm vào da thịt từng tên. Thời điểm đó cũng chính là khi cô trở nên chủ quan.

"Đoàng" Tiếng súng khác, loại đạn cũng khác nó chạm vào da thịt cô rất nhanh tạo nên cảm giác tê dại, đau cứng cả một cánh tay. Thần kinh của cô như bị ảnh hưởng, mọi thứ trước mắt mờ nhạt, cánh tay phải bị thương nặng, khẩu súng vô thức rơi xuống.

Hàn Như Tuyết khẽ cười một cách tuyệt vọng, chưa chút cô sắp khụy xuống nhưng vẫn gắng sức quay lại nhìn người đàn ông hạ thủ mình. Tốc độ của viên đạn thứ hai, tiếng súng cũng làm lòng người co thắt, sợ hãi muốn bỏ trốn nhưng lại không thể. Nó nhanh chóng lao thẳng vào phần eo trái của cô, gần như có một loại thuốc mê trong viên đạn cô nhanh chóng mất đi ý thức ngã xuống.

--

Con đường cao tốc trở nên hỗn loạn, những chiếc xe như một giải ngăn cách chắn ngang làn đường tất cả chỉ để níu chân Dương Nhựt Thiếu. Thời gian trôi qua ngày càng nhanh, hạ được bao nhiêu bên chúng gia tăng lực lượng bất nhiều.. Một mình sức anh có thể kháng cự, chống lại chúng nhưng anh không thể chờ đợi hạ bọn chúng cho đến khi cô chưa được an toàn.

" Lão đại, Hàn Như Tuyết không còn ở đây, sân trường còn máu tươi có lẽ chưa đi xa " Giọng Quý Văn hoảng hốt bên đầu dây, cậu ta đến quá muộn đứng trước một đồng máu loang ra riêng biệt ở một chỗ cậu ta sợ hãi lên tiếng.

Mọi hành động của Dương Nhượng Thiếu dừng lại , anh không còn chống lại bọn họ mà đứng lặng.. " Cho người đi tìm cô ấy. Duy trì hết lực lượng cho tôi." Anh lạnh giọng ra lệnh, bàn chân như dồn hết tức giận, lo lắng vào người đàn ông bên dưới.

Từ phía bên kia cũng nhận được một cuộc gọi, những chiếc xe bắt đầu chia nhau lao đi. Dương Nhượng Thiếu bắt đầu bước vào xe, nhấn ga mạnh lao thẳng về phía trước.. rồi rẽ vào con đường đến căn biệt thự Dương Gia..

--

Là một ổ chứa người, lạnh lẽo, đậm mùi máu..

Hàn Như Tuyết mơ hồ nhìn người con trai phía trước, Dương Tử Kiệt hẳn là cậu ta và một người khá quen mặt Mạc Tư Quân.

" Tỉnh lại rồi sao? " Dương Tử Kiệt chậm rãi bước đến, mở giọng nói đầy quan tâm ẩn ý hỏi thăm cô.

Hắn là vậy, cậu ta bước đến bàn tay bóp mạnh lấy chiếc cằm nhỏ của Hàn Như Tuyết khẽ ghé vào tai cô thầm thì to nhỏ. " Anh ấy tìm chị giữ lấy, em có chuẩn bị giường chiếu ổn định. Nếu tối anh ấy chưa đến, em sẽ giúp chị thỏa mãn.. HA? "

Hàn Như Tuyết vẫn lạnh nhạt, không quan tâm đến lời nói đó đôi mắt vô hồn. Cả người bỗng nhiên ướt sũng khi xô nước lạnh vẫn còn những viên đá nhỏ từ từ đổ ào vào người cô. Khẽ run lên, cô tròn mắt nhìn nam nhân trước mặt vẫn không chút khiêm nhượng.

Bàn tay thon dài của Dương Tử Kiệt bắt đầu động chạm vào da thịt Hàn Như Tuyết, tay trái, chân trái cô trở nên vô dụng, cứng rãng chịu đựng.

" Mấy viên đạn nằm trong thịt cũng lâu rồi, để em giúp chị lấy nó nhé.." Cậu ta ghé sát tai cô, từng câu như xé nát con người Hàn Như Tuyết.

Cô vẫn im lặng không chút cảm xúc nào hiện lên, cho đến khi môi cậu ta khẽ chạm lên môi cô chiếm đoạt nó thì hàm răng cô đã nghiến chặt lấy bờ môi mỏng của cậu ta.

Khoang miệng cô thoáng mùi máu tanh của Dương Tử Kiệt, hẳn bắt đầu nói ra đứng thẳng nhìn cô bằng đôi mắt tức giận rồi đưa tay lên lau vết thương đang rỉ máu.

" Thực sự khá ngon, chúng ta nên chữa lành vết thương rồi chơi tiếp. Để anh ta đến phá đám không hay." Dứt lời nói Dương Tử Kiệt dùng chiếc dao nhỏ trong túi áo mình cắt những sợi dây thừng buộc chặt lấy Hàn Như Tuyết rồi bẻ bóng cô lên..

Nếu Quan Tâm Chương Sau Nhấn Sao Ủng Hộ Trang Nhé!!

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

" Thực sự khá ngon, chúng ta nên chữa lành vết thương rồi chơi tiếp. Để anh ta đến phá đám không hay." Dứt lời nói Dương Tử Kiệt dùng chiếc dao nhỏ trong túi áo mình cắt những sợi dây thừng buộc chặt lấy Hàn Như Tuyết rồi bẻ bóng cô lên..

Những bước chân vọng lại từ phía xa, Dương Tử Kiệt vẫn tiếp tục bước vào bên trong càng bước bóng tối càng bao trùm lấy hai người.

Cả người Hàn Như Tuyết bắt đầu run lên, cô sợ rồi, sợ rằng mình chẳng thể gặp lại anh. Sẽ chẳng còn sống trong những năm tháng hạnh phúc nữa, cô không thể phản kháng nữa rồi, giờ cô trở nên vô dụng cả người bị viên đạn làm cho tê dại, muốn cử động mà cánh tay và phần eo cứng đờ. Giọt nước mặt vô thức chẳng kim nén được đã tuôn ra, cô sợ không gặp lại anh.

Giữa một căn phòng chỉ lấp ló chút ánh sáng từ bóng đèn đã cũ, Hàn Như Tuyết được đặt lên trên một chiếc bàn bằng sắt chỉ rải một chiếc khăn trắng mỏng. Cô khẽ run lên vì sự lạnh lẽo, bụng bắt đầu đau nhói có thứ gì đó đau thương trước cơ thể vô dụng này.

Một nam nhân khác bước vào, đèn điện bỗng được bật sáng trưng và xung quanh đều là dụng cụ để mổ và có vài chiếc máy khác, hay nói chính ra là phẫu thuật. Ánh mắt Dương Tử Kiệt như im lặng như chính cậu ta, vẫn luôn ngắm nhìn cô dù là cô có né tránh thế nào.

Dù là một nơi hoang tàn, nhưng lại khá đầy đủ thiết bị cứu trợ. Trước khi bắt đầu việc lấy viên đạn ra khỏi người cô, là một lần siêu âm sơ qua.

Người nam nhân kia luôn không ngừng nhắc người bác sĩ kia phải cẩn thận, cậu ta vốn như không phải là người muốn làm chuyện này mà bị ép buộc. Hàn Như Tuyết bắt đầu thả lỏng người ra, cô đã không chống cự được nữa. Đôi mắt cứ chius nặng xuống, hơi thở cũng yếu dần đi.

"Không thể, tôi không thể làm cuộc phẫu thuật này được." Người bác sĩ hoảng sợ khi xem kết quả siêu âm, tay hắn run lên, gương mặt cũng trở nên sợ hãi.

"Mày bị làm sao thế? Mau lấy viên đạn ra khỏi người cô ta.." Dương Tử Kiệt tức giận ra lệnh.

"Không được, cô gái sẽ chết mất. Trong bụng cô ấy còn có thai nhi gần được tháng tuổi. Tôi thực sự không thể cứu sống cô ấy."

"Cái gì? Mày nói gì? Dương gia tao nuôi mày như thế mà việc như này cũng không nổi sao? "

Người bác sĩ sợ hãi đứng không nổi phải bám vào thành giường, hắn biết nếu cô chết thì người con trai cả của Dương Gia - Dương Nhượng Thiếu cũng không tha cho hắn.

"Làm ơn, cứu lấy đứa con tôi.. Làm ơn cho tôi sống." Hàn Như Tuyết mơ màng lên tiếng rồi hơi thở yếu dần mà ngất đi.

"Làm hết sức mình đi, cứu lấy cô ta." Dương Tử Kiệt hét mỗi cái tiếng, dường như cậu cũng đã biết điều gì xảy ra tiếp theo cũng chẳng đến lo lắng một chút, chỉ đôi khi lại chấp tay cầu nguyện điều gì đó

-

Cũng cách đó không lâu, những người canh gác bắt đầu mở cửa bước vào căn phòng phẫu thuật.

"Lão đại, Dương Nhượng Thiếu hạ sát hết người ta rồi.."

"Cứ để vậy đi, kết thúc sớm thôi.." Dương Tử Kiệt tự nhiên cười vui đáp lại tên canh gác rồi lại chăm chú nhìn Hàn Như Tuyết trên bàn mổ.

Viên đạn trên bà vai Hàn Như Tuyết được lấy ra, sinh linh nhỏ bé trong bụng của cô vốn đã không còn sự sống. Giờ việc duy nhất là cứu được cô, cậu biết trong viên đạn có chất độc hiển cơ thể tê liệt nhưng cậu cũng có người thân, cậu làm là bất đắc dĩ. Nếu được sống sót khi nữ nhân còn đang trong cơn hôn mê này tỉnh lại, cậu nhất định sẽ xin lỗi, sẽ chuộc cái mạng nhỏ cho cô. Vẫn có chút gì đó vương vấn lại chút hạnh phúc nhỏ nhoi, nụ hôn gượng ép dành cho cô cũng có thuốc giải rồi nên cô chắc chắn sẽ ổn, còn việc bị liệt hay không cậu không dám chắc.

Cái gì cũng đến, những tiếng bước chân đầy quyền lực, mang theo sự tức tối, hận thù của người anh trai cuối cùng đã đến.

Dương Nhượng Thiếu bước vào, đôi mắt đã nổi những tơ máu đỏ, người dính đầy mùi máu tươi anh đã thực sự hết sức ngay bước vào thấy người con gái nằm trên bàn mổ. Buông hết những thứ vũ khí trên tay, anh lẳng lặng bước đến bên cô, khóe mắt cay cay nhưng lại cố kìm nén lại để ngắm nhìn nữ nhân yếu ớt vẫn đang hôn mê, chịu những vết cắt để lấy viên đạn ra.

"Tiểu Tuyết, em sao lại nhắm mắt vậy?" Dương Nhượng Thiếu mấp máy môi lên tiếng, nhưng không ai trả lời anh, cô vẫn im lặng không đáp lại anh. Là sự im lặng đáng sợ, anh sợ nó, mọi sức lực như bị cô lấy đi hết.

Ánh mắt Dương Nhượng Thiếu bắt đầu chuyển qua Dương Tử Kiệt, sự phẫn nộ, tức giận như phun trào ra mà lao tới bóp lấy cổ cậu ta.

"Tao đã để cho mày một gia đình, tao để lại cho mày cuộc sống bình yên. Mày chưa đủ sao còn muốn cướp đi cả cô ấy." Anh tức giận hét lên, khóe mắt đã đọng lại giọt lệ, mọi sự đau thương tội cùng khiến anh im lặng buông lỏng cổ Dương Tử Kiệt ra.

Giọng nói anh lạnh đi, không còn chút cảm xúc "Đem nó về."

Vài người đàn ông lực lưỡng bắt đầu bước lên kéo Dương Tử Kiệt ra ngoài..

"Cô ấy yếu đi nhiều quá" Người bác sĩ không run lên tiếng, ánh mắt chẳng dám nhìn Dương Nhượng Thiếu.

"Đề tôi" Quý Văn vội vã chạy lên đẩy người bác sĩ đó ra khỏi chỗ đó, bắt đầu đeo găng tay vào.

Phần bụng của Hàn Như Tuyết vốn đã được mổ ra để lấy thai nhi ra ngoài, hai viên đạn cũng đã được lấy ra chỉ còn việc là cô ấy thiếu máu quá nhiều. Quý Văn vốn định lên tiếng để tìm nhóm máu cho cô, nhưng ánh mắt cậu lại dừng lại trước hình hài thai nhi còn rất nhỏ được đặt ngay gần đó.

"Thai nhi này là của cô ấy?" Quý Văn quay sang hỏi người bác sĩ bên cạnh.

"Đúng vậy, nó đã không thể sống được.."

Nhấn sao để ra nhanh nhé!!

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69

"Thai nhi này là của cô ấy?" Quý Văn quay sang hỏi người bác sĩ bên cạnh.

"Đúng vậy, nó đã không thể sống được.." Người bác sĩ nhanh chóng đáp lại.

Câu nói như bóp chặt lấy trái tim Dương Nhượng Thiếu, ánh mắt anh im lặng đứng im một chỗ gương mặt để lộ rõ sự đau thương. Dường như cơ thể anh đã không chống chịu được trước cái tin này, nhưng anh biết được người phụ nữ đang nằm trên giường bệnh kia khi biết tin này còn đau hơn nữa. Mất vài giây để bình lại, anh nhanh chóng trở lại trạng thái lạnh lùng bước đến gần người con gái trên bàn mổ.

"Cô ấy ổn không?" Dương Nhượng Thiếu đau xót nhìn gương mặt tiều tụy của cô, rồi lên tiếng hỏi Quý Văn.

"Chị ấy yếu lắm cần máu gấp. Lão đại, huy động những người khỏe mạnh nhất để lấy máu." Quý Văn bắt tay vào khâu những vết thương lại, hơi thở của cô càng ngày càng yếu đi. Máy thở oxy cũng chẳng giúp được mấy, cần máu để hồi phục.

"Lấy máu của tôi đi" Anh đưa tay mình ra phía Quý Văn nhưng anh mắt vẫn đầy đau thương nhìn Hàn Như Tuyết, anh cảm nhận được hơi thở đó rất yếu..

Quý Văn tức giận, cậu hất mạnh tay của Dương Nhượng Thiếu đi, đến cả mọi người xung quanh đều phải sợ hãi sững sờ, trước hành động của cậu." Lão đại, chính anh còn thiếu máu đó. Đừng làm việc ngu người vậy. Ngoài kia còn nhiều người. Lão đại, làm ơn ở đây còn nhiều người."

"Sinh mạng cô ấy là của tôi. Nếu cô ấy được nhìn thấy ánh sáng mặt trời, thì cũng là do tôi. Cho đến khi rời đi, tôi vẫn hạnh phúc vì đã cứu cô ấy." Anh trầm giọng, ánh mắt đau thương vẫn chẳng phải mờ chút nào.

"Lão đại..." Những anh em phía sau đồng thanh đưa tay ra, nhưng đều bị anh lờ đi.

"Trong giấc mơ ấy, tử thần đang lôi kéo cô ấy đi. Tôi phải cứu cô ấy.." Dương Nhượng Thiếu đưa tay đặt lên gò má xanh xao của Hàn Như Tuyết.

"Đừng lo lắng, tình lại anh sẽ cho em thấy lễ đường trắng lẹ mang tên hai chúng ta "

Suy nghĩ vẫn luôn hướng về phía tích cực, anh sẽ truyền động lực cho cô. Sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra hết..

Máu bắt đầu được truyền sang, vẻ mặt Dương Nhượng Thiếu hạnh phúc trong đau thương. Nhưng cũng dần trở nên xanh xao, bởi chính trong cuộc chiến này anh đã bị thương rất nhiều, máu cũng mất đi không ít trong cuộc chiến.

Cho đến khi, Hàn Như Tuyết trở nên tốt hơn, cơ thể có chút sự sống. Anh cũng cảm nhận được hơi thở của cô rõ hơn một chút thì cũng là khi anh không còn chống chịu được mà ngất đi.

[...]

Căn phòng bệnh được bao phủ mùi thuốc kháng sinh, cùng với một vài mùi đặc trưng khác...

Người ra vào không ngừng, từ những anh em thân thiết, tay sai, đầy tớ của Dương Nhượng Thiếu ai cũng có mặt. Họ chỉ đến để coi là lời hỏi thăm đến một người đàn anh, rồi nhanh chóng ra về để tránh làm mất an ninh ở bệnh viện.

Hai ngày đã trôi qua, cả hai người đều được điều trị tại một căn phòng bệnh được bảo vệ kín. Và căn chưa ai mở mắt, họ vẫn im lặng nhận những túi thức ăn qua đường truyền thẩm thấu vào cơ thể.

"Mẹ ạ, ăn chút cháo lút dạ đi." Dương Tiểu My nhìn Tô Kỳ Diễm mà cũng phải xót lòng, cô và mẹ mình đã ở đây để chăm sóc hai người này gần 1 ngày. Bụng cô cũng được cái bánh mì lút dạ còn mẹ cô - Tô Kỳ Diễm vẫn chẳng ăn gì, bà chỉ ngồi đó để nhìn 2 bệnh nhân chẳng có dấu hiệu tốt lành nào.

"Quý Văn, đưa con bé về nhà giúp tôi." Tô Kỳ Diễm lạnh giọng, bà không thể để người con gái mình cũng bệnh như hai người này.

Quý Văn đứng ở một góc tường nhìn Dương Tiểu My, cậu cũng là đầy tớ nên mệnh lệnh là phải được chấp hành. Không cần đến Quý Văn động tay, cô cũng nhanh chóng để lại bát cháo nóng ở đó rồi rời ra trước.

"Này, đợi tôi với." Quý Văn đằng sau ới gọi người con gái tức giận bước đi phía trước.

"Nhanh lên đồ chậm chạp." Cô quay lại tức giận quát lớn.

"Được rồi"

[..]

Ngày thứ 3 trôi qua rất âm thầm, cặp nam nữ vẫn nằm chung một phòng..

Ngày thứ 4, tiết trời về cuối thu mát mẻ. Nam nhân đã tỉnh dậy, cả người đau nhức nhưng vẫn ngoái nhìn người con gái ấy.

Dương Nhượng Thiếu khẽ ngồi dậy một cách khó khăn, lâu lắm rồi anh mới cảm thấy người mình đau nhức như thế. Tay phải anh vẫn đang cắn mũi tiêm để truyền thuốc, lần này biết sức khỏe yếu nên anh không rút phăng mũi kim đi mà túi truyền giờ lên cao để qua gặp người con gái nằm kề..

Những bước chân cũng trở nên chậm chạp, cuối cùng đặt mình lên khoảng trống trên giường bệnh của Hàn Như Tuyết, để nhìn thấy gương mặt của cô.

" Tiểu Tuyết.. Anh tỉnh lại rồi, em chưa mở mắt sao? "

" Anh thấy mệt lắm, tỉnh dậy nói em ồ đi."

" Lần này anh không cho em ngủ đâu nhiều đâu, nhìn coi trời sáng rồi. Mau dậy đi bảo bối.."

" Tuyết, anh nhớ giọng em."

—

Nhấn sao giúp mình nhé!!

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70

" Tiểu Tuyết.. Anh tỉnh lại rồi, em chưa mở mắt sao? "

" Anh thấy mệt lắm, tỉnh lại nói em ồ đi."

" Lần này anh không cho em ngủ nhiều đâu, nhìn coi trời sáng rồi. Mau dậy đi bảo bối .."

" Tiểu Tuyết, anh nhớ giọng em "

Dưới cái ánh sáng yếu đầu sáng rọi qua tấm kính trong suốt, người con trai ấy vẫn chăm chú nhìn nữ nhân. Khoé mắt nơi đáy đã vрон vẩn giọt lệ, sống mũi có chút cay cay.. Cái cảm giác đau thương, như mất mát đi một thành quả lớn.. Ở cái giữa điểm của lưng chừng hạnh phúc, cái lúc anh đang thả mình trong nó bỏ đi quá khứ để xây dựng cuộc sống mới cùng người con gái ấy chưa xong đã bị phá bỏ..

Nhìn cái gương mặt xanh xao, gầy hao đi bao nhiêu lòng anh chợt nói.. Mới đây hơn 1 tháng trước, cũng vì sự sơ suất của anh mà cô nhập viện.. Có phải vì bên anh cô chịu nhiều đau thương mất mát không? Cái lúc buông lỏng cô ra, sợ giao nhiệm vụ cô gặp tai nạn sơ xuất trong công việc là lúc anh nghĩ cảnh giới nguy hiểm sẽ ít hơn.. Nhưng có lẽ không..

Cô ấy vẫn im lặng, sự im lặng bóp dần lấy trái tim của Dương Nhượng Thiếu.. Anh vẫn gạt đi nỗi buồn trong mình, cố tỏ ra mạnh mẽ như hàng ngày nhưng dường như lại khó đến lạ..

[...]

Giữa một nơi gặp mùi máu tanh, không gian u ám, ánh sáng nhạt nhòa.. Đôi khi lại vang lên những tiếng cười nhạo, những tiếng khóc của trẻ con..

Một hình hài không rõ, là một thai nhi chưa phát triển hiện lên trước mặt Hàn Như Tuyết. Những bước chân của cô bị cái hình hài đó làm cho mất thăng bằng, từ từ không vững mà ngã xuống.

Nó cứ tiếp tục chơi vui giữa không trung, lúc ẩn lúc hiện.. Những tiếng khóc, tiếng cười đau thương vang lên nhanh hơn., đều đặn hơn..

" Sao mẹ bỏ con? " Một giọng nói không rõ nam nữ, nó cứ bị lạc đi. Một chất giọng khó nghe nhưng lại để cho người nghe phải sợ hãi, lặp đi lặp lại nó trong đầu..

" Xin lỗi.. X.in lỗi.. . Tôi.. Mẹ.. Không bảo vệ được..con " Hàn Như Tuyết lảm bảm cả người cứ lạnh toát đi.

Hình hài đó từ từ nhạt đi, những tiếng cười, van khóc cũng không còn.. Cô cảm thấy được sau đó là cái ánh nhìn lạnh buốt sống lưng nhưng lại chẳng thể quay lại nhận diện.

" Sao bà lại không để tôi ra đời.. "

Vẫn cái chất giọng đấy, ngập tràn sự u hận..

Thoáng qua một bóng người cao lớn, lúc hiện nữ, lúc hiện nam trước mặt Hàn Như Tuyết..

Mắt mũi của người trước mặt không rõ, chiếc miệng cũng chỉ mờ mờ hiện luôn mấp máy nói gì đó với cô..

Nhanh như gió thoảng qua, cái hình bóng ấy đi xuyên qua người cô.. Mùi máu tanh bỗng nhanh chóng ập đến nhiều hơn, dọc lên tận sống mũi của Hàn Như Tuyết..

Đôi mắt cô nhòa đi bởi những giọt lệ đau thương, hối hận, tự trách móc mình không bảo vệ được đứa bé ấy..

Những đứa bé chạy lon ton bên cạnh cô, không ngừng kêu mẹ nhưng rồi lại nhuốm máu ngã xuống rồi mờ nhạt đi..

" Xin.. Lỗi.. Là tôi sai.. "

" Đừng.. Đến đây mà.. Trả..nh.. Xa.. Tôi.. Ra "

Những tiếng kêu la thảm thiết vang vọng khắp một không gian những đứa bé lại đứng dậy cười nói hồn nhiên.. Người chẳng người chảy máu tươi, cả gương mặt của lũ trẻ đều lấm máu.. Bàn tay thừa ngón thiếu ngón cứ dơ ra chạy về phía cô mà đòi bằng bằng..

" Đừng.. Đừng qua đây.. "

Thoáng qua bóng dáng cao lớn tiến về phía cô, là một nam nhân thân quen đang nở nụ cười với cô. Bàn tay anh nhanh chóng tóm lấy những đứa trẻ vứt ra xa, một luồng sáng hiện ra khi anh ném lũ nhóc..

" Đừng sợ.. Anh đây rồi " Giọng nói nhẹ nhàng, nâng niu khẽ làm cho Hàn Như Tuyết tỉnh lại trong lúc mơ hồ la hét..

Nhận ra là anh, cô nhanh chóng xà vào lòng mà khóc.. Không một tiếng khóc, cô chỉ im lặng cho nước mắt rơi trong đau thương, đôi khi khó thở, cổ họng bị ghẹn ứng lại.

" Dương Thiếu, đưa em đi đi.. Em sợ " Cô cất giọng nói yếu ớt, bàn tay cứ nắm lấy vạt áo của anh..

[..]

Cả một phòng bệnh trở nên hoảng loạn chỉ vì những tiếng kêu cứu không ngừng của Hàn Như Tuyết..

Người ra kẻ vào không ngừng, hết những bác sĩ giỏi ra vào.. Bọn họ ai cũng chỉ có một biện pháp tiêm thuốc mê cho cô, ai cũng như ai..

Sự kêu la ấy không ngừng lại sau vài phút tiêm mũi đầu tiên, cô vẫn luôn mấp máy môi lên tiếng đôi khi còn vung vẩy chân tay.

Cho đến khi hơi ấm của Dương Nhược Thiếu bắt đầu hòa vào xoa dịu nó.. Cô đã im lặng chìm vào giấc ngủ..

[..]

Vài ngày sau đó, bác sĩ luôn đưa ra những kết quả tốt về sự hồi phục của Hàn Như Tuyết. Nhưng đó chỉ là những kết quả qua giấy tờ, qua khám xét thân thể cô..

Với Dương Nhược Thiếu cái dáng người gầy gò, xanh xao ấy không có gì thay đổi đến cả đôi mắt cũng chẳng mở ra nhìn anh đến một lần..

Giữa cái hành lang thừa thớt người, Dương Nhược Thiếu chậm rãi cầm bó hoa tươi bước về phía phòng bệnh của Hàn Như Tuyết..

" Bệnh nhân tỉnh lại rồi.. " Một tiếng nói vọng lại từ phía phòng cô, nơi đó bỗng có khá nhiều bác sĩ, y tá tập chung.

Những bước chân của anh chững chạc, vội vã chạy về căn phòng mà quên đi bản thân mình cũng đang bị thương.

Trước cửa phòng bệnh..

" Cô nhớ mình là ai không? "

" Có "

" Năm nay là năm bao nhiêu? "

" 2018 "

" Cô nhìn rõ chữ trên tờ giấy này chứ? "

" Hoi mờ "

" Di à, Dương Thiếu đâu rồi? "

Từ khi tỉnh lại ánh mắt Hàn Như Tuyết không ngừng ráo riết tìm kiếm thứ gì đó nhưng không hề thấy. Người thân quen không thiếu, nhưng không thấy nóng đáng của anh đâu khiến cô có chút lo lắng.

" Anh đây. "

Nhấn sao, để mình có động lực!!

Cmt nhé!!

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71

Từ khi tỉnh lại ánh mắt Hàn Như Tuyết không ngừng ráo riết tìm kiếm thứ gì đó nhưng không hề thấy. Người thân quen không thiếu, nhưng không thấy bóng dáng của anh đâu khiến cô có chút lo lắng.

" Anh đây. "

Từ ngoài cửa phòng bệnh, Dương Nhượng Thiếu nghen ngào lên tiếng chậm rãi bước đến nơi Hàn Như Tuyết đang ngồi dựa lưng vào thành giường bệnh .

Ánh mắt anh như sắp khóc, rung rung nhìn nữ nhân gầy nhom xanh xao phía trước mà lòng cứ nhói lên khó chịu.

Thấy anh không lên tiếng chỉ nhìn mình bằng đôi mắt buồn bã xen chút vui mừng, cô không chờ đợi lên tiếng. " Dương Thiếu!"

Anh chợt giật mình, ngồi xuống nắm chặt lấy bàn tay của cô. Đôi môi mấp máy chẳng thành lời.

Hàn Như Tuyết cau mày có chút khó hiểu lên tiếng. " Anh không sao chứ? Dương Thiếu "

Một lần nữa Dương Nhượng Thiếu lại giật mình, anh luôn chìm vào sự lo lắng khi nhìn cô.. anh sợ cô sẽ nhắc đến đứa bé.. " Không có, không sao.."

" Trông.. anh..gầy quá, Dương Thiếu." Giọng nói cô trở nên yếu ớt, nó truyền đến anh rất chậm.

" Anh ổn, em cảm thấy trong người thế nào? " Anh dịu dàng hỏi thăm, bàn tay vẫn nắm lấy bàn tay phải của cô, chẳng muốn buông dù chỉ là một giây. Bởi vì lần này sự mất mát áp đến khiến trái tim anh quặn thắt khó sống, thật may cô còn ở đây.

Hàn Như Tuyết không biết trả lời sao, ánh mắt cô trầm lắng đi quay sang nhìn cánh tay trái bất động.. Gương mặt biến chuyển, cô đầy tức giận cầm thù nhìn cánh tay trái. Nó nặng chiuu như có thứ gì đó đè lên, việc cảm nhận rất khó, chỉ đi chuyển được chút xíu rất nhỏ kể cả người bên cạnh cũng chẳng cảm nhận được.

" KHÔNG!!! "

Trong vô thức Hàn Như Tuyết hét lên, cả căn phòng bỗng chống trán ngập sự tức giận, sau đó là sự đau thương trong những người xung quanh.

Cô giật lại bàn tay phải trong tay Dương Nhượng Thiếu, nó vẫn cử động bình thường, rất rất là bình thường, là bình thường đó. Nhưng cánh tay kia lại cứng đờ đi chuyển được chút xíu, chưa là bao đã nhanh chóng nặng chiuu xuống.

" Tiểu Tuyết, em sao vậy? " Anh gì lấy hai bên tay cô, giúp cô trấn tĩnh lại.

" Tuyết, nghe anh nói không? "

" Hàn Như Tuyết, em nghe anh nói không? "

Trong sự tức giận của Dương Nhượng Thiếu, cô vẫn im lặng cắn chặt lấy cánh môi mong vốn đang nhột nhột trở nên đờ ừn. Ánh mắt cô không một chút chú ý đến người đàn ông phía trước.. Mà..

Nó liên tục nhìn chiếc bụng, chăm chăm rồi đôi mắt tràn ngập sự hối hận, đau thương đã rơi giọt lệ vốn đã ngăn, kìm nén vào trong..

" Tuyết, ai cho phép em khóc? Đừng.. mới đầu thu thôi.. Đừng làm trời se lạnh.."

Giọng nói mới ban đầu tức giận nhưng lại nhanh chóng nhẹ nhàng, dịu dàng ôm nữ nhân vào lòng. Bàn tay nhẹ nhàng xoa tẩm lưng gầy, chỉ mong sẽ vơi đi chút nào trong cô.

"Được rồi khóc đi, chỉ lần này thôi.. "

" Xin lỗi, xin lỗi, rất rất rất xin lỗi anh. EM thực sự xin lỗi mà.. xin lỗi." Cô khẽ lên tiếng, giọng nói vốn đã bị lạc đi bởi nước mắt nhưng lại đủ cho lòng người xót thương .

Những tiếng khóc lớn hơn, những bác sĩ xung quanh vốn chẳng làm gì được họ ai ai cũng chỉ biết đứng im. Cho đến khi tiếng khóc nhỏ dần, rồi chỉ còn lại những tiếng nấc nghẹn..

Người bác sĩ trưởng lặng lẽ nhắc từng bước chân nhỏ nhẹ nhất bước đến gần Dương Nhượng Thiếu. Ông ta khẽ ghé sát tai Dương Nhượng Thiếu nhắc nhỏ." Dương Tổng, anh có thể cho ấy ngủ. Chúng tôi cần kiểm tra tổng thể. "

Ngay sau đó, họ rời đi chỉ còn lại vài người thân trong đó Tô Kỳ Diễm đã khụy ngã, khóc trong im lặng.

Tiếng nấc cũng không còn, Dương Nhượng Thiếu khẽ đỡ cô nằm xuống chăm chú nhìn gương mặt lấm lem bởi nước mắt mà khóe mắt cũng ướt lệ. Gạt qua nó anh cố mạnh mẽ, tay với khăn giấy để gần đó khẽ lau gương mặt nữ nhân.

"Đừng đi " Trong mơ hồ có thứ gì đó khiến cô cảm nhận được, bàn tay cũng vì thế mà vô thức nhắc lên tìm kiếm thứ gì đó trong không trung. Nhanh chóng cảm nhận được độ ẩm từ một người thân thuộc cô lại chìm vào giấc ngủ.

" Tuyệt, em khiến tôi không ổn chút nào." Anh khẽ lên tiếng rồi ném tờ giấy mới lau cho cô về phía Quý văn, theo phản ứng tự nhiên cậu ta nhanh chóng bắt lấy hiểu ý mang đi vứt.

[..]

Sau đó 2 tiếng, Hàn Như Tuyệt đã khám tổng thể, kết quả cũng có chỉ là Dương Nhượng Thiếu chưa đến để lắng nghe ông bác sĩ trưởng khoa nói.

Trong căn phòng bệnh, Hàn Như Tuyệt cũng tỉnh lại trong có chút hồi phục, gương mặt có chút sức sống hơn.

" Tuyệt, em ăn cháo xương nhé " Dương Nhượng Thiếu từ trong phòng tắm nói lớn vọng ra cho nữ nhân bên ngoài nghe rõ.

Hiện tại sức khỏe của cô rất yếu, trò chuyện cũng không muốn nên cũng chỉ im lặng. Vốn dĩ muốn lên tiếng nói với anh nhưng lại rất bé, sau đó lại cảm thấy hơi mệt mỏi.

Sau đó vài phút anh nhanh chóng bước ra với chậu nước nóng và chiếc khăn trắng nhỏ vắt trên vai.

" Tuyệt, anh giúp em lau người." Anh thân thiện lên tiếng, ánh mắt có chút háo sắc như muốn trêu đùa cho cô vui nhưng lại thất bại ngay từ phút đầu tiên.

Vừa thấy Dương Nhượng Thiếu bước ra với những đồ dụng đó, cô vốn hiểu ý nhưng lại nhanh chóng quay mặt ra cửa sổ nhìn bầu trời u ám.

" Được chứ? " Anh khẽ lên tiếng hỏi lại.

Cô nhanh chóng trả lời ngay sau đó, thái độ rất dứt khoát không chút xấu hổ như xưa. " Được, anh kéo rèm khóa cửa cẩn thận đi."

" Tuân Lệnh "

[..]

Cứ vắt khô khăn Dương Nhượng Thiếu lại nhẹ nhàng lau những bộ phận trên cơ thể nữ nhân, mọi động tác cứng nhắc đôi khi còn trở nên mạnh tay một chút nhưng nhanh chóng nhận ra. Cho đến chậu nước thứ hai anh đã có vẻ thuần thục hơn, dịu dàng như đang bước chậm rồi chạy từ từ vào lòng nữ nhân.

" Tuyệt, em ăn cháo chứ? " Anh dịu dàng cất tiếng hỏi cô nàng đang lơ mình, gương mặt đã có chút đỏ ửng từ khi nào.

" Ừ, nhớ cho em chút hành, rau thơm " Cô quay lại nhắc nhở, nhưng lại không giấu được xấu hổ nhanh chóng quay mặt đi.

" Được rồi, chút anh về nhà nấu. Mẹ sẽ qua chăm em. Được chứ? " Anh chậm rãi cất chậu nước vào gầm giường lấy bộ đồ bệnh nhân và nội y gấp gọn để bên kia giúp cô thay đồ.

Hàn Như Tuyệt khẽ nở nụ cười vui rồi bĩu môi chê cười. " Em không khỏe, sợ đau bụng lắm "

Anh thấy vậy khẽ cười, rồi từ từ đem cúc áo cho cô, mãi mới trả lời. " Đừng lo, đảm bảo em sẽ nghiệm."

" Em không muốn ăn cháo cả đời đâu. " Cô khẽ than vãn.

" Được thôi, mau khỏe. Dương Thiếu này trải dài thức ăn từ cửa đợi em về."

Nhấn sao nếu quan tâm, ủng hộ Trang!

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72

"Em không muốn ăn cháo cả đời đâu. " Cô khẽ than nản.

"Được thôi, mau khỏe. Dương Thiếu này trải dài thức ăn từ cửa đợi em về."

Anh khẽ nở nụ cười động viên cô, bàn tay vẫn chậm rãi đơm từng chiếc cúc áo. Bàn tay thô dài ấy vẫn còn lại những vết thương của cuộc hỗn loạn hôm trước khiến nữ nhân đau thẳm.

Dương Nhược Thiếu vô cùng ôn nhu, động tác anh vẫn còn rất gượng ngừng. Tận sâu đáy lòng của nam nhân này vốn đã thay đổi, một chút biến chuyển nhỏ nhoi trước mặt cô gái nhỏ của mình..

Công việc thay đồ cho Hàn Như Tuyết không phải lần đầu làm, mà là từng làm trước đây vài lần với cái dáng vẻ lạnh nhạt.

"Tiểu Tuyết, em muốn uống chút nước chứ?" Dương Nhược Thiếu hoàn thành xong nhiệm vụ, anh nhanh chóng nhận được ánh mắt trêu đùa của cô gái nhỏ.

"Rồi rồi, anh đi rửa mặt đi. Mau lên " Cô đưa cánh tay phải hờ hợt xua xua anh đi, câu nói vốn cũng muốn trêu đùa nhưng giọng nói còn khá yếu nên nó không rõ.

"Định đuổi anh à? " Anh quay lại khẽ cười, tay khẽ xoa đầu cô.

Hàn Như Tuyết không đáp lại chỉ cười trừ rồi nhìn khung cảnh thiên nhiên lấp ló qua chỗ hở nhỏ của rèm cửa. Anh cũng vì vậy mà quay người đi vào bên trong, chỉ mới nhắc có hai bước chân có chút gì đó khó hiểu trong anh. Là lo lắng, hay sợ cô sẽ biến mất? Hay cô sẽ bị thế nào?

Dương Nhược Thiếu bước thêm vài bước nữa đến cửa phòng vệ sinh, anh núp người sau bức tường khẽ đưa mắt nhìn cô gái không biết đang ngắm nhìn thứ gì như mất hồn. Cổ họng anh bỗng bị nghẹn lại khó chịu đến tận sâu, nước mắt lằng lằng muốn trào ra khi người kia đã rơi lệ trên gò má gầy.

Hàm răng trắng của Hàn Như Tuyết như trút hết nỗi nặng lòng lên cánh môi mỏng, khiến nó bỗng nhiên đỏ ửng lên. Bàn tay phải liên tục xoa chiếc bụng nhỏ gọn còn vài vết khâu, cứ xoa mà đau nhói lên. Nhưng ở đâu đó lại có nỗi đau lớn hơn, hơn cả những gì mọi người nhìn thấy. Cô chỉ dám để rơi vài giọt nước mắt mặn chát rồi đưa tay lên gạt đi, đôi môi mỏng lại gượng cười.

"Cạch " Tiếng mở cửa vang vọng khắp căn, Hàn Như Tuyết từ từ quay lại tâm lý ổn định nhất. Ánh mắt cô liên tục nhìn ra ngoài cửa nhưng chẳng thấy ai bước vào, bức tường không quá dài nhưng cũng chắn đi một phần từ cửa vào.

"Dươ.. " Tô Kỳ Diễm chưa kịp lên tiếng đã bị Dương Nhược Thiếu bịt miệng lại.

Bà hơi khó hiểu nhưng cũng lặng im đứng nép vào một góc tường.

"Mẹ ở đây trông nom cô ấy, con về nhà nấu chút cháo."Anh nói xong nhanh chóng rời đi, cũng không quên nhẹ nhàng khép cánh cửa lại.

Bên trong, Hàn Như Tuyết chỉ có thể ngồi yên trên giường bệnh chẳng biết ngoài kia có chuyện gì, trong lòng bỗng có chút bất an.

Cô cố gắng hết sức để rướn người nhìn ra ngoài, giọng nói yếu ớt hơi bé của cô mãi mới cất lên " Ai ngoài đó vậy?"

Tô Kỳ Diễm nhanh chóng bước vào, khẽ cười bước đến bên giường bệnh của cô.

"Con ổn chứ? "

"Con ổn."

"Tiểu Tuyết, ta xin lỗi."Đôi mắt bà bỗng đỏ hoe, rồi khẽ ôm lấy cô vào lòng vỗ về.

--

Hơn 1 tiếng trôi qua, Tô Kỳ Diễm phải ra khỏi phòng bệnh để cho bác sĩ xem xét tình hình của Hàn Như Tuyết.

Căn phòng vốn đã tràn ngập mùi thuốc khử trùng và kháng sinh giờ lại càng thêm nồng nặc khiến mặt mày cô trở nên khó chịu ngay khi tên bác sĩ mới mang thuốc và dụng cụ ra.

Mặt mày cậu ta khá tuần tú, thu hút những cô gái trẻ dường như muốn để lại điểm nhấn nào đó với bệnh nhân nên thường xuyên quay lại cười với Hàn Như Tuyết. Điều này khiến cô vô cùng khó chịu, cho đến khi cậu ta chạm vào tay cô nhưng tất cả cô làm được là im lặng để cậu tiêm.

Từng động tác của cậu ta rất dịu dàng, khi rút mũi tiêm ra cậu khẽ dùng bông ướt xoa quanh chỗ mới động mũi tiêm. Bởi vì tay bị trọng thương là bên trái nên Hàn Như Tuyết có thể dùng tay phải giữa bông.

Cô không nói đến nửa lời, dùng cánh tay yếu ớt của mình hất tay cậu ta ra. Chiếc kéo kẹp miếng bông nhỏ cũng vô thức rơi xuống trong sự buông lỏng của cậu ta. Dù rất yếu nhưng trình độ của cô cũng không quá giảm sút, cô có thể lấy được miếng bông nhỏ rất nhanh nhưng điều đó khiến cho phần eo của nhói lên vì sự vận động mạnh.

Cậu ta không nói gì, khẽ quay lại cười với Hàn Như Tuyết rồi cúi xuống nhặt kéo. Ngay sau đó cậu ta đứng dậy, cầm chiếc kim tiêm để trên khay đồ ném về phía thùng rác phía cuối phòng. Cách nhắm ném của cậu ta khiến cô có chút đánh giá không tồi.

"Cô Hàn, Tôi Ngô Mạnh. Từ hôm nay sẽ được giao nhiệm vụ chăm sóc cô." Cậu khẽ cười rồi giới thiệu qua.

Hàn Như Tuyết cười lạnh, tỏ vẻ chẳng quan tâm nhưng cũng có chút tôn trọng. "Cảm ơn, giờ tôi muốn nghỉ ngơi"

"Được rồi, ngày mai tôi sẽ đến." Ngô Mạnh lại khẽ cười, rồi thu dọn đồ rồi đi.

Nụ cười của cậu thật sự khiến Hàn Như Tuyết vô cùng khó xử, cô ghét những thứ như vậy giữa những con người không có mối quan hệ với mình.

Bóng người cậu ta vừa khuất đi thì Dương Nhược Thiếu xuất hiện với chiếc cặp lồng trên tay vội bước về phía Hàn Như Tuyết.

Anh đặt cặp lồng lên trên tủ con gàn đó rồi đặt mình xuống khoảng trống trên giường bệnh.

"Anh.. " Cô vội mừng vì gặp lại anh nhưng chưa kịp đã bị anh khóa chặt đôi môi bởi nụ hôn quá sức bất ngờ.

Nhưng nó cũng khá nhanh ngừng lại, anh khẽ cười lại dịu dàng xoa đầu cô.

"Tuyết, nhớ em chết được "

"Thật không? "

"Dĩ nhiên là thật."

"Được rồi, đừng đùa nữa cho em ăn đi."

Dương Nhược Thiếu khẽ nở nụ cười rồi lấy cháo ra.

Anh dùng thìa lấy phần cháo ngoài cùng, rồi khẽ nếm thử xem còn nóng hay không? Sau đó mới yên tâm đút cho cô ăn.

Mới miếng đầu tiên Hàn Như Tuyết đã lắc đầu lia lịa, thái độ rất khác thường khiến Dương Nhược Thiếu ngây người ra đưa thìa cháo mức bừa lên thử. Cả miệng anh bóng rât vì độ nóng của cháo nhưng mùi vị khá ngon, không phải là cô ăn không vừa miệng đấy chứ?

Anh khẽ lên tiếng hỏi "Không hợp khẩu vị em sao? "

Cô lại lắc đầu khẽ cười "Dương Thiếu, tay nghề nấu ăn của anh đúng là không xem thường được."

Đọc xong Nhấn Sao nhé!!

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

Bát cháo nhanh chóng vơi, Dương Nhược Thiếu cũng nhanh chóng rời đi bởi một cuộc gọi đột xuất.

Hơn 3 tiếng sau, anh mới quay trở lại khi đó trời đã tối đen. Hàn Như Tuyết vốn vờ ngủ, nhưng chính khi đó cô lại nhận được những giọt nước mắt từ anh.

Một câu chuyện bi thương vang vọng bên tai cô, người đàn ông trước đây tưởng như vô cảm giờ đang trách móc bản thân mình. Tự nhiên ngay lúc này cô muốn vục dậy ngào thét lên trước những điều anh nói.

" Xin lỗi, xin lỗi là do anh vô dụng "

" Anh rất sợ khi em tỉnh dậy sẽ chẳng nhìn thấy anh nữa "

" Tuyệt, anh sẽ tìm cách chữa khỏi đôi mắt cho em. Xin lỗi vì mối quan hệ này "

[...]

Những tháng ngày sau đó trở nên bận rộn hơn..

Hàn Như Tuyết bị ảnh hưởng dây thần kinh, ảnh hưởng đến cả hai đôi mắt. Việc này khiến thời gian cô thu hẹp vào những đợt trị liệu đắt đỏ. Cánh tay trái của cô cũng cử động được lại, nhưng không làm được những việc quá sức.

Căn phòng bệnh gắn bó với cô đã được 109 ngày và đã có đến 31 ngày chưa được gặp lại Dương Nhượng Thiếu.

Hôm nay, ngày 110..

Đôi mắt của Hàn Như Tuyết ngày mờ đi. Không phải là luôn mờ mà nó sẽ bất chợt mờ đi trong khoảng 15 phút. Những lúc như thế dù ở đâu cô cũng chỉ biết ngồi bệt xuống đất.

Người thân cận xung quanh ngày cũng bận rộn họ đều gửi cô cho Ngô Mạnh.

Gần đây mấy người anh em thân cận của Dương Nhượng Thiếu cũng mất tăm. Dương Tiểu My cũng đi du học, còn Tô Kiều Diễm cũng phải lo việc ở công ty.

Buổi tối, Tô Kỳ Diễm đến bệnh viện chăm sóc Hàn Như Tuyết và ngủ luôn tại đó. Sáng sớm bà luôn nhờ Ngô Mạnh mang cháo đến cho cô ăn.

Những ngày đó trở nên vô vị, sáng nay cũng vậy Ngô Mạnh đến rất đúng giờ.

" Cô bé, em dậy rồi sao? " Ngô Mạnh xách cái cặp lồng hơn hờ bước vào.

Hàn Như Tuyết dễ rai mỉm cười lại " Vẫn như mọi khi "

Cậu ta chỉ cười lại rồi nhanh chóng tháo chiếc cặp lồng ra.

Mùi thơm của những món ăn lâu không nếm khiến cô hết sức với mừng. Những tháng ngày ở đây ngoài cháo ra chỉ có vào món đồ bỏ ăn mà ngán.

Cô như ngẩn người ra vì vui mừng, Ngô Mạnh thấy vậy liền cốc đầu cô nở nụ cười trên nghẹo. " Cứ thấy đồ ăn là sáng mắt lên vậy sao? "

" Là do tôi lâu không được thử lại "

" Biết mà, thấy anh tốt không? " Cậu ta tự đắc.

Hàn Như Tuyết không quan tâm, quay người nhìn khung cảnh thiên nhiên bên ngoài.

" Này, không muốn ăn chút sao? " Ngô Mạnh nhanh chóng đầu hàng trước cái tính lạnh nhạt của cô nàng. Cậu nhanh chóng dọn đồ ăn bày trên bàn.

" Qua đây ăn đi nào "

Hàn Như Tuyết mặc kệ lời nói ngẩn người nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ. Hơn 5 phút sau cô mới xuống giường đi đến bàn uống nước, ngồi đối diện Ngô Mạnh.

Bữa ăn sáng diễn ra trong im lặng như mọi ngày.

" Khụ khụ "Hàn Như Tuyết khề ho.

Ngô Mạnh thấy vậy nhanh chóng chạy đi lấy nước.

Cốc nước vừa chớm đầy, tiếng cửa mở ra nhưng chẳng được ai chú ý đến. Bởi những lần gần đây chỉ có y tá và Ngô Mạnh ra vào giờ này.

Hàn Như Tuyết ho nhiều hơn, khiến cậu ta trở nên lo lắng nhanh chóng mang cốc nước quay lại. Bước chân vội vàng của cậu ta bỗng khựng lại trước bóng dáng quen thuộc.

Những tiếng ho ngừng lại chỉ "khụ khụ " vài tiếng nhỏ. Phía sau lưng Hàn Như Tuyết cảm nhận được hơi ấm quen thuộc đến khó thở. Chỉ sợ quay lại cái xoa lưng đó không phải là anh..

"Đỡ chưa?" Giọng nói ấm áp đầy lo lắng từ phía sau vang lên như lời gọi trái tim người con gái thức tỉnh.

Vài giây đọng lại Hàn Như Tuyết chẳng dám cử động, cô nén lại cả những tiếng ho. Cứ giống như một giấc mơ, ngỡ chút vui mừng mở mắt là tan biến.

"Em có vẻ tốt lên rồi nhỉ? Tuyết " Phía sau lưng giọng điệu thay đổi, bàn tay cũng ngừng xoa.

Cho đến khi chắc chắn đó là anh, Dương Nhượng Thiếu.. nhưng thế giới lại mờ nhạt đi. Trong đôi mắt ấy bây giờ chỉ nhìn thấy một bóng người cao mờ mờ rồi dần biến mất.

Trong vô thức lạc vào một thế giới khác, bàn tay cô cố tìm kiếm bóng hình trước mắt nhưng càng lùa sâu vào hình bóng đó lại lóa đi.

"DƯƠNG NHƯỢNG THIẾU, anh đâu rồi.. Em.. Em biết là anh mà.. " Cô tức giận hét lên, mọi thứ trước mắt càng mờ đi có im lặng dần rồi nhỏ tiếng khẳng định đúng là anh.

Những bước chân vội vã chạy đến nhưng nhanh chóng ngừng lại. Tiếp đó là bước chân chậm rãi, lịch lãm.

Hai cánh tay ôm chặt lấy Hàn Như Tuyết vào lòng, bàn tay âu yếm vỗ về. Hương thơm dịu nhẹ vô cùng quen thuộc khiến khóe mắt cô đỏ hoe, khóc nghẹn lên.

"Đừng khóc, anh xin lỗi " Dương Nhượng Thiếu quặn lòng, nhưng chẳng biết nói gì ngoài xin lỗi.

Những tiếng khóc lớn hơn, nó như được vỡ òa ra sau bao nhiêu ngày kìm nén. Chiếc áo blouse trắng của anh bị cô dầy vò nhăn nhúm mãi mới buông thả.

"Có phải vì em sắp mù nên anh bỏ rơi em không?" Cô nấc nghẹn lên sau câu hỏi.

Cả mặt mày Dương Nhượng Thiếu xanh mét, anh không có bỏ rơi cô... Xin cô đừng nghĩ vậy.. " Không có, bình tĩnh nào. Anh không có, đợi em bình tĩnh nhìn thấy anh, em sẽ hiểu "

Hàn Như Tuyết nín thở, im lặng nằm trong vòng tay của Dương Nhượng Thiếu.

Ngô Mạnh vẫn đứng lặng nãy giờ, cậu thật chẳng muốn tin vào những thứ xảy ra trước mắt. Cốc nước trong tay vì vội vã chạy đến chỗ cô mà đổ mất nửa.

"Cậu còn muốn nhìn chúng tôi đến bao giờ?" Anh khó chịu cau mày lên tiếng.

Cậu ta vì thế giật mình nhanh chóng rời đi, ra đến cửa sự ghen tị như chiếm lĩnh bản thân cậu. Chiếc cốc vô thức rơi xuống trong sự bỏ mặt của cậu.

[...]

Hơn 30 phút trôi qua..

Hàn Như Tuyết từ từ mở mắt ra, mọi thứ từ từ hiện rõ trước mắt cô. Gương mặt gầy hao đi, không chút quan tâm đến diện mạo như ngày nào. Râu cũng mọc thưa thưa khiến Dương Nhượng Thiếu như già đi vài tuổi.

"Dương Thiếu, dạo này anh không ổn sao?" Cô về mặt đầy lo lắng, giọng nói thương xót trước sự thay đổi của anh.

Anh khẽ cười, tay khẽ chỉ vào chiếc áo blouse trắng cùng với một chiếc thẻ thực tập. "Em thấy sao?"

Hàn Như Tuyết khó hiểu cau mày " Là sao?"

"Anh đang là bác sĩ thực tập ở Mỹ "

"Còn công ty anh?"

"Đã có đàn em lo rồi. "

"Sao đột ngột vậy?"

"Trước đây đã từng nhưng giờ anh sẽ quay lại trung thành với ước mơ của mình. "

"Vì nó mà anh bỏ em?"

"Giữa ước mơ và em. Nên nhớ, khắc ghi em luôn thắng, chỉ cần em nói không muốn anh sẽ từ bỏ "

Hàn Như Tuyết khẽ cười đưa tay lên sờ gò má gầy gò của anh. "Bọn họ bắt anh làm việc quá sức sao? Đáng ghét "

" Là do nhớ em đó bảo bối. " Anh khẽ hôn lên trán cô, rồi ôm chặt cô vào lòng.

[...]

Tại văn phòng của Ngô Mạnh..

" Không phải con bảo ba phải giữ hần ta ở lại đó sao? Sao lại cho hần về sớm vậy? " Ngô Mạnh tức giận quát mắng người trong điện thoại.

Bên đầu dây kia khẽ thờ dài, ông không biết điều gì khiến con trai mình nổi nóng như vậy? Nhưng vẫn phải lên tiếng nhắc nhở " Dương Nhượng Thiếu không phải người dễ động. Lần đó vì bài học triền miên là về " Mất " nên mới kéo dài thời gian được. Ta khuyên con đừng động vào cậu ta. "

" Chẳng phải ba không nhận đơn của hần là được sao? Đuổi hần đi "

" Đừng động đến hần, nghe lời ta. "

" Bóp Bóp " Vài tiếng vỗ tay phá vỡ cuộc trò chuyện. Dương Nhượng Thiếu lúc nào đã đứng ở cửa lắng nghe câu chuyện.

" Ai cho phép anh tự tiện vào đây? " Ngô Mạnh dừng cuộc trò chuyện với ba quay sang tức giận với Dương Nhượng Thiếu.

" Chúng ta giống nhau thôi " Anh khẽ nhếch mép cười lạnh.

" Giống? Nực cười " Cậu ta vuốt tóc, cười lớn.

" Đừng tùy tiện đến gần cô ấy, làm xong việc của một bác sĩ rồi thì biến khỏi cô ấy. Đừng làm thói hư tật xấu của cậu lấy sang người của tôi. "

Đừng đọc xong mà không **

* Nhấn sao - Cmt

Ta chả có động lực □

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Dương Nhượng Thiếu không nói gì thêm chỉ để lại lời cảnh báo rồi rời đi.

[...]

Căn phòng bệnh trở nên nhộn nhịp hơn mọi ngày, ngay sau khoa trị liệu đầu tiên trong ngày Dương Nhượng Thiếu nhanh chóng đi đón Hàn Như Tuyết.

Có vẻ khoa trị liệu hôm nay chậm hơn so với thông báo kết thúc, anh đã đứng đây đợi hơn 10 phút rồi cô vẫn chưa ra.

Dường như có việc gì đó rất vội, anh đứng đó mà nhìn đồng hồ đến hơn 5 lần. Cho đến khi cánh cửa mở ra, sự vui mừng như hòa cùng sự vội vã của anh.

Hàn Như Tuyết gặp được Dương Nhượng Thiếu vô cùng vui mừng, định chào hỏi anh nhưng anh nhanh chóng ngồi khom xuống khiến cô khó hiểu.

Không thấy động tĩnh gì, anh liền quay người lại cười nói với cô. " Mau lên, anh công em. "

Nghe đến đây cô như giật mình, từ từ bước đến leo lên lưng anh. Cảm giác khó nói đến lạ, sâu bên trong cô hạnh phúc khó tả. Gương mặt lạnh nhạt sau bao ngày chỉ vì gặp lại hạnh phúc đã tươi cười như hoa. Cuộc sống cô gần đây vô cùng bình dị kể cả thiếu bóng hình anh. Bởi sóng gió kéo đến không lường trước, cô cũng chẳng bận tâm phòng trừ. Thời gian đó khi thiếu bóng dáng anh, cũng không muốn trách móc chỉ đơn giản là chờ đợi. Nỗi nặng lòng của chờ đợi cũng chẳng mấy nhiều, khi đó chỉ cần thư thái, chăm chỉ trị liệu.. Chỉ mong khi gặp lại anh sẽ vô cùng khỏe mạnh, lành lặn.

Tấm lưng rộng này của anh có vẻ gầy hao đi nhiều, anh cũng gần như quên cách chăm sóc bản thân mình. Không biết anh có còn khỏe mạnh như xưa không? Không biết anh có một con đường mới thế nào?

Suốt một hành lang im lặng, hai người chỉ mỉm cười với nhau. Mãi đến gần phòng bệnh cô nắm anh với mở miệng, có lẽ định hỏi gì đó nhưng rồi lại im lặng.

Lần thứ hai anh quay lại, trông có vẻ ổn hơn.

" Tiểu Tuyết " Anh khẽ gọi tên cô.

" Hừ? " Cô tò mò ngẩng mặt, khẽ nghiêng nghiêng sang một bên để nhìn rõ mặt anh.

Anh bỗng nở nụ cười, bước chân cũng chậm lại. "Em qua Mỹ sống cùng anh được không? "

Cô không ngần ngại, nhanh chóng gật đầu. "Được, dĩ nhiên là được "

[...]

Sau đó 2 tiếng, hai người cùng dùng bữa trưa dưới nhà ăn.

Bữa ăn vô cùng giản dị với cái giá bình dân, không ai chê bai đều thưởng thức nó một cách ngon miệng.

Vẫn như mọi khi Dương Nhượng Thiếu đều ăn xong trước. Cô thấy vậy cũng ngẩng mặt lên nhìn anh một cái rồi cúi xuống ăn tiếp.

" Đồ ăn có hợp khẩu vị em không? " Anh nhìn đĩa thức ăn không vui mảy chỉ có cơm chan canh mà nuốt.

Cô thấy anh hỏi vậy khẽ lắc đầu rồi đưa mắt nhìn quanh bàn nhưng đáng tiếc không có khăn giấy. Định đứng dậy sang bàn bên lấy dùng tạm thì cô liền bị anh kéo lại dùng khăn tay khẽ lau quanh cánh môi cô.

" Phục vụ ở đây thật kém " Anh có vẻ không hài lòng lên tiếng.

Không có gì phản đối với ý kiến của anh, nhưng cô cũng phải khẽ cười. Cả nhà ăn đâu phải thiếu bàn, nhìn xung quanh bàn nào cũng rất gọn gàng, đầy đủ chỉ là anh chọn bàn không có đó thôi.

" Em cười gì? "

" Không có, không có " Anh vừa hỏi dứt lời cô nhanh chóng xen vào chối cãi rất nhanh.

" Được rồi, đi thôi chút anh mua gì đó ngon cho em ăn "

Thế là hai người cùng nhau bước ra khỏi nhà ăn, vừa ra đến cửa thì bắt gặp Ngô Mạnh.

" Đến giờ uống thuốc rồi "

Dương Nhượng Thiếu vốn không ưa giựt lấy túi thuốc trong tay cậu ta kéo Hàn Như Tuyết đi rất nhanh, khi này dường như anh quên mất cảm nhận của cô. Bàn tay anh cũng vì tức giận mà nắm chặt lấy cổ tay cô.

Suốt một hành lang dài, cổ tay cũng hơi nhói đau nhưng cô cũng chẳng lời nào than vãn. Cho đến khi anh nhận thức lại thì nhanh chóng xem xét cổ tay cô.

Chưa xem vết hằn đỏ đó quá 3 giây, thì cô nhanh chóng rút lại ngượng ngao nở nụ cười.

" Em không sao " Cô khẽ lên tiếng giải thích, thực chất cũng chẳng có gì phải làm to lên.

Anh có vẻ có chút tự trách mình nhưng nhanh chóng bị cô hòa giải.

" Được rồi, cõng em đi. Em tha lỗi cho " Cô gơ hai tay ra nũng nịu trước mặt anh.

Dương Nhượng Thiếu cười thành tiếng rồi cúi người xuống giúp cô leo lên.

[...]

Phòng bệnh trở nên im ắng sau giờ nghỉ trưa.

Dương Nhượng Thiếu chẳng chọn chỗ nào chỉ ngồi trông nom Hàn Như Tuyết. Dù là muốn chọn chỗ anh cũng không dám, anh chỉ yên tâm khi nhìn thấy cô bên mình. Đã hơn một ngày anh chẳng chọn chỗ nào, vừa kết thúc buổi học anh đã mua vé bay về thăm cô. Trên người đồ vẫn chưa thay, kính phi cũng chỉ còn vài tờ đã nhăn. Cuộc sống của Dương Nhượng Thiếu chưa bao giờ khổ cực đến vậy, vì vợ và qua nộ đơn anh chỉ đem số tiền đủ sống trong 1 ngày. Nào ngờ bị bắt ở lại cả tháng quyền lực chỉ phút chốc biến mất.

Giờ cũng hơn 3 giờ chiều, Hàn Như Tuyết mới tỉnh lại đã chẳng nhìn thấy khung cảnh xung quanh. Lần này đến bóng dáng mờ Dương Nhượng Thiếu cô cũng chẳng còn thấy. Tỉnh dậy trong sự tra tấn về tinh thần, cô không lên tiếng đưa mắt nhìn xung quanh nhưng nó đều lòa bởi một màu sáng.

Dương Nhượng Thiếu mệt mỏi cũng chỉ chọn chỗ cách đó vài phút. Giấc ngủ chưa sâu, tiếng động của người con gái bên cạnh khiến anh nhanh chóng tỉnh giấc. Lần này, cô liếc mắt qua anh nhưng rồi nhìn đi chỗ khác, bàn tay luôn cố tìm mò thứ gì đó trong không trung.

Anh biết mắt cô lại không tốt liền đứng dậy nắm lấy hai bàn tay kiểm tra trong vô thức.

Hàn Như Tuyết cảm nhận được hơi ấm quen thuộc vui mừng nở nụ cười. " Là anh phải không? "

" Là anh " Anh dịu dàng đáp lại rồi ngồi xuống giường bệnh khẽ ôm cô vào lòng.

Trời bên ngoài có gió mạnh, cánh cửa sổ một bên chưa khép vì bị cánh rèm che nên chẳng ai để ý đến.

Dương Nhượng Thiếu có vẻ như cảm nhận được điều đó nên liền kéo chăn trùm kín vai cô.

" Sắp bão hả anh? " Cô đưa mắt hướng ra phía ngoài cửa sổ, mắt chẳng thấy chỉ có tai nghe thấy những tiếng gió thổi mạnh xen lẫn tiếng lá nghe khá vui tai.

Anh khẽ cười, hướng mắt ra ngoài cửa sổ bàn tay khẽ xoa đầu cô. " Có lẽ sắp bão rồi, trông em có vẻ thích? "

Cô cũng cười, bàn tay đưa ra như muốn nắm giữ thứ gì đó. " Lạnh anh nhỉ? Em nổi cả da gà "

Nghe vậy anh ôm cô chặt vào lòng. " Còn lạnh không? Để anh đi đóng cửa "

Cô nhanh chóng lắc đầu " Đừng đóng. "

" Được rồi, một chút thôi không sẽ bị ốm " Anh xoa đầu cô.

Cứ vậy cả người im lặng ngắm cảnh sắc, người có thể nhìn cảnh sắc hoang tàn, người thì nghe thấy âm thanh giận dữ hải hùng như đang quật đổ mọi thứ. Nhưng họ lại cảm nhận được hạnh phúc, sự lãng mạn khác biệt.

□ **Đọc Xong Hãy:**

+ **Nhấn sao**

+ **Cmt**

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75

Gió thổi không còn mạnh nữa, Hàn Như Tuyết cũng nhìn rõ khung cảnh thiên nhiên trước.

" Tuyết " Anh khẽ gọi tên cô.

Cô chỉ quay đầu lại không trả lời.

Dương Nhượng Thiếu khẽ cười, xoa mái tóc mỏng mãi mới lên tiếng. " Tôi cùng anh bay qua Mỹ được không? "

Việc này quá bất ngờ, không lẽ đi sớm vậy sao? Nhìn anh coi đồ còn chưa thay, nghỉ ngơi cũng chưa bao nhiêu. Trong lòng cô muốn phản đối nhưng có vẻ điều gì đó thay đổi, cô khẽ gật đầu.

" Xuất viện đi. " Anh đứng dậy đưa tay ra chờ cô.

[...]

Hai người trên chiếc xe taxi quay về căn biệt thự trước đây.

Thời gian có vẻ quá gấp gáp, Dương Nhượng Thiếu không ăn gì chỉ sai người làm mang chút đồ ăn cho Hàn Như Tuyết.

Bữa ăn khá đơn giản, cô ăn rất nhanh rồi nhờ người làm pha cho anh một cốc sữa nóng. Chờ để lấy cốc sữa cô chăm chú nhìn lại căn biệt thự đã lâu không tới. Nhớ cái ngày đầu khi anh cứu cô đưa cô về đây. Đã quá lâu rồi, khi đó cảm xúc thật khác lạ với bây giờ.

" Của cô đây " Người làm đã pha xong sữa và để nó trong một chiếc khay giúp cô dễ dàng mang nó đi.

Vào đến phòng Dương Nhượng Thiếu cô chẳng thấy gì ngoài chiếc hành lý để giữa phòng. Trên chiếc giường gần đó có vài giấy tờ thông tin, hộ chiếu của

cô. Cũng vì tò mò đã lâu cô không động đến nó cũng chẳng nhớ có gì viết ở đó nên liền bỏ khay sửa lại bàn uống nước rồi quay lại xem.

" Em làm gì vậy? " Dương Nhựt Thiếu từ trong phòng tắm bước ra, thấy cô nằm ườn trên giường xem thứ gì đó liền lên tiếng.

Nghe tiếng anh cô nhanh chóng quay lại, hình ảnh Dương Nhựt Thiếu của trước đây như đang hiện ra trước mắt cô lần nữa. Cô im lặng vài giây nhìn cái bộ dạng lờ lờ nhưng vẫn toát lên nét lạnh lùng của anh chỉ biết đánh giá bằng chữ tuyệt. Chiếc áo tắm màu tro được anh thắt lỏng ở eo làm lộ ra cả thân hình tuyệt mỹ, cơ bụng rắn chắc cộng thêm dáng vẻ tự cao.

Thấy cô vậy anh khẽ cong môi nở nụ cười trêu chọc " Em thấy sao? Chuẩn soái chưa? "

Hàn Như Tuyết khẽ ho lên vài tiếng cùng đó xem xét lại bản thân mình. Trước cái bộ dạng này của anh dù cô có đang bị bệnh thật thì cũng phải phòng trừ. Cô không nghĩ nhiều, thấy mình cũng nên chuẩn bị chút đồ nên đứng dậy rồi đi.

" Này này, em định đi đâu vậy? " Thấy cô lướt qua mình, anh nhanh chóng quay lại đuổi theo.

Cô quay lại cười rồi lại bước tiếp về căn phòng bên cạnh. Cho đến khi cánh cửa căn phòng đó mở ra quay lại anh vẫn đứng đó nhìn theo.

[...]

Một hồi sau, ..

Hàn Như Tuyết vừa bước ra khỏi phòng tắm đã bắt gặp Dương Nhựt Thiếu ngay trước cửa. Người đàn ông này mặt bỗng nhiên lạnh nhạt, cô vừa ra đã úp cái khăn tắm to đùng lên đầu.

" Đứng im " Anh lạnh giọng nói rất ngắn gọn rồi kéo cô về phía mình.

Bàn tay anh bắt đầu chậm rãi cùng với chiếc khăn tắm đi hết đầu cô. Động tác rất nhẹ nhàng, tuy đôi lúc anh vẫn hơi quá tay.

" Được rồi mà " Cô khẽ cự người lên tiếng.

Dương Nhựt Thiếu cũng vì thế mà bỏ ra, ngay sau đó cô bỏ chạy về phía tủ quần áo.

Nhìn qua một lượt, cô vớ lấy một bộ đồ nhanh chóng quay ra định hỏi ý Dương Nhựt Thiếu nhưng tiếc thay cô không thấy bóng dáng anh đâu nữa. Có chút tủi thân, đã mấy tháng rồi trước mặt anh cô vô cùng giản dị, ngày nào cũng diện đi diện lại mấy bộ đồ bệnh nhân. Là một người con gái đang yêu, cô vốn muốn đẹp nhất trong mắt anh.

Hàn Như Tuyết bước lại tủ quần áo chọn lại một bộ đồ vừa ý nhất rồi mang đi thay. Sau vài phút quay ra cô bắt đầu bước đến bàn trang điểm tô một chút son đỏ rồi rồi đi tìm Dương Nhựt Thiếu.

Cô đi qua phòng anh, nhìn xung quanh nhưng không có một bóng hình nào bèn quay ra đi xuống phòng khách. Xuống đến nơi hỏi người làm nhưng họ nói không ai nhìn thấy anh rồi lại bắt đầu vào công việc của mình.

[...]

" Mang hết hồ sơ về bệnh án của Hàn Như Tuyết qua Mỹ cho Tôi. Không nói nhiều, việc này cậu tự lo liệu. " Dương Nhựt Thiếu lạnh giọng ra lệnh cho đầu dây bên kia.

Ngay sau đó anh cúp máy rồi khỏi phòng đi xuống thẳng phòng khách, bóng dáng nữ nhân kia chẳng thấy đâu khiến anh có chút lo lắng. Ban này không vì vài bộ hồ sơ bệnh án chắc anh cũng chẳng trốn cô, không biết giờ cô chạy đi đâu rồi.

Chạy ra ngoài sân, ra đến vườn cũng chẳng thấy cô, anh như phát điên chạy ra khỏi căn biệt thự tìm kiếm. Lúc này anh chỉ có thể thở một hơi nhẹ nhõm, rốt cuộc cô đang làm gì mà ngòai nghịch giữa đường vậy chứ?

" Tiểu Tuyết, em làm gì vậy? " Anh nhẹ giọng hỏi cô.

Hàn Như Tuyết giật mình quay lại nhìn Dương Nhựt Thiếu, sau đó phui đồ đứng dậy .

" Ừm, này có người cán chết chú cún này rồi. Em định mang nó vào vườn chôn được không anh? "

Đôi mày Dương Nhựt Thiếu khẽ cau lại, trông cô hôm nay rất khác trông rất xinh đẹp nhưng lại bị máu vấy bẩn cả chiếc váy trắng tinh khôi. Bàn tay nhỏ cũng vấy đầm máu, việc này khiến cô đứng rất xa không dám đến gần anh.

" Được rồi, theo anh vào nhà. Ai cho phép em tự tiện ra ngoài chứ? " Anh có chút tức giận nắm lấy bàn tay cô nhanh chóng kéo cô vào nhà.

" Dương Thiếu, tay em bẩn. "

" Không sao, mau lên anh giúp em thay đồ. "

" Dương Thiệu, em có thể tự thay " Hai má cô bắt đầu nóng ran lên, nhìn bộ dạng này của anh cô thực chất không nói được gì xảy ra tiếp theo.

Vào đến nhà, Dương Nhựt Thiệu dừng lại vài giây nhưng chẳng nói lời nào bàn tay Hàn Như Tuyết chút nào.

" Chú Lý, giúp tôi chôn chú chó ngoài đường ở vườn."

Vừa dứt lời nói anh bế bổng cô lên, nhanh chóng sai những bước dài đưa cô lên lầu.

Nhấn sao để ra tiếp nhé!!

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76

Hàn Như Tuyết cuối cùng bị bỏ xuống bồn tắm lạnh ngắt, người cô run lên nhưng người đàn ông kia chẳng để ý đến, anh hoàn toàn lạnh nhạt vội vã chạy ra lấy bộ đồ mới.

Rất nhanh sau đó anh quay lại, cô cũng chẳng điều chỉnh chế độ nước ấm cứ để nước lạnh tràn ra cả phòng tắm rồi từ từ chạm đến chân của Dương Nhựt Thiệu. Cảm nhận của anh rất nhanh, vừa đến chân đã nhanh chóng chạy lại bế cô ra khỏi bồn tắm vội vàng lấy khăn tắm cuốn quanh người cô.

" Anh xin lỗi, anh vô ý thức để nước làm em lạnh " Dương Nhựt Thiệu vừa xin lỗi, vừa khăn trương cời bộ váy ướt sũng ra.

Khi này Hàn Như Tuyết hoàn toàn lặng im, cô không nhìn anh đến một cái. Mọi thứ như vậy không vì cô tức giận gì chỉ vì tính khí hôm nay anh rất khác thường. Cô nhìn thấy anh trong dáng vẻ vội vã, mơ hồ, luôn bận rộn việc gì đó rất nhiều lần xem đồng hồ. Anh khác lắm, việc này khiến lòng dạ cô không kém lo nghĩ.

Chiếc khăn tắm cũng ướt sũng, Dương Nhựt Thiệu nhanh chóng bế Hàn Như Tuyết đứng dậy.

Trong làn nước ấm, anh nhẹ nhàng dùng bông tắm chà nhẹ khắp cơ thể cô. Những động tác đôi khi vẫn còn bị vấp lại bởi những làn chà mạnh của anh.

[...]

Tối hôm đó, hai người vô cùng im lặng lên chuyến bay cuối ngày đến Mỹ.

Vừa lên chuyến bay Dương Nhựt Thiệu nhanh chóng đưa Hàn Như Tuyết ngồi vào hàng ghế VIP thường dùng. Suốt nửa tiếng bay anh luôn nắm chặt lấy bàn tay cô rồi chợp mắt nghỉ ngơi một chút.

Trong đôi mắt của người đàn ông đó hôm nay hoàn toàn đầy áp lực lo âu, cô vốn nhận ra những không dám hỏi. Bởi cô hiểu con người này khi đó sẽ nói dối hoặc im lặng lờ đi. Không gian chiều nay vô cùng bức bối với cô, cô biết bệnh của cô không khó chữa, chữa không lành còn để lại di chứng. Việc này phải chăng khiến cuộc sống anh đảo lộn, cô sợ điều đó..

Cho đến khi, một tập hồ sơ được gửi cho anh phía trước có ghi tên cô. Sự tò mò không thể nào khiến cô không động chạm đến nó.

" Bệnh nhân: Hàn Như Tuyết "

" Dây thày kinh bị trên ảnh hưởng lớn về mắt."

" Tỷ lệ phẫu thuật thành công thấp: 30% "

Vài giây tham khảo bộ hồ sơ, cuộc đời cũng như có một cơn bão qua.. Nó phá hết những ước mơ nhỏ bé nhất của cô.. Trước khi biết đôi mắt sắp hỏng, cô biết mình mất đi đứa con đầu lòng. Lòng như quặn thắt lại, mỗi đêm đều phải lặng lẽ chịu đựng nó, nén khóc rồi cười cho qua. Cho đến khi cô biết ánh sáng trở nên mờ ảo với cô, cả thế giới như sụp đổ chẳng còn con đường khi vọng nào. Nhưng điều may mắn rất cô nhận ra, cô có anh, cô có Dương Nhựt Thiệu... Cô tin cô thực sự có anh và cô sẽ cố trị liệu để có thể lành lặn đến bên anh.

Đời quả nhiên nực cười, giờ cô chẳng muốn cố gắng đi đến một cuộc phẫu thuật sống chết này, dù chỉ là một chút động lực. Trước đây, họ nói trị liệu một năm sẽ khỏi, giờ nói xem tất cả họ đều là lừa dối.

Không gian im lặng, tập hồ sơ được để lại gọn gàng gần Dương Nhựt Thiệu.

Cũng chẳng lâu sau đó anh tỉnh lại, việc đầu tiên là quay sang nhìn cô. Cô vẫn ở đó, đang tựa vào vai anh ngủ ngon lành.. Mãi sau đó anh mới nhận ra tập hồ sơ để cạnh mình, tâm trạng như bị đảo lộn.. Thực sự anh rất sợ cô biết nó nhưng địa điểm gửi là bệnh viện anh đang thực tập tại Mỹ mà.. Đây không phải là anh sai mang đến, dốt cuộc là ai?

[...]

Chuyến bay hạ cánh an toàn, phản ứng của Hàn Như Tuyết cũng không có gì khác cô rất vui mừng khi vừa đặt chân xuống mặt đất rồi còn kéo anh đi, trông thật sự rất phấn khởi.

"Chúng ta đi đâu vậy anh?" Lên chiếc xe, cô khẽ tựa đầu vào vai anh nhẹ giọng hỏi.

"Một căn nhà mới" Anh xoa đầu cô trả lời.

"Dương Thiệu có phải anh rất mệt phải không?"

"Anh không có, làm sao mệt được"

"Anh à, che dấu thứ gì đó thực sự rất mệt"

Khi này mặt Dương Nhược Thiệu tối đen lại, anh lo lắng đến lạ nhưng vẫn cố gắng tỏ ra mình ổn. Anh quay sang khẽ xoa đầu cô nở nụ cười gượng gạo.

"Tiểu Tuyết, em sao vậy?"

"Em đến nỗi này anh còn dấu em được sao?" Cô tức giận hét lên, cả hai tay cuộn tròn để kìm nén cơn giận nộ.

"Nói em nghe, anh định đưa em đi phẫu thuật.. Đúng.... Đúng không?"

"Em đang hỏi anh đó, trả lời đi mà"

"Dương Nhược Thiệu, anh câm rồi sao?"

"Anh à, em không có tình cảm với anh đâu.. Đừng bắt em phẫu thuật mà"

"Xin anh đó, đừng đưa em vào đó"

Những lời van xin đó không có tác dụng, anh im lặng không nói cũng chẳng nhìn cô đến một lần.

Hàn Như Tuyết sụp người xuống, không nói lời nào tâm trạng vô cùng hoảng sợ. Nếu giữa cô và anh không có sự giằng buộc nào rất định cô sẽ không lần tẩn trong việc này. Nhưng với 20% cô có thể chẳng thể nhìn thấy anh ngay sau khi phẫu thuật.

Không gian trở nên tĩnh lặng, nữ nhân vô cùng im ắng. Nam nhân vẫn lạnh lùng giữ quyết định của mình nhưng lòng lại không thể ngừng thương cảm với nàng.

Quyết định của anh mãi giữ, nhưng không thể bền lòng lạnh nhạt như vậy với cô. Anh khẽ cúi người ôm cô vào lòng.

"Làm ơn, anh cần em"

"Em sợ"

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

"Đừng sợ, ngoan nào. Rồi sẽ qua, nhất định em không sao đâu. Tin anh." Anh ôm cô vào lòng nhẹ nhàng động viên.

Hàn Như Tuyết im lặng một hồi lâu, tâm trạng cô đang rất hỗn loạn. Mọi thứ cô không thể quyết định, không thể làm chủ. Cô thực sự rất sợ, sợ vĩnh viễn không thấy anh.

"Em muốn phẫu thuật ngay hôm nay" Cô quay sang nói.

"Không được, em cần nghỉ ngơi hôm nay"

"Làm ơn, nếu may mắn em có thể rút ngắn được một ngày gặp anh" Cô mệt mỏi lên tiếng, hai tay nắm chặt lấy nhau cả người cô đã run lẩy bẩy.

Dương Nhược Thiếu không trả lời khẽ đặt lên trán cô một nụ hôn. Sau đó anh liền gọi điện lại cho bệnh viện đặt lịch.

Hai người cùng nhau đến trước cửa bệnh viện, bước chân đều bị đứng lại chẳng bước chẳng lùi được. Thời gian này vô cùng đáng sợ, vô cùng ngột ngạt..

" Em sẵn sàng chưa? " Anh quay sang hỏi cô.

Cô không trả lời, chỉ lặng lẽ kéo tay anh bước vào bên trong. Những bước đi rất vội vã, hỏi đường xong rồi lại đi. Cô thực sự không hỏi anh về đường lối mà bắt chuyện với người lạ mặt xong lại kéo anh đi. Cho đến khi lên giường kiểm tra trước khi qua phòng phẫu thuật, cô cũng không mở lời, mái tóc dài cũng bị cạo sạch. Và khi chiếc giường vừa đẩy qua anh, cô rất nhanh chóng kịp nắm lấy tay anh gửi lại thứ từng cho cô nghĩ đến hào nhoáng của hạnh phúc do chính anh bạn tặng.

" Đợi em tỉnh lại, anh nhất định phải trả nó cho em " Cô cố gắng nói lớn..

Chiếc giường bệnh được đẩy đi, cổ họng Hàn Như Tuyết nghẹn cứng lại, sống mũi cô đã bắt đầu cay cay. Cô quá mạnh mẽ rồi, đã cố không khóc trước mặt anh, cô làm được rồi!

Cánh cửa phòng phẫu thuật đóng lại vô cùng sợ hãi với những thứ khó lường nhất. Trong tay Dương Nhược Thiếu cảm nhận được vật cô đưa cho, anh thật sự rất sợ mờ nó ra.. Anh còn nhớ, còn nhớ ngày trao nó cho cô cảm giác hạnh phúc đến tận đáy lòng giờ phải nhận lại trong cảnh tượng này. Thật khiến lòng nghẹn thở.

Mọi thứ trở nên tĩnh lặng, đôi mắt Hàn Như Tuyết luôn hướng ra ngoài cửa cho đến khi thuốc mê đã ngấm cô mới ngừng việc này.

Hơn 1 tiếng trôi qua, cánh cửa vẫn chưa mở ra đèn vẫn chưa chuyển màu. Dương Nhược Thiếu chỉ biết cầu nguyện may mắn sẽ đến nhưng thời gian càng kéo dài càng khiến anh mất kiên nhẫn.

Hơn 1 giờ sau đó, cánh cửa mở ra Dương Nhược Thiếu rất nhanh chóng chạy đến hỏi khan.

" Cô ấy sao rồi? " Anh vội vã lên tiếng.

Ông bác sĩ vẫn rất bình tĩnh cời găng tay ra.

" Ca phẫu thuật thành công, nhưng thời gian hồi phục tỉnh lại còn phụ thuộc vào cô gái. Chúng tôi sẽ đưa cô ấy qua phòng chăm sóc đặc biệt, chút nữa anh sẽ được vào thăm "

Nói xong ông bác sĩ rời đi, giường bệnh cũng được đẩy đi.

[...]

Những ngày tháng vô cùng yên ắng trôi qua, người con gái chưa tỉnh lại đã được 11 tháng. Mái tóc cô cũng đã mọc gần chòm vai, gương mặt cũng tươi tỉnh có sự sống hơn một chút.

Hôm nay ngày thứ 354 từ khi Hàn Như Tuyết phẫu thuật, Dương Nhược Thiếu đã trở thành bác sĩ ở đây nhưng lại không được trực tiếp chăm sóc cô. Ngày ngày, mỗi giờ nghỉ anh đều đến thăm cô, mỗi ngày đều thay một loại hoa mới. Từng ngày trôi qua với bao hi vọng, dập tắt bao nhiêu anh sẽ thấp lại bấy nhiêu.

Giờ làm vừa hết, anh chạy vội đến chỗ cô quên cả bữa trưa của mình. Bước gần đến giường bệnh anh khẽ đặt lên trán cô một nụ hôn sau đó quay vào nhà tắm.

Một lúc sau khi anh vệ sinh cá nhân cho mình xong liền mang chậu nước và khăn mặt tới chỗ cô. Công việc này trở nên thân thuộc với anh, tất cả y tá đều bị cấm làm việc này ngoài cho uống thuốc canh chừng, mọi việc còn lại anh sẽ tranh thủ làm.

" Đạo này da em trở nên hồng hào hơn, hơi thở cũng ỏn anh vui lắm " Anh vừa lau tay cho cô vừa trò chuyện. Tuy cô không trả lời nhưng anh vẫn vui vẻ như cô hồi đáp lại.

" Hôm nay, họ lại truyền cháo cho em sao? Không ngon phải không? Dù vậy em phải cố nhận nó nghe không? Sau này nhất định anh sẽ nấu món ngon cho em ha "

" Em mơ thấy gì đẹp không? Đạo này anh hay mơ thấy ác mộng, nhất định em phải cố gắng đừng làm nó trở thành sự thật.. "

" Được rồi, em nghỉ ngơi anh đi làm đây. Ngoan nhé, bảo bối "

Dương Nhược Thiếu dọn dẹp mọi thứ rồi rời về phòng làm việc của mình.

Công việc ngày nào cũng chất đống với tập bệnh án, và kín mít với những lịch khám.

Hơn 8 giờ tối anh rời khỏi phòng làm việc với đống giấy bệnh án.

" Dương Thiếu đi nhậu đi " Người bạn đồng nghiệp Kiên Mã từ đâu chạy đến khoác vai anh.

" Tôi không đi, rất bận "

" Đừng từ chối nữa một hôm thôi, coi gái đó nhờ y tá trông đi "

" Được rồi một tiếng sau tôi đến, cậu nhậu trước đi "

Dương Nhược Thiếu rời đi về phòng sắp xếp, thay đồ cho Hàn Như Tuyết chân chừ một hồi lâu anh mới rời đi.

[..]

" Dương Thiếu, chú thấy em gái anh sao? " Lâm Tư ôm cô gái ăn mặc có chút táo bạo bên mình ngỏ lời với Dương Nhược Thiếu.

" Trang điểm đậm, chẳng có gì đặc sắc. Không trùng người ta tưởng gái bán hoa " Anh không gần ngại vừa thương thức ly rượu rẻ tiền, vừa bình phẩm về người phụ nữ trước mặt.

Lâm Tư tức giận vùng dậy nhưng lại bị đồng nghiệp ngăn lại. Hắn không làm được gì, cổ vùng vẫy để chạy đến chỗ anh nhưng sức chẳng có.

" Mày dám xúc phạm em gái tao. Thằng khốn, tao cho mày biết tiền rượu bằng tháng lương của mày đấy. Ngậm miệng hưởng sang không muốn còn muốn chịu đòn "

" Loại rượu rẻ tiền, tao chỉ cô thương thức " Sau câu nói, ly rượu trên tay anh vô thức chạy trên đầu hắn.

" Thằng khốn, đến người phụ nữ của mày cũng chỉ nhỏ con nằm trên giường bệnh. Không trùng chết lúc nào không hay "

Nhấn ☐ ủng hộ mình đừng đọc xong rồi lướt qua ☐

Cmt đi, ít động lực tả nản lắm ☐

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78

" Thằng khốn, đến người phụ nữ của mày cũng chỉ nhỏ con nằm trên giường bệnh. Không trùng chết lúc nào không hay "

Câu nói vừa dứt, một tiếng động lớn khiến những người xung quanh phải giật mình không nói thêm tiếng nào. Dương Nhược Thiếu đứng dậy mặt mày lạnh tanh không nói lời nào đi đến chỗ Lâm Tư cầm cổ áo hắn kéo ra khoảng trống bên ngoài.

" Ngậm miệng vào, tao không ngần ngại tiền mày đâu " Dứt lời nói Dương Nhược Thiếu cầm chai rượu đập xuống đất, bàn chân anh dồn hết lực đạp lên mặt hắn.

Người anh cũng bắt đầu khễ cúi xuống, gương mặt điển trai bỗng nở một nụ cười cảnh báo khiến người đối diện cảm thấy ớn lạnh. Lâm Tư cả người run lên, mồ hôi cũng vã ra không ngừng nhưng nam nhân đối diện lại vô cùng tức giận chẳng để ý đến điều đó. Chiếc chai đã bị vỡ vụn đi mất nửa nhanh chóng vì chút giận mà đâm thẳng vào tay trái của Lâm Tư.

" Mày chưa biết tao là ai? Đến khi biết rồi nên chạy đi không chừng " Dương Nhược Thiếu cúi người ghé sát tai hắn lạnh giọng cảnh báo.

Anh cũng không quá vội rời đi dùng chân giẫm lên chai thủy tinh khiến cho những mảnh vỡ đó đâm sâu vào da thịt hắn hơn. Những tiếng kêu thét của Lâm Tư vô cùng lớn, nhưng người xung quanh không ai dám đến gần.

Trong bệnh viện ai cũng biết đến Lâm Tư thuận tay trái, trong khi đó cánh tay rất quan trọng với một bác sĩ. Việc này khiến bao nhiêu đồng nghiệp sốt sa, nhưng chẳng ai dám đến gần cả em gái hắn cũng sợ hãi nép vào 1 chỗ.

[...]

Về đến phòng bệnh của Hàn Như Tuyết, Dương Nhược Thiếu bắt đầu tắm qua rồi bước đến gần giường bệnh coi tình hình của cô. Mọi thứ đều rất ổn định nhưng cô chẳng hề tỉnh dậy, cô vô cùng tĩnh lặng trong những tháng này.

" Ngủ ngon, anh nhớ em " Anh khẽ đặt lên trán cô một nụ hôn, sau đó nằm lên chiếc ghế sofa gần đó nghỉ ngơi.

Mấy ngày sau, Dương Nhược Thiếu nhận được một chuyến đi công tác bên Canada dù rất muốn ở lại nhưng cuối cùng anh lại quyết định bay qua đó.

Mấy ngày đó quanh phòng bệnh của Hàn Như Tuyết lúc nào cũng có người canh gác, cứ 12 giờ lại có người đến thay phiên nhau. Đôi khi có cả Hoàng Kiệt và Quý Văn đến chăm sóc.

Gần đây chi nhánh của công ty Dương Nhượng Thiệu được chuyển qua Mỹ, mọi thứ được cai quản bởi Tô Kỳ Diễm cùng với Hoàng Kiệt và Quý Văn. Đó cũng là lý do gần đây họ rất hay đến thăm Hàn Như Tuyết thậm trí ăn uống ngủ nghỉ tại đó. Tuy vậy mọi thứ vô cùng yên tĩnh, nhiều khi cũng quay lấy vài hình ảnh của cô trên giường bệnh gửi cho Dương Tiểu My.

Thời gian cũng trôi qua nhanh, một đông nữa đã trôi qua. Đã gần 2 năm Hàn Như Tuyết nằm trên giường bệnh, mọi thứ gần như trở nên thừa thớt sau một khoảng thời gian dài. Chỉ còn Dương Nhượng Thiệu ngày ngày đến thay hoa cho cô, những người khác đều tập chung phát huy kinh doanh đầy mạnh mẽ với thế giới.

Vào một ngày sáng xuân, mọi thứ rất yên tĩnh còn vài hạt sương đọng lại trên chiếc cây chia những tán lá lớn nhất về phía cửa sổ nơi Hàn Như Tuyết nằm. Tiết trời rất ấm áp, như đang ban xuống bên dưới những điều may mắn nhất.

[...]

Con gió đầu tiên thoáng vào căn phòng qua khe cửa kính chưa được đóng kín, có lẽ là sự bất cẩn của một cô y tá nào chẳng. Hàn Như Tuyết mơ màng mở mắt nhìn mọi thứ xung quanh, rất xa lạ, rất đáng sợ. Căn phòng vô cùng tĩnh lặng, có chút hẻo lánh.

Xung quanh cô có rất nhiều dây, nhưng duy nhất có một đường truyền vào tay cô. Thân thể lúc này không quá đau nhức, cô có thể cử động được không cần đến ai trợ giúp.

Khẽ tựa lưng vào thành giường, ánh mắt cô đưa đi nhìn cảnh sắc thiên nhiên đang đâm chồi. Có phải đã lâu rồi cô không nhìn nó nên rất đẹp không? Cô đã nhìn nhiều lần nhưng chẳng có bóng dáng người đàn ông đó đâu.. Phải chăng anh quên cô rồi?

Không quá lâu sau đó, một y tá nữ bước vào về mặt chị ấy rất sững sờ, nhanh chóng bỏ lại mấy vật dụng trên bàn rồi chạy đi. Những phút giây sau đó, Hàn Như Tuyết cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Cô vẫn chưa được nhìn thấy Dương Nhượng Thiệu, thực sự cảm giác đó đau lắm, cô nhớ trong mơ hồ cô cùng anh chơi rất nhiều trò, ăn rất nhiều thứ, những quãng thời gian rất dài nhưng rồi một vực thẳm xuất hiện.. Cô rơi xuống, rồi cũng chẳng thấy anh đâu, mọi thứ ở vực đó vô cùng lạnh lẽo..

Những cuộc kiểm tra nhanh chóng được tiến hành, hơn 3 tiếng trôi qua nhưng cô chưa nhìn thấy Dương Nhượng Thiệu. Một cảm giác lâng lâng buồn, bàn tay lúc nào cũng nắm chặt lấy nhau nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Khung trời ở đây rất khác, khác về cả nhiệt độ trước khi cô tỉnh dậy, khác về cả cảm nhận về sự hiện diện của anh.

Một ngày, hai ngày trôi qua rất chậm rãi.. Hoa trong phòng cô đã tàn, ngày nào cũng rất vui bởi Tô Kỳ Diễm, Quý Văn, Hoàng Kiệt ngày nào cũng đến cùng cô nói chuyện nhưng mỗi khi nhắc đến Dương Nhượng Thiệu họ đều cười rồi nói "Dương Thiệu, bận việc lắm "

Một tháng lặng lẽ trôi qua, những cuộc liên lạc đều không được phản hồi, rồi đến những lá thư tay đều được gửi trả. Cảm giác đau đến tột cùng, chẳng ai hiểu được, sự chờ đợi đến mệt mỏi..

[..]

Bệnh viện bỗng rất nhộn nhịp vào một ngày cuối tháng 2, cũng là ngày cô xuất viện nhưng sự tò mò khiến cô tìm đến chỗ đông vui đó.

Một nam nhân với chiếc áo blouse trắng rất quen thuộc cùng với một bó hoa lớn, đang dần tiến về phía Hàn Như Tuyết. Cô biết cô nhận ra anh, nhưng không phải anh quá muộn sao? Anh rốt cuộc làm gì bây giờ mới đến?

" Hàn Như Tuyết! " Anh gọi lớn tên cô.

" Này sao em thấy anh lại không chạy đến ôm hôn một chút chứ? " Anh không ngần ngại lên tiếng, những bước chân chậm rãi cũng gần tiến đến chỗ cô.

" Bảo bối, em giận anh sao? Ngoan lại đây, anh cầm bó hồng này nặng chết được.. Em có chịu nhận không? "

Vừa đến gần Hàn Như Tuyết, Dương Nhượng Thiệu bỏ cả bó hồng xuống khiến bao người ngỡ ngàng. Anh quỳ xuống trước mặt cô, bàn tay ấy đã lâu không nắm lấy nhau như bây giờ.

" Tiểu Tuyết, anh nói nè. Bó hồng này nặng lắm, anh đã phải lựa cả vườn từ bên Canada mà vác về đến đây bề rồi. Em đừng giận nhé.. "

" Được không giận " Cô ghen ngào lên tiếng.

" Hoa hồng sau này anh trồng cho cả vườn. Em lấy cái này đi, nhỏ dễ cầm nhưng hơi nặng tình nghĩ với em " Anh đưa tay cô đặt lên lồng ngực mình.

" Dương Thiệu, anh.. " Cô ngại ngừng rụt tay lại.

" Này, em có chịu cầm trái tim anh không? Không cầm anh không trả nhẫn cho em đâu "

" Không cầm, không cầm "

Hàn Như Tuyết nói xong nhanh chóng chạy đi, những bước chân của cô không còn nhanh như trước nữa nên nhanh bị anh tóm gọn trong vòng tay. Dương Nhược Thiếu vội vã đặt lên môi cô một nụ hôn. Sau đó nhanh chóng đeo nhẫn vào tay cô, ngày đó anh trao nhưng bị cô trả lại rất bí thảm lần này anh quyết trao, nguyện cả đời không nhận lại...

"Vợ à, leo lên anh có thứ này cho em" Anh khẽ cúi người xuống, ngọt ngào mở lời với cô..

Nhấn sao + Cmt cho Trang chút động lực cuối cùng đi...

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79

Trên lưng Dương Nhược Thiếu, cái cảm giác hạnh phúc khiến cho Hàn Như Tuyết chỉ có thể nín lặng cảm nhận. Cô còn nhớ ngày đầu tiên tỉnh dậy, cảm giác bờ ngực vô cùng, giống như ở một thế giới khác.. Ngày đó, thân thể không quá đau nhức, không quá mệt mỏi chỉ cố gắng chịu đựng chờ anh.. Ngờ đâu người đầu tiên bước vào là anh, nhưng không khi đó dường như cô là dần đi, hơi thở cũng từ từ yếu đi..

Những ngày sau đó, cô rất cố gắng chờ đợi cho đến khi cả những lá thư tay cũng được trả lại, cô chỉ muốn nghĩ anh bỏ mình, rồi lẳng lặng tìm niềm vui mới. Nhưng không, cảm giác yêu nó khác lắm, mùi hương hình bóng anh luôn lưu luyến nơi đây dù rất xa lạ.. Chờ anh về, cô sống rất lạc quan, nhưng vốn vẹn chỉ là "chờ"

Trên chiếc lưng này, Hàn Như Tuyết chỉ muốn òa khóc lên nhưng mọi thứ đều bị ghen lại..

Dương Nhược Thiếu cũng không khác, những tháng ngày qua tập trung vào công việc chỉ để giải phóng một chút đau thương, nhớ mong về người con gái này. Cho đến khi biết tin cô tỉnh lại, anh cũng chẳng dám gặp chỉ im lặng đi chuẩn bị cho cô một món quà..

"Em biết gì không? Anh chưa từng nghĩ đến ngày em tỉnh lại sẽ làm gì.. Bởi khi đó hi vọng đó chỉ khiến anh cảm thấy mình đang cố lừa bản thân mình rằng cô ấy sẽ sớm tỉnh lại. Cho đến khi thời gian trôi rất nhanh, anh bắt đầu rất sợ." Anh nặng lòng lên tiếng

"Anh có hối hận vì gặp em không?"

"Từng như vậy"

"Vậy sao?"

"Cuộc đời cho tôi gặp em như một món quà tràn ngập hạnh phúc. Nhưng ông ta ban cho em những bi thương trên quãng đường bên tôi"

"Anh biết gì không? Lúc trước em rất sợ anh, không phải vì tàn ác thâm sâu mà là sự nhẹ nhàng, ôn nhu bất chợt. Khi đó trái tim em rất dễ tổn thương vì sự rung động từ anh." Cô đã vương chút nước mắt sau đó nói tiếp..

"Anh nghĩ em thích hoa hồng sao?" Cô mơ màng hỏi.

"Em là một cô gái kì quặc, theo dõi hoài cũng chẳng để ý bất kì loài nào. Anh chọn bừa."

"Anh thật là "Cô có chút gì đó hơi buồn trong lòng, thật hay không biết vì điều gì.

"Đồ ngốc. Ít nhất em phải biết nó là vì tôi yêu em chứ?"

"Nó?" Cô mơ màng hỏi, cũng có chút vờ không hiểu.

"Em bị ngu hay bị ngốc vậy? Lần phẫu thuật em bị loạn não rồi hả?" Anh có chút tức giận quát cô.

"Sao anh lại tức giận với tôi chứ?"

"Sao em lại xưng tôi với anh?"

"Anh cũng xưng hô đó thôi"

"Đó là vì anh đang bức tức chứ.. Tôi tỏ tình với em bằng bó hoa đó là muốn nói "I love you" đó!!" Anh tức giận quát lớn, một chút ngượng ngừng dần lộ ra.

"Sao hả?" Cô chưa hết ngạc nhiên... Với người lên nhìn gương mặt anh.

" Là Tôi yêu em đó.. Em thiệt là " Anh hét lên.

" Anh lại xưng tôi rồi.. Chả ngọt ngào chút nào còn cái nữa.. "

" Đừng làm anh rối loạn tâm lý nữa mà.. Lần đầu anh tỏ tình đó đồ ngốc.. "

Những bước chân đang chậm rãi bước đi cũng ngừng lại dưới sự ái ngại của anh.

" Này anh nói thật sao? Còn người tình trước của anh thì sao? " Cô ngớ ngác hỏi, làm gì có chuyện li kì thế chứ? Trước đây vì cô ta anh còn tức giận với cô mà.

" Em còn nhắc nữa, tối nay anh chơi trò bạo lực đó " Anh quay mặt lại khề đặt lên môi cô một nụ hôn.

" Tên khốn, anh thử coi. Có ai như anh không? " Cô ngại ngùng ngúc mặt xuống vai anh.

" Đừng lo anh cũng chuyên về khoa sinh lý. Có gì chúng ta chữa sau.. Ha " Anh để về mặt gian xảo nhìn cô, nhưng cũng rất rõ chỉ là trêu đùa.

Hàn Như Tuyết trầm hấn đi, mãi sau mới ngẩng mặt lên quay sang nói với anh " Dương Thiếu, em nhờ mẹ anh đăng kí vào trường đại học kinh tế rồi. Anh đợi em học xong nhé "

Dương Nhưc Thiếu không bận tâm lắm, rất vui vẻ tiếp nhận. " Được.. Nhưng kết hôn đã, em xinh xắn như vậy ai bắt mắt anh không chịu được đâu.. "

" Em vẫn chưa có tương lai, chưa có sự nghiệp. "

" Cưới anh đi. Tương lai của em là anh, sự nghiệp của em là mẹ của các con anh. "

" Em đang cầu hôn em đó ư? Chẳng hoàn hảo chút nào.. Nhấn còn trao trước luôn. "

" Bây giờ em đồng ý không? Nếu không chúng ta về nhà giải quyết bạo lực một chút " Anh vừa ngắt lời cô liền đấm lưng cho anh từ phía sau.

" Đồng ý " Cô nằm xuống tấm lưng rộng lớn, quàng tay qua cổ anh nói lớn.

Hai người rất lâu không nói chuyện, nên khi lên sẽ việc trò chuyện khiến thời gian trôi rất nhanh. Chiếc xe cũng sớm dừng lại trước một tiệm áo cưới.

" Sẵn sàng chưa cô dâu? " Anh vừa dừng xe lại liền quay sang hỏi nữ nhân kế mình.

Hàn Như Tuyết vô cùng ngạc nhiên, chưa kịp nói lời nào Dương Nhưc Thiếu đã xuống xe mở cửa dắt cô vào trong.

Nhìn bên ngoài tiệm đã voi cùng sang trọng, bây giờ vào trong còn nhiều thứ khiến ta phải định nghĩa đưa cửa hàng lên vài tầng nữa.

" Anh Thiếu, cuối cùng cũng đến " Một cô gái trong chiếc váy hồng nhạt chạy ra ôm tay Dương Nhưc Thiếu, sau đó còn hôn môi anh.

Hàn Như Tuyết cũng không để ý cho lắm, cố gắng lờ đi coi nó như một lời chào thân mật.

" Cô muốn chết à? " Anh tức giận nắm lấy cô tay cô ta đang bấu víu tay mình, không khiên nhường đẩy mạnh xuống sàn đá.

" Dương Tổng, thất lễ, thất lễ. Con gái tôi còn non trẻ mong anh bỏ qua. " Một bác gái rất bình tĩnh bước ra.

" Lấy tôi ít nước, đem đồ ra đây cho cô ấy nữa " Nói xong anh nắm lấy tay cô đi về phía phòng thay đồ hạng VIP.

Đồ cũng nhanh chóng được mang đến, có đến tận 5 bộ váy cưới vô cùng lộng lẫy khiến Hàn Như Tuyết có chút mơ màng.

" Bảo bối, hôn anh đi " Dương Nhưc Thiếu bỗng từ thái độ vô cùng lạnh nhạt, đáng sợ khi người chủ tiệm đem đồ nhanh chóng thay đổi như chong chóng khi người đó đi ra.

" Không được " Cô cần nhẫn đứng dậy.

Vừa đứng dậy bước được một bước cô liền bị anh kéo ngã mình vào bờ ngực rắn chắc. Anh khề vuốt mái tóc lưa thưa của cô rơi xuống vì sự đột ngột này, sau đó ôm chặt lấy cơ thể cô.

" Em đang ghen sao? Mau lên xóa vết son của ả ta đi. Anh không chịu nổi nữa.. " Dương Nhưc Thiếu đưa tay lên cổ lau hai cánh môi mình.

" Nhanh thôi đó " Cô ngại ngùng đặt lên môi anh một nụ hôn sau câu nói.

Rất nhanh vài giây sau đó, Hàn Như Tuyết hoàn toàn bị chiếm đoạt lật ngược tình thế. Anh không hề thả lỏng cô ra, rất mạnh bạo thăm dò hoang miệng của cô..

Nhấn sao + Cmt để có chương mới nhanh nhé.. Trang chả có động lực đâu..

Nhiều ủng hộ tôi Trang ra nhé!! □

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80

Dương Nhược Thiếu sau đó chấm dứt nụ hôn rất nhanh, anh khẽ xoa đầu cô rồi đưa mắt nhìn 5 bộ váy cưới.

Hàn Như Tuyết hiểu ý bước đến 5 bộ đồ cưới, cô chọn bộ ngoài cùng từ trái sang. Chiếc váy được thiết kế tinh tế, bỏ xẻ ở chân tạo ra những đường nét tuyệt hảo.

"Được không?" Cô chỉ vào bộ váy ánh mắt hướng về phía anh để dò hỏi.

Dương Nhược Thiếu nhanh chóng lắc đầu, cô cũng bắt đầu chuyển qua bộ thứ 2, bộ thứ 3, bộ thứ 4 nhưng đều nhận được cái lắc đầu.

"Chọn bộ cuối đi" Anh trầm giọng lên tiếng.

Hàn Như Tuyết cũng gật đầu nghe theo, thực chất cô rất thích bộ này ngay lần đầu liếc nhìn. Nó là một chiếc váy trễ vai, trên cái đường trễ ấy có ngấn những viên ngọc trai rất sáng, ở giữa là một viên kim cương. Đường nét của chiếc váy rất gọn gàng, tinh tế. Người con gái nào nhìn vào cũng muốn khoác nó lên một lần.

Những người phụ trách ở đó bắt đầu giúp Hàn Như Tuyết thay đồ, cùng với trang điểm làm tóc qua cho cô. Rất nhanh chóng, cô đứng trước gương ngắm lại mình, thực sự không nói quá cô trông cũng rất đẹp, phần tóc được búi lỏng, lưa thưa vài sợi được uốn xoắn trước mặt. Gương mặt hôm nay thêm chút má hồng, che chút vàng thâm ở mắt, đôi môi thì không chọn màu son chỉ bôi loại son bóng thôi. Tất cả là tuyệt hảo, cô trông rất thùy mị chín chắn.

Không gian bỗng trở nên yên tĩnh, tất cả những người phụ trách ban nãy đều rời đi để lại bóng hình quen thuộc đang ngắm nhìn nàng. Người đàn ông đó dựa lưng vào tường, tay khẽ đưa ra đóng cánh cửa lại, tấm lưng trắng nõn của cô, thêm những vết roi ngày trước thân không hợp cho với chiếc váy cho lắm. Tuy vết những vết đó đã mờ rất, chỉ có những người chú ý lắm mới nhìn rõ nhưng với anh đã nhìn quen rồi nên khi thấy là lại thấy nhói. Trong số đó, có những vết roi của anh, cũng có những vết roi của những người thân quen hay lạ lẫn.

Dương Nhược Thiếu chưa bao giờ có cái cảm xúc hạnh phúc, lại lâng lâng chút đau buồn. Anh cũng thực chất không biết quen cô, có cảm nhận đặc biệt, hay là sợ mất cô từ khi nào. Nó rất mơ hồ anh không thể nhớ cái cảm giác đầu tiên rung động như thế nào. Bởi anh đã từng rất nhiều lần rung động trước cô, nó trôi qua rất nhanh hầu như giống nhau.. Nó vốn sẽ không nhanh nếu anh lạnh nhạt từ chối nó, đôi khi thấy mình thật nhu nhược khó ư.

"Dương Thiếu" Giọng nói nhẹ nhàng của Hàn Như Tuyết khẽ làm Dương Nhược Thiếu giật mình, để tránh đi sự nghi hoặc về gương mặt có chút lạnh nhạt nhìn tấm lưng cô, anh khẽ nở nụ cười.

Dương Nhược Thiếu bước đến gần Hàn Như Tuyết, khẽ đặt lên môi cô một nụ hôn mặn nồng rất nhanh, đến cả cô cũng chẳng hề phản ứng được nhìn chăm chăm nhìn anh.

"Em đẹp lắm" Anh nhìn bao quát người con gái trước mắt, tất nhiên trong mắt anh chữ đẹp không đủ nhưng chỉ nói vậy thôi. Cảm nhận của anh qua biểu hiện cũng đủ để cô nhận ra.

"Cảm ơn" Cô bỗng có chút ngượng ngùng lên tiếng cảm ơn, gương mặt đỏ hồng lên nóng mặt.

"Em thích nó chứ?"

"Ừ, nó đẹp mà."

"Được rồi, thay đồ đi. Em chắc cũng mệt rồi, anh sẽ cho giặt ủi trước ngày cưới" Dương Nhược Thiếu khẽ xoa đầu cô, rồi rời đi ra trước.

Vừa đến cửa bản nhạc mới rất lạ vang lên, có lẽ anh đã thay một bài nhạc chờ điện thoại khác. Dương Nhược Thiếu rất nhanh chóng tắt máy ngay khi vừa nhìn vào màn hình điện thoại, sau đó rời đi.

[...]

Sau đó 10 phút, Hàn Như Tuyết trở ra nhưng không thấy bóng hình Dương Nhược Thiếu đâu. Lòng cô có chút lo lắng rời khỏi tiệm, chiếc xe của anh vẫn đỗ ở đó nhưng bóng dáng bên trong thì không hề thấy. Cũng chỉ biết chờ đợi, cô đứng ở vỉa hè gần nơi đỗ xe chờ anh quay lại nhưng thời gian trôi rất nhanh đã hơn 30 phút thảnh thơi trôi qua.

Đường phố tại Mỹ hôm nay vô cùng tắc nghẽn, ai ai cũng chuyển hướng đi về phía bên trái sau đó qua đường tập chung tại một chỗ. Nơi đó rất đông, Hàn Như Tuyết cũng chẳng còn hứng hóng hót, cô chỉ ngồi yên chờ bóng dáng anh.

Mãi sau đó đám đông bắt đầu thưa đi, Dương Nhựt Thiếu cũng từ trong đó bước ra, anh đội một chiếc mũ le che kín một phần nào đó rất khó nhận ra mình. Hàn Như Tuyết nhìn qua đám người đó, chỉ vài giây nhanh chóng nhận ra anh. Chiếc áo blouse trắng tinh bỗng bị dính máu loang ra ở phần bụng.

" Anh.. Anh.. ấy bị sao vậy? " Hàn Như Tuyết lắp bắp mãi mới lên tiếng.

Giữa đàn người, Hàn Như Tuyết chạy rất nhanh, nhanh đến mức suýt vấp ngã giữa đám đông nghìn nghịt người. Đường phố thưa dần, ai cũng sang được vỉa hè, còn cô đứng chờ vợ giữa lòng đường bao tiếng còi được bấm liên hồi xung quanh. Cô không bận tâm đến nó, chỉ tìm bóng dáng Dương Nhựt Thiếu, tự mình nhảy qua cả những chiếc xe đang chạy nhưng cuối cùng hình bóng đó đã biến mất.

" Kít " Tiếng xe phanh gấp, Hàn Như Tuyết bỗng cảm nhận được thứ gì đó rất nhanh tiến lại gần sau đó hoàn toàn lu mờ, khứu giác thoang thoảng mùi máu tanh..

Trên 100 ★ Ra phần mới nhé!!

Đừng quên Cmt tăng động lực..

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

" Kít " Tiếng xe phanh gấp, Hàn Như Tuyết bỗng cảm nhận được thứ gì đó rất nhanh tiến lại gần sau đó hoàn toàn lu mờ, khứu giác thoang thoảng mùi máu tanh..

Tiếng xe vẫn qua lại rất bình thường, vài tiếng chửi bới vang lên Hàn Như Tuyết bắt đầu mờ mắt cả người cô bị ôm chặt. Cô đưa mắt ngược lên nhìn, nhận ra bóng dáng mình đang tìm kiếm ngay trước mắt.

Dương Nhựt Thiếu trông anh lúc này rất tức giận, đôi mắt cũng đủ làm người khác phải né tránh để không đem tai họa.

" Anh..à " Người cô vẫn còn run lên, tiếng nói cũng vì vậy mà không rõ.

" Hàn Như Tuyết, em bị điên sao? " Anh tức giận hét lên, đẩy cô ra.

" Em.. " Cô định nói gì đó nhưng lòng có chút tổn thương lại ngậm họng im lặng..

" Ngẩng mặt lên, em có coi trọng mình không vậy? " Anh vẫn tức giận la mắng cô giữa đường phố tắc nghẽn..

Hàn Như Tuyết rụt rè ngẩng mặt lên, cô rất sợ, cô không biết mình đã kích động anh như vậy. Bàn tay của anh đang giơ lên chuẩn bị giáng vào mặt cô một cái bạt tai nhưng nhanh chóng rụt lại. Ừ, ở cô chỉ là ngu muội thôi, cô chỉ là rất lo cho anh thôi.. Khi nghĩ đến anh bị thương, cái sự lo lắng, tổn thương phần nào đã lu mờ trí óc cô rồi..

Dương Nhựt Thiếu bỗng thờ dài, nhìn người con gái trước mặt đã im lặng đến rơi cả nước mắt. Anh đúng là có hơi quá, nhưng cũng đâu thể kìm nóng giận để nhìn người con gái yêu thương suýt bị xe đụng.. Gió chẳng bao giờ thổi theo một chiều, lúc nào cũng mang tai họa reo rắc lên cô..

Chưa kịp níu giữ cô lại, đèn giao thông đã chuyển xanh.. Hàn Như Tuyết lẳng lặng rời đi qua bên kia đường.. Cô muốn hỏi thăm máu trên áo anh là sao? Muốn hỏi thăm anh bị thương à? Nhưng rất sợ anh nổi nóng..

Những bước chân trở nên vội vã hơn giữa dòng người, Dương Nhựt Thiếu định vị rõ người đó chạy qua rất nhanh bẻ bóng cô lên cho đến khi qua bên đường mới thả cô xuống. Anh sau đó không đứng dậy, ngồi xổm nhìn cô rồi một chân quỳ đầu gối xuống.

" Tiểu Tuyết " Anh trầm giọng, tay khề nắm lấy tay cô.

" Xin lỗi " Cô lạnh lùng hẳn đi khi nói lời xin lỗi.

" Làm ơn, chú ý bản thân mình hơn nhé.. Anh rất sợ mất em.."

Hàn Như Tuyết vô cùng im lặng rồi đi, anh cũng bước theo sau khoảng cách bỗng trở nên xa vời đến lạ.. Người con gái đó đang giấu giếm thứ gì đó rất kín, rất lặng lẽ bỏ chạy..

Cuối cùng, Hàn Như Tuyết dừng lại trước cửa tiệm váy cưới bạn này, cô đứng đó nhìn nó một hồi rồi quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh..

"Nhất định, phải hạnh phúc nhé " Cô cười rất tươi, tràn đầy hạnh phúc hay có chút gì đó khác biệt. Đó là tâm trạng của bất kì một nữ nhân nào khoác lên mình một bộ váy cưới, họ rất sợ mất nó vào một ngày gần nhất, họ lo sợ thẩm trí có thể bỏ lại mọi thứ để ngắm nhìn người đàn ông mình. Hôn nhân có thể là một sợi dây gìn giữ tình yêu không bao giờ đứt nhưng cũng có thể là một chiếc kéo cùn cổ cắt nó từng ngày.

" Chỉ cần em không buông, nhất định sẽ hạnh phúc "

--

Gió thoảng qua vào đầu tháng 3, cả hai người không bao giờ có ý định chọn ngày cưới.. Cả hai đều chấp nhận nếu cùng thức dậy vào một ngày, cùng nói với nhau một câu chào hỏi sau đó xem đồng hồ. Nếu là giờ chẵn sẽ tổ chức đám cưới sau hai ngày...

Dưới một căn biệt thự rất lớn, không gian rất rộng nhưng Dương Nhượng Thiệu và Hàn Như Tuyết chỉ khép nép treu đùa với nhau trong 1 căn phòng. Hai người sẽ ăn khi có đồ mang đến bởi nó đều được đặt lịch trước khi đến đây.. Ngày 5 - 3, họ đã hoàn thành điều đó rất nhanh.. chuẩn bị cho một ngày mong chờ rất..

[..]

" Dương Thiệu, sao anh không viết thiệp cưới chứ?" Hàn Như Tuyết ngồi dưới ghế sofa tại phòng khách hét lớn với người đàn ông thông thả trên lầu.

" Chữ anh xấu, việc này là của em. Cũng chỉ có hơn 200 thiệp thôi.. Vợ ơi cố lên " Anh đứng trên lầu cổ vũ, đồng thời cũng đang tìm kiếm thứ gì đó.

--

Buổi tối trước hôm trọng đại..

Bộ tứ quen thuộc kia tập chung tại căn biệt thự này, ai cũng một cái vali lớn đủ một bộ trắng thuần khiết.

" Con dâu " Tô Kỳ Diễm dang tay ra chạy về phía Hàn Như Tuyết..

" Chị Dâu " Dương Tiểu My cũng nhanh chóng chạy đến..

" Tỷ tỷ, còn em nữa " Quý Văn có thể nói là người hào hứng nhất, cậu chạy như bay đến gần chỗ cô nhưng vẫn như mọi khi vẫn bị bề trên ngăn chặn. Khác hẳn với mọi người Hoàng Kiệt rất điềm đạm, cậu chỉ cười một cái rồi bước về ghế sofa ngồi đó.

Hàn Như Tuyết không biết ứng xử sao chỉ im lặng, anh cũng hiểu điều đó nên đã giải thoát rồi ôm cô lên lầu để mấy người bạn tâm giao hào hứng bàn tán.

" Di ơi, hai người đó đêm nay có gì gì không? " Quý Văn tò mò hỏi Tô Kỳ Diễm, cậu ta vốn mang gương mặt thất vọng từ khi nghe tin này đến giờ.

" Con bớt tò mò đi, ta nghĩ trước đó rồi " Tô Kỳ Diễm rất thật lòng, bà chưa từng nghĩ ước nguyện mình sẽ thành sự thật..

Tháng 3 rất đầm ấm hạnh phúc, đêm đó chẳng ai ngủ cả Hàn Như Tuyết và Dương Nhượng Thiệu đều im lặng ngắm trăng. Đêm đó trăng không đẹp nhưng hai người vẫn ngồi ngoài hiên ngắm nó, rất hạnh phúc cho đến khi buồn ngủ mới bắt đầu lên giường.

[7 -3] Trọng đại, in dấu trong lòng hai nhân vật..

Từ 3 giờ sáng, hai người đã lục đục ngồi dậy, ai nấy mặt đều đỏ mọng rồi cùng nhau rời khỏi giường vệ sinh cá nhân. Ra khỏi căn phòng, tặng nhau một nụ hôn..

Trên 150★ Ra phần mới nhé!!

Đừng quên CMT để ủng hộ cho Trang nhé....!!

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82

Cánh cửa phòng ngủ khép lại, hai người đứng lặng ở đó một lúc. Sự im lặng đó duy trì trong niềm hạnh phúc không nói thành lời.

Dương Nhượng chưa bao giờ hồi hộp như vậy, anh không thể diễn tả lòng mình bằng từ ngữ. Mọi thứ chỉ được thể hiện thoáng qua trong đôi mắt ấy.

" Dương Thiệu, cho đến khi bước vào lễ đường anh nhất định không được nhìn lên em nhé "

Hàn Như Tuyết bước đến gần Dương Nhượng Thiệu, cô nở nụ cười tinh tế rồi nói với anh. Bàn chân cũng bắt đầu kiễng lên sau câu nói, cô nhẹ nhàng thoảng đặt lên môi anh một nụ hôn.

Mọi thứ không dừng lại ở đó, cô thấp hơn anh nên nụ hôn chưa đến mức thỏa đáng dành cho nam nhân. Sự bất ngờ ập đến trong tích tắc, anh bế thốc cô lên quay lại áp sát cô vào tường.

" Anh không nhìn trước lễ đường mà sẽ đợi em trở thành vợ anh. Khi đó sẽ ấm nóng hơn trong cái nhìn "

Cô sau đó khẽ vỗ vào anh, ngượng ngạo lên tiếng " Tình thế này không hoàn hảo lắm, anh bỏ em xuống đi "

" Hôn lại lần nữa đi bảo bối " Anh nở nụ cười gian xảo trên trọc cô.

Hàn Như Tuyết nghe thấy liền đưa mắt nhìn xung quanh không một bóng người, cô khẽ chạm môi anh một lần nữa. Mọi thứ có thể nói theo chuẩn xác suy đoán của cô, anh phản thể rất nhanh chiếm lấy cánh môi mỏng của cô.

Tiếng mở cửa khiến Hàn Như Tuyết thực sự giật mình, cô đẩy mạnh anh ra khiến mình suýt tiếp xúc với mặt đất.

" Sáng sớm hai người đã lục đục rồi! " Quý Văn mơ hồ nửa tỉnh, nửa mơ mở miệng bình luận qua về hai nhân vật trước mặt.

" Quay vào "

Dương Nhượng Thiệu quay lại nhìn Quý Văn lên giọng cảnh báo, tư thế của anh thật không giống khi trước. Vì đỡ cô mà anh cũng suýt ngã theo.

" Dạ dạ, lão đại " Cậu ta luống cuống nói rồi nhanh chóng người, đóng sập cửa phòng lại.

" Chết tiệt, tại anh cả đó " Cô ngai ngùng quát mắng.

" Được rồi, đứng dậy đi làm việc của em đi.. "

" Anh cũng đi đi "

Hai người mỗi người xuống cầu thang rẽ một hướng. Dưới nhà sau một đêm đã trang trí rất trang hoàng chủ đạo chỉ có màu trắng tinh khiết.

Hàn Như Tuyết chỉ uống cốc sữa nóng rồi nghỉ ngơi một lúc sau đó được quản gia đưa đến nơi trang điểm.

Gió xuân rất dịu thoảng lạnh chút vào sáng sớm. Giờ mới chớm 5 giờ sáng, cô phải kiên nhẫn làm bộ tóc mới, tô chút phấn son. Mái tóc dài ngang lưng được uốn xoắn rất tỉ mỉ.

Thời gian thoảng qua rất nhanh, Hàn Như Tuyết thay váy cưới, cô ngắm lại mình một lần nữa trong gương. Sắp chớm tuổi 23, có phải cô lên xe hoa quá sớm hay không? Gương mặt này vẫn còn tươi trẻ tràn đầy sức xuân, cô mong cuộc đời sau này sẽ an phận bên người đàn ông đã chọn.

Chiếc khăn trùm đầu đã được phủ lên đầu cô, không có người thân đồng hành cô rất tủi thân đôi khi cũng cảm thấy cô đơn nhất là trong ngày này.

Chiếc xe hoa đã tới với hàng loạt siêu xe lớn nhỏ được xếp dàn ra để chiếc xe hoa chính giữa tiến lên đón Hàn Như Tuyết.

Một người phụ nữ trạc tuổi 50 bước ra, rất quen thực sự rất quen. Cô nhận ra bà ấy, chị gái của mẹ cô đang có mặt ở đâu.

" Di... Di Bách " Cổ họng cô nghẹn lại vì xúc động, vội ôm đi vào lòng.

" Được rồi hôm nay không được khóc " Bà khẽ xoa lưng cô, động viên.

" Lên xe nào, thằng bé đang đợi con đó "

Hai người cùng nhau bước lên xe, cũng nói chuyện suốt một quãng đường dài.

Lúc này cô mới nhận ra được không phải sự bất ngờ luôn đến từ một ông bụt, bà tiên nào. Người đàn ông đó cũng hiểu được sự thiếu thốn của cô nên đã đưa Di Bách đến đây. Kể cả đến những chiếc váy cưới đều được anh đặt tại cửa hàng đi.

Một khoảng thời gian không khỏi hồi hộp trước sau giờ cũng đến. Hàn Như Tuyết bước xuống xe, khoác tay người gì bước trên thảm đỏ bảo lễ đường.

Những vị khách đã ngồi đợi ở hai hàng ghế, cô chỉ việc chân tĩnh lại tinh thần từng bước, bước về phía anh.

" Chăm sóc con bé thật tốt nhé "

Di Bách trao tay Hàn Như Tuyết cho Dương Nhượng Thiệu rồi lùi về hàng ghế của mình.

Giờ hành lễ bắt đầu,...

..

"Tình yêu thực sự là hai người biết hy sinh cho nhau, vì hạnh phúc của người kia, và vì hạnh phúc chung của nhau." Đồng thời cha sẽ hỏi hai con có đồng ý bên nhau trọn đời không?

"Em là Hàn Như Tuyết nhận anh Dương Nhựt Thiếu làm chồng và hứa sẽ giữ lòng chung thủy với anh, khi thịnh vượng cũng như lúc gian nan, khi bệnh hoạn cũng như lúc mạnh khỏe, để yêu thương và tôn trọng anh mọi ngày suốt đời em "

"Anh là Dương Nhựt Thiếu nhận em Hàn Như Tuyết làm vợ và hứa sẽ giữ lòng chung thủy với em, khi thịnh vượng cũng như lúc gian nan, khi bệnh hoạn cũng như lúc mạnh khỏe, để yêu thương và tôn trọng em mọi ngày suốt đời anh "

Cho đến khi chiếc khăn được mở ra, khuôn mặt cô gái đó hôm nay như một con gió xuân ghé qua đời anh, đáng dấu một cột mốc gì đó.

Anh nhẹ đặt lên đôi môi điểm chút son đỏ một nụ hôn, sau đó ghé sát tai cô .

"Hôm nay em đẹp lắm "

"Từ hôm nay em chính thức thuộc quyền sở hữu của Dương Nhựt Thiếu "

Hàn Như Tuyết dùng tay giữ lấy hai gò má anh, nhờ giày cao gót cô chỉ kiễng chút chân lên chứ không như mọi khi.

"Gửi anh ngàn lời, em yêu anh "

Câu nói đầy xúc cảm ngọt ngào chạm đầy tim người đàn ông, sau đó khẽ chạm môi anh một lần nữa.

Họ có một buổi lễ diễn ra đông đảo rồi cùng nhau trên chiếc xe về căn biệt thự. Buổi tối hôm đó, một đại tiệc diễn ra tại bãi biển lớn, tất cả nơi đây đều được bao từ A đến Z.

Hàn Như Tuyết và Dương Nhựt Thiếu có thể nói là hai nhân vật chính đến muộn nhất. Anh cũng vốn dậy rất sớm sau buổi nghỉ chưa nhưng muốn cô thoải mái thời gian hơn nên chớm giờ tổ chức mới đến.

Mọi người ai nấy cũng đón tiếp hai người rất nồng nhiệt. Bữa tiệc diễn ra sau một vài lời thông báo của cặp vợ chồng mới cưới.

"Trước hết tôi cảm ơn mọi người đã đến dự bữa tiệc này chúng vui với gia đình chúng tôi. Hôm nay mọi người có thể thỏa sức ăn chơi, không cần phải tìm cách cư xử với tôi"

"Mọi người đã biết người con gái bên cạnh là vợ tôi.. Hàn Như Tuyết. Mong nhìn qua khắc ghi nhớ kĩ, cô ấy còn nhỏ tuổi "

Hàn Như Tuyết không nói gì, có nói anh cũng không cho bởi anh biết người quen nơi đây dùng miệng vụng lợi rất nhiều. Cô tốt nhất là không nên tiếp xúc.

Sau màn phát biểu mọi người ai nấy vẫn chưa quá nhộn nhịp. Cho đến khi hai nhân vật chính rời xuống, mọi thứ mới trở nên náo nhiệt.

"Anh à, em muốn ăn gì đó. Hơi đóii " Cô nhìn xung quanh ai nấy lạ hoặc không hề thấy người quen đâu.

"Đợi chút, mẹ ngồi phía cuối gần hồ bơi. Em lại đó, chút anh qua. " Anh nhẹ nhàng nói, sau đó đặt lên trán cô một nụ hôn.

Hàn Như Tuyết nhìn thoáng qua thấy bộ tứ đứng đằng đó, nơi đó rất ít người, trang trí cũng đặc biệt hơn.

"Chị ấy đẹp nhỉ? " Quý Văn từ xa khẽ lắc chất lỏng trong tay, quay sang nói với Dương Tiểu My.

Về mặt cô nàng khi đó dịu buồn hẫng đi, mãi sau đó khẽ nhấp một ngụm rượu nhỏ rồi mới lên tiếng. "Anh thích chị ấy hả? "

"Em cũng rất đẹp " Cậu ngượng ngao khen người con gái bên cạnh mình.

"Đừng để nó hiện rõ, em cá anh không bảo toàn mạng nhỏ đâu " Dương Tiểu My nhói lòng nhắc nhở rồi rời đi đón Hàn Như Tuyết.

Thử vài món đồ ăn, Hàn Như Tuyết vẫn chưa nói gì nãy giờ. Mọi người cùng nhau dùng đồ ăn trong yên tĩnh. Tô Kỳ Diễm không cho phép ai lên tiếng hét, bà chỉ nói mọi người cùng ăn. Mãi sau đó, bữa ăn ngừng lại, mọi người vẫn không dám mở miệng.

"Tiểu Tuyết con dùng bữa no chưa? " Bà khẽ lên tiếng hỏi thăm.

"Con no rồi Di " Cô nhanh nhẩu trả lời.

"Gọi ta là mẹ được rồi. Trông con hơi mệt, không sao chứ? "

" Không có đâu chỉ là con không thích ồn ào lắm "

" Để em đưa chị ra ngoài hóng gió " Quý Văn đứng dậy nắm tay kéo cô đi, cậu điên thật rồi..

Nhấn sao nhiều để ra Chương Mới □

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83

Hàn Như Tuyết bị lôi đi không hay, trên chiếc giày cao gót lại khiến việc di chuyển nhanh trở nên khó khăn.

Đến bờ biển, sóng bắt đầu vỗ vào khiến chiếc váy của cô nhanh chóng bị nhúng ướt.

" Quý Văn cậu làm gì vậy? "

Hàn Như Tuyết tức giận lên tiếng, hôm nay là ngày trong đại nếu cô làm ướt váy sẽ mất mặt anh mất.

" Em không thích ồn ào mà "

" Cậu xung em với tôi? " Cô hơi cau mày khó chịu, đúng là cậu hơn tuổi cô thật nhưng trước giờ vốn nhất quyết gọi cô bằng chị.

" Một hôm thôi.. Em hạnh phúc nhé.. " Quý Văn ngồi xuống buồn bã lên tiếng chúc phúc.

" Sao lại chúc với cái mặt buồn thiu vậy? "

" Anh vốn là thích em từ rất lâu? "

Cậu không ngăn ngại lên tiếng, đôi khi thất bại rồi nói ra cũng nhẹ lòng.

" Nhưng em có chồng rồi... "

Hàn Như Tuyết chưa kịp nói gì thêm, Dương Nhược Thiếu ra từ lúc nào đẩy cô sang một bên. Cho đến khi Quý Văn quay lại nhìn cô thì nhận ra sự khác lạ rất nguy hiểm.

" Lão đại, em không có... Đừng.. Tha cho em đi "

" Thăng khôn, mày đứng lại cho tao. Đến vợ tao mày còn dám tỏ tình vào ngày cưới. Thăng khôn. "

" Chị dâu, cứu em. Em không muốn chết đâu "

Tiếng ồn vang lên giữa biển, Hàn Như Tuyết vốn chẳng lo lắng ngồi xuống ngắm cảnh biển. Họ cuối cùng đuổi nhau mãi cũng bắt được. Dương Nhược Thiếu gần đây rất mệt nên việc đuổi bắt trở nên lâu la.

" Đứng lên ngồi xuống mau "

Dương Nhược Thiếu tức giận ra lệnh, anh bắt Quý Văn đứng ở mực nước biển ngang eo cứ đứng lên rồi ngồi xuống.

" Anh à, cậu ấy bị cảm lạnh mất "

" Em còn lo cho nó, đi xuống làm theo. Hoặc lên giường nói chuyện "

" Anh à.. "

" Anh không nghe, cậu ta vốn tự rước họa vào thân "

" Vợ mới cưới cũng muốn cướp, không thể tha "

"... "

Hàn Như Tuyết im lặng dựa người vào lồng ngực anh, cô nhìn người con trai phía trước có chút lo lắng mà quay lại nhìn ông chồng lại im thinh.

" Vợ, mình về giường đi "

" Anh bớt bộ mặt biến thái đi, đêm nay em không chiều anh đâu "

" Vợ hai năm rồi trái đào căng mọng, em không cho động là tham lam "

" Anh cưới em về để về đây thôi sao? "

" Anh cưới em về để tối này chà đạp nhau, tối kia khúc khích nhau, tối nọ xung kích do thám nhau.. Nói chung cả tháng chúng ta ầm ầm cụng tạo em bé "

" Anh hết nói nôi.. "

" Vợ đi đi.. Làm sớm còn có thời gian ngủ.. "

" Em mới khỏi bệnh đó "

" Không sao, anh khám qua rồi ta bắt đầu cũng được "

" Vô lại, sai lầm khi cưới anh "

" Bà xã, em không chạy được đâu. Giờ ăn thịt tươi anh sẽ sắp xếp lịch trình "

" Anh.. Từ khi nào lại hám dục như vậy? "

" Anh chỉ muốn sinh con "

" Là em sinh hay em sinh "

" Thì em sinh, anh phụ trách là cả hai lập công "

Quý Văn bị bỏ lại nghe những lời nói như mật rót tai mà lòng đau như cắt.

" Hai người là quỷ sứ, ma bốn phương.. Ôi lạnh quá, buốt mẹ tim rồi... " Cậu than thở nhìn cặp tình nhân khuất bóng dần, rồi quần áo ướt sũng bước lên.

Dương Tiểu My từ trong bữa tiệc đợi hai anh chị mình đi mới có thể đem khăn tắm ra cho cậu.

" Nói rồi không nghe, lạnh không? " Cô dùng khăn lau đầu giúp cậu, buồn lòng lên tiếng hỏi.

" Nói ra nhẹ lòng hơn "

" Chết lạnh còn nhẹ lòng cái gì? "

" Mình làm chuyện giống bọn họ đi " Quý Văn gạ gẫm cô, mắt mũi môi gương mặt tuyệt hảo bị sự háo sắc lấy nữa.

" Sáng mai em sẽ nói chuyện này với anh trai "

" Không được, không được, chết thật đó "

Dương Tiểu My để lại lời cảnh báo, vứt chiếc khăn vào người cậu rồi rời đi.

Khách sạn trang hoàng đủ thiết bị, vật dụng, kể cả cách âm cũng rất tốt.

Hàn Như Tuyết vừa mới lên phòng đã bị anh đẩy đi tắm luôn, đồ không có nhưng vẫn phải ngâm mình trong nước.

" Vợ ơi, anh vào nhé "

Dương Nhược Thiếu dựa lưng vào tấm kính dày, chỉ nhìn được chút dịch chuyển của cơ thể cô đem ra nhàm chán vì sự câu hút gián tiếp.

" Còn xin hỏi, anh bê khóa rồi còn đâu "

" Chồng không có, khách sạn này chuẩn bị lỗi. Thật là đáng trách " Anh vừa nói vừa mở cửa vào.

" Đừng biện minh, chả ai đi bê khóa như anh. "

" Rồi rồi, anh nhận "

" Muốn gì? "

" Tôi nay em mặc bộ này đi. Mẹ mới gửi đến. Nghe nói em phải mặc đêm nay "

" Anh cứ để đó ra ngoài đi "

Dương Nhược Thiếu khẽ cúi người xuống chạm môi cô rất nhanh, bàn tay cũng không kém nhanh động chạm vào trái đào cô.

" Xong nhiệm vụ, em tắm tiếp đi "

" Tên khốn, em không sống chung với anh đâu "

" Hết đường rồi vợ "

Anh nhấn nhủ lời cuối cùng rồi chạy ra ngoài, cửa không đóng lại. Anh vô liêm sỉ đến mức ngồi từ ghế sofa vừa thưởng thức rượu vừa liếc nhìn cô.

" Dương Thiếu, anh mà nhìn nữa em cắt mắt anh đó "

" Đợi anh đóng.. "

Dương Nhược Thiếu chạy vội vào, kéo cánh cửa lại rồi ngồi xuống dựa lưng vào nó. Bóng lưng ấy hằn qua tấm kính rất rõ.

" Hôm nay em thấy mệt không? " Anh khẽ lên tiếng hỏi thăm

" Một chút, còn anh? "

Hàn Như Tuyết rời khỏi bồn tắm đứng dưới vòi hoa sen xả những bọt xà bông còn sót lại. Gần đây cô thấy mình khỏe hơn nhiều, không còn thấy khó chịu như trước, rất thoải mái.

" Em sắp xong chưa? "

" Đang lau người "

Một vài phút trôi qua tiếng gõ cửa vang lên, Dương Nhược Thiếu bỗng giật mình quay lại nhìn vào bên trong.

" Em sao à? "

" Lấy hộ em bộ đồ khác đi "

Nghe đến đây anh liền đứng dậy mở cửa phòng tắm ra.

" Em làm ướt đồ à? "

Anh nhìn cô thấy dùng khăn tắm chế phía trước nên hơi thắc mắc một chút.

" Không có " Cô ái ngại trả lời.

" Em bị làm sao vậy? "

Dương Nhược Thiếu lo lắng hẳn đi khi nhìn thấy Hàn Như Tuyết hai má đỏ ửng, số trán cũng có chút nóng.

" Em ốm rồi, đi ra đây anh xem "

Anh vớ lấy chiếc khăn tắm vút sang một bên vì khi lại gần thấy đã mặc đồ nên không gần ngại việc đó cho lắm. Vài giây trôi qua, cô ngồi thụp xuống dùng khăn tắm quấn quanh người.

" Sao anh lại cho em mặc thứ này chứ "

Hàn Như Tuyết uất ức đến ứa cả nước mắt, anh nghĩ sao mua mấy món đồ này cho cô chứ? Ai lại váy ngủ mặc mỏng tanh, lộ gần hết cơ thể, lại còn quảng cáo " Thu hút người đàn ông trong đêm "

" Anh không có, là mẹ mua, là mẹ mua mà. Nãy em có nói với em rồi đó. "

" Đi ra lấy bộ khác cho em đi "

" Anh để quên vali bên phòng mẹ rồi vợ "

" Nãy em thấy có người mang đến mà "

" Thì mẹ sang lấy đồ em rồi, để lại mỗi bộ này "

" Anh đi sang lấy đi "

" Muộn rồi, chúng ta chơi lớn đi. Em như vậy kích thích lắm. "

Anh tỏ vẻ háo sắc bế bổng cô lên, ra đến giường thì nhẹ nhàng đặt xuống rồi ngờ lớp khăn ra.

" Tuyệt phẩm Vợ Yêu "

Trên 160 ra chương mới

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

" Tuyệt phẩm Vợ Yêu "

Hàn Như Tuyết khẽ cựa người, hai má cô đỏ ửng vì sự ái ngại..Anh dùng gương mặt háo sắc đó nhìn cô, thật là hơi gọi nhiều khoái cảm.

Vài nút áo của Dương Nhục Thiếu được cởi ra để lộ thân hình quyến rũ. Thân hình ấy quả là nóng bỏng có sức hút lớn, cô đắm đuối nhìn nó trong vài giây rồi quay mặt đi..

" Em vẫn còn ngại à? "Anh khẽ cất chất giọng trầm ấm lên..

Cô không trả lời, chỉ khẽ gạt đầu nhìn anh.

" Nồng nàn chút em sẽ khoái cảm thôi " Anh khẽ chạm vào da thịt cô rồi lên tiếng.

Hàn Như Tuyết cũng không muốn làm anh mất hứng, cô rướn người lên chạm vào cánh môi man mát của anh. Cô mạnh dạn từ từ nhẹ nhàng chiếm đến cực điểm xâm chiếm nó.

Dương Nhục Thiếu đi theo dịp điệu của nụ hôn, bàn tay cũng trườn theo cơ thể cô. Nó từ từ luồn lách vào trong chiếc váy ngủ mỏng manh.

Trái đào căng mọng nằm ngon trong tay anh, từng đợt khoái cảm dành cho hai người từ đó.

Nhũ hoa từ từ cứng cỏi trong sự điều hòa của Dương Nhục Thiếu, nhịp điệu ngày càng tăng.. Cơ thể cô liên tục run lên khi anh bắt đầu cuộc do thám thực sự .. Bộ đồ ngủ mỏng manh chỉ trong tích tắc bị xé sạch để lộ cơ thể như một pho tượng kiêu mỹ..

Từng nơi đều được đôi môi anh chạm đến rồi những vết răng tím bầm.

Anh một tay chơi đùa với trái đào hồng hào của cô, một tay do thám bộ phận bên dưới nhẹ nhàng chạy đến từng tốc độ một ..

Hàn Như Tuyết ái ngại khép chân lại, khiến động tác anh khựng lại đôi chút..

" Thả lỏng nào, không sao sẽ nhẹ nhàng thôi " Anh dịu dàng gỡ hai chân đang khép kín ra, tiếp tục nghịch ngợm.

" Ừm. Dương Thiếu.. Em chịu không nổi.. Đừng " Cô đưa tay lên che mặt, khẽ nhỏ tiếng nhắc nhở anh..

Một dòng nước ẩm trào ra sao đó, mặt Hàn Như Tuyết đỏ hồng, xấu hổ chết được.. Nhưng không hiểu sao cô lại muốn anh bao bọc mạnh dạn hơn vậy.

" Chúng ta vào cuộc nhé "

Dương Nhục Thiếu nói xong cúi thất lưng ra, người con trai nhỏ bé của anh dường như đã sẵn sàng cho cuộc chơi rồi..

" Ừm. A.. Em đau "

Cô nhắm mắt chịu đựng những cơn khoái cảm thoáng qua từ anh, những lần nhấp lên xuống nhẹ nhàng rồi lại mạnh bạo..

Hơn 3 giờ sáng, Hàn Như Tuyết mới rơi vào giấc ngủ.. Cả cơ thể như nhói.. Anh hành hạ cô, sung sướng ngọt ngào, chỉ mất hết sau khi anh chạy gấp..

Sáng hôm sau, cả hai mệt mỏi nằm mộng đến hơn 10 giờ mới dậy.. Họ lẽ ra có thể ngủ thêm nhưng vì tiếng ồn ở bên ngoài khiến họ sợ tỉnh.

" Em dậy rồi à? " Dương Nhực Thiếu ngồi dậy khẽ xoa đầu cô.

" Ủ, anh coi cái gì ồn ào quá "

Hàn Như Tuyết đưa tay khẽ xoa hai cực thái dương mệt mỏi lên tiếng.

" Được rồi, họ đánh thức em à? "

" Ủ, nói lớn lắm " Cô tỏ vẻ khó chịu.

Dương Nhực Thiếu rời khỏi giường vào phòng tắm khoác tạm chiếc áo choàng tắm vào rồi bước ra.

" Tên khốn, anh là tên khốn " Là Dương Tiểu My đang lớn tiếng hét lên.

" Anh là do uống nhầm thôi... Đừng đánh nữa.. Em không thấy dịch chuyển đâu à " Quý Văn thấy cửa phòng bên chạy vào trú tạm ai ngờ quên rằng vào đúng phòng Boss.

Dương Tiểu My cũng chạy vào bầu lấy tay Dương Nhực Thiếu vẽ mặt đáng thương..

" Anh hai, anh ta lạm dụng em khi say rượu "

Ánh mắt Dương Nhực Thiếu lạnh đi hẳn khi quay sang phía Quý Văn.

" Lão đại.... Chỉ là do men rượu "

" Lo chuẩn bị đám cưới đi " Dương Nhực Thiếu nói thẳng một câu.

" Anh hai " Dương Tiểu My đen mày đen mặt lên tiếng.

" Trước sau sẽ có tình cảm, lễ cưới cậu tự lo. Còn em về xem có thai không. Còn giờ đi ra ngoài "

" Lão đại.. "

" Đi ra ngoài nhanh.. "

Hai người đó đi ra ngoài cánh cửa phòng đóng lại một tiếng lớn.

" Bỏ chẵn ra đi, họ đi rồi "

Hàn Như Tuyết bỏ chẵn ra, cổ rướn người lên dựa vào thành giường cau mày nhìn anh.

" Sao anh lại ép họ cưới nhau thế? "

" Không mất vợ, gả được em gái không phải quá tốt sao? "

" Là quá đáng "

" Em sao cứ cáu gắt vậy? Bà xã như vậy sinh con sẽ xấu lắm đó "

" Anh rửa em à? "

" Không có, anh giúp em tắm rửa rồi đi ăn "

" Mau lên " Cô có chút tức giận lên tiếng.

" Em đồng ý nhanh vậy? " Anh giờ giọng trêu đùa.

" Ông xã đêm qua quá đà, em đâu đi được " Cô nghiêng răng, nghiêng lợi lên tiếng.

Dương Nhực Thiếu cười phá lên, sau đó bước đến chỗ cô khẽ đặt lên cánh môi hồng nhạt một nụ hôn.

" Bà xã, em thích em xưng hô vậy "

Hàn Như Tuyết nóng ran mặt, cô bị anh yếm bùa thật rồi.. Ngày càng thấy anh trẻ ra, gần gũi tạo cảm giác vui vẻ hạnh phúc.

" Xấu hổ hoài , dần em sẽ quen thôi "

Mấy ngày hôm sau, hai người chuyển về sống ở căn biệt thự mới thời gian trôi qua khiến cuộc hôn nhân trở nên trống trải. Anh thường không về nhà dùng cơm do vài cuộc phẫu thuật.

Đến tối hôm thứ 3, anh mới trở về vừa vào đến nhà anh vội đi tìm cô. Nhưng lục tung cả căn biệt thự không thấy cô đâu, anh đành ngồi lại ở ghế sofa.

" Dương Thiếu anh về rồi à? "

Hàn Như Tuyết ở trên tầng 2 ngó xuống.

" Em ở đâu vậy anh tìm không thấy "

Anh vội rời ghế sofa đi lên lầu, cô chỉ cười tươi trong bộ dạng bận rộn.

" Em đi phơi đồ trên tầng thượng "

" Cô Nhị đâu? Sao em phải làm chứ? "

" Cô ấy ốm rồi cần nghỉ ngơi, em làm cũng có sao đâu? "

" Được rồi bỏ chậu xuống đi, anh đưa em đi ăn. "

" Cuộc phẫu thuật thành công không anh? " Cô đưa mu bàn tay lên lau mồ hôi trên trán rồi mới mở lời.

" Thành công nhưng tỉ lệ tính lại không cao. Thôi đi tắm đi anh gọi đồ ăn, mai còn lên đường. "

" Mai đi đâu à? Em không nhớ? "

" Tuần trăng mật bộ em quên nó rồi sao? "

Hàn Như Tuyết mơ mơ màng, có lẽ mấy hôm nay bận quá cô quên.

" Mau chúng ta đi tắm " Anh luồn tay qua eo cô rồi cùng nhau về phòng.

Vài phút lẳng lặng trôi qua bỗng trở nên hỗn loạn.

" Dương Thiếu, anh tránh ra coi.. Sao lại vào đây "

" Anh muốn tắm cùng vợ.. "

" Đi ra mau mau "

" Xa nhau 3 ngày rồi.. Em ác vậy!! "

" Tránh ra anh làm gì vậy? "

" Bà xã hôm nay chúng ta tìm hiểu quá trình sinh nở tiếp đi "

□□ □□

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85

Dương Nhựt Thiếu thường nói những điều như vậy nhưng rất ít khi động chạm cô, họ sống một cuộc sống hạnh phúc bên nhau.

Dần dần trôi qua cả kì trăng mật tại Canada, họ không quá cầu kì bởi anh thấy cô cũng hay mệt không còn khỏe mạnh như trước nữa. Tuần trăng mật họ sống trên một bờ biển vắng, có đồ ăn, đĩa phim bản mới, nó chỉ đơn giản là thư giãn cùng nhau. Cùng nhau thưởng thức bữa tối.

Ngày cuối cùng ở đó, Dương Nhựt Thiếu đã đưa cô đến một khu vườn lớn. Ở đó có những bông hồng đang mới nhú lên, có những cây đã bị cắt trụi.

" Cô gái " Một người phụ nữ đi từ trong căn nhà đó ra.

" Chào cô " Cô cúi chào lễ phép.

" Con là vợ của Dương Thiệu sao? "

" Dạ "

" Đúng là một cô gái hạnh phúc, con biết gì không ta rất ấn tượng về tình cảm của cậu ta với con đó. "

" Con cảm ơn "

" Con đã đỡ bệnh chưa? "

" Con đỡ rồi, cô biết con bị bệnh sao? "

" Hồi đầu Dương Thiệu đến thuê vườn hoa của ta, nó có kể về con. Suốt 1 tháng nghe con tình nó chỉ thu xếp công việc qua đây chăm sóc những bông hồng. Mãi khi đến mùa nở đẹp nó mới thu hoạch bó lại mang về tặng con "

" Sao dì có thể kể ra chứ? Đừng làm cô ấy ngại, vợ con gần đây hay ngại lắm " Dương Nhượng Thiệu đi từ trong ra, tay cầm nhánh hồng mới nở trông rất đẹp bước đến phía Hàn Như Tuyết.

" Con bé dễ thương thật, nhớ chăm sóc bù đắp cho vợ mình nghe chưa? " Bà cô cười vui chúc phúc hai người rồi rời đi.

" Tặng em " Dương Nhượng Thiệu đưa bông hồng cho Hàn Như Tuyết. Cô chỉ cười đáp lại rồi cùng anh ra xe quay về sân bay.

Chiếc xe chạy chậm rãi trên đường cao tốc, hai vợ chồng cũng không nói chuyện rồi chị nắm tay dựa người nhau thưởng thức bản nhạc nhẹ.

" Tiểu Tuyết, em định tháng tới đi học lại sao? "

" Ủ, em chả muốn ăn bám anh mãi. Và lại em cũng có chút tiền nên tiền học đủ chi trả "

" Được rồi, thiếu phải nói nghe chưa? "

" Rõ rồi. Mà tuần này em có lịch khám sức khỏe tại bệnh viện anh đó "

" Muốn anh trực tiếp khám à? "

" Ủ, anh bận lắm à? "

" Đầu thiếu thời gian dành cho vợ đâu, hôm đó anh sẽ xếp chỗ ưu tiên cho em "

" Như vậy không được, còn rất nhiều bệnh nhân mà "

" Thì anh xếp em cuối cùng, có gì xong anh đưa em về "

" Anh chắc chứ? "

" Đảm bảo với vợ "

[...]

2 _ 1 _ NămXX

Họ có gần 1 năm sống bên nhau hạnh phúc, ai nấy có công việc riêng của mình nhưng luôn sắp xếp thời gian để gặp mặt nhau. Gần đây Hàn Như Tuyết đi học thường phải vào y tế nghỉ ngơi, có khi phải gọi người đón về. Việc này vốn không tốt nhưng cô không hề nói với Dương Nhượng Thiệu một tiếng.

Tối cuối tuần, Dương Nhượng Thiệu hoàn thành mấy hồ sơ bệnh án liền ghé khu thương mại lựa đồ cho Hàn Như Tuyết. Tiền anh không thiếu, vừa làm việc trong ngành y học còn đứng sau điều hành công ty nên thu nhập chưa bao giờ lo.

Anh vào những shop đồ nổi tiếng nhất yêu cầu đóng gói gửi về biệt thự. Ghé ngang quầy bà bầu, giờ mới nhớ đến em gái mình đang mang thai. Anh cũng chả hiểu sao từ hồi ép Dương Tiểu My và Quy Văn đến với nhau lại hoàn hảo đến vậy. Sau đó có 3 tháng thì em gái làm đám cưới với cậu ta, rồi gần đây phát hiện đã có bầu 4 tháng. Thế là gian hàng bà bầu cũng thu được vài bộn đất đó rồi anh bỏ qua đi sắm đồ cho cô.

Hàn Như Tuyết vốn trẻ hơn Dương Nhượng Thiệu 6 tuổi, anh để ý coi rất thích đồ đôi nên tạm thời rảnh sắm cho cô vài bộ thoải mái, vừa ý anh, vừa ý cô.

Tối hôm đó, người hầu chuyển đồ vào phòng Hàn Như Tuyết khá lâu khó cũng để ý được những hành động khác thường của cô, có hỏi thăm nhưng cô không nói.

Dương Nhược Thiếu về đến nhà thì chạy qua phòng Dương Tiểu My với Quý Văn hỏi thăm tình hình, vì vừa vào đến cửa đã nghe nói cô em gái mình sáng nay bị ngất.

" Ông chủ, phu nhân làm sao ý? " Người hầu vội vã vào bẩm báo.

" Cô ấy làm sao? "

" Phu nhân cứ muốn nôn và lại dạo này nhà trường hay gọi người đến đón cô về lắm "

Dương Nhược Thiếu chưa kịp nói gì thêm vội chạy về phòng.

" Anh ấy phát hiện mất, chị dâu nói là không được nói ra mà " Quý Văn lèm bèm.

" Anh cũng biết à? " Dương Tiểu My nghi hoặc hỏi.

" Thì hôm qua anh đi làm về nghe tin từ quản gia, anh phải phóng xe đi đón. Thực ra hôm qua anh mới biết, chị ấy bảo ăn linh tinh thôi, nói ra lão đại trách chị "

" Qua ngó tình hình đi, anh ấy không mắng chị ấy đâu.. Nhưng qua hóng đi "

Dương Nhược Thiếu bước vào phòng thấy Hàn Như Tuyết đang cố nôn vào bồn rửa mặt, nhanh chóng chạy vào.

" Em bị sao vậy? " Anh vỗ vào lưng cô mấy cái, lo lắng hỏi.

" Anh.. Anh về rồi "

" Đi ra đây anh xem nào "

Anh kéo cô ra, bắt cô ngồi xuống ghế sofa khám xét qua.

" Em liệu có phải có thai không đó? " Anh ngờ ngợ hỏi.

" Em không biết, dạo này em hay bị là sức, buồn nôn khó chịu lắm. "

" Không nói trước được gì, mai nghỉ học đi đến chỗ anh nghe không? "

" Ủ, anh ăn tối chưa? "

" Anh ăn qua rồi, em xem mấy món đồ đi.. Quà của anh tặng vợ đó "

Hàn Như Tuyết giờ mới để ý đến cả đống đồ trên sàn nhà.

" Anh mua nhiều thế? "

" Tiền mang đi từ thiện cũng không hết, anh chỉ là muốn bù đắp em thôi "

Anh khẽ vén những sợi tóc lưa thưa trước mặt cô, rồi nhẹ nhàng chạm môi cô.

" Không chừng mai có tin vui, anh phải mua lấy vài cửa tiệm dự trữ "

" Anh hoang phí quá, để đó em coi sau. Muộn rồi anh đi tắm còn ngủ nữa....

Vài phút sau, tiếng la hét vang khắp nhà...

" Chị đại có bầu rồi " Quý Văn hét lớn khiến cho ai nấy sửng sốt.

" Ai ai " Tô Kỳ Diễm vừa bay từ bên anh về một mình nhưng nghe thoáng như phát mừng quá sức.

" Chị Tuyết có bầu... Con nghe lão đại nói thế "

Vài giây tĩnh lặng trước bóng dáng nam nhân sửng sốt.

" Im lặng cho Vợ con nghỉ ngơi " Dương Nhược Thiếu lạnh giọng lên tiếng rồi đóng cửa lại.

Tầm chiều tối hôm đó Hàn Như Tuyết mới đến bệnh viện, cô cũng được anh đưa vào phòng nội soi rất nhanh.

" Sao hôm nay anh chậm chạp vậy? "

" Anh có nghĩ qua. Nhưng anh khá thích tên Dương Hiểu Tinh "

" Vậy khi gặp mặt con bé, anh phải gọi nó như vậy nhé "

" Em cũng phải khỏe mạnh nhé "

Tối đêm đó tại bệnh viện, nhanh hơn cả Dương Nhựt Thiếu nghĩ. Cô đang có dấu hiệu hạ sinh vào nửa đêm nhưng anh không có mặt chỉ có Tô Kỳ Diễm bên cạnh.

" Mẹ à, anh ấy đâu rồi " Cô đau đớn nhưng vẫn gắng sức hỏi Tô Kỳ Diễm.

" Tiểu Tuyết, nó sẽ đến ngay thôi.. Con vào trong nhé "

Tô Kỳ Diễm buông lỏng bàn tay cô ra, chiếc giường bệnh được đẩy vào trong. Mọi thứ dụng cụ đáng sợ hiện ra, cô đau đớn nhìn không gian lạnh lẽo.. Rốt cuộc anh ấy đâu rồi!?

Tại phòng bệnh của một bà lão bị bệnh phổi, Dương Nhựt Thiếu vội vã nhường công việc đó đang lại cho người khác, anh chạy hết sức về chỗ cô.

Cánh cửa phòng một lần nữa được mở ra, tình trạng của Hàn Như Tuyết đã yếu. Hình ảnh mờ ảo của anh lọt vào mắt cô ở giây phút cuối.. Liều thuốc mê đã ngấm sâu vào cơ thể cô.. Anh phải chăng đến quá muộn..

" Bác sĩ Dương trường hợp của cô ấy cần mổ để "

" Chuẩn bị đồ cho tôi "

Thời gian trôi qua như tra tấn Dương Nhựt Thiếu, anh chưa bao giờ trải qua cuộc phẫu thuật đáng sợ như vậy.. Nhìn máu của mắt nhiều anh càng đau đớn hơn.. Ngay bé gái lọt lòng, anh đã trải qua một cơn khủng hoảng.. Từng nhát khâu và khoang bụng cô anh đều tự tay làm.

Sáng ngày 29 _ 7, đúng 1 giờ 39 phút đứa bé gái đó ra đời.. Con bé chỉ khóc có tí rồi được đỡ dành là ngủ, người đầu tiên bồng bế nó không phải là mẹ, là ba nhưng chỉ qua mấy giây mau chóng gửi lại cho y tá..

Hàn Như Tuyết nhanh chóng được đưa đến phòng hồi sức, Dương Nhựt Thiếu cũng nhanh chóng được trấn tĩnh lại tâm lý đi gặp con gái.

Đứa bé mắt tròn xoe nhìn anh, nó được bà nội dung đưa trong rất vui.. Khác với những đứa bé, nó chỉ khóc khi với được anh bế ra rồi đó dành một chút là im lặng hẳn.

Dương Nhựt Thiếu nhận lấy đứa bé từ tay Tô Kỳ Diễm, trái tim anh trở nên hồi hộp.. Anh đã có một đứa con với cô, con bé vô cùng đáng yêu..

" Dương Hiểu Tinh, chào ngày mới " Anh nhẹ nhàng nói với đứa bé, con bé chỉ nhìn anh bằng đôi mắt tròn xoe.

" Thế giới mới chào đón con, chúng ta qua đời mẹ ha "

Gió vào giữa tháng 8 khác hẳn, rõ rệt hẳn làn gió thu. Hàn Như Tuyết vẫn đang hồi sức, nhưng cũng may cô cũng có sữa cho con ăn. Con bé ăn rất tốt, chụm mụ, rất ít quấy rầy cô.

" Tiểu Tuyết, con ngủ chưa em? " Dương Nhựt Thiếu từ ngoài bước vào, tay cầm cặp lồng và một túi đồ.

" Nó mới ăn xong, mới vào giấc thôi "

" Em ẵm con ngủ thêm chút nữa nhé, anh đi vào pha nước "

" Anh ăn chưa đó? " Cô đưa mắt nhìn đồng hồ, đã chớm 8 giờ tối rồi.

" Anh nấu mang qua đây chút ăn chung với em "

" Anh bận quá, sao không nghỉ một chút đi "

" Không sao, anh muốn chăm sóc em và con "

Thoáng qua 6 năm, gia đình nhỏ trào đón hàng loạt thành tích mới.

Dương Hiểu Tinh ngày càng xinh đẹp, con bé có vẻ đẹp kiều Diễm của Hàn Như Tuyết lại thêm chút sắc sảo lạnh lùng của Dương Nhựt Thiếu. Được cái nó từ nhỏ thích học hỏi, thành tích khi học gia sư cùng cậu em trai Dương Tử Hàn luôn cao hơn một đẳng.

Hàn Như Tuyết đã đỗ đại học từ 2 năm về trước, giờ cô được anh đưa lên quản lý công ty.. Hiện tại cô làm ở đó được 2 năm, phía sau là anh diu dặt.. Bên cạnh còn có Hoàng Kiệt, Quý Văn, Dương Tiểu My giúp đỡ..

Căn nhà vào năm đó vô cùng nhộn nhịp.. Với hai bố con..

" Ba.. Ba.. Tử Hàn không cho con học " Dương Hiểu Tinh vội bước xuống cầu thang mách Dương Nhựt Thiếu.

" Lại đây ba xem " Anh ngồi trên ghế xem tin Tức thời sự mà vợ tắt đèn lắng nghe cô con gái phàn nàn.

" Ba, Hiểu Tình không thích học chúng với Tử Hàn đâu " Nó khó chịu lên tiếng.

" Sao lại không thích, con là chị Tử Hàn mà " Anh nhắc con bé lên đùi mình, nhỏ nhẹ hỏi nó.

" Em ấy không làm bài, con không thích "

" Vậy Tình có chăm học không? " Anh xoa đầu con bé, ánh mắt trìu mến nhìn nó.

" Tình chăm học lắm. "

" Con gái ngoan nhớ mẹ không? "Anh bỗng chuyển chủ đề.

" Bình thường ạ "

" Sao lại bình thường, con không thương mẹ à? "

" Mẹ Tuyệt bảo khi mẹ đi công tác phải ngoan, chỉ cần con ngoan mẹ sẽ mua quà " Con bé vừa cười vừa nói.

" Giờ ba cho con đi mua đồ, con phải hứa sẽ làm theo lời ba được không? " Anh cói dụ dỗ Dương Hiểu Tình nhưng con bé vội lắc đầu.

" Mẹ bảo phải tiết kiệm tiền, khi nào ngoan mẹ sẽ thưởng " Con bé nói rõ từng lời từng chữ với anh, sau đó nhảy xuống rót nước uống.

" Hiểu Tình con theo phe ba hay phe mẹ? "

" Mẹ xinh đẹp giống con, dù ba có đẹp trai đến mấy vạn người mê cũng thua mẹ. "

" Hiểu Tình ai nói con vậy? " Anh thất thần hỏi con bé, tại sao anh lại bị nó tạt gáo nước lạnh đến vậy.. Nghe ra cũng khá đúng nhưng không thể nói thẳng như vậy.

" Không có, tại con thấy ba rất sợ mẹ giận, còn thường xuyên vác tiền đi mua đồ cho mẹ.. Nhưng lại bị buộc tội lãng phí sau đó phải qua phòng con ngủ nhờ " Con bé kể lại mọi việc rất hồn nhiên.

" Hiểu Tình con bao tuổi rồi? " Anh trở nên rối não với con bé.

" Hiểu Tình 6 tuổi " Con bé đưa bàn tay cộng thêm 1 ngón nữa ra rồi nói lớn..

" Con gái giờ con muốn qua chỗ mẹ không? " Anh đánh trúng tâm con bé, nó gật đầu lia lịa.

" Vậy chúng ta đi chuẩn bị đồ "

Tối hôm đó tại phía bắc Anh Quốc, hai bố con nhà Dương Gia có mặt tại biệt thự mới tậu được trên mảnh đất lớn.

" Ba ba, sao con không thấy mẹ? " Dương Hiểu Tình chạy khắp căn biệt thự gọi mẹ nhưng không ai nghe.

" Mẹ con ngoài sân kia kìa, mới về " Anh trong bếp làm vài món đồ ăn nhanh.

Hàn Như Tuyết diện bộ váy đỏ, trông thoáng qua đã có chút gợi cảm hút người có chút tức giận bước vào nhà.

" Mẹ mẹ " Dương Hiểu Tình chạy ra ôm chầm lấy Hàn Như Tuyết.

" Con gái, con ăn gì chưa? " Cô cúi người xuống hôn lên trán con bé, rồi mới hỏi thăm.

" Con chỉ mới ăn chiều thôi" Con bé thật thà trả lời.

" Hiểu Tình đói rồi phải không? " Cô khẽ hỏi thăm.

" Dạ " Con bé vừa trả lời vừa dẫn mẹ vào bên trong.

Dương Nhưc Thiếu từ trong bếp bước ra, trông có vẻ bận rộn trong công việc bếp núc. Nhưng thấy cô liền thay đổi thành soái ca đi ngang qua.

" Anh lại mang tiền ra mua nhà nữa à? " Cô có chút không hài lòng lên tiếng..

" Mua tặng em "

" Được rồi, lúc nào cũng tặng em.. Em đói rồi, anh đừng nói bảo em qua đây mà không có gì ăn đó "

"Đã có món em thích " Anh bước đến ôm eo cô, sau đó xoa đầu Dương Hiểu Tinh cùng nhau bước vào bếp.

Họ cùng nhau ăn tối, rất vui vẻ.. Dương Hiểu Tinh ăn rất nhanh rồi rời ra sân ngồi xích đu.

" Công việc ổn chứ? " Anh bỏ mọi thứ xuống, ngồi sát lại cô hỏi thăm.

" Cũng tạm tạm, mai em về rồi anh qua đây chi "

" Anh thực sự rất nhớ em "

" Vậy sao? Em nghĩ mình cũng vậy "

Vài phút nồng ấm trôi qua, Dương Hiểu Tinh bước vào.

Con bé đang khóc, chiếc váy xanh nhạt bị lấm những chấm đỏ loang lổ ra.

" Hiểu Tinh, con bị sao vậy? " Dương Nhượng Thiếu vội vã chạy đến hỏi con bé..

" Ai bắt nạt con, nói mẹ nghe " Hàn Như Tuyết vội vã dùng khăn ướt lau những giọt máu má Dương Hiểu Tinh.

" Bọn họ giết người.. Hức.. " Con bé khóc nức lên tay chỉ ra bên ngoài.

" Không sao, không sao.. Đi vào đây với mẹ " Hàn Như Tuyết bế con bé lên lầu, rồi quay lại nhìn Dương Nhượng Thiếu.. " Cần thận"

Anh khi đó chỉ gạt đầu rồi rời đi..

" Đánh chết nó cho tao " Một người phụ nữ mạnh mẽ ra lệnh cho đám người đánh một người con trai trên người đã đầm máu.

Cây gỗ lớn sắp chạm vào người cậu nhóc đó với tốc độ nhanh nhưng nhanh chóng bị ai đó đá văng.

" Tên khốn nào "

" Là tao " Dương Nhượng Thiếu lạnh giọng lên tiếng, tiện thể văng chân đá tên đó ngã xuống.

" Phu Nhân chúng ta gặp nhau thật trùng hợp " Anh giờ giọng chế giễu người trước mặt.

Nhấn sao đi!!

Mọi người có thể đọc ủng hộ những tác phẩm của Trang không? Ể ảm quá: (

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87

Người phụ nữ kia mặt mày trở nên lo lắng, bà ta bắt đầu nhấc chân bước lùi về phía sau.

Mấy tên kia vốn vì trời ánh đèn mập mờ nửa nhận ra Dương Nhượng Thiếu, họ còn chút ngờ vực về anh mà còn không nhận được chỉ thị dừng lại của chủ nên tới tập lao lên.

Những động tác lâu không dùng lại của anh chỉ trong tích tắc hạ được bọn tay nghề non nớt.

Người phụ nữ kia vốn định chạy nhưng không nổi bởi sự chào hỏi của Dương Nhượng Thiếu quá mức nồng nhiệt, hơi lạnh từ nụ cười mỉa mai của anh khiến bà ta khựng lại.

" Phu Nhân họ Trần hôm nay lại làm việc gì có lỗi với tiền bối sao? " Giọng nói của anh đủ để kích đến thâm tâm tàn độc của bà ta.

Liên Mĩ sợ hãi nở nụ cười ngượng ngạo nhìn Dương Nhượng Thiếu, gọi là bà với một cô gái chớm 25 tuổi hơi quá nhưng vai vế đã định. Ham tiền, ham danh vọng cô ta là như vậy loại phụ nữ anh mới gặp qua đã sớm không có thiện cảm.

" Cậu Dương vụ việc lần này thật làm bạn mặt cậu, để tôi kêu người dọn dẹp " Liên Mĩ cười trừ sau đó đưa mắt chỉ huy vài tên còn sót lại.

" Tôi nghĩ cô có thể về biệt phủ của Trần Gia hưởng lộc nốt hôm nay đi. "

Dương Nhược Thiếu nói xong cúi người xuống xem tình hình người con trai bên dưới, cậu ta vẫn duy trì hơi thở rất tốt, có thể nói sức chống đỡ trận đòn rất tốt.

Những bước chân vội vã của Dương Nhược Thiếu quay về căn biệt thự của mình. Với tình hình hiện tại của cậu ta thì không cần đưa đi bệnh viện, anh chỉ cấp cứu nhanh bằng những dụng cụ có sẵn trong biệt thự.

Người con trai đó được đặt tại ghế sofa, toàn thân lấm đầy đất và máu.

" Hộp y tế tôi nói cậu sắp xếp để ở đâu? " Dương Nhược Thiếu hỏi người đầu dây bên kia.

" Dương Tổng, ngài có thể tìm ở tủ đầu giường. Những thứ ngày nói tôi đều..."

Điện thoại ngay sau đó được tắt, anh chạy nhanh lên lấy hộp y tế.

Người con trai sau đó đã hồi sức nhanh hơn Dương Nhược Thiếu tưởng khi anh quay lại.

Cậu ta ngồi dậy, dựa lưng vào ghế trầm tĩnh nhìn khung gian xung quanh cho đến khi anh mắt dừng lại anh, thì trong đó hiện lên một sự ngạc nhiên nhỏ.

" Cậu tỉnh rồi? " Giọng anh khê lãnh lạnh hỏi thăm cậu nhóc.

" Chú Dương cảm ơn. "

" Trần Mặc Cảnh cậu không phải quá tồi tàn để cảm ơn tôi đây chứ? "

" Chỉ là hoàn cảnh không tốt đẹp, lần sau cháu sẽ lịch lãm hơn. "

Trần Mặc Cảnh cười vui, phong thái rất tốt chả giống tên mới bị ăn đòn nằm đó để người đến cứu.

Dương Nhược Thiếu chỉ khẽ nhếch khóe môi lên nhìn cậu nhóc 15 tuổi ăn nói với mình. Những bước chân cũng đã dừng lại trước cậu thanh niên rồi ngồi xuống bên cạnh cậu ta.

" Sao bị bà chị lôi gần 20 km ra đây chịu đòn thế? "

Anh dựa lưng vào ghế, có chút tò mò lên tiếng tìm hiểu nội dung cụ thể hơn.

Dương Nhược Thiếu không ít lần gặp Trần Mặc Cảnh nhưng chỉ thoáng qua về vấn đề giao tiếp. Hai người đều có tính cách gần gũi nhau nhưng không có nghĩa hợp chuyện để bàn tán. Cậu là con trai của Trần Thế Nhu, một người đàn ông khét tiếng về vấn đề kinh doanh, chỉ cần đặt chân xuống nơi mình thích là của mình. Một dự án nếu thích chỉ cần nói cho những ông chủ đầu tư nghe qua, họ có thể bị thuyết phục mà đưa một số tiền lớn. Tuy nhiên không phải người ai cũng biết mặt, họ chỉ biết ông qua cái tên và những thứ thông tin không rõ nguồn gốc, rất thần bí. Năm 26 tuổi, khi Dương Nhược Thiếu nắm giữ chỗ đứng gần ngang hàng với Trần Thế Nhu, anh năm đó ngông cuồng chiếm đoạt những vị trí đẹp mắt, có ưu thế nhất và đụng độ vào mảng đất ông ta sở hữu. Vụ buôn bán năm đó đã khiến họ quen nhau, hợp tác cho đến nay. Không ngờ ngày hôm nay anh lại gặp con trai Trần Thế Nhu thảm bại trước bà mẹ kế trẻ tuổi.

" Thì cũng chỉ là chút tài sản thôi. Ai biết cô ta chơi lớn đến mức cho người xử mình. Không phải chủ định cư bên Mỹ sao? Sao lại qua đây cứu giúp cháu " Trần Mặc Cảnh lên tiếng.

" Qua thăm vợ, tình cờ con gái tôi bước vào với đồng máu của ai đó nên ra coi tình hình "

" Là cô bé đó à, tội nghiệp " Trần Mặc Cảnh tỏ vẻ chán ghét, không phải vì nó thì anh không bị đánh đến mức tê liệt cả người như vậy.

" Tội nghiệp? Cậu muốn ám chỉ còn gái tôi? " Dương Nhược Thiếu sắc mặt khác hẳn, trong mắt anh hiện lên sự nghi hoặc rất rõ.

" Cũng gần vậy " Trần Mặc Cảnh thẳng thắn lên tiếng, cậu chả có gì giấu diếm. Nhưng cũng chỉ là một đứa trẻ, nói sao thì cũng không nên tính toán mấy.

Dương Nhược Thiếu đưa tay lên vuốt tóc, sau đó thờ dài. Tính cách của cậu nhóc thật khiến anh đau đầu, muốn ra tay nhưng tính nết nổi tuổi trẻ có chút mang về kí ức tuổi thơ của anh, thật muốn quay lại nghịch phá như trước.

" Có vết thương không nặng nh? " Dương Nhược Thiếu đập mạnh vào bả vai trái của Trần Mặc Cảnh.

Mặt cậu ta nhăn lại vì đau. " Cũng kha khá nhưng chú làm thế thì xem ra muốn đấu khẩu.. Hay choàng nhau nh? "

Hàn Như Tuyết từ trên lầu bước xuống ánh mắt vô cùng khó chịu với khung cảnh hiện tại. Nói coi có ai lại như anh nói đi cứu người lại đánh bóp bệnh nhân như vậy không?

" Dương Thiếu, anh muốn giết người nữa hả? " Cô chậm rãi bước tới, ánh mắt có thể là thứ duy nhất mà anh không nhận được. Sao lại có thể dôn sự tức giận vào để nhìn anh chằm chằm vậy chứ?

Anh thấy cô vậy liền đập mạnh cái nĩa vào vai Trần Mặc Cảnh, tuy nhiên cường lực nhẹ hơn nhiều. "Lâu không thử lại, anh hơi ngứa tay "

"Được rồi, cậu có muốn đi tắm qua không?" Cô chỉ lườm anh một cái rồi quay sang hỏi Trần Mặc Cảnh.

"Cũng được tôi thấy hơi ngứa ngứa rồi "

Dương Nhược Thiếu vội túm lấy cổ áo Trần Mặc Cảnh khi cậu ta định đứng dậy. "Xung hô lại cho đúng đi "

"Chú muốn sao nữa?" Cậu ta cau gắt lên tiếng.

"Đây là vợ tôi, cậu trông có vẻ không tôn trọng "

"Chú biết tại sao không? Vợ chú trẻ đẹp, đường cong đầy đủ, mặc chỉ cháu lại gọi bằng cô "Trần Mặc Cảnh lên tiếng nói tiếp" Cháu mượn tạm phòng tắm chú vậy?" Cậu cười đùa vẫy tay rồi rời đi lên lầu. Thật tâm chả biết phòng tắm ở đâu nhưng cứ đi lên rồi do thám sau.

Trên hành lang lầu 2, Dương Hiểu Tình mơ màng gọi mẹ nhưng vừa nhìn thất bóng dáng Trần Mặc Cảnh đã sợ đến phát khóc, con bé đứng sững lại nhìn người con trai trên người chỉ có đất cát và máu.

Bước chân đó đã đến gần Dương Hiểu Mịch, con bé cố gắng không khóc thành tiếng, đôi mắt ngấn lệ nhìn cậu.

Trần Mặc Cảnh khẽ hạ người xuống nhìn con bé, nụ cười hiền từ bỗng từ đâu xuất hiện trên mặt cậu.

"Em sợ tôi à?" Cậu nhẹ giọng hỏi nó.

Vài giây trôi qua sắc mặt con bé có vẻ không tốt lắm, Trần Mặc Cảnh đứng thẳng dậy đưa tay xoa đầu nó rồi cậu quay lưng rời đi. Cậu nghĩ mình không cần tắm, cũng chẳng cần thay đồ khi để mình đáng sợ trước mặt cô bé đó.

Nhấn sao ủng hộ đi!!

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Dương Nhược Thiếu cho Trần Mặc Cảnh mượn xe, anh khi đó cũng đứng ngoài nói chuyện với cậu ta đến gần 10 phút mới quay vào.

Sắc mặt lạnh lùng của Dương Nhược Thiếu giảm hẳn đi khi thấy Dương Hiểu Tình ngồi trên ghế sofa dựa người vào Hàn Như Tuyết. Con bé vẫn còn hốt hoảng, gương mặt nghếch hẳn ra.

"Hiểu Tình, lại đây với ba " Anh đặt mình xuống ghế đang tay ra chào đón con bé để vò vè.

Dương Hiểu Tình ngược mắt nhìn Hàn Như Tuyết một vài giây rồi nhận được cái gật đầu của cô mới chạy qua chỗ anh.

"Con gái còn sợ sao?" Anh đặt con bé sang một bên bởi chiếc áo còn dính máu, sợ con bé hốt hoảng lại khóc òa lên.

"Sao ba lại cho người đó vào nhà chứ?" Con bé tỏ vẻ không hài lòng, nhưng lại có chút gì đó khựng lại.

"Hiểu Tình, đó là giúp người. "

Con bé liền lắc đầu lia lịa "Người đó đáng sợ lắm, Tình không thích "

"Vậy từ sau sẽ không gặp lại " Anh xoa đầu con bé dịu dàng nở nụ cười.

"Tình muốn ngủ với ba " Con bé rúc vào cánh tay anh, không chút sợ hãi.

"Được, giờ con hết sợ chưa? Đi vệ sinh cá nhân đi "

"Dạ " Con bé ngoan ngoãn vâng theo, rồi nhấc những bước chân nhỏ lên lầu.

Hàn Như Tuyết khi này dịch chuyển sang ghế Dương Nhược Thiếu, ngồi xích vào anh một chút.

" Cậu nhóc ban này anh quen à? " Cô khẽ hỏi.

" À là con trai của Chú Trần. "

" Anh quen cả người đó sao? " Cô ngạc nhiên đáp.

" Ừ thì trong giới mà, không chừng sớm muộn lại mang duyên nợ nhau "

" Bỏ đi, em đi tắm đã.. "

" Đồ em anh mua sẵn trong vali, lấy dùng thử đi "

" Dạ khỏi, chả bảo giờ an toàn hết. Em mang dự phòng trước rồi "

" Lần sau em phải mặc, Bà xã.. "

" Đi lên tắm rồi cho con ngủ đi " Cô trừng mắt rồi rời bước ra xe.

Sáng hôm sau, Dương Nhượng Thiếu bị Hàn Như Tuyết bắt dậy từ rất sớm để ra sân bay.

Trên chiếc xe, 3 người ai nấy cũng mệt mỏi. Dương Nhượng Thiếu chở thành chỗ dựa duy nhất của 2 người còn lại.

Hàn Như Tuyết đêm qua không ngủ được nhiều nên tiện thể lúc lên xe ngả đầu vào vai anh chợp mắt một chút. Dương Hiểu Tinh thì còn bé lại rất phấn khởi đi máy bay nên ngồi trên đùi Dương Nhượng Thiếu lư cả chặng đường.

Vừa kịp đặt chân xuống sân bay, một người đàn ông áo đen cung kính cúi chào Dương Nhượng Thiếu.

" Dương Tổng "

Dương Nhượng Thiếu hơi nheo mày nhìn người đàn ông kia, trông hần có vẻ đang rất run.

" Trần Tổng muốn gặp ngài "

Anh không nói lời nào, một tay luôn qua eo Hàn Như Tuyết, một tay nắm lấy tay Dương Hiểu Tinh.

Người đàn ông kia trông có vẻ già đi nhiều so với những lần trước Dương Nhượng Thiếu gặp.

" Cậu Dương lâu không gặp "

" Chú Trần đã lâu chưa gặp " Anh cũng vui vẻ đáp lại.

Hàn Như Tuyết khẽ cúi người xuống " Chào chú "

Trần Thế Nhu cười lớn, vỗ vai Dương Nhượng Thiếu mấy cái tỏ vẻ hài lòng " Có vợ con rồi sao? "

" Ngoài 30 rồi cũng phải lấy thôi "

" Hôm qua cảm ơn cậu đã cứu giúp con trai tôi " Ông Trần thận trọng cúi người cảm ơn.

" Chú ấy không cứu cũng đâu chết " Trần Mặc Cảnh trong bộ đồ rộng thùng thình, đúng một teen, còn thêm vài sợi dây luồn thường in mấy cái logo bước đến.

Cậu vừa đứng gần ông bố liền bị nhéo tai một cái " Cúi xuống cảm ơn "

Trần Mặc Cảnh khó chịu cúi xuống " Chú Dương cảm ơn "

Dương Hiểu Tinh nhận được cái liếc mắt từ Trần Mặc Cảnh liền sợ hãi lùi lại, sau đó liên tục kéo tay Dương Nhượng Thiếu đòi đi về.

" Bé gái, sao vậy? " Cậu khẽ ngồi xuống, nhìn con bé đang núp sau chân bố mình nở nụ cười tinh tế khiến bao cô gái ở đây lên nhìn rồi cười.

Dương Hiểu Tinh sợ hãi giật lấy ống quần Dương Nhượng Thiếu " Ba đi về "

" Ở lại với anh đi " Trần Mặc Cảnh bế bổng con bé lên, cười nói vui vẻ nhưng chẳng nhận được chút thiện cảm vào từ con bé.

" Ba ba.. Cứu Tinh " Con bé khóc lóc với về phía Dương Nhượng Thiếu.

Hàn Như Tuyết vội ra bế con bé, sau đó xin phép rời đi trước. Dương Nhượng Thiếu nhanh chóng cúi đầu Trần Mặc Cảnh xuống coi như một lời cảnh

báo.

" Cháu đi trước " Anh cúi chào Trần Thế Nhu rồi rời đi theo bóng cô.

Giữa không trung cao ngất, Dương Hiểu Tình không hỏi tức giận với Dương Nhượng Thiếu.

" Hiểu Tình, đừng nhìn ba với anh mắt đó " Anh khó chịu lên tiếng.

Con bé phụng phịu lên tiếng " Ba thấy con bị bắt không cứu "

" Qua đây với ba " Anh dang tay ra đón con bé nhưng bị nó lờ đi, nó ôm chặt lấy Hàn Như Tuyết tự trách móc ba trong im lặng.

" Con gái, ba con biết lỗi rồi. Qua với ba nhé " Hàn Như Tuyết khẽ xoa đầu Dương Hiểu Tình.

" Con không chơi mới ông ấy nữa. " Con bé có vẻ hơi nặng lời khiến anh trở nên buồn lòng.

Dương Nhượng Thiếu khẽ đưa tay xoa đầu Dương Hiểu Tình, nhẹ nhàng âu yếm.

Con bé bắt đầu đưa mắt nhìn anh, có vẻ như đã tha thứ cho anh chăng?

" Ba " Con bé khẽ gọi.

" Con đã hết giận chưa? "

Con bé khẽ gật đầu, Hàn Như Tuyết bế con bé đưa cho anh rồi mượn tạm bờ vai anh nghỉ ngơi.

" Hiểu Tình ngoan lắm " Dương Nhượng Thiếu hạnh phúc vỗ về đứa con gái trong lòng, bàn tay kia khẽ xoa đầu cô.

" Em chỉ ngủ một chút thôi, anh trông con bé nhé " Cô mệt mỏi lên tiếng.

" Nghỉ ngơi đi, em mệt rồi "

" Em chớp mắt chút thôi "

" Được "

END □

Tối nay sẽ ra bộ mới về thế hệ sau của Hàn Như Tuyết và Dương Nhượng Thiếu.

Tác Giả : Quỳnh Trang

Đưa Nhằm Sói Lên Giường

HTTP://Illustration/ by Re*

Các cậu muốn ra bộ mới về Dương Hiểu Tinh và Trần Mặc Cảnh chứ?

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Ngoại truyện : Thêm đứa nữa đi em..

Một buổi tối tĩnh lặng với một bản dương cầm trầm lắng do chính tay Dương Hiểu Tinh đàn để tặng hai người trước khi kì nghỉ hè lớp diễn ra.

Dương Nhược Thiếu nằm trên giường, lật qua lật lại trang báo cũ mà lòng cảm thấy bức bối. Tiếng nước chảy cứ làm lòng anh nôn nao, chẳng hiểu sao cô có thể ở trong đó đến 1 tiếng mà chưa ra nữa.

Với anh từ khi có con, đúng anh rất vui được dạy con bé học, dạy nó nấu ăn, đưa nó đi chơi làm đủ thứ việc mà người ba nên dành cho con. Nhưng anh lại tự kìm nén bản thân mình vì thứ đó, cả một năm những lần hoan ái giữa anh và cô chỉ tính trên đầu ngón tay. Dù hai người lâu ngày lại đi công tác cùng nhau nhưng lại không hề nồng thắm, cô luôn cảm đoán việc đó đến mức anh chỉ muốn giờ trò cường bức nữ nhân.

Tiếng nước ngừng chảy chỉ còn lại vài tiếng tóc tách khiến lòng người đàn ông nóng lên đến mức muốn nhào vào nhưng anh lại kìm nén cố chú tâm đọc lại mấy dòng tin tức.

Mùi hương dịu nhẹ của hoa hồng thoảng qua, Hàn Như Tuyết diện một chiếc váy ngủ màu đen mỏng manh, mái tóc đen còn dính dính nước.

Cô đưa mắt nhìn Dương Nhược Thiếu, thấy anh chăm chú đọc báo nên cười thầm rồi quay đến bàn trang điểm cầm máy sấy vào tự làm khô tóc.

Những giọt nước rơi xuống sàn đá men trắng, mái tóc cũng dần khô thì một cánh tay thô bạo khẽ luồn qua cổ cô vuốt ve nó.

" Anh lại có tính thú à? " Hàn Như Tuyết nhìn gương mặt người đàn ông qua tấm gương, anh vẫn mang trên mình cái nhan sắc trời sinh, vạn người mê, tuần mĩ đến mức nhiều khi cô cũng bị chính nó làm mê mẩn như ngày đầu gặp mặt.

Dương Nhựt Thiếu khẽ nở nụ cười tinh tế đem nhiều biểu hiện ham muốn khác nhau nhưng vẫn hơi lạnh lạnh, giống như tính cách trời sinh đã có khó thay. " Từ ngày cưới đến giờ 6 năm rồi, em ngày càng đậm thắm, ngọt ngào khiến anh không cưỡng lại được "

Hàn Như Tuyết tắt máy sấy quay lại nhìn Dương Nhựt Thiếu, dù cô rung động nhưng mỗi lần anh đưa cô đến đỉnh cao của khoái cảm thì thân xác cũng nhũn ra đến mấy ngày. Anh nói nhẹ nhàng tức là cô sẽ phải chịu những cơn tình say đó đến mức thiếp đi không hay..

" Mai em còn phải đi làm " Cô quay người lại đưa mắt nhìn gương mặt có phần buồn bã rõ nét kia, đôi môi cũng từ đó nhẹ nhàng chạm nhau.

Hàn Như Tuyết chủ động chạm môi Dương Nhựt Thiếu, khiến mọi dây thần kinh của anh như bị xung đột một cách kích thích, ngọt ngào đến khó tả. Anh không luôn lách vào hoang miệng cô quá lâu đã bị cô đẩy ra.

" Như vậy đủ rồi, ngủ thôi " Cô từ chối anh một cách nhanh chóng sau đó rời về giường, quên ngay cả việc chăm sóc ra.

Dương Nhựt Thiếu nhàm chán nhìn mình qua tấm gương, anh vẫn đẹp trai, nhan sắc còn đậm đà hơn xưa. Thậm trí ngày nào cũng tập thể hình, luyện quyền để tránh mất ánh nhìn trong cô.. Nghĩ lại mình thấy không xoi cô đêm nay cũng chẳng ổn chút nào, liệu một phen thì chắc bị ra rìa đến một tuần. Anh cảm thấy khó lựa chọn đến mức thà ngồi ôm đồng tài liệu nghiên cứu còn dễ dàng hơn.. Nhưng dục vọng, tình yêu khiến đôi mắt anh sáng lên nhìn về phía cô.

Không gian tĩnh lặng, bản nhạc đã ngưng Dương Nhựt Thiếu khẽ ngồi gần lại phía Hàn Như Tuyết nhìn vài dòng tin nhắn trong máy cô. Hóa ra lại bận về công việc, anh cảm thấy cho cô đi làm quá nhiều bị xa lánh ra nhiều.

Hàn Như Tuyết tắt máy để sang chiếc tủ bên cạnh, cô khẽ rướn người sang bên anh tay đưa lên nghịch mấy sợi tóc ở tai anh.

" Thiếu, anh nhiều tuổi rồi nhỉ? " Cô chậm chậm hỏi.

" Năm nay cũng 36 thôi, trẻ đẹp, cường tráng, vẫn có sức hút "

" Già mà anh già đi chút nữa "

" Em đang nghĩ gì thế? " Anh cau mày nhìn cô leo hẳn lên người mình, phần núi đồi mềm mại áp sát ngực anh.

Hàn Như Tuyết vẫn yên lặng đưa tay nghịch mấy sợi tóc của anh, mãi sau đó mới trả lời " Em thấy mấy nhân viên nữ toàn bàn tán về anh, mỗi khi thấy anh hôn lại nhảy theo "

" Ghen à?"

Cô không nói gì tựa đầu vào vai anh, tay đưa lên chạm vào đôi môi mỏng quyến rũ đầy sức hút của anh.

" Ngoài em ra anh hôn ai chưa? Rồi thì nhiều không?" Tay cô cứ đưa đi đưa lại trên cánh môi anh, đủ làm tính thú của anh phát tác mạnh.

Dương Nhựt Thiếu trầm ngâm suy nghĩ, hai tay cứ vuốt ve eo cô một cách nhẹ nhàng không phải vì thứ dục vọng kia, nó chỉ như một chút quan tâm thường ngày. " Từng, một người chắc em cũng biết "

Hàn Như Tuyết cau mày, cô nhớ ra anh từng có người yêu cũ yêu đến mức nồng thắm, thù hận đau thương hòa quyện " Bỏ đi, em không thích cô ta "

" Tuyết, sinh thêm đứa nữa đi em " Anh bỗng lên tiếng, câu nói như giáng cho cô một đòn tâm lý mạnh.

Chưa tròn 30 giây, cô bị anh lật xuống rồi đè lên, không khí lại nồng nặc mùi hoan ái đến mức mặt Hàn Như Tuyết đỏ ửng lên.

" Anh làm gì vậy? Buông em ra " Giọng cô gượng gạo lên tiếng, hai tay cô cũng chẳng biết từ khi nào bị anh giữ chặt bằng một tay.

Dương Nhựt Thiếu nở nụ cười sắc sảo, bàn tay kia chuẩn bị cuộc hành trình dò thám từ vùng eo thon ngon xuống đôi chân trắng hồng đầy đặn. " Hôm nay anh rong chơi tý "

" Anh lại định làm vậy, bỏ em ra " Cô gầy dựa một hồi nhưng sức nóng cơ thể lại khiến cô run lên, ánh mắt chăm chăm nhìn anh.

" Tại sao càng nuôi em càng đẹp vậy? " Anh đưa tay vuốt ve đôi chân đầy đặn, giọng nói đến mê mẩn cơ thể của cô dưới thân mình.

" Anh.... A " Cô chưa kịp nói lời nào, anh đã kịp thời cơ đánh đẩy trên chân cô.

Cơ thể cứ mỗi lần ân ái nồng nàn này luôn run lên vì những khoái cảm trước khi vào cuộc, anh nhẹ nhàng đưa tay từ chân lên đến eo rồi những lại ở bầu ngực đầy đặn nắn bóp nó một cách chuyên nghiệp, khiến cô muốn rút cũng chẳng còn đường lui.

" U.. "

Chiếc váy đen được ngỡ xuống một cách dễ dàng, Hàn Như Tuyết không chống cự không trốn tránh cô còn mạnh dạn đáp trả anh bằng nụ hôn nồng cháy.

Hai cánh môi chạm nhau như ong gặp được mật ngọt, cứ luôn tục mút lấy nhau để thưởng thức hương vị thơm mát thấm đậm lòng. Chiếc lưỡi của Dương Nhược Thiếu cũng cố sức để mở hàng răng trắng của cô ra, một trận do thám hoang miêng của đầu bữa ăn. Môi lưỡi dây dưa nhau, mút lấy không ngừng, sức nóng cũng từ đó không ngừng tăng lên.

Nhấn sao đi mai ra Phần 2 --

Có H

Bạn đang đọc truyện *Dạy Vợ Nhỏ Làm Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.